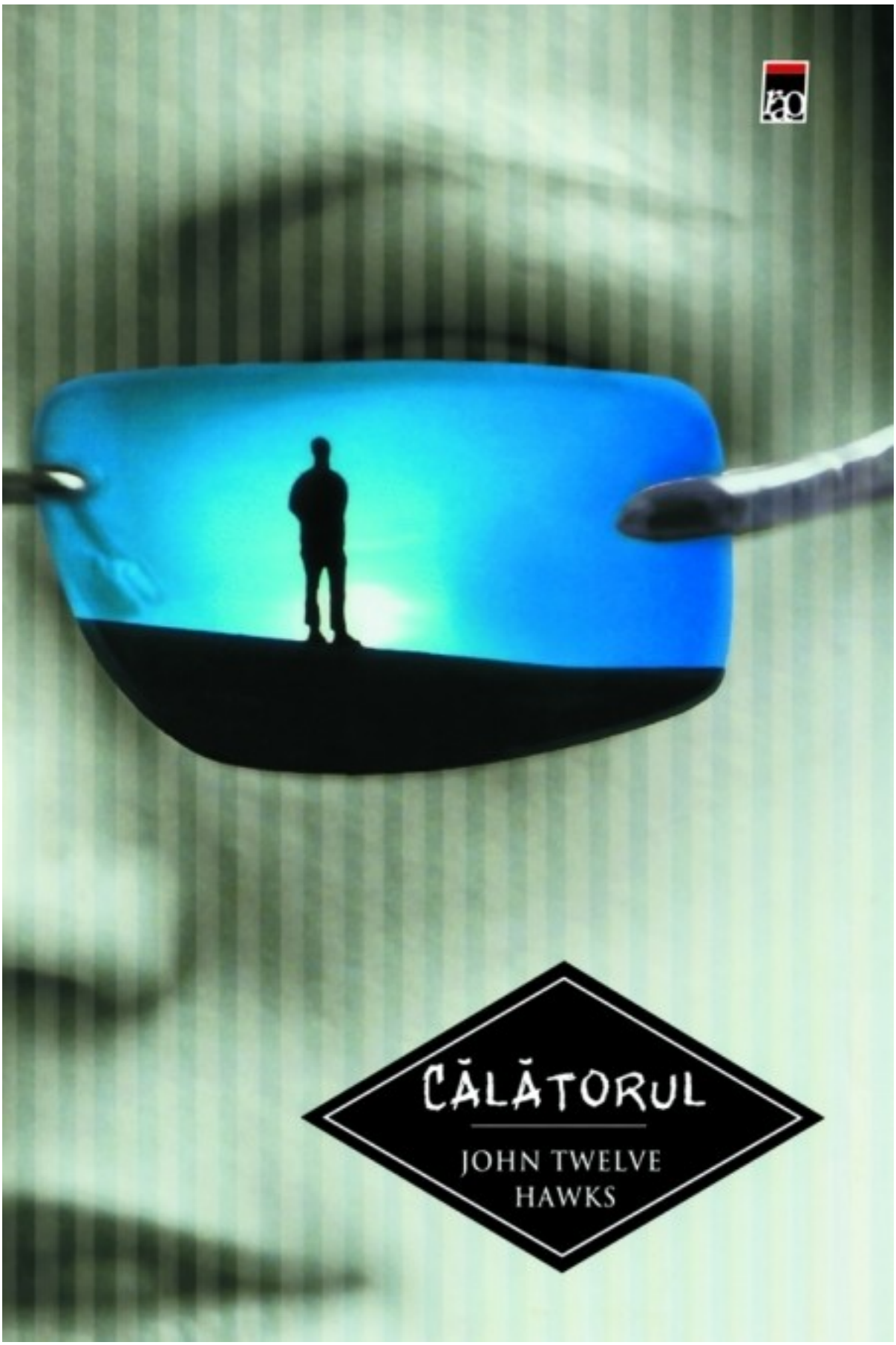
CĂLĂTORUL
JOHN TWELVE
HAWKS

John Twelve Hawks
Călătorul

Traducerea: Oana Cristea

Cartea I a trilogiei “Al patrulea tărîm”
ISBN 978-973-103-074-6

John Twelve Hawks
The Traveler

Editura RAO
2006

Preludiu

CAVALERUL, MOARTEA ŞI DIAVOLUL

Maya îl luă de mînă pe tatăl ei în timp ce ieşeau de la metrou îndreptîndu-se spre lumină. Thorn nu o respinse şi nici nu-i spuse să se concentreze asupra poziţiei corpului. Zîmbind, o conduse în sus pe o scară îngustă ce ducea către un tunel lung, în pantă, cu pereţi placaţi cu faianţă albă. Autoritatea Metroului instalase bare de oţel pe o latură a tunelului şi această barieră făcea ca pasajul banal să arate ca şi cum ar face parte dintr-o enormă închisoare. Dacă ar fi călătorit de una singură, Maya poate s-ar fi simţit stingherită şi prinsă într-o capcană, dar nu avea nici un motiv de îngrijorare, deoarece Tata era cu ea.

Se gîndi că era ziua perfectă. Ei bine, poate era a doua zi cu adevărat perfectă. Încă îşi mai amintea cînd cu doi ani în urmă Tata lipsise de ziua ei şi de Crăciun, şi apăruse imediat după Crăciun cu un taxi plin de cadouri pentru Maya şi mama ei. Dimineaţa aceea fusese minunată şi plină de surprize, dar

sîmbăta asta părea să promită o fericire mai de durată. În locul plimbării obişnuite pînă la depozitul nefolosit din apropiere de Canary Wharf[1], unde tatăl său o învăţa cum să lovească cu picioarele şi cu pumnii şi cum să folosească arme, îşi petrecuseră ziua la Grădina zoologică din Londra, unde îi spusese diferite poveşti despre fiecare animal în parte. Tata călătorise în întreaga lume şi putea descrie Paraguay-ul sau Egiptul ca un ghid.

Oamenii aruncau priviri către ei în timp ce se plimbau pe lîngă cuşti. Majoritatea Arlechinilor încercau să se amestece în mulţime, dar tatăl ei ieşea în evidenţă într-un grup de cetăţeni obişnuiţi. Era german, avea un nas puternic, părul lung pînă la umeri şi ochi de un albastru închis. Thorn[2] purta haine de culori sumbre şi o brăţară *kara*[3] din oţel care arăta ca o cătuşă frîntă.

Maya găsise o carte jerpelită de istoria artei în debaraua din apartamentul lor închiriat din East London[4]. Pe la începutul cărţii se afla un desen de Albrecht Dürer numit *Cavalerul, Moartea şi Diavolul*. Îi plăcea să privească îndelung desenul, deşi îi dădea o senzaţie ciudată. Cavalerul în armură semăna cu tatăl ei, calm şi curajos, călărind prin munţi, în timp ce Moartea ţinea în mînă o clepsidră iar Diavolul îi urma, dîndu-se drept scutier. Thorn purta şi el o sabie, dar a lui era ascunsă într-un tub de metal cu o curea de umăr din piele.

Cu toate că era mîndră de Thorn, o făcea de asemenea să se simtă stingherită şi intimidată. Uneori dorea să fie o fată obişnuită cu un tată durduliu care să lucreze într-un birou – un bărbat fericit care să-i cumpere cornete de îngheţată şi să spună glume cu canguri. Lumea din jurul ei, cu moda strălucitoare şi muzica pop şi spectacolele de televiziune, era o tentaţie constantă. Voia să se arunce în apa aceea caldă şi să lase curentul s-o ducă departe. Era epuizant să fie fiica lui Thorn, să evite permanent supravegherea Uriaşei Maşinării, să se ferească tot timpul de duşmani, să fie mereu conştientă de unghiul de atac.

Maya avea doisprezece ani, dar încă nu era destul de puternică pentru a folosi o sabie de Arlechin. În locul acesteia, Tatăl său luase un baston din dulap şi i-l dăduse înainte de a părăsi apartamentul în dimineaţa aceea. Maya avea pielea albă a lui Thorn şi trăsăturile bine conturate şi părul des şi negru ale mamei sale Sikh[5]. Ochii erau de un albastru atît de palid, încît dintr-un anumit unghi păreau transparenţi. Nu suporta momentele în care femei bine intenţionate intrau în vorbă cu mama ei şi lăudau frumuseţea Mayei. Peste

---

1 Mare centru de afaceri din Londra.

2 În limba engleză, spin.

3 Brăţară a indienilor sikh ce simbolizează înfrînarea de la fapte rele, şi care este purtată la încheietura mîinii drepte ca să le amintească de jurămîntul de a nu face nimic care le-ar putea aduce ruşine sau dezonoare.

4 Cartier industrial din Londra.

5 Adepţi ai doctrinelor şi practicilor unei religii monoteiste care a apărut în nordul Indiei în secolul al XVI-lea şi care combină elemente hinduiste şi islamice.

cîţiva ani, va fi destul de mare ca să se deghizeze şi să aibă o înfăţişare cît mai comună.

Plecară de la grădina zoologică şi se plimbară prin Regent Park. Era o zi tîrzie de aprilie şi nişte băieţi jucau fotbal pe peluza noroioasă, iar părinţii împingeau cărucioare cu bebeluşi înfofoliţi. Părea că întregul oraş ieşise afară să se bucure de soare după trei zile de ploaie. Maya şi tatăl ei luară metroul de Piccadilly pînă la staţia Arsenal; se întuneca atunci cînd ajunseră la ieşirea de la nivelul străzii. În Finsbury Park se găsea un restaurant indian, iar Thorn făcuse rezervare pentru cină. Maya auzi zgomote - claxoane pneumatice asurzitoare şi strigăte la distanţă – şi se întrebă dacă avea loc vreo demonstraţie politică. Apoi Tata o conduse dincolo de bariera rotitoare, în mijlocul războiului de afară.

Stînd pe trotuar, văzu o mulţime dezlănţuită mărşăluind pe Highbury Hill Road. Nu erau semne sau pancarte de protest, iar Maya îşi dădu seama că era martoră la finalul unui meci de fotbal. Stadionul Arsenal se afla chiar la capătul străzii şi echipă cu culorile albastru şi alb – Chelsea – tocmai jucase acolo. Suporterii echipei Chelsea ieşeau pe poarta oaspeţilor din capătul de vest al stadionului, şi o luau pe o stradă îngustă mărginită de un şir de case identice. În mod normal, era vorba de o plimbare scurtă pînă la intrarea în staţie, dar acum strada din North London se transformase într-un loc de încăierare. Poliţiştii îi apărau pe suporterii de la Chelsea de huliganii de la Arsenal care încercau să-i atace şi să se încaiere.

Poliţişti pe margini. Cei în albastru şi alb în mijloc. Cei în roşu aruncau cu sticle şi încercau să rupă cordonul de poliţişti. Cetăţeni prinşi în faţa mulţimii înghesuite între maşini parcate şi tomberoane răsturnate. Tufişuri de păducel înflorite creşteau pe marginea trotuarului, iar bobocii lor roz tremurau ori de cîte ori cineva era împins peste ele. Petale zburau prin aer şi cădeau peste marea de oameni.

Mulţimea principală se apropia de staţia de metrou, fiind cam la o sută de metri distanţă. Thorn ar fi putut s-o ia la stînga şi de acolo pe Gillespie Road, dar rămase pe trotuar, studiindu-i pe oamenii care îi înconjurau. Zîmbea uşor, încrezător în propriile puteri şi amuzat de violenţa fără rost a paraziţilor. Pe lîngă sabie, mai purta cel puţin un cuţit şi o un pistol, obţinut de la persoanele de contact din America. Dacă voia, putea omorî o mulţime din oamenii ăştia, dar era o confruntare publică şi în zonă se aflau poliţişti. Maya îi aruncă o privire tatălui său. Ar trebui să fugim, se gîndi ea. Oamenii ăştia au luat-o razna de tot. Dar Thorn îi aruncă o privire aspră fiicei sale, ca şi cum tocmai îi simţise teama, iar Maya rămase tăcută.

Toată lumea striga. Vocile se contopeau într-un muget furios. Maya auzi un fluierat ascuţit. Urletul unei sirene de poliţie. O sticlă de bere zbură prin aer şi explodă în bucăţele la cîţiva metri de locul în care se aflau. Deodată, un grup de bluze şi fulare roşii străpunse rîndurile de poliţişti, iar fata văzu bărbaţi care

loveau cu picioarele şi cu pumnii. Pe faţa unui poliţist curgea sînge, dar acesta îşi ridică bastonul şi se apără.

Îl strînse de mînă pe Tatăl său.

— Vin spre noi, zise. Trebuie să ne ferim din calea lor.

Thorn se întoarse şi îşi trase fiica înapoi spre intrarea de la staţia de metrou, ca şi cum ar fi vrut să se adăpostească acolo. Dar acum poliţiştii îi mînau înainte pe suporterii echipei Chelsea ca pe o turmă de vite, iar fata fu înconjurată de oameni în albastru. Prinşi în mulţime, Maya şi tatăl ei fură împinşi dincolo de cabina de bilete unde funcţionarul în vîrstă stătea ghemuit în spatele geamului gros.

Tata sări peste bariera rotitoare, iar Maya îl urmă. Acum erau din nou în tunelul lung, care ducea către trenuri. E-n regulă, se gîndi ea. Acum sîntem în siguranţă. Apoi îşi dădu seama că oamenii în roşu dăduseră buzna în tunel şi alergau pe lîngă ei. Unul dintre bărbaţi avea un ciorap de lînă umplut cu ceva greu – pietre, rulmenţi cu bile – pe care-l balansă ca pe o bîtă, ca să-l lovească apoi pe bărbatul în vîrstă care se afla chiar în faţa ei, zburîndu-i ochelarii şi rupîndu-i nasul. O bandă de suporteri huligani ai echipei Arsenal îl izbiră pe un suporter de la Chelsea de barele de oţel din partea stîngă a tunelului. Bărbatul încerca să scape în timp ce ei îl loveau cu picioarele şi-l băteau. Mai mult sînge. Şi nici un poliţist nicăieri.

Thorn apucă de partea din spate a jachetei Mayei şi o tîrî prin încăierare. Un bărbat încercă să-i atace, iar Tata îl opri imediat cu un pumn scurt în beregată. Maya o luă la fugă prin tunel, încercînd să ajungă la scări. Înainte de a putea reacţiona, simţi că-i este petrecut ceva ca o funie peste umărul drept şi peste piept. Maya privi în jos şi văzu că Thorn tocmai îi legase în jurul corpului un fular albastru-alb al echipei Chelsea.

Într-o clipă, îşi dădu seama că ziua petrecută la grădina zoologică, poveştile amuzante şi drumul spre restaurant făceau parte dintr-un plan. Tata ştiuse de meciul de fotbal, mai fusese probabil aici şi alesese momentul sosirii lor. Se uită peste umăr şi-l văzu pe Thorn zîmbind şi dînd din cap ca şi cum tocmai i-ar fi spus o poveste amuzantă. Apoi acesta se întoarse şi începu să se îndepărteze.

Maya se răsuci în timp ce trei suporteri de la Arsenal alergau strigînd către ea. Nu gîndi. Reacţionează. Ţinu bastonul ca pe o lance, iar vîrful de oţel lovi fruntea bărbatului cel mai înalt cu o trosnitură. Sîngele ţîşni, iar omul începu să se prăbuşească, dar ea deja se răsucise ca să-i pună piedică cu bastonul celui de-al doilea bărbat. Cînd acesta se dădu înapoi împleticindu-se, ea făcu un salt înalt şi-l lovi cu piciorul în faţă. Bărbatul se răsuci şi se prăbuşi. La pămînt. Este la pămînt. Se năpusti asupra lui şi-l lovi din nou cu piciorul.

În timp ce-şi recăpăta echilibrul, al treilea bărbat o prinse din spate şi-o ridică în aer. O strînse tare, încercînd să-i rupă coastele, dar Maya dădu drumul

bastonului, întinse amîndouă mîinile înapoia sa şi-l apucă de urechi. Bărbatul urlă cînd îl aruncă peste umăr, la podea.

Maya ajunse la scări, coborî cîte două trepte odată, şi-l văzu pe Tata stînd pe platforma de lîngă uşile deschise ale unui tren. O apucă cu mîna dreaptă şi cu stînga îi împinse pe cei din jur ca să-şi facă loc în vagon. Uşile oscilară şi în cele din urmă se închiseră. Suporterii de la Arsenal ajunseră în fugă la tren, lovind geamul cu pumnii, dar trenul porni clătinîndu-se şi intră în tunel.

Oamenii stăteau înghesuiţi. Maya auzi o femeie plîngînd, în timp ce băiatul din faţa ei ţinea o batistă în dreptul gurii şi al nasului. Vagonul intră într-o curbă, iar ea căzu peste tatăl său, îngropîndu-şi faţa în pardesiul său de lînă. Îl ura şi-l iubea, voia să-l bată şi să-l îmbrăţişeze în acelaşi timp. Nu plînge, îşi spuse. Se uită la tine. Arlechinii nu plîng. Şi-şi muşcă buza inferioară atît de tare încît pielea se rupse şi simţi gustul propriului sînge.

1

Maya sosi la aeroportul Ruzyne după-amiază tîrziu, şi luă naveta pînă la Praga. Alegerea mijlocului de transport era un mic act de revoltă. Un Arlechin ar fi închiriat o maşină sau ar fi luat un taxi. Într-un taxi, puteai oricînd să-i tai beregata şoferului şi să preiei controlul. Avioanele şi autobuzele erau alegeri periculoase, capcane cu puţine portiţe de scăpare.

Nimeni n-o să mă omoare, îşi spuse. Nimănui nu-i pasă. Călătorii îşi moşteneau puterile, aşa că Tabula încercau să-i extermine pe toţi membrii unei familii. Arlechinii îi apărau pe Călători şi pe profesorii acestora, Găsitorii căii, dar aceasta era o hotărîre voluntară. Un copil Arlechin putea renunţa la calea săbiei, putea să accepte un nume de cetăţean şi să-şi găsească un loc în Uriaşa Maşinărie. Dacă evita încurcăturile, Tabula îl lăsau în pace.

Cu cîţiva ani în urmă, Maya îi făcuse o vizită lui John Mitchell Kramer, unicul fiu al lui Greenman, un Arlechin englez care fusese ucis de o maşină-capcană Tabula la Atena. Kramer devenise fermier şi creştea porci în Yorkshire, iar Maya îl privise cum îşi tîra picioarele prin noroi, ducînd găleţile cu hrană pentru animalele care guiţau.

— Din cîte ştiu ei, tu n-ai trecut linia, îi spuse. Este alegerea ta, Maya. Încă mai poţi să renunţi şi să duci o viaţă normală.

Maya hotărî să devină Judith Strand, o tînără care făcuse cursuri de designul produselor la Universitatea Salford din Manchester. Se mută la Londra, începu să lucreze ca asistentă la o firmă de design, şi în cele din urmă primi un post cu normă întreagă. Cei trei ani petrecuţi în marele oraş fuseseră o serie de provocări personale şi de mici victorii. Maya îşi mai amintea încă de prima dată cînd părăsise apartamentul fără să poarte arme. Nu era protejată de Tabula în nici un fel, şi se simţea slabă şi expusă pericolelor. Fiecare persoană de pe stradă o privea; fiecare persoană care se apropia era un potenţial asasin. Aştepta să primească un glonţ sau o lovitură de cuţit, dar nu se întîmplă nimic.

Treptat, începu să rămînă afară mai mult timp, testîndu-şi noua atitudine faţă de lume. Maya nu privea în vitrine ca să vadă dacă este urmărită. Cînd lua masa la un restaurant cu noii săi prieteni, nu ascundea o armă pe alee şi nu stătea cu spatele la perete.

În aprilie, încălcă o regulă importantă a Arlechinilor şi începu să se ducă la un psihiatru. În timpul a cinci şedinţe scumpe, stătu într-o încăpere căptuşită cu cărţi din Bloomsbury[6]. Voia să vorbească despre copilăria sa şi despre acea primă trădare de la staţia de metrou Arsenal, dar pur şi simplu nu era posibil.

---

[6] Cartier rezidenţial din partea de nord a Londrei, în care au locuit intelectuali precum Virginia Woolf sau John Maynard Keynes.

Dr. Bennett era un omuleţ îngrijit care ştia multe despre vin şi porţelanuri vechi. Maya îşi amintea de confuzia sa cînd îl numise cetăţean.

— Bineînţeles că sînt un cetăţean, zise el. M-am născut şi am crescut în Marea Britanie.

— Este doar o etichetă pe care o foloseşte tatăl meu. Nouăzeci şi nouă la sută din populaţie este alcătuită fie din cetăţeni, fie din paraziţi.

Dr. Bennett îşi scoase ochelarii cu rame de aur şi le şterse lentilele cu o cîrpă moale, verde.

— Pot să te rog să-mi explici?

— Cetăţenii sînt persoane care cred că înţeleg ceea ce se petrece în lume.

— Eu nu înţeleg *tot*, Judith. N-am spus asta niciodată. Dar sînt bine informat în legătură cu evenimentele actuale. Mă uit la ştiri în fiecare dimineaţă în timp ce fac exerciţii pe banda de alergare.

Maya ezită, apoi decise să-i spună adevărul.

— Majoritatea faptelor pe care le cunoaşteţi sînt o iluzie. Adevărata luptă a istoriei este purtată dincolo de aparenţe.

Dr. Bennett îi zîmbi condescendent.

— Spune-mi ce e cu paraziţii.

— Paraziţii sînt oameni atît de copleşiţi de grija zilei de mîine, încît nu sînt conştienţi de nimic în afara vieţii lor cotidiene.

— Vrei să zici, oameni săraci?

— Pot fi săraci sau pot fi prinşi în Lumea a Treia, dar încă sînt capabili să se transforme. Tata obişnuia să spună: „Cetăţenii ignoră adevărul. Paraziţii sînt doar prea obosiţi.”

Terapia luă sfîrşit cu această întrebare. Ce putea să spună despre Thorn? Tatăl său era un Arlechin care supravieţuise în urma a cinci tentative de asasinare din partea Tabula. Era mîndru şi crud şi foarte curajos. Mama Mayei provenea dintr-o familie Sikh, ai cărei membri fuseseră aliaţii Arlechinilor timp de cîteva generaţii. În onoarea mamei sale, Maya purta o brăţară *kara* de oţel la încheietura mîinii drepte.

Spre sfîrşitul acelei veri, îşi sărbătorise cea de-a douăzeci şi şasea aniversare, iar una dintre colegele de la firma de design o dusese la cumpărături în magazinele din West London. Maya îşi cumpără haine frumoase, în culori vesele. Începu să se uite la televizor şi încercă să creadă ceea ce auzea la ştiri. Uneori se simţea fericită – aproape fericită – şi se bucura de distracţiile fără sfîrşit ale Uriaşei Maşinării. Întotdeauna se găsea un nou motiv de îngrijorare sau un nou produs pe care toată lumea dorea să-l cumpere.

Deşi Maya nu mai purta arme, mai trecea din cînd în cînd la o şcoală de kickboxing[7] din South London şi se antrena cu instructorul. Marţea şi joia,

---

[7] Sport ce combină elemente de karate şi box.

participa la un curs pentru avansaţi la o academie de kendo[8] şi se lupta cu o sabie *shinai* din bambus. Maya încerca să pretindă că nu făcea decît să se menţină în formă, ca şi colegii de serviciu care făceau jogging sau jucau tenis, dar ştia că era mai mult de atît. Cînd luptai trăiai pe deplin clipa, concentrîndu-te să te aperi şi să-ţi distrugi adversarul. Nimic din ceea ce făcea în viaţa civilă nu atingea acea intensitate.

Acum venise la Praga ca să-şi vadă tatăl, şi resimţea puternic toată paranoia specifică Arlechinilor. După ce îşi luă bilet de la chioşcul din aeroport, se urcă în autobuzul-navetă şi se aşeză în spate. Nu era o poziţie defensivă bună, dar asta n-avea s-o deranjeze. Maya se uită cum un cuplu în vîrstă şi un grup de turişti germani se urcau în autobuz şi-şi aranjau bagajele. Încercă să-şi distragă atenţia gîndindu-se la Thorn, dar corpul său preluă controlul şi o forţă să-şi aleagă un alt loc aproape de ieşirea de urgenţă. Învinsă de pregătirea sa şi plină de mînie, îşi încleştă mîinile şi rămase privind pe geam.

Începuse să burniţeze cînd părăsiră terminalul, şi ploua tare cînd ajunseră în centrul oraşului. Praga era construită pe ambele maluri ale unui rîu, dar străzile înguste şi clădirile din piatră cenuşie o făceau să se simtă prinsă în capcana unui labirint. Oraşul era înţesat de catedrale şi castele, ale căror turle şi turnuri ascuţite împungeau în văzduh.

În staţia de autobuz, Maya se trezi că avea mai multe opţiuni. Putea să meargă pe jos pînă la hotel sau să facă semn unui taxi în trecere. Legendarul Arlechin japonez, Sparrow[9], scrisese odată că adevăraţii războinici ar trebui să „cultive hazardul”. În cîteva cuvinte, sugerase o întreagă filozofie. Arlechinii respingeau rutina maşinală şi obiceiurile confortabile. Trăiau o viaţă plină de disciplină, dar nu se temeau de dezordine.

Ploua. Începea să se ude. Cea mai previzibilă alegere era să ia taxiul care aştepta lîngă trotuar. Maya ezită cîteva secunde, apoi se hotărî să se poarte ca un cetăţean normal. Apucînd genţile cu o mînă, deschise brusc portiera şi se strecură pe locul din spate. Şoferul era un bărbat scund, rotofei, cu barbă, care arăta ca un trol. Îi spuse numele hotelului, dar el nu reacţionă.

— Este hotelul Kampa, zise ea în engleză. E vreo problemă?

— Nici o problemă, răspunse taximetristul şi coborî maşina de pe trotuar în stradă.

Hotelul Kampa era o clădire mare, cu patru etaje, solidă şi respectabilă, cu copertine verzi la ferestre. Se afla pe o stradă laterală pietruită din apropierea podului Carol. Maya îi plăti taximetristului, dar cînd încercă să deschidă portiera, aceasta se dovedi blocată.

— Deschide nenorocita asta de uşă.

— Mă scuzaţi, doamnă.

---

8 Arte marţiale japoneze de scrimă cu beţe de bambus.

9 În limba engleză, vrabie.

Trolul apăsă pe un buton şi deblocă uşa. Zîmbind, o privi pe Maya cum ieşea din taxi.

Aceasta îl lăsă pe portar să-i ducă bagajul în hotel. Deoarece mergea să-şi vadă tatăl, simţise nevoia să poarte armele obişnuite; acestea erau ascunse în trepiedul unei camere de luat vederi. Înfăţişarea sa nu sugera o anumită naţionalitate, iar portarul i se adresă în franceză şi în engleză. Pentru călătoria la Praga renunţase la hainele colorate pe care le purta la Londra şi alesese cizmuliţe, un pulover negru şi pantaloni gri, largi. Arlechinii aveau un stil aparte de a se îmbrăca, ce punea accentul pe ţesături scumpe, închise la culoare şi pe o croială personalizată. Nimic strîmt sau bătător la ochi. Nimic care să-i încetinească în luptă.

În hol se aflau jilţuri şi măsuţe. Pe perete atîrna o tapiserie decolorată. Într-o sufragerie laterală, un grup de femei în vîrstă beau ceai şi sporovăiau lîngă o tavă cu dulciuri. Funcţionarul de la recepţie aruncă o privire trepiedului şi cutiei în care se afla camera video şi păru mulţumit. Arlechinii aveau o regulă care prevedea să aibă întotdeauna o explicaţie pentru identitatea lor şi pentru motivul de a se afla într-un anumit loc. Echipamentul video era un accesoriu tipic. Portarul şi recepţionerul crezuseră probabil că fata era un fel de cineast.

Camera sa de hotel era un apartament la etajul trei, întunecat şi plin de false lămpi victoriene şi de mobilier prost tapisat. O fereastră dădea în stradă, iar alta spre restaurantul cu terasă din grădina hotelului. Încă mai ploua, iar restaurantul era închis. Umbrelele cu dungi de deasupra meselor erau pline de apă şi scaunele de restaurant erau sprijinite ca nişte soldaţi obosiţi de mesele rotunde. Maya se uită sub pat şi găsi un mic cadou de bun-venit de la tatăl ei – un cîrlig cu gheare şi cincizeci de metri de coardă de căţărat. Dacă-i bătea la uşă un musafir nepoftit, putea ieşi pe fereastră şi putea părăsi hotelul în aproximativ zece secunde.

Îşi dădu jos haina, se spălă pe faţă cu apă, apoi puse trepiedul pe pat. Cînd trecea prin punctele de control de la aeroporturi, cei de acolo pierdeau întotdeauna o groază de timp inspectînd camera video şi diversele ei lentile. Adevăratele arme erau ascunse în trepied. Într-un picior se găseau două cuţite – un cuţit de aruncat cu contragreutate şi un stilet pentru înjunghiat. Le puse în tecile lor şi le strecură sub nişte bandaje elastice de pe antebraţe. Cu grijă, trase la loc mînecile puloverului şi se uită în oglindă. Puloverul era suficient de larg pentru a ascunde ambele arme. Maya îşi încrucişă încheieturile, mişcă braţele repede şi un cuţit apăru în mîna sa dreaptă.

Lama săbiei se afla în cel de-al doilea picior al trepiedului. Al treilea picior ascundea mînerul şi garda săbiei. Maya le ataşă de lamă. Garda era pe un pivot care putea fi împins într-o parte. Cînd purta sabia pe stradă, garda era paralelă cu lama, pentru ca întreaga armă să se transforme într-o linie dreaptă. Cînd era nevoie să lupte, garda revenea în poziţia normală.

Împreună cu tripodul şi cu camera, adusese un tub de metal lung de doi metri cu o curea de umăr. Tubul semăna cu un obiect din studioul unui artist. Era folosit pentru transportul săbiei atunci cînd umblai prin oraş. Maya putea scoate sabia din tub în două secunde, şi-i mai lua încă o secundă ca să atace. Tatăl său o învăţase cum să folosească arma cînd era o adolescentă, şi îşi perfecţionase tehnica la un curs de kendo, cu un instructor japonez.

Arlechinii erau de asemenea antrenaţi în folosirea pistoalelor şi a puştilor de asalt. Arma favorită a Mayei era o puşcă de luptă, de preferinţă de calibru doisprezece, cu mîner de pistol şi cu pat rabatabil. Întrebuinţarea unei săbii de modă veche împreună cu armele moderne era acceptată – şi preţuită – ca o componentă a stilului Arlechinilor. Armele erau un rău necesar, dar săbiile existau în afara epocii moderne, nesupuse controlului şi compromisului Uriaşei Maşinării. Antrenamentul cu sabia te învăţa să ai echilibru, strategie şi să fii nemilos. Ca şi kirpan-ul[10] unui Sikh, sabia unui Arlechin reprezenta legătura dintre fiecare luptător şi obligaţia sa spirituală, precum şi tradiţia de războinic.

Thorn credea de asemenea că săbiile aveau şi o motivaţie practică. Ascunse în echipamente precum trepiedul, puteau trece de sistemele de securitate ale aeroporturilor. O sabie era silenţioasă şi atît de neaşteptată, încît folosirea ei provoca şocul unui duşman care nu se aştepta la aşa ceva. Maya vizualiză un atac. Te prefaci că îndrepţi sabia spre capul adversarului, apoi loveşti jos, lateral lîngă genunchi. O uşoară rezistenţă. Trosnetul osului şi al cartilagiului. Şi ai tăiat piciorul cuiva.

Un plic maroniu era pus în colacul de frînghie. Maya îl rupse şi citi adresa şi ora întîlnirii. Ora şapte. Cartierul Betlémské náměsti din Oraşul vechi. Puse sabia în poală, stinse toate luminile şi încercă să mediteze.

Prin minte îi pluteau imagini, amintiri ale singurei dăţi cînd luptase singură ca Arlechin. Pe-atunci avea şaptesprezece ani, iar tatăl său o luase la Bruxelles ca să-l apere pe un călugăr Zen[11] care vizita Europa. Călugărul era un Găsitor al căii, unul dintre profesorii spirituali care-i puteau arăta unui potenţial Călător cum să treacă într-un alt tărîm. Deşi Arlechinii nu juraseră să-i protejeze pe Găsitorii Căii, îi ajutau ori de cîte ori era posibil. Călugărul era un mare învăţător – şi era pe lista neagră a Tabula.

Acea noapte în Bruxelles, tatăl Mayei şi prietenul francez al acestuia, Linden[12] erau la etaj, lîngă apartamentul de hotel al călugărului. Mayei i se spusese să păzească intrarea în ascensorul de serviciu de la subsol. Cînd sosiră

---

[10] Sabie a indienilor sikh, simbol al curajului, al demnităţii şi al capacităţii de a se auto-apăra. Rolul ei spiritual este acela de a-i apăra pe cei slabi şi oprimaţi, şi de a întări spiritul de sacrificiu în numele valorilor morale. Regula sikh întruchipată de această sabie este să nu comiţi niciodată o nedreptate şi să nu laşi pe nimeni să comită o nedreptate.

[11] Şcoală chineză şi japoneză de budism care afirmă că iluminarea poate fi atinsă mai curînd prin meditaţie, auto-contemplare şi intuiţie decît prin credinţă şi devoţiune.

[12] În limba engleză, tei.

doi mercenari Tabula, nu era nimeni acolo s-o ajute. Îl împuşcă pe unul dintre ei în gît cu o armă automată, şi-l ciopîrţi pe celălalt cu sabia. Uniforma sa cenuşie de menajeră fu împroşcată cu sînge, care-i pătă şi braţele şi mîinile. Maya plîngea isteric cînd o găsi Linden.

Doi ani mai tîrziu, călugărul muri într-un accident de maşină. Tot sîngele şi toată suferinţa fuseseră în zadar. Calmează-te, îşi spuse. Găseşte o mantră[13] personală. Călătorii noştri care sînteţi în Ceruri. Blestemaţi fie toţi.

* * *

Ploaia se opri în jurul orei şase şi Maya se hotărî să meargă pe jos pînă la apartamentul lui Thorn. Ieşind din hotel, găsi strada Mostecká şi merse pe ea pînă la Podul Carol. Podul gotic din piatră era lat şi becuri colorate luminau un şir lung de statui. Un artist ambulant cînta la chitară cu o pălărie în faţă, în timp ce un pictor stradal desena cu cărbune portretul unei turiste în vîrstă. Statuia unui sfînt martir ceh era amplasată la jumătatea podului, iar Maya îşi aminti că auzise că aducea noroc. Deşi ştia că norocul nu există, atinse placa de bronz de dedesubtul statuii şi şopti către sine:

— Fie ca cineva să mă iubească şi fie să-l iubesc şi eu.

Ruşinată de această manifestare de slăbiciune, grăbi pasul şi termină de traversat podul spre Oraşul vechi. Magazine şi biserici şi cluburi de noapte la subsoluri erau înghesuite unul într-altul ca pasagerii unui tren aglomerat. În faţa barurilor stăteau tineri cehi şi excursionişti străini, care fumau marijuana cu o înfăţişare plictisită.

Thorn locuia pe strada Konvitská, un cvartal mai la nord de închisoarea secretă de la Bartolomějská. În timpul Războiului Rece, securitatea ocupase o mănăstire şi o folosise ca să amenajeze celule de detenţie şi camere de tortură. Acum Surorile Milei recăpătaseră clădirea, iar poliţia se mutase în celelalte clădiri din zonă. În timp ce Maya străbătea cartierul, înţelese de ce se stabilise Thorn aici. Praga îşi păstrase aspectul medieval, iar majoritatea Arlechinilor urau tot ceea ce avea înfăţişare de nou. Oraşul beneficia de asistenţă medicală decentă, de mijloace de transport bune şi de comunicaţii prin Internet. Un al treilea factor era chiar şi mai important: poliţia cehă îşi păstrase deprinderile din perioada comunistă. Dacă Thorn mituia pe cine trebuia, putea avea acces la dosarele poliţiei şi la paşapoarte.

* * *

Maya întîlnise odată un ţigan la Barcelona, care-i explicase de ce avea dreptul să fure din buzunare şi să şterpelească din hotelurile pentru turişti. Cînd romanii l-au crucificat pe Iisus, au pregătit un cui aurit pe care să-l bată cu

[13] Mantra - (la hinduşi) rugăciune; incantaţie.

ciocanul în inima Mîntuitorului. Un ţigan – se pare că în vechiul Ierusalim erau ţigani – furase cuiul, drept pentru care Dumnezeu le dăduse permisiunea de a fura pînă la sfîrşitul lumii. Arlechinii nu erau ţigani, dar Maya hotărî că modul lor de a gîndi era destul de asemănător. Tatăl său şi prietenii lui aveau un simţ al onoarei extrem de dezvoltat, şi propria moralitate. Erau disciplinaţi şi loiali unul altuia, dar manifestau dispreţ faţă de orice legi date de cetăţeni. Arlechinii credeau că aveau dreptul de a ucide şi de a distruge datorită legămîntului lor de a-i apăra pe Călători.

* * *

Trecu de Biserica Sfîntului Crucifix, apoi aruncă o privire peste drum, la Konvitská nr. 18. Era o uşă roşie înghesuită între un magazin de instalaţii şi un magazin de lenjerie, în a cărui vitrină se afla un manechin care purta un portjartier şi o pereche de ciorapi cu paiete. Mai erau două etaje deasupra nivelului străzii şi toate ferestrele de sus erau fie oblonite, fie vopsite într-un gri ceţos. Casele Arlechinilor aveau cel puţin trei ieşiri, iar una dintre acestea era întotdeauna secretă. Clădirea avea uşa roşie şi o a doua uşă ce dădea în aleea din spate. Exista probabil o trecere secretă care ducea jos, la magazinul de lenjerie.

Deschise cu un gest scurt capacul tubului în care ducea sabia şi-l înclină uşor în faţă, astfel încît mînerul săbiei să alunece afară cîţiva centimetri. La Londra, convocarea îi parvenise în modul obişnuit: un plic maroniu pe care nu scria nimic, strecurat pe sub uşă. Habar n-avea dacă Thorn mai trăia încă şi o mai aştepta în clădire. Dacă Tabula aflaseră că era implicată în crimele de la hotel de acum nouă ani, era mai uşor s-o ademenească peste graniţele Angliei şi s-o execute într-un oraş străin.

Trecînd strada, Maya se opri în faţa magazinului de lenjerie şi se uită în vitrină. Căuta un semn tradiţional al Arlechinilor, precum o mască sau o haină cu un model în carouri, orice lucru care ar fi putut să-i calmeze tensiunea crescîndă. Era ora şapte. Avansă încet pe trotuar şi văzu un semn desenat cu cretă pe ciment. Era o formă ovală cu trei linii drepte: un mod abstract de a sugera lăuta unui Arlechin. Dacă ar fi făcut-o Tabula, ar fi desenat cu mai multă grijă şi ar fi făcut ca desenul să semene cu instrumentul. Însă desenul era unul obişnuit şi scrijelit – ca şi cum ar fi fost făcut de un copil care se plictisea.

Apăsă pe butonul soneriei, auzi un zbîrnîit şi văzu că o cameră de supraveghere era ascunsă în bolta de metal de deasupra cadrului uşii. Încuietoarea uşii se deschise cu un declic, iar Maya păşi înăuntru. Se afla într-un foaier mic care ducea la nişte scări abrupte de metal. Uşa din spatele ei culisă şi se închise, şi un zăvor de şapte centimetri glisă într-o încuietoare. Prinsă în capcană. Trase sabia, potrivi mînerul şi o luă în sus pe scări. La

capătul acestora era o altă uşă de oţel şi o a doua sonerie. Apăsă pe buton şi din difuzorul mic răsună o voce electronică.

— Amprenta vocală, vă rog.

— Du-te naibii.

Un computer îi analiză vocea şi trei secunde mai tîrziu a doua uşă se deschise cu un declic. Maya intră într-o cameră mare, albă, cu podeaua din lemn lustruit. Apartamentul tatălui său era sobru şi curat. Nu vedeai nimic din plastic, nimic fals sau ţipător. Un perete fals despărţea intrarea de camera de zi. În acel spaţiu se aflau un scaun îmbrăcat în piele şi o măsuţă de cafea din sticlă cu o singură orhidee galbenă într-o vază.

Două afişe înrămate erau atîrnate pe perete. Unul făcea reclamă unei expoziţii de săbii samurai japoneze la Institutul Nezu de Arte Frumoase din Tokyo. Calea săbiei. Viaţa războinicului. Al doilea afiş prezenta un montaj din 1914 numit *Trei opriri standard* de Marcel Duchamp. Artistul francez aruncase trei sfori lungi de cîte un metru pe o pînză de un albastru de Prusia şi apoi le trasase contururile. Ca orice Arlechin, Duchamp nu luptase împotriva aleatoriului şi nesiguranţei: le folosise ca să-şi creeze operele.

Auzi zgomotul unor picioare desculţe pe podea, apoi de după colţ apăru un tînăr ras în cap, care ţinea o puşcă mitralieră de fabricaţie germană. Bărbatul zîmbea, iar ţeava puştii era îndreptată în jos, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Maya hotărî, dacă ar fi fost atît de nesăbuit încît să ridice arma, să facă un pas la stînga şi să-i taie faţa cu sabia.

— Bun-venit la Praga, i se adresă el într-o engleză cu accent rusesc. Tatăl tău va veni într-un minut.

Tînărul purta pantaloni cu cordon şi un tricou fără mîneci cu caractere japoneze imprimate pe ţesătură. Maya văzu că avea braţele şi gîtul acoperite cu numeroase tatuaje. Şerpi. Demoni. O viziune a iadului. Nu trebuia să-l vadă dezbrăcat ca să-şi dea seama că reprezenta o epopee vie. Arlechinii păreau să strîngă întotdeauna în jurul lor inadaptaţi şi ciudaţi care să-i slujească.

Maya puse sabia la loc în tub.

— Cum te cheamă?

— Alexi.

— De cît timp lucrezi pentru Thorn?

— Nu este o slujbă.

Tînărul arăta foarte mulţumit de el însuşi.

— Îl ajut pe tatăl tău, iar el mă ajută la rîndul lui. Mă pregătesc să devin maestru de arte marţiale.

— Şi se descurcă foarte bine, spuse tatăl ei.

Maya îi auzi întîi vocea, apoi apăru şi Thorn înconjurînd colţul, într-un scaun cu rotile electric. Sabia sa de Arlechin era într-o teacă prinsă de unul dintre braţele scaunului. Thorn îşi lăsase barbă în ultimii doi ani. Braţele şi

partea de sus a pieptului încă mai erau puternice, şi aproape că te făceau să uiţi de picioarele sale uscate, nefolositoare.

Thorn se opri şi-i zîmbi fiicei sale.

— Bună seara, Maya.

Ultima dată cînd îşi văzuse tatăl fusese în Peshawar[14], în noaptea în care Linden îl adusese din munţii Frontierei de nord-vest. Thorn era inconştient, iar hainele lui Linden erau pătate de sînge.

Folosind articole de ziar false, Tabula îi ademeniseră pe Thorn, Linden, un Arlechin chinez pe nume Willow[15] şi un Arlechin australian pe nume Libra[16] într-o regiune tribală din Pakistan. Thorn era convins că doi copii – un băiat de doisprezece ani şi sora sa de zece ani – erau Călători, şi că viaţa lor era ameninţată de un lider religios fanatic. Cei patru Arlechini şi aliaţii lor au fost prinşi într-o ambuscadă a mercenarilor Tabula într-o trecătoare din munţi. Willow şi Libra au fost ucişi. Un şrapnel îi atinsese lui Thorn coloana vertebrală, iar acesta paralizase de la brîu în jos.

Doi ani mai tîrziu, tatăl ei locuia într-un apartament din Praga cu un ciudat tatuat drept servitor, şi totul era minunat – să dăm uitării trecutul şi să trecem mai departe. În acel moment, Mayei aproape îi părea bine că tatăl său era paraplegic. Dacă n-ar fi fost rănit, ar fi negat că ambuscada avusese loc.

— Ce mai faci, Maya?

Thorn se întoarse către rus.

— Nu mi-am mai văzut fiica de ceva vreme.

Faptul că folosise cuvîntul „fiică” o înfurie. Însemna că o făcuse să vină la Praga ca să-i ceară o favoare.

— Mai mult de doi ani, spuse ea.

— Doi ani? Alexi zîmbi. Cred că aveţi multe de discutat.

Thorn făcu un gest cu mîna, iar rusul luă un scaner de pe o servantă. Scanerul arăta ca o mică baghetă de securitate folosită la aeroport, dar era proiectat să detecteze bilele de localizare utilizate de Tabula. Bilele erau de dimensiunea unor perle şi emiteau un semnal care putea fi interceptat de sateliţii GPS[17]. Existau bile de localizare radio şi unele speciale care emiteau semnale infraroşii.

— Nu-ţi pierde timpul căutînd bile. Tabula nu sînt interesaţi de mine.

— Sînt doar precaut.

— Nu sînt un Arlechin, iar ei ştiu asta.

Scanerul nu emise nici un semnal. Alexi se retrase din cameră, iar Thorn făcu semn către scaun. Maya ştia că tatăl său făcuse repetiţii în minte pentru conversaţia lor. Îşi petrecuse probabil cîteva ore gîndindu-se cu ce să se

---

[14] Oraş din Pakistan, la nord-vest de Lahore, important din punct de vedere strategic deoarece se află în apropierea trecătorii Khyber.

[15] În limba engleză, salcie.

[16] În limba engleză, balanţă (ca semn al zodiacului).

[17] În limba engleză, Sistem de poziţionare globală (Global Positioning System).

îmbrace şi unde să aşeze mobila. La naiba cu toate astea. O să-l ia ea prin surprindere.

— Ai un servitor simpatic.

Luă loc pe scaun, în timp ce Thorn înainta spre ea.

— Plin de culoare.

În mod normal, în discuţiile purtate în particular, îşi vorbeau în germană. Thorn îi făcea o concesie fiicei sale. Maya avea paşapoarte pentru cîteva naţionalităţi diferite, dar în perioada asta se considera britanică.

— Da, e pictat cu cerneală.

Tatăl său zîmbi.

— Alexi cunoaşte un artist în tatuaje care îi creează o imagine a Primului Tărîm pe corp. Nu e ceva foarte plăcut, dar e alegerea lui.

— Da. Cu toţii sîntem liber să alegem. Chiar şi Arlechinii.

— Nu pari să te bucuri că mă vezi, Maya.

Îşi propusese să fie controlată şi disciplinată, dar cuvintele începură să se reverse.

— Te-am scos din Pakistan – a trebuit practic să mituiesc sau să ameninţ jumătate din oficialii ţării ca să te pot urca în avionul ăla. Apoi am ajuns la Dublin, iar Mother Blessing[18] se ocupă de tot – asta e în regulă, sîntem pe teritoriul ei. A doua zi sun la numărul ei de telefon prin satelit şi-mi spune: „Tatăl tău este paralizat de la brîu în jos. N-o să mai meargă niciodată.” Apoi închide şi-şi anulează imediat linia telefonică. Asta-i tot. Bang. S-a terminat. Nu mai ştiu nimic de tine timp de doi ani.

— Te-am protejat, Maya. Este foarte periculos acum.

— Spune-i asta băiatului cu tatuaje. Te-am văzut folosindu-te de primejdii şi de siguranţă ca scuze pentru orice, dar nu mai merge. Nu mai sînt bătălii. De fapt, nu mai există Arlechini – doar o mînă de oameni ca tine şi Linden şi Mother Blessing.

— Shepherd[19] trăieşte în California.

— Trei sau patru oameni nu pot schimba nimic. Războiul s-a terminat. Nu înţelegi? Tabula au cîştigat. Noi am pierdut. *Wir haben verloren*[20].

Cuvintele în germană părură să-l atingă puţin mai mult decît ceea ce-i zisese în engleză. Thorn apăsă pe un buton de pe panoul scaunului cu rotile şi se roti uşor, ca ea să nu-i poată vedea ochii.

— Şi tu eşti un Arlechin, Maya. Asta eşti cu adevărat. Ăsta e trecutul şi viitorul tău.

— Nu sînt Arlechin şi nu sînt ca tine. Ar trebui să ştii asta deja.

— Avem nevoie de ajutorul tău. Este important.

— Mereu este important.

---

18 În limba engleză, Mama Binecuvîntării.

19 În limba engleză, păstor.

20 Am pierdut (în limba germană, în original).

— Trebuie să te duci în America. Plătim noi totul. O să facem toate aranjamentele.

— America este teritoriul lui Shepherd. Lasă-l pe el să se descurce.

Tatăl ei se folosi de toată forţa glasului său.

— Shepherd se confruntă cu o situaţie neobişnuită. Nu ştie ce să facă.

— Am o viaţă reală acum. Nu mai fac parte din toate astea.

Mişcînd manşa de comandă, Thorn descrise un opt graţios prin cameră.

— A, da. O viaţă de cetăţean în Uriaşa Maşinărie. Atît de plăcută şi plină de distracţii. Povesteşte-mi tot despre ea.

— Nu m-ai mai întrebat pînă acum.

— Lucrezi într-un birou, nu?

— Sînt designer industrial. Lucrez într-o echipă care creează recipiente de produse pentru diverse companii. Săptămîna trecută am realizat o nouă sticlă de parfum.

— Sună interesant. Sînt sigur că ai succes. Şi cine mai face parte din lumea ta? Ai vreun prieten de care-ar trebui să ştiu?

— Nu.

— A fost avocatul ăla pledant – cum îl chema?

Thorn ştia, desigur. Dar se prefăcu că încearcă să-şi amintească.

— Connor Ramsey. Bogat. Arătos. De familie bună. Dar te-a părăsit pentru cealaltă femeie. Se pare că se întîlnise cu ea tot timpul cît fusese cu tine.

Maya se simţi de parcă Thorn i-ar fi dat o palmă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o să se folosească de persoanele de contact din Londra ca să obţină informaţii. Întotdeauna părea să ştie totul.

— Asta nu e problema ta.

— Nu-ţi pierde timpul făcîndu-ţi griji în privinţa lui Ramsey. Nişte mercenari care lucrează pentru Mother Blessing i-au aruncat în aer maşina cu cîteva luni în urmă. Acum crede că este urmărit de teroriști. Şi-a angajat gărzi de corp. Trăieşte cu teamă. Şi asta-i bine, nu-i aşa? Domnul Ramsey trebuia pedepsit pentru că a înşelat-o pe fetiţa mea.

Thorn învîrti scaunul cu rotile şi-i zîmbi. Maya ştia că ar trebui să se prefacă jignită, dar nu putea. Îşi aminti cum o îmbrăţişa Connor pe chei în Brighton, apoi cum trei săptămîni mai tîrziu erau la restaurant, iar el o anunţa că nu o consideră o partidă bună pentru căsătorie. Maya citise în ziare despre explozia maşinii, dar nu făcuse legătura între atac şi tatăl ei.

— Nu trebuia s-o faci.

— Dar am făcut-o.

Thorn se deplasă înapoi la măsuţa de cafea.

— Faptul că ai aruncat o maşină în aer nu schimbă nimic. Tot n-o să mă duc în America.

— Cine-a zis ceva de America? Stăteam de vorbă, doar atît.

Pregătirea ei de Arlechin îi spuse că ar trebui să treacă la atac. Ca şi Thorn, şi ea se pregătise pentru întîlnire.

— Spune-mi ceva, Tată. Un singur lucru. Mă iubeşti?

— Eşti fiica mea, Maya.

— Răspunde-mi.

— De cînd a murit mama ta, eşti singurul lucru de preţ din viaţa mea.

— În regulă. O să accept afirmaţia asta deocamdată.

Se aplecă în faţă.

— Tabula şi Arlechinii au fost odinioară adversari aproape egali, dar Uriaşa Maşinărie a schimbat echilibrul puterii. Din cîte ştiu, nu mai există Călători, şi au mai rămas doar cîţiva Arlechini.

— Tabula pot folosi scanere faciale, echipamente de supraveghere electronică, cooperarea oficialilor guvernamentali şi –

— Nu vreau să aflu motivele. Nu vorbim despre asta. Doar faptele şi concluziile. În Pakistan, tu ai fost rănit, iar doi oameni au fost ucişi. Mi-a plăcut întotdeauna Libra. Mă ducea la teatru cînd venea la Londra. Iar Willow era o femeie puternică, plină de graţie.

— Ambii luptători şi-au asumat riscul, zise Thorn. Amîndoi au avut parte de o Moarte Demnă.

— Da, au fost omorîţi. Prinşi în capcană şi distruşi degeaba. Iar acum vrei să mor şi eu în acelaşi fel.

Thorn apucă braţele scaunului cu rotile şi timp de o clipă, Maya crezu că avea să facă un efort şi să se ridice, dintr-un act de voinţă pură.

— S-a întîmplat ceva extraordinar, spuse el. Pentru prima oară, avem un spion în tabăra adversarilor. Linden este în contact cu el.

— Nu e decît o altă capcană.

— Poate. Dar toate informaţiile pe care le-am primit au fost corecte. Cu cîteva săptămîni în urmă, am aflat despre doi posibili Călători din Statele Unite. Sînt fraţi. L-am apărat pe tatăl lor, Matthew Corrigan, cu mulţi ani în urmă. Înainte de a trece în clandestinitate, i-am dat un talisman.

— Tabula ştiu despre aceşti fraţi?

— Da. Îi supraveghează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— De ce nu îi omoară Tabula pur şi simplu? Asta fac în mod obişnuit.

— Tot ce ştiu este că fraţii Corrigan sînt în pericol şi trebuie să-i ajutăm cît mai repede posibil. Shepherd provine dintr-o familie de Arlechini. Bunicul său a salvat sute de vieţi. Dar un Călător care încă nu-şi cunoaşte puterea n-ar avea încredere în el. Shepherd nu este prea organizat sau inteligent. Este –

— Un nesăbuit.

— Exact. Tu te-ai descurca cu toate, Maya. Tot ce trebuie să faci este să-i găseşti pe fraţii Corrigan şi să-i duci într-un loc sigur.

— Poate nu sînt decît nişte cetăţeni obişnuiţi.

— Nu ştim asta pînă cînd nu stăm de vorbă cu ei. Ai dreptate într-o privinţă, nu mai există alţi Călători. Asta ar putea fi ultima noastră şansă.

— N-ai nevoie de mine. Angajează nişte mercenari.

— Tabula au mai mulţi bani şi mai multă putere. Mercenarii ne trădează mereu.

— Atunci fă-o chiar tu.

— Sînt un infirm, Maya. Prins aici, în apartamentul ăsta, în scaunul ăsta cu rotile. Eşti singura care poate prelua conducerea.

Timp de cîteva clipe, chiar îşi dori să tragă sabia şi să se arunce în luptă, apoi îşi aminti de bătaia din staţia londoneză de metrou. Un tată ar trebui să-şi protejeze fiica. În schimb, Thorn îi distrusese copilăria.

Se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Mă întorc la Londra.

— Nu-ţi mai aminteşti ce te-am învăţat? *Verdammt durch das Fleisch. Gerettet durch das Blut...*

Condamnaţi de carne. Mîntuiţi de sînge. Maya auzise fraza Arlechinilor – şi o urîse – de cînd era mică.

— Spune-i sloganurile astea noului tău prieten rus. Cu mine nu merg.

— Dacă nu mai există Călători, atunci Tabula au pus stăpînire pe istorie. Peste una sau două generaţii, Al Patrulea Tărîm va deveni un loc rece şi steril în care toată lumea este supravegheată şi controlată.

— Deja este aşa.

— Asta este obligaţia noastră, Maya. Asta sîntem.

Vocea lui Thorn era plină de durere şi de regrete.

— Mi-am dorit adesea să am o viaţă diferită, mi-am dorit să mă fi născut ignorant şi orb. Dar n-am putut niciodată să renunţ şi să reneg trecutul, să-i reneg pe toţi acei Arlechini care s-au sacrificat pentru o cauză de o asemenea importanţă.

— Mi-ai dat arme şi m-ai învăţat cum să ucid. Acum mă trimiţi la distrugere.

Thorn părea mic şi fragil în scaunul cu rotile. Vocea sa era o şoaptă aspră.

— Mi-aş da viaţa pentru tine.

— Dar eu n-am să-mi dau viaţa pentru o cauză care nu mai există.

Maya întinse mîna spre umărul lui Thorn. Era un gest de rămas-bun, o şansă de a stabili o legătură între ei pentru ultima dată – dar expresia sa mînioasă o făcu să-şi retragă mîna.

— La revedere, Tată.

Se întoarse către uşă şi trase zăvorul.

— Am o mică şansă să fiu fericită. Nu pot să te las să mi-o răpeşti.

2

Nathan Boone stătea într-o încăpere de la etajul doi din depozitul de peste drum de magazinul de lenjerie. Printr-un binoclu de noapte, o urmări pe Maya în timp ce părăsea clădirea în care se afla Thorn şi mergea pe trotuar. Boone o fotografiase deja pe fiica lui Thorn cînd aceasta sosise la terminalul aeroportului, dar îi făcea plăcere s-o revadă. Mare parte din munca sa consta în ultima vreme din statul în faţa unui monitor de calculator, verificarea convorbirilor telefonice şi a facturilor de la cărţile de credit, citirea rapoartelor medicale şi a buletinelor de poliţie dintr-o duzină de ţări. Faptul că vedea un Arlechin adevărat îl ajuta să restabilească legătura cu realitatea a ceea ce făcea. Inamicul încă mai exista – cel puţin cîţiva dintre ei – şi era responsabilitatea lui să-i elimine.

În urmă cu doi ani, după schimbul de focuri din Pakistan, descoperise că Maya trăia la Londra. Comportamentul său public arăta că respinsese violenţa Arlechinilor şi se hotărîse să ducă o viaţă normală. Fraţii luaseră în calcul varianta de a o executa pe Maya, dar Boone le trimisese un e-mail lung în care recomanda să nu se ia această măsură. Ştia că ea i-ar putea duce la Thorn, Linden sau Mother Blessing. Toţi aceşti trei Arlechini erau încă periculoşi. Trebuiau să fie depistaţi şi distruşi.

Maya ar fi observat dacă ar fi urmărit-o cineva prin Londra, aşa că Boone trimisese o echipă de tehnicieni în apartamentul ei şi-i pusese să introducă bile de localizare în toate bagajele ei. După ce obţinuse o slujbă şi începuse să aibă o viaţă publică, calculatoarele Fraţilor îi monitorizaseră permanent convorbirile telefonice, e-mail-urile şi tranzacţiile cu cărţi de credit. Prima alertă fusese primită după ce Maya îi trimisese şefului său un e-mail prin care solicita nişte zile libere ca să „viziteze o rudă bolnavă”. Cînd cumpără un bilet de avion pentru vineri pînă la Praga, Boone hotărî că oraşul era o alegere logică pentru ascunzătoarea lui Thorn. Avea la dispoziţie trei zile să zboare în Europa şi să facă un plan.

În dimineaţa aceea unul dintre angajaţii lui Boone citise biletul lăsat în camera de hotel a Mayei de tînărul rus care lucra pentru Thorn. Acum Boone ştia adresa apartamentului lui Thorn, şi peste cîteva minute urma să se găsească faţă în faţă cu Arlechinul.

Boone auzi vocea lui Loutka în receptorul său radio.

— Acum ce mai facem? întrebă Loutka. O urmărim?

— Asta e treaba lui Halver. Se descurcă el. Thorn este ţinta noastră principală. Cu Maya o s-o rezolvăm mai tîrziu, la noapte.

Loutka şi cei trei tehnicieni se aflau în partea din spate a unei furgonete parcate aproape de colţ. Loutka era un locotenent de poliţie ceh care avea rolul

de a se ocupa de autorităţile locale. Tehnicienii erau acolo ca să-şi facă treaba şi apoi să se ducă acasă.

Cu ajutorul lui Loutka, Boone angajase de asemenea doi asasini profesionişti din Praga. Mercenarii stăteau pe podea în spatele lui, aşteptînd ordine. Ungurul era un tip masiv care nu ştia engleza. Prietenul său sîrb, un fost soldat, ştia patru limbi şi părea inteligent, dar Boone nu avea încredere în el. Era genul de persoană care ar fi putut fugi dacă întîmpina rezistenţă.

În încăpere era frig şi Boone purta o giacă pentru toate tipurile de vreme şi un fes croşetat. Tunsoarea militară şi ochelarii cu rame de oţel îl făceau să arate disciplinat şi în formă, ca un inginer chimist care alerga la maraton în week-end.

— Să mergem, zise Loutka.

— Nu.

— Maya se întoarce pe jos la hotel. Nu cred că Thorn va mai avea şi alţi vizitatori în seara asta.

— Nu-i înţelegi pe oamenii ăştia. Eu, în schimb, îi înţeleg. Fac deliberat lucruri neprevăzute. Thorn se poate hotărî să iasă din casă. Maya se poate hotărî să se întoarcă. Să mai lăsăm să treacă cinci minute şi să vedem ce se întîmplă.

Boone coborî binoclul de noapte şi continuă să privească strada. În ultimii şase ani lucrase pentru Fraţi, un mic grup de bărbaţi din diferite ţări uniţi de o anumită viziune asupra viitorului. Fraţii – care era numiţi „Tabula” de duşmani – se angajaseră să-i distrugă atît pe Arlechini, cît şi pe Călători.

Boone era o persoană de legătură între Fraţi şi mercenarii lor. Îi era uşor să trateze cu oameni precum sîrbul şi locotenentul Loutka. Mercenarii voiau întotdeauna bani sau o anumită favoare. Întîi negociai preţul, apoi te hotărai dacă urma să-l plăteşti sau nu.

Deşi Boone primea un salariu generos de la Fraţi, nu s-a considerat niciodată un mercenar. Cu doi ani în urmă, i se permisese să citească o colecţie de cărţi numită Cunoaşterea, care-i dădu o viziune mai amplă asupra obiectivelor şi filosofiei Fraţilor. Cunoaşterea îi arătă lui Boone că făcea parte dintr-o bătălie istorică împotriva forţelor dezordinii. Fraţii şi aliaţii lor erau pe punctul de a pune bazele unei societăţi perfect controlate, dar acest nou sistem n-ar fi supravieţuit dacă li se permitea Călătorilor să-l părăsească şi apoi să se întoarcă pentru a pune sub semnul întrebării perspectiva acceptată. Pacea şi prosperitatea erau posibile doar dacă oamenii nu mai puneau întrebări noi şi acceptau răspunsurile disponibile.

Călătorii aduceau haos în lume, dar Boone nu-i ura. Călătorii se năşteau cu puterea de a trece în alte tărîmuri; nu aveau ce face în legătură cu ciudata lor moştenire. Arlechinii erau diferiţi. Deşi erau familii de Arlechini, fiecare bărbat sau femeie făcea alegerea de a-i proteja pe Călători. Felul lor deliberat aleatoriu contrazicea regulile care guvernau viaţa lui Boone.

Cu cîţiva ani în urmă, Boone călătorise în Hong Kong ca să omoare un Arlechin pe nume Crow[21]. Percheziţionînd cadavrul acestuia, găsise armele şi paşapoartele false obişnuite, împreună cu un dispozitiv electronic numit generator numeric aleatoriu. Acesta era un computer în miniatură care producea un număr aleatoriu din punct de vedere matematic ori de cîte ori apăsai pe un buton. Uneori Arlechinii foloseau asemenea generatoare pentru a lua decizii. Un număr impar putea însemna da, un număr par nu. Apăsai pe un buton, iar generatorul numeric îţi spunea pe ce uşă să intri.

Boone îşi aminti cum stătea într-o cameră de hotel, studiind dispozitivul. Cum putea cineva să trăiască astfel? În ceea ce-l privea, oricine folosea numere aleatorii după care să-şi ghideze viaţa merita să fie hăituit şi exterminat. Ordinea şi disciplina erau valorile care nu lăsau civilizaţia occidentală să se prăbuşească. N-aveai decît să te uiţi la marginile societăţii ca să vezi ce s-ar întîmpla dacă oamenii ar permite ca deciziile din viaţa lor să fie determinate de alegeri întîmplătoare.

Trecuseră două minute. Apăsă pe un buton de la ceas, iar dispozitivul îi indică pulsul şi apoi temperatura corpului. Se găsea într-o situaţie stresantă, aşa că Boone fu mulţumit să vadă că pulsul era doar cu şase puncte mai mare decît media. Îşi ştia pulsul în repaus şi în timp ce făcea exerciţii fizice, precum şi procentul de grăsimi din corp, numărul colesterolului şi consumul zilnic de calorii.

Auzi cum cineva aprinde un chibrit, şi cîteva secunde mai tîrziu simţi miros de tutun. Întorcîndu-se, văzu că sîrbul pufăia dintr-o ţigară.

— Stinge-o.

— De ce?

— Nu-mi place să respir aer toxic.

Sîrbul rînji.

— Nu respiri nimic, prietene. Este ţigara mea.

Boone se ridică şi se îndepărtă de fereastră. Faţa sa avea o expresie impasibilă în timp ce evalua opunerea. Oare era periculos omul ăsta? Era nevoie să-l intimideze pentru succesul operaţiunii? Cît de repede putea reacţiona?

Boone îşi strecură mîna dreaptă într-unul din buzunarele de sus ale gecii, dădu de lama prinsă de el cu bandă adezivă şi-l apucă strîns între degetul mare şi cel arătător.

— Stinge ţigara imediat.

— Cînd o termin.

Boone mişcă mîna în jos şi tăie capătul ţigării. Înainte ca sîrbul să poată reacţiona, îl înşfăcă de guler şi îi puse mercenarului marginea lamei la cîţiva milimetri de ochiul drept.

---

[21] În limba engleză, cioară.

— Dacă ţi-aş cresta ochii, faţa mea ar fi ultimul lucru pe care l-ai vedea. Te-ai gîndi la mine tot restul vieţii tale, Josef. Imaginea mea ţi-ar fi întipărită în creier cu un fier înroşit.

— Te rog, se bîlbîi sîrbul. Te rog, nu face asta…

Boone se dădu înapoi şi puse lama la loc în buzunar. Îi aruncă o privire ungurului. Tipul masiv arăta impresionat.

În timp ce revenea la fereastră, auzi vocea locotenentului Loutka în receptorul radio.

— Ce se întîmplă? De ce aşteptăm?

— Nu mai trebuie să aşteptăm, zise Boone. Spune-i lui Skip şi lui Jamie că e timpul să-şi cîştige banii.

Skip şi Jamie Todd erau doi fraţi din Chicago specializaţi în supraveghere electronică. Erau amîndoi scunzi şi durdulii, şi purtau salopete maro identice. În timp ce Boone privea prin binoclul de noapte, cei doi scoaseră din furgonetă o scară de aluminiu şi merseră cu ea pe trotuar pînă în dreptul magazinului de lenjerie. Arătau ca nişte electricieni care fuseseră chemaţi să rezolve o problemă la instalaţia electrică.

Skip desfăcu scara, iar Jamie se urcă pe ea pînă ajunse la firma care atîrna deasupra vitrinei magazinului de lenjerie. O cameră în miniatură cu comandă radio fusese instalată pe marginea firmei mai devreme în acea zi. Înregistrase imagini cu Maya în timp ce aceasta stătea pe trotuar.

Thorn instalase o cameră de supraveghere în bolta care-i apăra uşa din faţă. Jamie se urcă încă o dată pe scară, şi puse în locul acesteia un DVD-player în miniatură. Cînd terminară, fraţii pliară la loc scara şi o duseră înapoi în furgonetă. Pentru trei minute de muncă, cîştigaseră 10.000 de dolari şi o vizită gratis la un bordel de pe strada Korunni.

— Pregăteşte-te, îi zise Boone locotenentului Loutka. Coborîm.

— Ce fac cu Harkness?

— Spune-i să rămînă în furgonetă. O să-l aducem sus cînd va fi în siguranţă.

Boone băgă în buzunar binoclul de noapte şi făcu un gest spre angajaţii locali.

— E vremea să mergem.

Sîrbul îi spuse ceva ungurului, şi cei doi se ridicară.

— Aveţi grijă cînd intrăm în apartament, spuse Boone. Arlechinii sînt extrem de periculoşi. Dacă sînt atacaţi, reacţionează imediat.

Sîrbul îşi recăpătase o parte din încrederea în sine.

— Poate sînt periculoşi pentru tine. Dar prietenul meu şi cu mine putem rezolva orice problemă.

— Arlechinii nu sînt normali. Îşi petrec întreaga copilărie învăţînd cum să-şi ucidă duşmanii.

Cei trei bărbaţi coborîră în stradă şi se întîlniră cu Loutka. Locotenentul de poliţie arăta palid sub felinar.

— Ce facem dacă nu merge? întrebă el.

— Dacă ţi-e frică, poţi rămîne în furgonetă cu Harkness, dar n-ai să-ţi primeşti banii. Nu-ţi face griji. Cînd organizez eu o operaţiune, totul merge.

Boone îi conduse pe ceilalţi peste drum pînă la uşa lui Thorn şi-şi scoase pistolul automat ghidat cu laser. În mîna dreaptă ţinea o radiocomandă. Apăsă pe butonul galben şi DVD-ul începu să difuzeze o imagine a Mayei stînd pe trotuar cu o jumătate de oră mai devreme. Se uită la stînga. Se uită la dreapta. Toată lumea era gata. Apăsă pe sonerie şi aşteptă. Sus, tînărul rus – probabil că nu se ocupa Thorn de asta – se duse la un monitor de televiziune cu circuit închis, privi ecranul şi o văzu pe Maya. Încuietoarea se deschise. Intraseră.

Cei patru bărbaţi urcară la etaj. Cînd ajunseră la palierul de la etajul întîi, Loutka scoase un dispozitiv de înregistrare a vocii.

— Amprenta vocală, vă rog, spuse o voce electronică.

Loutka porni dispozitivul de înregistrare şi difuză înregistrarea audio luată mai devreme în taxi.

— Deschide nenorocita asta de uşă, zise Maya. Deschide –

Încuietoarea electrică a uşii se deschise cu un declic, iar Boone fu primul care intră. Rusul tatuat stătea acolo, cu un spălător de vase în mînă, şi arăta extrem de surprins. Boone ridică pistolul automat şi trase de la distanţă mică. Glonţul de 9 mm lovi pieptul rusului ca un pumn gigantic, iar acesta fu aruncat înapoi.

Încercînd să obţină un bonus pentru următoarea victimă, ungurul ocoli în fugă peretele fals care despărţea încăperea. Boone îl auzi ţipînd. Fugi înainte, urmat de Loutka şi de sîrb. Intrară în spaţiul bucătăriei şi văzură că ungurul zăcea cu faţa în jos în poala lui Thorn, cu picioarele pe podea şi cu umerii înţepeniţi între braţele scaunului cu rotile. Thorn încerca să împingă cadavrul şi să-şi apuce sabia.

— Prindeţi-i braţele, spuse Boone. Haideţi! Nu staţi!

Sîrbul şi Loutka îl apucară de braţe pe Thorn, ţinîndu-l sub control. Sîngele ţîşni peste scaunul cu rotile. Cînd Boone îl trase pe ungur deoparte văzu mînerul unui cuţit de aruncat ieşind în afară la baza gîtului mortului. Thorn îl omorîse cu cuţitul, dar ungurul căzuse în faţă şi lovise scaunul.

— Daţi-vă înapoi. Mutaţi-l acolo, le zise Boone. Cu grijă. Nu vă murdăriţi pantofii de sînge.

Scoase nişte chingi din plastic şi-i legă lui Thorn picioarele şi încheieturile mîinilor. Cînd termină, făcu un pas înapoi şi-l examină pe Arlechinul infirm. Thorn era învins, dar arăta la fel de mîndru şi arogant ca întotdeauna.

— E o plăcere să te întîlnesc, Thorn. Sînt Nathan Boone. N-am reuşit să te omor acum doi ani în Pakistan. S-a înnoptat foarte repede, nu-i aşa?

— Nu vorbesc cu mercenarii Tabula, spuse Thorn liniştit.

Boone auzise vocea Arlechinului în înregistrări ale convorbirilor telefonice. Dar vocea adevărată era mai profundă, mai intimidantă.

Boone se uită în jur prin cameră.

— Îmi place apartamentul tău, Thorn. Chiar îmi place. E curat şi simplu. Culori alese cu gust. În loc să înghesui în casă tot felul de porcării, ai ales un aspect minimalist.

— Dacă vrei să mă omori, fă-ţi treaba. Nu-mi irosi timpul cu o conversaţie fără rost.

Boone făcu un semn spre Loutka şi spre sîrb. Cei doi tîrîră corpul ungurului în camera de zi.

— Războiul cel lung s-a terminat. Călătorii au dispărut, iar Arlechinii au fost învinşi. Aş putea să te ucid chiar acum, dar am nevoie să mă ajuţi să-mi termin treaba.

— N-am să trădez pe nimeni.

— Cooperează şi o s-o lăsăm pe Maya să ducă o viaţă normală. Dacă nu, va avea o moarte foarte neplăcută. Mercenarii mei şi-au petrecut două zile violîndu-o pe femeia Arlechin chineză cînd am luat-o prizonieră în Pakistan. Le-a plăcut faptul că se zbătea şi se apăra. Cred că femeile de prin partea locului cedează într-o asemenea situaţie.

Thorn rămase tăcut, iar Boone se întrebă dacă se gîndea la oferta pe care i-o făcuse. Oare îşi iubea fiica? Erau Arlechinii capabili de un astfel de sentiment? Muşchii braţelor lui Thorn se încordară în timp ce încerca să rupă chingile. Renunţă şi se prăbuşi la loc în scaunul cu rotile.

Boone îşi porni casca telefonică şi vorbi la microfon.

— D-le Harkness, te rog să urci cu materialele. Zona este sigură.

Sîrbul şi Loutka îl traseră pe Thorn din scaunul cu rotile, îl duseră în dormitor şi-l abandonară pe podea. Harkness apăru cîteva minute mai tîrziu, luptîndu-se cu greutatea cutiei de transport. Era un englez mai în vîrstă care vorbea arareori, dar lui Boone îi venea greu să stea lîngă el la restaurant. Dinţii galbeni şi tenul palid al bărbatului aveau ceva care sugera moarte şi descompunere.

— Ştiu la ce visaţi voi, Arlechinii. La o Moarte Demnă. Parcă aşa-i ziceţi, nu? Aş putea aranja să fie aşa în cazul tău – o moarte nobilă şi care să confere demnitate sfîrşitului vieţii tale. Dar trebuie să-mi dai ceva în schimb. Spune-mi cum să-i găsesc pe cei doi prieteni ai tăi, Linden şi Mother Blessing. Dacă refuzi, te aşteaptă o alternativă mai umilitoare…

Harkness aşeză cutia de transport în faţa uşii dormitorului. În partea de sus, aceasta avea găuri de aerisire, acoperite cu o plasă deasă de sîrmă. Gheare zgîriau podeaua de metal a cutiei, şi Boone auzi sunetul unei respiraţii gîjîite.

Scoase lama din buzunar.

— În timp ce voi, Arlechinii, eraţi prinşi în visurile voastre medievale, Fraţii au dobîndit o nouă sursă de cunoaştere. Au depăşit obstacolele ingineriei genetice.

Boone crestă pielea de sub ochii Arlechinului. Creatura din cutie adulmecă mirosul sîngelui lui Thorn. Scoase un sunet ciudat, ca un rîset, apoi se izbi de panoul lateral şi zgîrie plasa de sîrmă cu ghearele.

— Acest animal a fost conceput să fie agresiv şi neînfricat. Este determinat genetic să atace fără a se gîndi la propria supravieţuire. N-o să fie o Moarte Demnă. Vei fi devorat ca o bucată de carne.

Locotenentul Loutka părăsi holul şi reveni în camera de zi. Sîrbul arăta curios şi înspăimîntat. Stătea la cîţiva paşi în spatele lui Harkness, în prag.

— Ultima şansă. Dă-mi ceva. Recunoaşte-ne victoria.

Thorn se rostogoli schimbîndu-şi poziţia şi rămase cu ochii aţintiţi asupra cutiei de transport. Boone îşi dădu seama că Arlechinul voia să lupte cînd urma să-l atace creatura, încercînd s-o strivească cu corpul său.

— Poţi să crezi ce vrei, zise încet, dar asta e o Moarte Demnă.

Boone se întoarse în prag şi scoase arma. Va trebui să omoare animalul după ce acesta îl termina pe Thorn. Rîsetul se opri şi creatura tăcu ca un vînător în aşteptare. Boone dădu din cap către Harkness. Bătrînul încălecă cutia şi trase încet panoul în sus.

3

Cînd ajunse la podul Carol, Maya îşi dădu seama că era urmărită. Thorn spusese odată că ochii proiectau energii. Dacă erai destul de sensibil, puteai simţi undele venind spre tine. În perioada în care Maya crescuse la Londra, tatăl său angaja ocazional hoţi de stradă s-o urmărească pînă acasă după şcoală. Ea trebuia să-i depisteze şi să-i lovească cu rulmenţii de oţel cu bile pe care-i ducea în ghiozdan.

Se întunecă şi mai mult după ce traversă podul şi o luă la stînga pe strada Saská. Se hotărî să meargă la Biserica Maicii Domnului de sub Lanţ; acolo era o curte neluminată cu diferite posibilităţi de a scăpa. Continuă să mergi, îşi spuse. Nu te uita peste umăr. Strada Saská era îngustă şi întortocheată. Lampadarele ocazionale răspîndeau o lumină de un galben închis. Maya trecu de o alee, se întoarse din drum şi păşi în umbrele acesteia. Se ghemui în spatele unui tomberon şi aşteptă.

Trecură zece secunde. Douăzeci. Apoi micul taximetrist care semăna cu un trol şi care o dusese la hotel apăru pe alee. Nu ezita niciodată. Reacţionează întotdeauna. Cînd acesta trecu de intrarea în alee, Maya îşi scoase stiletul şi ieşi în spatele lui, apucîndu-l de umăr cu mîna stîngă şi apăsîndu-i vîrful cuţitului în ceafă.

— Nu te mişca. Nu fugi.

Vocea ei era blîndă, aproape seducătoare.

— Acum o să o luăm la dreapta şi nu vreau să avem probleme.

Îl făcu să se întoarcă, îl trase în umbră şi-l împinse peste tomberon. Acum lama era îndreptată spre mărul lui Adam.

— Spune-mi tot. Fără minciuni. Şi poate n-am să te omor. Înţelegi?

Îngrozit, trolul dădu uşor din cap.

— Cine te-a angajat?

— Un american.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Are un prieten poliţist, locotenentul Loutka.

— Şi care erau instrucţiunile tale?

— Să te urmăresc. Asta-i tot. Să te duc cu taxiul şi să te urmăresc în seara asta.

— Mă aşteaptă cineva la hotel?

— Nu ştiu. Jur că ăsta-i adevărul.

Începu să se smiorcăie.

— Te rog, nu-mi face rău.

Thorn l-ar fi înjunghiat imediat, dar Maya hotărî că nu va ceda acestei nebunii. Dacă-l omora pe omuleţul asta nesăbuit, atunci propria sa viaţă ar fi fost distrusă.

— Am să o iau în susul străzii, iar tu te vei îndrepta în direcţia opusă, înapoi către pod. Înţelegi?

Trolul dădu repede din cap.

— Da, şopti el.

— Dacă te mai văd încă o dată, eşti mort.

Maya ieşi din nou pe trotuar şi se îndreptă spre biserică, apoi îşi aminti de tatăl ei. Oare trolul o urmărise tot drumul pînă la apartamentul lui Thorn? Cît de multe ştiau oamenii ăştia?

Se grăbi să se întoarcă pe alee şi auzi vocea trolului. Ţinînd strîns un telefon mobil, îi îngăima ceva stăpînului lui. Cînd Maya ieşi din umbră, icni şi scăpă telefonul pe pavaj. Maya îl apucă de păr, îl trase în picioare şi-i vîrî vîrful stiletului în urechea stîngă.

Asta era clipa cînd lama se putea opri. Maya era conştientă de alegerea pe care o făcea şi de coridorul întunecat care se deschidea în faţa ei. N-o face, îşi spuse. Încă mai ai o şansă. Dar mîndria şi furia o împinseră înainte.

— Ascultă-mă, spuse. Ăsta e ultimul lucru pe care-l mai afli. Te-a omorît un Arlechin.

Bărbatul se luptă cu ea, încercînd să scape, dar ea-i împinse cuţitul în canalul auricular şi în creier.

* * *

Maya îi dădu drumul taximetristului, iar acesta se prăbuşi în faţa ei. Sîngele îi umplu gura şi începu să-i curgă din nas. Avea ochii deschişi şi arăta surprins, de parcă cineva tocmai îi dăduse nişte veşti proaste.

Maya şterse stiletul şi ascunse arma sub pulover. Rămînînd în umbră, îl tîrî pe mort pînă la capătul aleii şi-l acoperi cu saci de gunoi luaţi dintr-un tomberon. Dimineaţă, cineva va găsi cadavrul şi va anunţa poliţia.

Nu fugi, îşi spuse. Nu arăta că eşti speriată. Încercă să pară calmă în timp ce trecea din nou pe jos peste rîu. Cînd ajunse în strada Konvitská, se urcă pe o scară de incendiu pînă pe acoperişul magazinului de lenjerie şi făcu un salt de un metru şi jumătate pe clădirea lui Thorn. Nici un luminator, nici o uşă de incendiu. Trebuia să găsească un alt mod de a intra.

Maya sări înapoi pe următorul acoperiş şi parcurse întregul cvartal pînă cînd descoperi pe un acoperiş o frînghie de rufe întinsă între două prăjini de metal. Tăie frînghia de rufe cu cuţitul, se întoarse la clădirea tatălui său şi o prinse de o conductă de ventilaţie. Era întuneric, cu excepţia luminii unui singur lampadar şi a razelor lunii noi care arăta ca o linie galbenă subţire crestată pe cer.

Încercă frînghia şi se asigură că rezistă. Cu grijă, trecu peste peretele scund de la marginea acoperişului şi coborî metru cu metru pînă la fereastra de la al doilea etaj. Privind pe geam, văzu că apartamentul era plin cu fum alb-cenuşiu. Maya se împinse cu picioarele în clădire şi lovi în geam. Fumul începu să iasă afară prin gaură şi fu absorbit în noapte. Lovi încă o dată şi încă o dată, făcînd să cadă cioburile ascuţite care mai rămîneau prinse în tocul ferestrei.

Prea mult fum, se gîndi. Ai grijă să nu fii prinsă înăuntru. Se împinse înapoi cît de mult putu, apoi sări prin gaură. Fumul se ridica spre tavan şi se scurgea afară prin fereastra spartă; deasupra podelei era aproape un metru de spaţiu liber. Maya se lăsă în patru labe. Se tîrî prin camera de zi şi-l găsi pe rus zăcînd mort lîngă măsuţa de cafea din sticlă. Împuşcat. O rană în piept. O baltă de sînge înconjura partea de sus a corpului.

— Tată!

Se ridică, trecu clătinîndu-se de peretele fals, şi găsi un morman de cărţi şi de perne arzînd în mijlocul mesei din sufragerie. Aproape de bucătărie, se împiedică de un alt cadavru: un tip masiv cu un cuţit înfipt în gît.

Îl prinseseră pe tatăl ei? Oare era prizonier? Păşi peste tipul masiv şi trecu într-un hol ce ducea în următoarea cameră. Patul şi două abajururi ardeau. Pereţii albi erau mînjiţi cu urme de mîni însîngerate.

Un bărbat zăcea pe o parte lîngă pat. Faţa era întoarsă, dar Maya recunoscu hainele tatălui ei şi părul său lung. Fumul se încolăci în jurul trupului ei cînd se lăsă la podea şi se tîrî spre el ca un copil. Tuşea. Plîngea.

— Tată! continua să strige. Tată!

Apoi îi văzu faţa.

4

Gabriel Corrigan şi fratele său mai mare, Michael, crescuseră pe drumuri, şi se considerau experţi în ceea ce priveşte restaurantele rutiere, cabanele pentru turişti şi muzeele de pe marginea şoselelor care expuneau oase de dinozauri. În timpul lungilor ceasuri petrecute călătorind, mama lor stătea între ei pe bancheta din spate şi le citea cărţi sau le spunea poveşti. Una din poveştile lor preferate era despre Edward al V-lea şi fratele său, Ducele de York, cei doi tineri prinţi închişi de Richard al III-lea în Turnul Londrei. Potrivit mamei lor, prinţii urmau să fie sufocaţi de una dintre slugile lui Richard, dar descoperiseră un pasaj secret şi trecuseră înot şanţul de apărare, cîştigîndu-şi libertatea. Deghizaţi în zdrenţe şi ajutaţi de Merlin şi de Robin Hood, fraţii trăiseră nenumărate aventuri în Anglia secolului al cincisprezecelea.

Cînd erau copii, fraţii Corrigan pretindeau că sînt prinţii rătăciţi în parcurile publice şi la popasurile de pe autostradă. Dar acum că erau adulţi, Michael vedea jocul cu alţi ochi.

— Am căutat într-o carte de istorie, spuse el. Lui Richard al III-lea i-a reuşit planul. Amîndoi prinţii au fost ucişi.

— Şi cu ce schimbă asta lucrurile? întrebă Gabriel.

— Ne-a minţit, Gabe. A fost doar o altă invenţie. Mama ne-a spus toate poveştile astea cînd eram copii, dar nu ne-a spus niciodată adevărul.

* * *

Gabriel acceptă părerea lui Michael: era mai bine să ştii toate faptele. Dar uneori se distra cu una din poveştile mamei sale. Duminică, părăsi Los Angeles-ul înainte de răsărit şi merse cu motocicleta prin întuneric pînă în oraşul Hemet. Se simţea ca un prinţ rătăcit, singur şi nerecunoscut, în timp ce cumpără combustibil de la o benzinărie care făcea reduceri şi luă micul dejun la o cafenea mică. Cînd ieşea de pe autostradă, soarele ieşi din pămînt ca minge portocalie strălucitoare. Scăpă de gravitate şi pluti în sus pe boltă.

* * *

Aeroportul din Hemet consta dintr-o pistă de asfalt cu buruieni care ieşeau prin crăpături, o zonă de staţionare pentru avioane şi o adunătură părăginită de rulote şi construcţii temporare. Biroul HALO se afla într-o rulotă dublă aproape de capătul sudic al pistei. Gabriel îşi parcă motocicleta aproape de intrare şi desfăcu cablurile anti-şoc care-i fixau echipamentul.

Săriturile de la mare altitudine erau scumpe, iar Gabriel îi spusese lui Nick Clark, instructorul HALO, că se limita la o săritură pe lună. Trecuseră doar douăsprezece zile şi acum se întorsese. Cînd intră în rulotă, Nick rînji la el ca un agent de pariuri care-şi întîmpina unui din clienţii statornici.

— N-ai putut să te abţii?

— Am mai cîştigat nişte bani, zise Gabriel, şi nu ştiam unde să-i cheltuiesc.

Îi întinse lui Nick un teanc de bani şi trecu în toaleta bărbaţilor ca să îmbrace lenjeria de corp termică şi un combinezon.

Cînd ieşi, sosise un grup de cinci coreeni. Aceştia purtau uniforme asortate în culorile verde şi alb, şi duceau echipamente scumpe, împreună cu nişte cartoane plastifiate cu fraze uzuale în engleză. Nick îi anunţă că Gabriel urma să sară cu ei, iar coreenii veniră să dea mîna cu americanul şi să facă poze.

— Cîte sărituri HALO ai făcut? întrebă unul dintre ei.

— Nu ţin un jurnal de bord, zise Gabriel.

Răspunsul său fu tradus, şi toată lumea păru surprinsă.

— Să ţii un jurnal de bord, îi spuse bărbatul cel mai în vîrstă. Aşa ai să ştii numărul.

Nick le spuse coreenilor să se pregătească, iar grupul începu să verifice o listă detaliată.

— Tipii ăştia fac cîte o săritură de la mare altitudine pe fiecare din cele şapte continente, şopti Nick. Pun pariu că-i costă o grămadă de bani. Poartă costume speciale de astronauţi cînd fac săritura în Antarctica.

Lui Gabriel îi plăcură coreenii – luau în serios săritura – dar prefera să fie singur cînd îşi verifica echipamentul. Pregătirea în sine era o plăcere, aproape o formă de meditaţie. Îşi trase un costum de zbor peste haine; îşi inspectă mănuşile termice, casca de protecţie şi ochelarii de protecţie plianţi, apoi inspectă paraşutele principale şi de rezervă, curelele şi mînerul de desprindere/cutaway. Toate aceste obiecte păreau destul de obişnuite la sol, dar se transformau cînd era în aer.

Coreenii mai făcură cîteva fotografii şi toată lumea se înghesui în avion. Bărbaţii stăteau alături, cîte doi pe fiecare rînd, şi-şi ataşară tuburile de oxigen la consola avionului. Nick îi spuse ceva pilotului şi avionul decolă, începîndu-şi ascensiunea lentă spre altitudinea de nouă mii de metri. Măştile de oxigen făceau vorbitul dificil, iar Gabriel fu recunoscător că se terminase cu conversaţiile. Închizîndu-şi ochii, se concentră asupra respiraţiei, în timp ce oxigenul fîsîia uşor în mască.

Ura gravitatea şi nevoile corpului. Mişcarea plămînilor şi bubuiturile inimii păreau să fie reacţiile mecanice ale unei maşinării greoaie. Odată încercase să-i explice lucrul ăsta lui Michael, dar era ca şi cum ar fi vorbit limbi diferite.

— Nimeni n-a cerut să se nască, dar cu toate astea sîntem aici, zise Michael. Nu trebuie să răspundem decît la o singură întrebare: ne aflăm la poalele dealului sau pe culme?

— Poate că dealul nu este important.

Michael arăta amuzat.

— O să fim amîndoi pe culme, spuse. Într-acolo mă îndrept şi te iau şi pe tine cu mine.

Mai sus de şase mii de metri, în interiorul avionului se formară cristale de chiciură. Gabriel deschise ochii în timp ce Nick îşi făcu loc prin intervalul îngust înspre partea din spate a avionului, şi deschise uşa cîţiva centimetri. Cînd vîntul rece pătrunse cu forţă în cabină, Gabriel începu să se simtă emoţionat. Asta era. Momentul eliberării.

Nick se uita în jos, căutînd zona de coborîre, în timp ce vorbea cu pilotul la interfon. În cele din urmă le făcu tuturor semn să se pregătească, iar bărbaţii îşi puseră ochelarii şi îşi strînseră chingile. Trecură două sau trei minute. Nick făcu din nou semn cu mîna şi bătu uşor cu degetul în masca de oxigen. Un tub mic de salvare cu oxigen era fixat de piciorul stîng al fiecărui bărbat. Gabriel trase de mînerul de reglare al tubul său, şi masca sa scoase un uşor pocnet. După ce se desprinse de la consola de oxigen, era gata de salt.

Se aflau la înălţimea muntelui Everest şi era foarte frig. Poate coreenii se gîndiseră să se oprească în uşă şi să facă un salt bătător la ochi, dar Nick voia să ajungă în zona de siguranţă înainte să li se termine oxigenul din tuburi. Unul cîte unul, coreenii se ridicară, îşi tîrşîiră picioarele pînă la uşă şi căzură în cer. Gabriel ocupase locul cel mai apropiat de pilot ca să sară ultimul. Se mişcă încet şi se prefăcu că-şi reglează o curea de la paraşută ca să poată fi complet singur în timpul coborîrii. Cînd ajunse la uşă, mai irosi cîteva secunde ca să-i facă semn lui Nick că totul e în regulă, apoi sări din avion şi începu să cadă.

Gabriel îşi schimbă centrul de greutate şi se întoarse pe spate ca să nu vadă nimic altceva decît spaţiul de deasupra sa. Cerul era albastru-închis, mai întunecat decît tot ceea ce poţi vedea cînd eşti pe pămînt. Un albastru de miez de noapte, cu un punct luminos în depărtare. Venus. Zeiţa iubirii. O porţiune expusă de pe obraz începu să-l înţepe, dar ignoră durerea şi se concentră asupra cerului, a purităţii absolute a lumii care-l înconjura.

Pe pămînt, două minute însemnau o pauză publicitară în timpul unui program de televiziune, o jumătate de milă parcursă bară la bară pe o autostradă aglomerată, un fragment de cîntec de dragoste. Dar cînd cădeai prin aer, fiecare secundă se dilata ca un mic burete cufundat în apă. Gabriel trecu printr-un strat de aer cald, apoi ajunse din nou în frig. Era plin de gînduri, dar nu se gîndea la nimic. Toate îndoielile şi compromisurile vieţii sale de pe pămînt dispăruseră fără urmă.

Altimetrul de la încheietura mîinii începu să emită semnale sonore puternice. Încă o dată, îşi schimbă centrul de greutate şi se întoarse. Privea

acum în jos la peisajul maroniu, lipsit de strălucire, al Californiei de Sud, şi la un şir de dealuri aflat la distanţă. Pe măsură ce se apropia de pămînt, putea vedea maşini şi rînduri de case identice şi pîcla gălbuie de poluare atmosferică ce atîrna deasupra autostrăzii. Gabriel dorea să se prăbuşească la nesfîrşit, dar o voce tăcută din mintea sa îi ordonă să tragă de mîner.

Aruncă o privire spre cer – încercînd să-şi amintească exact cum arăta – şi apoi paraşuta înflori deasupra lui.

* * *

Gabriel locuia într-o casă din partea de vest a Los Angeles-ului, aflată la cîţiva metri de Autostrada San Diego. Noaptea, un rîu alb de faruri curgea spre nord prin trecătoarea Sepulveda, în timp ce un rîu paralel de stopuri se îndrepta către sud, spre oraşele de pe plajă şi spre Mexic. După ce proprietarul lui Gabriel, Dl. Varosian, găsise şaptesprezece adulţi şi cinci copii locuind în casa sa, îi dăduse pe mîna autorităţilor, care-i deportaseră pe toţi înapoi în El Salvador, apoi pusese un anunţ pentru „un singur chiriaş, fără excepţii”. Presupuse că Gabriel era implicat în ceva ilegal – un club de noapte clandestin sau vînzarea de piese de maşini furate. D-lui Varosian nu-i păsa de piesele de maşini, dar avea cîteva reguli. „Fără arme, fără ustensile de produs droguri şi fără pisici”.

Gabriel auzea zgomotul permanent al maşinilor, camionetelor şi autobuzelor care se îndreptau spre sud. În fiecare dimineaţă se ducea la gardul din plasă care înconjura partea din spate a proprietăţii sale ca să vadă ce lăsase autostrada pe lîngă el. Oamenii aruncau constant lucruri pe geamul maşinii: ambalaje de fast-food şi ziare, o păpuşă Barbie de plastic cu părul încîlcit, cîteva telefoane mobile, o bucată de brînză de capră din care muşcase cineva o singură dată, prezervative folosite, unelte de grădinărit şi o urnă din plastic cu cenuşă şi dinţi înnegriţi.

Garajul, separat de restul casei, era plin de graffiti, iar peluza din faţă – plină de buruieni, dar Gabriel nu se atingea niciodată de exteriorul casei. Era o deghizare, aidoma zdrenţelor purtate de prinţii rătăciţi. În vara trecută, cumpărase un autocolant de la o grupare religioasă la un talcioc, pe care scria: „Sîntem damnaţi pentru eternitate fără sîngele Mîntuitorului.” Gabriel lăsase doar partea cu „Damnaţi pentru eternitate”, tăind restul, după care lipise colantul pe uşa de la intrare. Cînd agenţii imobiliari şi vînzătorii ambulanţi evitau casa, se simţea de parcă repurtase o mică victorie.

Înăuntrul casei era curat şi plăcut. În fiecare dimineaţă, cînd soarele bătea dintr-un anumit unghi, camerele erau scăldate în lumină. Mama sa spunea că plantele curăţă aerul şi te ajută să gîndeşti pozitiv, aşa că avea mai mult de treizeci de plante în casă, atîrnînd de tavan sau crescînd în ghivece aşezate pe podea. Gabriel dormea pe o saltea într-unul din dormitoare şi îşi

ţinea toate lucrurile în cîţiva saci de pînză. Casca şi armura sa de kempo[22] erau aşezate pe un cadru special lîngă stelajul pe care se afla o sabie *shinai* de bambus şi vechea sabie japoneză lăsată de tatăl său. Dacă se trezea în timpul nopţii şi deschidea ochii, părea că un războinic samurai îi veghează somnul.

Al doilea dormitor era gol, cu excepţia cîtorva sute de cărţi puse teancuri lîngă perete. În loc să-şi facă un permis de bibliotecă şi să caute o carte anume, Gabriel citea orice carte care ajungea din întîmplare la el. Cîţiva dintre clienţii săi îi dădeau cărţi după ce le terminau, şi culegea cărţile abandonate în sălile de aşteptare sau pe marginea autostrăzii. Printre ele se găseau cărţi de buzunar destinate marelui public, cu coperţi în culori ţipătoare, rapoarte tehnice despre aliaje metalice, şi trei romane de Dickens pătate de apă.

Gabriel nu făcea parte din nici un club sau partid politic. Cea mai puternică convingere a sa era că trebuie să continue să trăiască în afara Matricei. În dicţionar, o matrice era definită ca o reţea de linii orizontale şi verticale spaţiate egal, care puteau fi folosite pentru reperarea unui anumit obiect sau punct. Dacă priveai civilizaţia modernă într-un anumit fel, părea că fiecare întreprindere comercială sau fiecare program guvernamental făcea parte dintr-o enormă matrice. Diferitele linii şi pătrate te puteau depista şi puteau stabili locul în care te aflai, puteau afla aproape totul despre tine.

Matricea era alcătuită din linii drepte pe un plan plat, dar era încă posibil să duci o viaţă secretă. Îţi puteai găsi o slujbă în economia subterană sau puteai să te mişti permanent atît de repede încît liniile nu detectau niciodată locul exact în care te aflai. Gabriel nu avea un cont bancar sau o carte de credit. Îşi folosea prenumele real, dar avea un nume de familie fals pe permisul de înmatriculare. Deşi avea două telefoane mobile, unul pentru treburile personale şi celălalt pentru serviciu, amîndouă erau facturate pe adresa companiei imobiliare a fratelui său.

Singura legătură a lui Gabriel cu Matricea se afla pe un birou din camera de zi. Cu un an în urmă, Michael îi dăduse un calculator personal şi făcuse aranjamentele pentru o conexiune la o linie DSL[23]. Navigarea pe Internet îi permitea lui Gabriel să descarce muzică trance[24] din Germania, bucle de sunete hipnotice produse de DJ afiliaţi unui grup misterios numit Die Neunen Primitiven. Muzica îl ajuta să adoarmă cînd se întorcea seara acasă. În timp ce închidea ochii, auzi o femeie cîntînd: *Lotus eaters lost in New Babylon. Lonely pilgrim fiind your way home*[25].

---

[22] Stil mixt de arte marţiale care combină artele marţiale chinezeşti (shaolin) cu karate şi cu elemente din alte arte marţiale japoneze, de exemplu jujitsu.

[23] (Digital Subscriber Line) - o tehnologie de conectare la Internet la domiciliu prin fire telefonice obişnuite de cupru.

[24] Stil de muzică electronică apărut în anii 1990, din combinaţia stilurilor tehno şi house; denumirea vine de la repetarea hipnotică a frazelor melodice şi a ritmurilor realizate la sintetizator, care se presupune că face ascultătorul să intre într-o stare de transă.

[25] Lotofagi rătăciţi în Noul Babilon. Călător singuratic, găseşte-ţi drumul spre casă.

* * *

Prizonier în vis, se prăbuşi prin întuneric, se prăbuşi prin nori şi zăpadă şi ploaie. Lovi acoperişul unei case şi trecu prin şindrila de cedru, prin cartonul gudronat şi prin scheletul de lemn. Acum era din nou copil, stătea în holul de la al doilea etaj al casei de la ferma din Dakota de Sud. Şi casa ardea, patul părinţilor, dulapul cu haine şi balansoarul din camera lor fumegau şi mocneau şi izbucneau în flăcări. Ieşi afară, îşi spuse. Găseşte-l pe Michael. Ascunde-te. Dar sinele său de copil, silueta scundă care mergea în hol, nu păru să audă avertizarea adultului.

Ceva explodă după un perete, şi se auzi o bufnitură înfundată. Apoi focul izbucni cu un vuiet în sus pe scară, curgînd în jurul stîlpilor şi al balustradei. Îngrozit, Gabriel rămase neclintit în hol în timp ce focul năvălea către el într-un val de căldură şi durere.

* * *

Celularul pus lîngă saltea începu să sune. Gabriel scoase capul din pernă. Era şase dimineaţa, iar soarele se strecura printr-o crăpătură între draperii. Nici un incendiu, îşi spuse. O altă zi.

Răspunse la telefon şi auzi vocea fratelui său. Michael părea îngrijorat, dar asta era ceva normal. Din copilărie, Michael jucase rolul fratelui mai mare şi responsabil. Ori de cîte ori auzea la radio de un accident de motocicletă, Michael îl suna pe Gabriel pe celular doar ca să se asigure că acesta n-a păţit nimic.

— Unde eşti? întrebă Michael.

— Acasă. În pat.

— Te-am sunat de cinci ori ieri. De ce nu m-ai sunat înapoi?

— Era duminică. N-aveam chef să vorbesc cu nimeni. Mi-am lăsat telefoanele mobile aici şi am mers cu motocicleta la Hemet ca să fac o săritură.

— Fă tot ce vrei, Gabe, dar spune-mi unde te duci. Încep să-mi fac griji cînd nu ştiu unde eşti.

— Bine. O să încerc să ţin minte.

Gabriel se rostogoli într-o parte şi îşi văzu cizmele cu vîrf de metal şi hainele de piele pentru motocicletă azvîrlite pe podea.

— Tu ce-ai făcut în week-end?

— Ca de obicei. Am plătit nişte facturi şi am jucat golf cu doi promotori imobiliari. Ai văzut-o pe Mama?

— Mda. Am trecut sîmbătă pe la azil.

— E totul în regulă în locul ăsta nou?

— Este instalată confortabil.

— Trebuie să fie mai mult decît confortabil.

Cu doi ani în urmă, mama lor se internase la spital pentru o operaţie de rutină la vezica biliară, iar doctorii descoperiseră o tumoare malignă pe peretele abdominal. Deşi făcuse chimioterapie, cancerul ajunsese la metastază şi i se răspîndise în corp. Acum stătea într-un azil din Tarzana, o suburbie din partea de sud-vest a Văii San Fernando[26].

Fraţii Corrigan îşi împărţiseră responsabilităţile legate de îngrijirea mamei lor. Gabriel o vizita la două zile şi vorbea cu personalul azilului. Fratele său mai mare trecea pe acolo o dată pe săptămînă şi plătea pentru tot. Michael era întotdeauna suspicios în legătură cu doctorii şi asistentele. Ori de cîte ori percepea o lipsă de zel, aranja ca mama lor să fie transferată într-o nouă instituţie.

— Nu vrea să plece din locul ăsta, Michael.

— Nimeni nu vorbeşte de plecare. Tot ce vreau e ca doctorii să-şi facă treaba.

— Doctorii nu mai sînt importanţi acum că nu mai face chimioterapie. Cei care au grijă acum de ea sînt asistentele şi surorile.

— Dacă apare o problemă cît de mică, mă anunţi imediat. Şi ai grijă de tine. Lucrezi azi?

— Mda. Cred că da.

— Incendiul ăla din Malibu se înrăutăţeşte, iar acum a izbucnit un nou incendiu în est, lîngă lacul Arrowhead. Toţi incendiatorii au ieşit să se joace cu chibriturile. Trebuie să fie din cauza vremii.

— Am visat despre incendiu, spuse Gabriel. Eram din nou la vechea noastră casă din Dakota de Sud. Ardea din temelii şi n-am putut să ies.

— Încetează să te mai gîndeşti la asta, Gabe. E o pierdere de timp.

— Tu nu vrei să ştii cine ne-a atacat?

— Mama ne-a dat o duzină de explicaţii. Alege una dintre ele şi vezi-ţi de viaţa ta.

În apartamentul lui Michael sună un alt telefon.

— Lasă-ţi mobilul deschis, zise el. Mai vorbim după-amiază.

* * *

Gabriel făcu un duş, trase pe el un şort şi un tricou şi se duse în bucătărie. Amestecă nişte lapte, iaurt şi două banane în mixer. Sorbind din băutură, udă toate plantele agăţătoare, apoi reveni în dormitor şi începu să se îmbrace. Cînd era gol, i se vedeau cicatricele de la ultimul accident de motocicletă: nişte linii albe, palide, pe piciorul şi pe braţul stîng. Părul său

---

[26] San Fernando Valley - o vale fertilă în California de sud, la nord-vest de Los Angeles. Valea, explorată pentru prima dată de spanioli în 1769, se întinde parţial între limitele oraşului Los Angeles şi include numeroase comunităţi rezidenţiale.

castaniu, creţ, şi pielea netedă îi dădeau o înfăţişare de băieţandru, dar lucrurile se schimbau cînd îşi lua blugii, un tricou cu mîneci lungi şi cizmele grele de motociclist. Cizmele erau scîlciate şi zgîriate din cauza modului agresiv în care se înclina la viraje. Giaca de piele era şi ea zgîriată, iar manşetele şi mînecile erau înnegrite de la uleiul de motor. Cele două telefoane mobile ale lui Gabriel erau fixate la o cască telefonică cu microfon încorporat. Telefoanele de serviciu le auzea la urechea stîngă. Cele personale erau direcţionate în urechea dreaptă. În timp ce mergea cu motocicleta, putea activa oricare dintre telefoane apăsînd cu mîna pe un buzunar exterior.

Ducînd sub braţ una din căştile de motociclist, Gabriel ieşi în curtea din spatele casei. Era octombrie în California de Sud şi un vînt Santa Ana fierbinte sufla dinspre canioanele din nord. Cerul era senin deasupra sa, dar cînd privi spre vest văzu un nor de fum cenuşiu de la incendiul din Malibu. În aer plutea ceva închis, tensionat, ca şi cum întregul oraş se transformase într-o încăpere fără ferestre.

Gabriel deschise uşa garajului şi inspectă cele trei motociclete. Dacă trebuia să parcheze într-un cartier necunoscut, lua de obicei modelul Yamaha RD400. Era cea mai mică motocicletă a sa, plină de urme de lovituri şi temperamentală. Numai cel mai naiv hoţ s-ar fi gîndit să fure un asemenea gunoi. Mai avea şi o Moto Guzzi V11, o motocicletă italiană puternică cu propulsie cu ax şi cu un motor puternic. Era motocicleta lui de week-end, pe care o folosea pentru călătoriile lungi prin deşert. În dimineaţa asta, se hotărî să iasă cu Honda 600, o motocicletă sport de mărime medie care putea depăşi cu uşurinţă viteza de o sută de mile pe oră. Gabriel ridică roata din spate cu un cric, pulveriză pe lanţ un lubrifiant cu aerosoli şi lăsă solvenţii să pătrundă în buloane şi cilindri. Honda avea probleme cu lanţul de transmisie, aşa că găsi o şurubelniţă şi o cheie reglabilă pe bancul de lucru şi le puse în geanta sa de curierat.

Se relaxă în clipa în care se urcă pe motocicletă şi porni motorul. Motocicleta îl făcea întotdeauna să se simtă ca şi cum putea părăsi casa şi oraşul pentru totdeauna, ca să gonească la nesfîrşit pînă cînd ar fi dispărut în negura de la orizont.

* * *

Fără o destinaţie anume, Gabriel o luă pe bulevardul Santa Monica şi se îndreptă spre vest. Ora de vîrf a dimineţii începuse. Femei bînd din termosuri de inox conduceau spre serviciu în maşini Land Rover, în timp ce agenţii de circulaţie de la şcoli purtînd veste de siguranţă stăteau în intersecţii. Aşteptînd la un stop, Gabriel băgă mîna în buzunarul exterior şi îşi porni mobilul de serviciu.

Lucra pentru două firme de livrări: Sir Speedy şi concurenta sa, Blue Sky Messengers. Sir Speedy îi aparţinea lui Artie Dressler, un fost avocat de 140 de kilograme care îşi părăsea arareori casa din districtul Silver Lake. Artie era abonat la cîteva site-uri web interzise minorilor şi dădea telefoane în timp ce se uita la adolescente goale care-şi dădeau cu ojă unghiile de la picioare. Ura de moarte firma concurentă, Blue Sky Messengers, şi pe proprietara acesteia, Laura Thompson. Laura făcuse mai demult montaje de film, iar acum locuia într-o casă cu cupolă din Topanga Canyon. Era convinsă de importanţa unui colon sănătos şi a mîncărurilor de culoare portocalie.

Cînd se făcu verde, telefonul sună şi Gabriel auzi în cască accentul aspru de New Jersey al lui Artie.

— Gabe! Eu sînt! De ce ţi-ai închis telefonul?

— Scuză-mă. Am uitat.

— Mă uit la un film în direct pe calculator. Două fete fac duş împreună. La început era ok, dar acum aburul a înceţoşat obiectivul.

— Sună interesant.

— Trebuie să iei un colet din Santa Monica Canyon.

— E cumva în apropierea incendiului?

— Nu. E la mile bune distanţă. Nici o problemă. Dar a mai izbucnit un incendiu în Simi Valley. Ăla e complet scăpat de sub control.

Ghidonul motocicletei era scurt, iar pedalele şi şaua erau înclinate astfel încît Gabriel stătea mereu aplecat în faţă. Putea simţi vibraţia motorului şi auzea cum se schimbă vitezele. Cînd mergea cu viteză, maşinăria devenea o parte din el, o prelungire a corpului său. Uneori vîrfurile ghidonului erau la cîţiva centimetri distanţă de maşinile care treceau în viteză, în timp ce urmărea linia albă întreruptă care separa benzile de circulaţie. Se uita de-a lungul străzii şi vedea stopurile, pietonii, camionetele care luau încet virajele, şi ştia imediat dacă trebuia să oprească sau să ocolească obstacolele.

Santa Monica Canyon era o enclavă de case scumpe construită lîngă o şosea cu două benzi care ducea în jos la plajă. Gabriel luă un plic maroniu de pe pragul unei case şi-l duse la un agent de ipoteci din West Hollywood. Cînd ajunse la adresă, îşi scoase casca şi intră în birou. Ura partea asta a muncii sale. Cît timp era pe motocicletă, era liber să meargă oriunde. Stînd în faţa recepţionistei, îşi simţea corpul lent, îngreunat de cizmele şi jacheta grele.

Din nou pe motocicletă. Porneşte motorul. Rămîi în mişcare.

— Gabriel dragă, mă auzi? răsună vocea liniştitoare a Laurei în cască.

— Sper c-ai luat un mic-dejun bun de dimineaţă. Glucidele complexe ajută la stabilizarea glicemiei.

— Nu-ţi face griji. Am mîncat.

— Bine. Trebuie să ridici ceva din Century City.

Gabriel ştia chiar bine adresa. Ieşise cu cîteva dintre recepţionistele şi secretarele pe care le întîlnise cînd livra pachete, dar îşi făcuse un singur

prieten adevărat, o avocată specializată în drept penal pe nume Maggie Resnick. Cu aproape un an în urmă, se prezentase la biroul său pentru o livrare, şi trebuise să aştepte cît timp secretarele ei căutau un document juridic rătăcit. Maggie îi pusese întrebări legate de slujba lui şi sfîrşiseră prin a sta de vorbă timp de o oră – cu mult după ce fusese găsit documentul. Se oferise s-o plimbe cu motocicleta şi fusese surprins cînd ea acceptase.

Maggie avea şaizeci şi ceva de ani, şi era o femeie micuţă şi energică, căreia îi plăcea să poarte rochii roşii şi pantofi scumpi. Artie zicea că apără staruri de cinema şi alte celebrităţi care aveau necazuri, dar ea vorbea foarte rar despre cazuri. Îl trata pe Gabriel ca pe un nepot favorit care nu era foarte responsabil.

— Ar trebui să mergi la facultate, îi spunea. Să-ţi deschizi un cont în bancă. Să cumperi o proprietate imobiliară.

Gabriel nu-i urma niciodată sfaturile, dar îi plăcea că se preocupa de soarta lui.

Cînd ajunse la etajul douăzeci şi doi, recepţionista îl trimise la biroul particular al lui Maggie. El intră şi o găsi fumînd şi vorbind la telefon.

— Sigur că te poţi întîlni cu procurorul districtual, dar nu facem nici o înţelegere. Şi asta pentru că nu are un caz. Tatonează terenul şi apoi sună-mă. Voi fi la masă, dar o să-mi transfere apelul pe celular.

Maggie închise şi scutură scrumul de la ţigară.

— Ticăloşii. Sînt cu toţii nişte ticăloşi mincinoşi.

— Ai un pachet pentru mine?

— Nici un pachet. Voiam doar să te văd. O să-i plătesc Laurei livrarea.

Gabriel se aşeză pe canapea şi desfăcu fermoarul jachetei. Pe măsuţa de cafea era o sticlă cu apă, din care-şi turnă într-un pahar.

Maggie se aplecă în faţă, cu o expresie feroce.

— Dacă faci afaceri cu droguri, Gabriel, te omor cu mîna mea.

— Nu fac afaceri cu droguri.

— Mi-ai spus de fratele tău. N-ar trebui să te implici în escrocheriile lui ca să cîştigi bani.

— Cumpără proprietăţi imobiliare, Maggie. Asta-i tot. Clădiri de birouri.

— Sper, dragule. O să-i tai limba dacă te tîrăşte în ceva ilegal.

— Ce se petrece?

— Lucrez cu un fost poliţist care este acum consultant pe probleme de securitate. Mă ajută dacă vreun nebun îi urmăreşte pe clienţii mei. Ieri vorbeam cu el la telefon, şi dintr-o dată tipul îmi zice: „Nu cunoşti cumva un curier motociclist pe nume Gabriel? L-am întîlnit la petrecerea de ziua ta.” Şi, desigur, îi zic da. Iar el îmi spune: „Nişte prieteni de-ai mei m-au întrebat de el. Unde lucrează. Unde locuieşte.”

— Cine sînt oamenii ăştia?

— Nu mi-a spus, zise Maggie. Dar ar trebui să ai grijă, dragule. Cineva puternic se interesează de tine. Ai fost implicat într-un accident de maşină?

— Nu.

— Vreun proces?

— Sigur că nu.

— Nişte prietene cumva? Se uită intens la el.

— Cineva bogat? Vreo femeie căsătorită?

— Am ieşit cu fata aia pe care am întîlnit-o la petrecerea ta. Andrea ...

— Andrea Scofield? Tatăl ei are patru întreprinderi vinicole în Napa Valley.

Maggie rîse.

— Asta e. Dan Scofield se asigură că eşti în regulă.

— Ne-am plimbat cu motocicleta de cîteva ori.

— Nu-i face griji, Gabriel. Am să vorbesc cu Dan şi-am să-i spun să nu mai fie atît de protector. Acum pleacă de-aici. Trebuie să mă pregătesc pentru o punere sub acuzare.

* * *

În timp ce străbătea garajul subteran, Gabriel fu cuprins de teamă şi de suspiciuni. Oare-l urmărea cineva chiar acum? Cei doi bărbaţi în furgonetă? Femeia cu servietă care se îndrepta spre lifturi? Strecură mîna în geanta de curierat şi atinse cheia reglabilă masivă. Dacă era nevoie, o putea folosi ca armă.

Părinţii săi ar fi fugit în clipa în care-ar fi aflat că cineva punea întrebări în legătură cu ei. Dar el locuia în Los Angeles de cinci ani şi nimeni nu-i bătuse la uşă. Poate c-ar trebui să urmeze sfaturile lui Maggie: să meargă la facultate şi să-şi ia o slujbă adevărată. Dacă erai conectat la Matrice, viaţa ta căpăta mai multă substanţă.

În timp ce-şi pornea motocicleta, povestea mamei lui îi reveni în minte cu toată puterea ei reconfortantă. El şi Michael erau prinţii rătăciţi, deghizaţi în zdrenţe, dar ingenioşi şi curajoşi. Gabriel tură motorul pe rampa de ieşire, se integră în trafic şi depăşi o camionetă. Viteza a doua. Viteza a treia. Mai repede. Şi era din nou în mişcare, mereu în mişcare, o mică scînteie de conştiinţă înconjurată de maşini.

5

Michael Corrigan credea că lumea era un cîmp de bătaie într-o permanentă stare de război. Acest război includea campaniile militare sprijinite de înalte tehnologii, organizate de America şi de aliaţii săi, dar erau şi conflicte mai mici între ţări din Lumea a treia şi atacuri genocide îndreptate împotriva diverselor triburi, rase şi religii. Mai erau atacurile teroriste cu bombe şi asasinatele, lunetiştii nebuni care împuşcau oameni din motive nebuneşti, bandele de pe străzi, culturile şi oamenii de ştiinţă nemulţumiţi care expediau plicuri cu antrax unor necunoscuţi. Imigranţii din ţările sudice inundau graniţele statelor din nord aducînd noi viruşi oribili şi bacterii care-ţi descompuneau carnea. Natura era atît de contrariată de suprapopulare şi poluare, încît riposta cu secetă şi uragane. Calota polară se topea, iar nivelul mării creştea, în timp ce stratul de ozon era sfîşiat de avioanele cu reacţie. Uneori Michael pierdea urma unei ameninţări anume, dar rămînea conştient de pericolul general. Războiul nu se termina niciodată. Nu făcea decît să crească şi să devină mai cuprinzător, făcînd noi victime în moduri subtile.

* * *

Michael locuia la etajul al optulea al unui imobil în coproprietate, un bloc-turn din West Los Angeles. Îi luase patru ore să-şi decoreze locuinţa. În ziua în care semnase contractul de închiriere, se dusese cu maşina la un magazin uriaş de mobilă de pe Venice Boulevard şi luase seturile sugerate pentru o cameră de zi, un dormitor şi un birou. Michael se oferise să închirieze un apartament identic pentru fratele său în aceeaşi clădire şi să-l umple cu mobilier asemănător, dar Gabriel respinsese propunerea. Din motive ilogice, fratele său mai mic voia să locuiască în casa care era probabil cea mai urîtă din Los Angeles şi să respire gazele de eşapament de pe autostradă.

Dacă Michael ieşea în micul balcon, putea vedea în depărtare Oceanul Pacific, dar priveliştile nu-i foloseau la nimic, şi de obicei ţinea draperiile trase. După ce-l sună pe Gabriel, îşi făcu o cafea, mîncă un baton cu proteine şi începu să sune la firme de investiţii imobiliare din New York. Din cauza diferenţei de trei ore, cei de acolo lucrau la birou în timp ce el se plimba prin camera de zi în pijamale.

— Tommy! Sînt Michael! Ai primit propunerea pe care ţi-am trimis-o? Cum ţi s-a părut? Ce-au zis cei din comisia de credite?

De obicei membrii comisiilor de credite erau nişte laşi sau proşti, dar nu putea lăsa asta să-l oprească. În ultimii cinci ani, Michael găsise destui

investitori ca să cumpere două clădiri de birouri şi era pe punctul de a încheia tranzacţia pentru o a treia clădire pe Wilshire Boulevard. Michael se aştepta ca oamenii să spună nu şi avea deja pregătite contraargumentele.

În jurul orei opt deschise şifonierul şi alese o pereche de pantaloni gri şi un sacou bleumarin. Potrivind nodul de la o cravată de mătase roşie, străbătu apartamentul, trecînd de la un televizor la altul. Incendiile şi vînturile puternice Santa Ana erau principala ştire din acea dimineaţă. Un incendiu din Malibu ameninţa casa unui star de baschet. Un alt incendiu scăpase de sub control la est de munţi, iar imaginile de pe ecran prezentau oameni care înghesuiau albume de fotografii şi braţe de haine în maşini.

Coborî cu liftul în parcarea subterană şi se urcă la volanul Mercedes-ului său. în clipa în care părăsea apartamentul, se simţea ca un soldat care se arunca în luptă ca să cîştige bani. Singura persoană pe care putea conta era Gabriel, dar era limpede că fratele său mai mic nu avea să-şi ia niciodată o slujbă adevărată. Mama lor era bolnavă, iar Michael încă plătea pentru îngrijirile care-i erau acordate. Nu te plînge, îşi spuse. Continuă să lupţi.

După ce avea să economisească destui bani, urma să cumpere o insulă undeva în Pacific. Nici el, nici Gabriel nu aveau o prietenă, iar Michael nu se putea hotărî ce fel de soţii s-ar potrivi într-un paradis tropical. În visul său, el şi cu Gabriel călăreau prin valuri, iar cele două neveste nu se vedeau foarte clar şi stăteau în picioare pe o faleză, purtînd rochii lungi, albe. Lumea era un loc cald şi însorit, iar ei erau în siguranţă, cu adevărat în siguranţă. Pentru totdeauna.

6

Tufişurile de pe dealurile dinspre vest încă mai ardeau, iar cerul era de culoare muştar cînd Gabriel ajunse la azil. Îşi lăsă motocicleta în parcare şi intră. Azilul era un fost motel cu două etaje care fusese transformat, şi avea paturi pentru şaisprezece pacienţi cu boli incurabile. O asistentă filipineză pe nume Anna stătea la un birou în holul de la intrare.

— E bine c-ai venit, Gabriel. Mama ta vrea să te vadă.

— Îmi pare rău că n-am adus gogoşi în seara asta.

— Îmi plac gogoşile, dar după aia nu mai pot scăpa de ele.

Anna îşi atinse braţul cafeniu şi rotunjor.

— Trebuie s-o vezi chiar acum pe mama ta. E foarte important.

Surorile de la azil spălau podelele şi schimbau aşternuturile tot timpul, dar clădirea mirosea a urină şi flori moarte. Gabriel o luă pe scări pînă la etajul doi şi apoi străbătu holul. Neoanele de pe tavan bîzîiau încetişor.

Mama sa era adormită cînd intră în cameră. Corpul ei devenise o mică protuberanţă sub un cearşaf alb. Ori de cîte ori venea în vizită la azil, Gabriel încerca să-şi amintească cum era mama sa cînd el şi Michael erau mici. Îi plăcea să cînte cînd era singură, mai ales cîntece vechi rock-and-roll precum „Peggy Sue” sau „Blue Swede Shoes”. Se dădea în vînt după zile de naştere sau orice alt prilej de a da o petrecere de familie. Chiar şi cînd stăteau în camere de motel, ţinea întotdeauna să celebreze Ziua copacilor[27] sau solstiţiul de iarnă.

Gabriel se aşeză lîngă patul ei şi-i luă mîna. Aceasta era rece, aşa că o ţinu strîns. Spre deosebire de ceilalţi pacienţi de la azil, mama sa nu-şi adusese de acasă perne speciale sau fotografii înrămate care să transforme mediul steril într-o cameră adevărată. Singurul său gest personal fu să ceară ca televizorul din cameră să fie deconectat şi luat de acolo. Cablul TV zăcea încolăcit pe un raft ca un şarpe negru subţire. O dată pe săptămînă, Michael îi trimitea un buchet proaspăt de flori. Ultima livrare de trei duzini de trandafiri era veche de aproape o săptămînă, iar petalele căzute formaseră un cerc roşu în jurul unei vaze albe.

Pleoapele lui Rachel Corrigan fluturară, iar ea deschise ochii şi-şi privi fiul. Îi luă cîteva secunde pînă să-l recunoască.

— Unde e Michael?

— O să vină miercuri.

---

[27] Arbor Day în limba engleză - sărbătoare neoficială celebrată în toate cele 50 de state din Statele Unite, cel mai adesea în ultima vineri din luna aprilie, pentru plantarea publică de copaci.

— Nu miercuri. Prea tîrziu.

— De ce?

Îi dădu drumul la mînă şi spuse calm.

— În seara asta am să mor.

— Ce tot spui?

— Nu mai vreau durere. Am obosit de învelişul meu.

Înveliş era numele pe care-l dădea mama sa corpului ei. Fiecare avea un înveliş, care purta cu sine o mică parte din ceva numit Lumină.

— Încă mai ai putere. N-ai să mori.

— Sună-l pe Michael şi zi-i să vină.

Închise ochii, iar Gabriel ieşi pe hol. Anna stătea acolo, cu nişte cearceafuri curate în braţe.

— Ce ţi-a zis?

— Mi-a zis c-o să moară.

— Şi mie mi-a spus acelaşi lucru cînd am intrat în tură, spuse Anna.

— Ce medic e de gardă în noaptea asta?

— Chatterjee, cel din India. Dar s-a dus să ia cina.

— Cheamă-l pe pager. Te rog. Chiar acum.

Anna coborî la parter la birou, în timp ce Gabriel îşi deschise mobilul. Formă numărul lui Michael, iar fratele său răspunse după ce telefonul sună a treia oară. În fundal se auzea zgomotul mulţimii.

— Unde eşti? întrebă Gabriel.

— Pe stadionul Dodger. Locuri în rîndul patru, chiar în spatele primei baze[28]. E grozav.

— Sînt la azil. Trebuie să vii încoace imediat.

— Am să trec pe la unsprezece, Gabe. Poate un pic mai tîrziu. După ce se termină meciul.

— Nu. Nu suportă amînare.

Gabriel auzi şi mai multe zgomote din mulţime, şi vocea înăbuşită a fratelui său zicînd:

— Pardon, pardon.

Michael îşi părăsise probabil locul ca să urce pe treptele stadionului de baseball.

— Nu înţelegi, zise el. Nu e vorba de distracţie aici. E vorba de afaceri. Am dat o groază de bani pe locurile astea. Bancherii cu care am venit vor finanţa jumătate din noua mea clădire.

— Mama zice c-o să moară deseară.

— Dar doctorul ce-a spus?

— S-a dus să ia cina.

---

[28] În baseball, o bază aflată într-unul din colţurile unui romb, unde stă jucătorul care loveşte cu bîta şi care trebuie atinsă de jucătorul alergător pentru ca acesta să înscrie.

Unul din jucătorii de baseball reuşise probabil o lovitură bună, deoarece mulţimea începu să aclame.

— Păi găseşte-l! strigă Michael.

— Este hotărîtă. Cred că s-ar putea întîmpla. Vino aici cît de repede poţi.

Gabriel închise telefonul şi reveni în camera mamei sale. Îi luă din nou mîna, dar trecură cîteva minute înainte ca ea să deschidă ochii.

— Michael e aici?

— L-am sunat. E pe drum.

— M-am tot gîndit la familia Leslie…

Ăsta era un nume pe care nu-l mai auzise pînă acum. În diferite dăţi, mama sa pomenea de diverse persoane şi spunea poveşti diferite, dar Michael avea dreptate – nici una din ele nu avea vreodată sens.

— Cine sînt cei din familia Leslie?

— Nişte prieteni din facultate. Au fost la nunta noastră. Cînd tatăl tău şi cu mine am plecat în luna de miere, i-am lăsat să stea în apartamentul nostru din Minneapolis. Tocmai îşi zugrăveau apartamentul…

Doamna Corrigan închise ochii strîns, de parcă încerca să vadă totul.

— Apoi ne-am întors din luna de miere, iar cei de la poliţie erau acolo. Cineva intrase noaptea în apartamentul nostru şi-i împuşcase pe prietenii noştri în patul nostru. Voiau să ne omoare pe noi şi au făcut o greşeală.

— Voiau să vă omoare?

Gabriel încercă să pară calm. Nu voia s-o sperie şi discuţia să înceteze.

— I-au prins pe criminali?

— Tatăl tău m-a pus să mă urc în maşină şi a pornit. Atunci mi-a zis cine era cu adevărat...

— Şi cine era?

Dar ea alunecase din nou, purtată într-o lume a umbrelor care se afla undeva între cea reală şi un alt tărîm de departe. Gabriel continuă s-o ţină de mînă. Se odihni o vreme, apoi se trezi şi puse aceeaşi întrebare.

— Michael e aici? Michael nu vine?

* * *

Dr. Chatterjee se întoarse la azil la ora opt, iar Michael apăru cîteva minute mai tîrziu. Ca de obicei, era vigilent şi plin de energie. Toţi stăteau în faţa biroului asistentei în timp ce Michael încerca să afle ce se întîmplă.

— Mama spune că va muri.

Chatterjee era un omuleţ politicos în halat alb de medic. Studie fişa medicală a mamei lor ca să arate că era conştient de problemă.

— Pacienţii de cancer spun adesea lucruri de acest gen, domnule Corrigan.

— Şi care sînt faptele?

Doctorul făcu o notaţie pe fişă.

— Poate muri în cîteva zile sau peste cîteva săptămîni. Este imposibil de spus cînd.

— Dar e posibil să se întîmple *în seara asta*?

— Semnele ei vitale nu s-au schimbat.

Michael îi întoarse spatele doctorului Chatterjee şi începu să urce scările. Gabriel îşi urmă fratele. Nu erau decît ei doi pe scări. Nimeni altcineva nu putea auzi.

— Ţi-a spus domnul Corrigan.

— Aşa e.

— Cînd ai început să foloseşti numele nostru adevărat?

Michael se opri pe palier.

— Fac asta de aproape un an. Numai că nu ţi-am spus. În momentul ăsta, am un număr de asigurări sociale şi plătesc impozite. Clădirea mea nouă de pe Wilshire Boulevard va fi proprietatea mea în mod legal.

— Dar acum eşti în Matrice.

— Sînt Michael Corrigan, iar tu eşti Gabriel Corrigan. Ăştia sîntem.

— Ştii ce-a spus tata ...

— La naiba, Gabe! Nu putem relua discuţia asta la nesfîrşit. Tatăl nostru era nebun. Iar Mama era atît de slabă încît i-a cîntat în strună.

— Atunci de ce ne-au atacat oamenii ăia şi ne-au ars casa din temelii?

— Din cauza tatălui nostru. Evident, a făcut ceva greşit, ceva ilegal. *Noi* nu sîntem vinovaţi de nimic.

— Dar Matricea ...

— Matricea nu e nimic mai mult decît viaţa modernă. Toată lumea are de-a face cu ea.

Michael atinse braţul lui Gabriel.

— Eşti fratele meu, bine? Dar eşti şi cel mai bun prieten al meu. Fac asta pentru amîndoi. Jur pe ce am mai sfînt. Nu putem continua să ne comportăm ca nişte gîndaci de bucătărie şi să ne ascundem în pereţi ori de cîte ori cineva aprinde lumina.

* * *

Fraţii intrară în cameră şi rămaseră de o parte şi de alta a patului. Gabriel atinse mîna mamei lor şi avu impresia că tot sîngele îi părăsise corpul.

— Trezeşte-te, spuse blînd. Michael e aici.

Ea deschise ochii şi zîmbi cînd îşi văzu fiii.

— Aici sînteţi, zise. Tocmai vă visam pe amîndoi.

— Cum te simţi?

Michael îi privi faţa şi corpul, evaluîndu-i starea. Tensiunea din umerii lui şi felul repezit în care gesticula arătau că era îngrijorat, dar Gabriel ştia că

fratele său n-ar arăta-o niciodată. În loc să accepte vreun fel de slăbiciune, acesta se forţa întotdeauna să-şi depăşească limitele.

— Cred că arăţi un pic mai în vigoare.

— Oh, Michael.

Îi zîmbi obosită, ca şi cum tocmai lăsase urme de noroi pe podeaua bucătăriei.

— Te rog, nu te purta aşa. Nu în seara asta. Trebuie să vă spun amîndurora despre tatăl vostru.

— Am auzit toate poveştile, spuse Michael. Hai să n-o luăm de la capăt în seara asta, bine? Trebuie să vorbim cu doctorul şi să ne asigurăm că ai tot confortul.

— Nu. Las-o să vorbească.

Gabriel se aplecă deasupra patului. Se simţea exaltat şi un pic speriat. Poate asta era clipa în care urma să fie dezvăluit motivul chinurilor familiei lor.

— Ştiu că v-am spus diverse poveşti, spuse Rachel Corrigan. Îmi pare rău. Majoritatea nu erau adevărate. N-am vrut decît să vă protejez.

Michael aruncă o privire peste pat către Gabriel şi dădu din cap triumfător. Gabriel ştia ce voia să spună fratele său. „*Ai văzut? Ce ţi-am spus eu mereu: totul era fals.*”

— Am aşteptat prea mult timp, zise ea. E atît de greu de explicat. Tatăl vostru era… Cînd mi-a spus… N-am…

Buzele îi tremurau ca şi cum mii de cuvinte se luptau să iasă.

— Era Călător.

Privi în sus către Gabriel. Expresia ei spunea „*Crede-mă. Te rog, crede-mă.*”

— Continuă, zise Gabriel.

— Călătorii îşi pot proiecta energiile afară din corp şi pot trece în alte tărîmuri. De-asta Tabula vor să-i omoare.

— Mamă, nu mai vorbi. O să te facă să te simţi slăbită.

Michael arăta tulburat.

— O să-l chemăm pe doctor şi-o să te facem să te simţi mai bine.

Doamna Corrigan ridică capul de pe pernă.

— Nu-i destul timp, Michael. Nu mai e timp deloc. Trebuie să *ascultaţi*. Tabula au încercat să…

Începu să se încurce din nou.

— Şi apoi noi am…

— E-n regulă. E în regulă, şopti Gabriel, aproape cîntat.

— Un Arlechin pe nume Thorn ne-a găsit cînd locuiam în Vermont[29]. Arlechinii sînt oameni periculoşi, foarte violenţi şi cruzi, dar au jurat să-i apere pe Călători. Am fost în siguranţă cîţiva ani, iar apoi Thorn n-a mai putut să ne apere de Tabula. Ne-a dat bani şi sabia.

[29] Stat din nord-estul Statelor Unite la graniţa cu Canada.

Capul îi căzu la loc pe pernă. Fiecare cuvînt o secătuise de puteri, îi luase bucăţele de viaţă.

— V-am văzut crescînd, spuse. V-am urmărit pe amîndoi, căutînd semnele. Nu ştiu dacă puteţi trece dincolo. Dar dacă aveţi puterea, trebuie să vă ascundeţi de Tabula.

Strînse ochii tare din cauza durerii care izbucnise în întreg corpul. Disperat, Michael îi atinse faţa.

— Sînt aici. Gabe este şi el aici. O să te protejăm. Am să angajez mai mulţi doctori, orice fel de doctor…

Doamna Corrigan respiră adînc. Corpul îi înţepeni, apoi se relaxă. Era ca şi cum în cameră se făcuse brusc frig, ca şi cum un fel de energie scăpase prin micul spaţiu de sub uşă. Michael se întoarse şi ieşi în fugă din cameră, strigînd după ajutor. Dar Gabriel ştia că se sfîrşise.

* * *

După ce dr. Chatterjee confirmă decesul, Michael luă o listă de la biroul asistentei cu firmele locale de servicii funerare şi sună la una de pe mobilul său. Le spuse adresa, ceru o incinerare standard şi le dădu un număr de carte de credit.

— Este bine aşa? îl întrebă pe Gabriel.

— Sigur.

Gabriel se simţea amorţit şi foarte obosit. Aruncă o privire spre obiectul care era acum ascuns sub un cearşaf. Un înveliş fără Lumină.

Rămaseră lîngă pat pînă cînd apărură doi bărbaţi de la firma de servicii funerare. Corpul fu pus într-un sac, aşezat pe o targă şi dus la parter, apoi într-o ambulanţă pe care nu scria nimic. Cînd ambulanţa plecă, fraţii Corrigan rămaseră împreună sub lampadar.

— Cînd aş fi cîştigat destui bani, urma să-i cumpăr o casă cu o grădină mare, zise Michael. Cred că i-ar fi plăcut.

Se uită de jur-împrejurul parcării de parcă tocmai pierduse ceva de preţ.

— Ăsta era unul din obiectivele mele – să-i cumpăr ei o casă.

— Trebuie să vorbim despre ce ne-a spus.

— Despre ce să vorbim? Poţi să-mi explici ceva din toate astea? Mama ne-a spus poveşti despre fantome şi animale care vorbeau, dar nu a pomenit niciodată de cineva numit „Călător”. Singurele călătorii pe care le-am făcut au fost în blestemata aia de camionetă.

Gabriel ştia că Michael avea dreptate: cuvintele mamei lor nu aveau sens. Crezuse întotdeauna că avea să le dea o explicaţie pentru ce se întîmplase cu familia lor. Acum n-o să mai afle niciodată.

— Dar poate că o parte din poveste este adevărată. Într-un fel ...

— Nu vreau să mă cert cu tine. A fost o noapte lungă şi sîntem amîndoi obosiţi.

Michael îşi îmbrăţişă fratele.

— Acum am rămas doar noi doi. Trebuie să ne susţinem unul pe celălalt. Odihneşte-te şi o să vorbim dimineaţă.

Michael se urcă în Mercedes-ul său şi ieşi din parcare. Pînă cînd Gabriel se sui pe motocicletă şi tură motorul, Michael vira deja pe Ventura Boulevard.

Luna şi stelele erau ascunse de o pîclă deasă. Un fulg de cenuşă pluti în derivă prin aer şi se lipi de vizorul din plexiglas al căştii. Gabriel schimbă în viteza a treia şi tăie intersecţia. Uitîndu-se pe bulevard, îl văzu pe Michael virînd pe rampa care ducea la autostradă. În spatele Mercedes-ului, la cîteva sute de metri, erau patru maşini. Acestea accelerară, formară un grup şi se îndreptară spre rampă.

Totul se petrecu foarte repede, dar Gabriel ştiu că maşinile erau împreună şi că-l urmăreau pe fratele său. Schimbă în viteza a patra şi acceleră. Simţea vibraţia motorului în picioare şi în braţe. Trage spre dreapta. Acum spre stînga. Şi apoi ieşi pe autostradă.

Gabriel ajunse din urmă grupul de maşini cam la o milă mai încolo. Erau două furgonete pe care nu scria nimic şi două camionete cu numere de Nevada. Toate cele patru vehicule aveau geamuri fumurii şi era greu să vezi cine se afla înăuntru. Michael conducea exact la fel; părea să nu-şi dea seama de ceea ce se întîmpla. În timp ce Gabriel privea scena, una din camionete îl depăşi pe Michael pe stînga şi se postă în faţa lui, în timp ce cealaltă se poziţionă imediat în spatele Mercedes-ului. Cei patru şoferi comunicau între ei – făceau manevre, pregătindu-se să acţioneze.

Gabriel se strecură pe banda din dreapta în timp ce fratele său se apropia de punctul de intrare în autostrada San Diego. Se deplasau toţi atît de repede acum, că farurile păreau să lase dîre de lumină în urmă. Apleacă-te în curbă. Frînează uşor. Şi acum ieşeau din viraj, luînd-o în sus pe deal spre trecătoarea Sepulveda.

Mai parcurseră o milă, apoi camioneta din faţa Mercedes-ului încetini, în timp ce furgonetele trecură pe banda din stînga şi din dreapta. Acum Michael era prins între cele patru maşini. Gabriel era suficient de aproape ca să-l poată auzi claxonînd. Michael se deplasă cîţiva centimetri la stînga, dar unul din şoferii furgonetelor se apropie agresiv, izbindu-se lateral în Mercedes. Cele patru maşini începură să încetinească împreună în timp ce Michael încerca să găsească o cale de scăpare.

Celularul lui Gabriel începu să sune. Cînd răspunse, auzi vocea speriată a lui Michael.

— Gabe! Unde eşti?

— La cinci sute de metri în spatele maşinii tale.

— Am probleme. Tipii ăştia mă înghesuie.

— Continuă să mergi. Am să încerc să te scot de acolo.

Motocicleta trecu peste o groapă, iar Gabriel simţi ceva mişcîndu-se în geanta sa de curier. Încă mai avea la el o şurubelniţă şi cheia reglabilă. Ţinîndu-se cu mîna dreaptă de ghidon, trase de banda velcro, vîrî cealaltă mînă în geantă şi apucă cheia. Acceleră şi mai mult şi se strecură între Mercedes-ul fratelui său şi camioneta de pe banda exterioară din dreapta.

— Fii gata, îi zise fratelui său. Sînt chiar lîngă tine.

Se apropie de camionetă şi lovi puternic cu cheia în geamul lateral, care se fisură în toate direcţiile. Mai învîrti cheia o dată, iar geamul se sparse.

Timp de o clipă, îl văzu pe şofer – un tînăr ras în cap, cu cercel. Acesta arăta surprins cînd Gabriel îi aruncă cheia în faţă. Camioneta o luă brusc spre dreapta şi se izbi de parapetul de pe marginea drumului. Metalul se hîrşîi de metal, făcînd să ţîşnească scîntei în întuneric. Mergi înainte, îşi spuse Gabriel. Nu privi înapoi. Şi-l urmă pe fratele său pe ieşirea din autostradă şi în josul rampei acesteia.

7

Cele patru maşini nu părăsiră autostrada, dar Michael conducea de parcă l-ar fi urmărit în continuare. Gabriel îl urmă în susul unui drum abrupt prin canion, pe marginea căruia locuinţe sofisticate ţîşneau în văzduh, iar fundaţiile lor erau sprijinite de piloni subţiri de metal. După cîteva viraje scurte, ajunseră pe dealurile care mărgineau valea San Fernando. Michael părăsi drumul şi opri în parcarea unei biserici cu uşile şi ferestrele astupate cu scînduri. Pe asfalt erau împrăştiate sticle goale şi cutii de bere.

Gabriel îşi scoase casca de motociclist în timp ce fratele său ieşea din maşină. Michael arăta obosit şi înfuriat.

— Sînt Tabula, zise Gabriel. Ştiau că Mama e pe moarte şi c-o să ne ducem la azil. Au aşteptat pe bulevard şi-au hotărît să te prindă pe tine primul.

— Oamenii ăia nu există. N-au existat niciodată.

— Haide, Michael. I-am văzut cum încercau să te scoată de pe autostradă.

— Nu înţelegi.

Michael făcu cîţiva paşi prin parcare şi lovi cu piciorul o cutie goală de bere.

— Ţii minte cînd am cumpărat prima clădire pe Melrose Avenue? De unde crezi c-am obţinut banii?

— Ai zis că erau de la nişte investitori de pe Coasta de est.

— Erau de la oameni cărora nu le place să plătească impozit pe venit. Au mulţi bani în numerar pe care nu-i pot depune în conturi. Majoritatea fondurilor au venit de la un mafiot din Philadelphia pe nume Vincent Torrelli.

— De ce să faci afaceri cu o asemenea persoană?

— Ce puteam să fac?

Michael avea o expresie provocatoare.

— Banca refuzase să-mi acorde un împrumut. Nu-mi foloseam numele adevărat. Aşa c-am luat banii de la Torrelli şi-am cumpărat clădirea. Acum un an, mă uitam la ştiri şi-am văzut că Torrelli fusese omorît în faţa unui cazinou din Atlantic City. Cum n-am fost contactat de familia sau de prietenii săi, am încetat să mai trimit banii de chirie la o căsuţă poştală din Philadelphia. Vincent avea o mulţime de secrete. Îmi închipui că n-a spus nimănui de investiţiile sale din Los Angeles.

— Iar acum au aflat?

— Cred că asta s-a întîmplat. Nu e vorba de Călători sau de toate celelalte poveşti smintite pe care ni le-a spus Mama. Sînt doar nişte tipi din Mafia care încearcă să-şi recupereze banii.

Gabriel se întoarse la motocicletă. Dacă privea spre răsărit, putea vedea valea San Fernando. Distorsionate de aerul poluat, lampadarele din vale străluceau stins în culoarea portocalie. În acel moment, tot ce-şi dorea să facă era să sară pe motocicletă şi să se piardă în deşert, să ajungă într-un loc singuratic din care să vadă stelele în timp ce fasciculul de lumină de la farul din faţă alerga în faţa lui pe un drum de pămînt bătătorit. Pierdut. Să se piardă. Ar fi dat orice să scape de trecut, de sentimentul că era prizonier într-o închisoare enormă.

— Îmi pare rău, spuse Michael. Lucrurile o luaseră în sfîrşit pe drumul cel bun. Acum totul s-a dus naibii.

Gabriel îşi privi fratele. Odată, cînd locuiau în Texas, mama lor fusese atît de distrasă încît uitase că venea Crăciunul. Nu era nimic special în casă în Ajunul Crăciunului, dar a doua zi de dimineaţă Michael apăru cu un pin şi cu nişte jocuri video pe care le şterpelise dintr-un magazin de electronice. Indiferent ce se întîmpla, aveau să fie întotdeauna fraţi – ei doi împotriva lumii întregi.

— Uită de oamenii ăştia, Michael. Hai să plecăm din Los Angeles.

— Dă-mi o zi sau două. Poate reuşesc să fac o afacere. Pînă atunci, o să stăm la un motel. Nu este sigur să mergem acasă.

* * *

Gabriel şi Michael îşi petrecură noaptea într-un motel în partea de nord a oraşului. Camerele erau la o distanţă de cinci sute de metri de autostrada Ventura, iar sunetul maşinilor care treceau răzbea prin ferestre. Cînd Gabriel se trezi la patru noaptea, îl auzi pe Michael în baie vorbind la mobil.

— Ba nu, am de ales, şopti Michael. Faci să pară că n-am deloc de ales.

Dimineaţă, Michael rămase în pat cu păturile trase peste cap. Gabriel ieşi din cameră, se duse la un restaurant din apropiere şi aduse nişte brioşe şi cafea. Pe prima pagină a ziarului de la stand era o fotografie cu doi bărbaţi fugind de un zid de flăcări, iar titlul proclama: „VÎNTURILE PUTERNICE ÎNTEŢESC INCENDIILE DIN SUD”.

Cînd se întoarse în cameră, Michael se trezise şi făcuse un duş. Acum îşi lustruia pantofii cu un prosop umed.

— O să vină cineva să mă vadă. Cred că el poate rezolva problema.

— Cine e?

— Numele său adevărat este Frank Salazar, dar toată lumea îi zice Dl. Bubble[30]. A crescut în East Los Angeles, şi cînd s-a făcut mai mare opera o maşină de făcut bule dintr-un club de dans.

În timp ce Michael urmărea ştirile financiare la televizor, Gabriel se întinse pe pat şi rămase cu privirea îndreptată spre tavan. Închizînd ochii, îşi

[30] În limba engleză, bule.

imagină că este pe motocicletă, în partea superioară a autostrăzii care urca pe munte pînă la Culmea Angeles. Reducea viteza, aplecîndu-se la fiecare cotitură, în timp ce lumea verde trecea pe lîngă el. Michael rămăsese în picioare, plimbîndu-se înainte şi înapoi pe covorul îngust din faţa televizorului.

Cineva bătu la uşă. Michael se uită prin perdele şi apoi deschise. În prag stătea un samoan uriaş cu o faţă lată şi cu părul negru, stufos. Purta o cămaşă havaiană descheiată peste un tricou şi nu încerca deloc să ascundă tocul de la umăr în care avea un pistol automat de calibrul 45.

— Bună, Deek. Unde-i şeful tău?

— A rămas în maşină. Întîi tre' să verific.

Samoanul intră şi inspectă baia şi dulapul. Îşi trecu mîinile masive pe sub cearceafuri şi ridică pernele de pe scaune. Michael continua să zîmbească, ca şi cum nu se petrecea nimic neobişnuit.

— Nu sînt arme, Deek. Ştii doar că nu port nici o armă.

— Siguranţa este prioritatea numărु' unu. Asta zice Dl. Bubble tot timpu'.

După ce-i percheziţionă pe fraţi, Deek plecă şi se întoarse peste un minut însoţit de un bodyguard latino-american cu chelie şi de un bărbat mai în vîrstă care purta ochelari fumurii şi o cămaşă de golf turcoaz. Dr. Bubble avea pete maronii pe piele, şi o cicatrice roz de la o operaţie era vizibilă aproape de gît.

— Aşteptaţi afară, le spuse celor două gărzi de corp, apoi închise uşa.

Dl. Bubble dădu mîna cu Michael.

— Îmi pare bine să te văd.

Avea o voce blîndă, subţire.

— Cine e prietenul tău?

— Este fratele meu, Gabriel.

— Familia e un lucru bun. Rămîi întotdeauna unit cu cei din familie.

Dl. Bubble se duse la Gabriel şi dădu mîna cu el.

— Ai un frate deştept. Poate un pic prea deştept de data asta.

Dl. Bubble se instală în scaunul de lîngă televizor. Michael se aşeză pe colţul patului, cu faţa la el. De cînd fugiseră de la ferma din Dakota de Sud, Gabriel văzuse cum fratele său îi convingea pe nişte străini să cumpere ceva sau să ia parte la planurile lui. Dl. Bubble urma să fie greu de convins. Abia îi puteai vedea ochii în spatele lentilelor fumurii, şi avea un zîmbet uşor pe buze, ca şi cum urma să vadă un spectacol comic.

— Aţi vorbit cu prietenii dumneavoastră din Philadelphia? întrebă Michael.

— O să ia ceva timp să pregătesc asta. O să vă asigur protecţia ţie şi fratelui tău timp de cîteva zile pînă cînd se rezolvă problema. O să dăm clădirea din Melrose familiei Torrelli. Ca plată, am să iau partea ta din proprietatea Fairfax.

— Asta e prea mult pentru un singur serviciu, zise Michael. N-o să-mi mai rămînă nimic.

— Ai făcut o greşeală, Michael. Iar acum nişte persoane vor să te omoare. Într-un fel sau altul, problema trebuie rezolvată.

— Asta poate fi adevărat, dar ...

— Siguranţa este prioritatea numărul unu. Pierzi controlul asupra celor două clădiri de birouri, dar rămîi în viaţă.

Încă zîmbind, dl. Bubble se rezemă de spătarul scaunului.

— Consideră că asta e o ocazie de-a mai învăţa ceva.

8

Maya recuperă camera video şi trepiedul de la Hotelul Kampa, dar îşi lăsă valiza şi hainele în cameră. În trenul care se îndrepta spre Germania, percheziţionă cu atenţie echipamentele video, dar nu descoperi nici o bilă de localizare. Era clar că viaţa ei de cetăţean luase sfîrşit. După ce Tabula găseau cadavrul taximetristului, aveau s-o vîneze şi s-o omoare pe loc. Ştia că ar fi greu să se ascundă. Tabula îi făcuseră probabil numeroase fotografii în anii petrecuţi la Londra. Se putea de asemenea să aibă amprentele ei, o amprentă vocală şi o mostră de ADN din ţesuturile pe care le arunca la coşul de gunoi de la birou.

Cînd ajunse la München, abordă o femeie pakistaneză în gară şi află adresa unui magazin de îmbrăcăminte islamică. Era tentată să se acopere complet cu burqa[31] albastră purtată de femeile afgane, dar hainele voluminoase îngreunau folosirea armelor. Sfîrşi prin a cumpăra un chador[32] negru ca să-şi acopere hainele occidentale, şi nişte ochelari de soare negri. Cînd reveni la gară, îşi distruse actele de identitate britanice şi folosi un paşaport de rezervă ca să devină Gretchen Voss, o studentă la medicină cu un tată german şi o mamă iraniană.

Călătoria cu avionul era primejdioasă, aşa că luă un tren spre Paris, se duse în staţia de metrou Gallieni şi luă cursa zilnică spre Anglia. Autobuzul era plin de muncitori imigranţi din Senegal şi de familii din Africa de Nord care cărau saci cu haine vechi. Cînd autobuzul ajunse la Canalul Mînecii, toată lumea coborî şi începu să se plimbe în jurul enormului feribot. Maya se uita la turiştii britanici care cumpărau băuturi alcoolice din magazinele duty-free, introduceau monede în automate şi urmăreau o comedie pe un ecran de televizor. Viaţa era normală – aproape plictisitoare – cînd erai cetăţean. Nu păreau să-şi dea seama – sau să le pese – că erau monitorizaţi de Uriaşa/Imensa Maşinărie.

În Marea Britanie erau aproape patru milioane de camere de televiziune cu circuit închis, în jur de o cameră la cincisprezece persoane. Thorn îi spusese odată că o persoană obişnuită care lucra la Londra era fotografiată de trei sute de camere de supraveghere diferite pe parcursul unei zile. Cînd camerele apăruseră prima dată, guvernul pusese afişe care anunţau pe toată lumea că

---

[31] Veşmînt musulman amplu care acoperă tot corpul şi faţa, inclusiv creştetul capului.

[32] Veşmînt larg, de obicei negru, purtat de femeile musulmane, care acoperă corpul pînă la glezne, precum şi marea parte a feţei.

era ÎN SIGURANŢĂ SUB OCHII CARE VEGHEAZĂ. Sub acoperirea noilor legi anti-terorism, toate ţările industrializate urmau exemplul britanic.

Maya se întrebă dacă cetăţenii făceau o alegere deliberată să ignore intruziunea. Majoritatea chiar credeau că aceste camere îi protejau de criminali şi terorişti. Presupuneau că erau încă în anonimat cînd mergeau pe stradă. Numai cîţiva înţelegeau puterea noilor programe de scanare facială. În momentul în care faţa îţi era fotografiată de o cameră de supraveghere, putea fi transformată într-o poză a capului cu dimensiuni, contrast şi luminozitate omogene, care putea fi comparată cu fotografia de pe permisul de conducere sau de pe paşaport.

Programele de scanare identificau feţele indivizilor, dar guvernul putea folosi camerele şi pentru a detecta comportamente neobişnuite. Aceste aşa-numite programe Shadow[33] erau deja folosite la Londra, Las Vegas şi Chicago. Calculatorul analiza imagini de o secundă luate de camere şi alertau poliţia dacă cineva lăsa un pachet în faţa unui edificiu public sau parca o maşină pe acostamentul unei autostrăzi. Shadow remarca pe oricine care hoinărea prin oraş observînd lumea în loc să se tîrască spre serviciu. Francezii aveau un nume pentru aceşti oameni curioşi – *flîneurs*[34] – dar din punctul de vedere al Uriaşei Maşinării, orice pieton care zăbovea la colţul străzilor sau poposea lîngă vreun şantier devenea imediat suspect. În cîteva secunde, imagini ale acestor oameni erau marcate cu o culoare şi trimise poliţiei.

Spre deosebire de guvernul britanic, Tabula nu erau stingheriţi de regulamente sau de funcţionari publici. Organizaţia lor era relativ mică şi bine finanţată. Centrul lor de calculatoare din Londra putea sparge şi intra în orice sistem de camere de supraveghere şi putea sorta imaginile cu ajutorul unui program de scanare puternic. Din fericire, erau atît de multe camere de supraveghere în America de Nord şi în Europa, încît Tabula erau copleşiţi de numărul datelor. Chiar dacă găseau ceva care se potrivea perfect cu una dintre imaginile lor stocate, nu puteau reacţiona suficient de repede ca să ajungă într-o anumită gară sau într-un anumit hol de hotel. Nu te opri niciodată, îi spusese Thorn. Nu te pot prinde dacă rămîi în mişcare.

Pericolul venea de la orice acţiune obişnuită care arăta cum un Arlechin urma un itinerariu zilnic, predictibil, spre un anumit loc. Scanerul facial descoperea în cele din urmă modelul itinerariului, iar apoi Tabula puteau organiza o ambuscadă. Thorn fusese întotdeauna circumspect faţă de situaţiile pe care le numea „canale” sau „box canyons”. Canalul era o situaţie în care trebuia să călătoreşti urmînd o anumită cale, iar autorităţile supravegheau lucrurile. Box canyons erau canalele care duceau într-un loc fără nici o portiţă de scăpare – precum un avion sau o sală de interogatorii pentru imigrări.

---

33 Din umbră, în limba engleză în original.

34 Hoinari, în limba franceză în original.

Tabula aveau avantajul banilor şi al tehnologiei. Arlechinii supravieţuiseră datorită curajului şi abilităţii lor de a cultiva hazardul.

Cînd Maya ajunse la Londra, luă metroul pînă la staţia Highbury and Islington, dar nu se întoarse la apartamentul său. În schimb, merse un pic mai încolo pe aceeaşi stradă la un restaurant cu servire stradală numit Hurry Curry. Îi dădu băiatului care făcea livrările o cheie de la uşa de afară şi-l rugă să aştepte două ore, apoi să ducă o cină cu pui în faţa uşii ei, pe coridor. Cum începea să se lase întunericul, urcă pe acoperişul de la Highbury Barn, un bar de vizavi de clădirea în care locuia. Ascunsă după un canal de aer, se uită la oamenii care se opreau să cumpere vin de la magazinul de băuturi spirtoase de la parterul clădirii ei. Cetăţenii se grăbeau spre casă, ducînd serviete şi pungi de cumpărături. O furgonetă de livrări albă era parcată lîngă intrarea în apartamentul ei, dar pe locul din faţă nu se afla nimeni.

Băiatul indian de la Hurry Curry apăru exact la şapte şi treizeci de minute. În clipa în care descuie uşa care ducea sus la apartamentul ei, doi bărbaţi săriră din furgoneta albă şi-l împinseră pe coridor. Poate că aveau să-l omoare sau doar să-i pună întrebări şi să-l lase în viaţă. Mayei nu-i păsa de fapt. Revenea la mentalitatea Arlechinilor: fără compasiune, fără ataşare, fără milă.

Îşi petrecu noaptea într-un apartament din East London cumpărat de tatăl ei cu mulţi ani în urmă. Mama ei trăise aici, ascunsă în sînul comunităţii din Asia de Est, pînă cînd murise de un atac de cord cînd Maya avea paisprezece ani. Apartamentul cu trei camere era la ultimul etaj al unei clădiri părăginite de la capătul unei străzi care dădea în Brick Lane[35]. La parter era o agenţie de voiaj bengaleză, şi unii din oamenii care lucrau aici făceau rost de permise de muncă şi de cărţi de identitate în schimbul unei anumite sume.

East London se aflase întotdeauna în afara zidurilor cetăţii, un loc potrivit ca să faci sau să cumperi ceva ilegal. Timp de sute de ani, fusese una din cele mai teribile mahalale din lume, terenul de vînătoare al lui Jack Spintecătorul. Acum mulţimi de turişti americani erau plimbaţi prin zonă în tururi de noapte pe urmele Spintecătorului, Old Truman Brewery[36] devenise un bar în aer liber, iar turnurile de sticlă ale complexului de birouri Bishop’s Gate se înfigeau în inima vechiului cartier.

Locul ce fusese odinioară un labirint de coridoare întunecate era acum presărat cu galerii de artă şi restaurante la modă, dar dacă ştiai unde să cauţi mai puteai încă găsi o gamă bogată de produse care te ajutau să eviţi supravegherea Uriaşei Maşinării. La fiecare sfîrşit de săptămînă vînzătorii

---

[35] Stradă din East End, Londra, pe care se află o piaţă duminicală, centrul comunităţii din Bangladesh, fost centru al comunităţii evreieşti a oraşului, şi înainte de asta, al comunităţii hughenote.

[36] Vechea fabrică de bere Truman – fost complex de fabrici de bere de pe strada Brick Lane, înfiinţat în 1666 de Joseph Truman, şi care a devenit în secolul al XVIII-lea cea mai mare fabrică de bere din Londra şi a doua din Anglia.

ambulanţi apăreau în partea de sus a Brick Lane, lîngă Cheshire Street. Aceştia vindeau stilete şi boxuri pentru bătăile de stradă, casete video piratate şi cartele SIM pentru telefoane mobile. Pentru cîteva lire în plus, activau cartela cu ajutorul unei cărţi de credit legate de o societate-paravan. Deşi autorităţile aveau tehnologia necesară ascultării convorbirilor telefonice, nu puteau face legătura între acestea şi proprietarii telefoanelor mobile. Uriaşa Maşinărie îi putea monitoriza cu uşurinţă pe cetăţenii cu domicilii stabile şi conturi bancare. Arlechinii care trăiau în afara Matricei foloseau rezerve nesfîrşite de telefoane mobile de unică folosinţă şi de cărţi de identitate. Aproape totul cu excepţia săbiilor lor putea fi folosit de cîteva ori şi aruncat ca un ambalaj de bomboană.

Maya îl sună pe angajatorul ei de la firma de design şi-i explică că tatăl ei avea cancer şi că avea să fie nevoită să-şi părăsească slujba ca să-l îngrijească. Ned Clark, unul din fotografii care lucrau pentru firmă, îi dădu numele unui medic homeopat, şi apoi o întrebă dacă avea probleme cu impozitele.

— Nu. De ce mă întrebi?

— A venit un tip de la Fisc şi-a întrebat despre tine. A vorbit cu cei de la contabilitate şi-a cerut informaţii despre plata impozitelor tale, numere de telefon şi adrese.

— Şi i le-au dat?

— Ei bine, desigur. Lucrează pentru guvern.

Clark coborî vocea.

— Dacă ai vreun loc în Elveţia, în locul tău m-aş duce acolo chiar acum. La naiba cu nenorociţii. Oricum, cine vrea să plătească impozite?

Maya nu ştia dacă tipul de la Fisc era un funcţionar guvernamental adevărat sau doar un mercenar Tabula cu un act de identitate fals. Oricum, o căutau. Înapoi în apartament, Maya găsi cheia de la un vestiar de depozitare dintr-un depozit din Brixton. Fusese acolo cu tatăl ei cînd era mică, dar nu mai revenise de ani buni. După ce supraveghe depozitul timp de cîteva ore, intră în clădire, îi arătă cheia funcţionarului şi i se permise să ia liftul pînă la etajul trei. Vestiarul era o încăpere fără ferestre, cam de dimensiunea unui garderob. Oamenii păstrau vin în depozit, aşa că în acel spaţiu era menţinută o temperatură destul de scăzută cu ajutorul aparatelor de aer condiţionat. Maya aprinse becul din tavan, încuie uşa şi începu să caute prin cutii.

Cînd mai crescuse, tatăl ei o ajutase să obţină paisprezece paşapoarte din cîteva ţări. Arlechinii obţineau certificatele de naştere de la persoane care muriseră în accidente de maşină, apoi foloseau certificatele ca să solicite acte de identitate legale. Din păcate, majoritatea acestor documente false fuseseră scoase din uz acum că guvernul strîngea informaţii biometrice – scanări faciale, modele de iris şi amprente – apoi punea informaţiile pe un cip digital ataşat la paşaportul sau la cartea de identitate naţională a fiecărui cetăţean. Cînd cipul era citit de un scaner, datele erau comparate cu informaţiile stocate în Registrul Naţional de Identitate al Marii Britanii. În cazul zborurilor

internaţionale spre America, datele din paşaport trebuiau să corespundă scanărilor irisului şi amprentelor realizate la aeroport.

Atît Statele Unite cît şi Australia eliberau paşapoarte cu cipuri cu frecvenţă radio încorporate în coperte. Aceste noi paşapoarte erau practice pentru oficialii de la imigrări, dar ofereau de asemenea Tabula un instrument puternic cu care să-şi vîneze duşmanii. Un aparat numit cititor putea citi informaţiile de pe un paşaport ascuns într-un buzunar sau într-o geantă. Cititoarele erau instalate în lifturi sau în staţiile de autobuz, în orice loc în care oamenii zăboveau un scurt răstimp. În timp ce un cetăţean se gîndea la masa de prînz, cititorul descărca o mare diversitate de informaţii personale. Cititorul putea căuta nume care sugerau o anumită rasă, religie sau etnie. Afla vîrsta, adresa şi datele privind amprentele cetăţeanului – precum şi unde călătorise în ultimii ani.

Noua tehnologie o forţa pe Maya să se bazeze pe trei paşapoarte „facer” care corespundeau cu trei versiuni diferite ale datelor ei biometrice. Era încă posibil să păcăleşti Uriaşa Maşinărie, dar trebuia să fii inteligent şi inventiv.

Primul lucru care trebuia deghizat era înfăţişarea. Sistemele de recunoaştere se concentrau asupra punctelor nodale ale unei persoane şi le transformau într-un şir de numere ca să creeze o imagine a feţei. Lentilele de contact colorate şi perucile de culori diferite îţi puteau schimba înfăţişarea superficială, dar numai medicamentele speciale puteau învinge scanerele. Maya urma să fie nevoită să folosească steroizi ca să-şi umfle pielea şi buzele sau tranchilizante care să-i relaxeze pielea şi s-o facă să arate mai în vîrstă. Medicamentele trebuiau injectate în obraji şi în frunte înainte de sosirea pe un aeroport cu scanere. Fiecare din cele trei paşapoarte facer folosea doze diferite de medicamente şi o ordine diferită a injecţiilor.

Maya văzuse un film SF făcut la Hollywood în care eroul trecuse de un control al irisului arătînd scanerului globii oculari ai unui mort. În lumea reală, nu exista această opţiune. Scanerele pentru iris emiteau un fascicul de lumină roşie în ochiul uman, iar ochiul unui mort nu se contracta. Agenţiile guvernamentale se lăudau că scanerele pentru iris erau un mijloc de identificare pe deplin fiabil. Pliurile, adînciturile şi petele de pigmentare din irisul unei persoane începeau să se formeze în pîntecele matern. Deşi un scaner putea fi încurcat de genele lungi sau de lacrimi, irisul în sine rămînea neschimbat pe parcursul întregii vieţi.

Thorn şi ceilalţi Arlechini care trăiau în clandestinitate găsiseră un răspuns la scanerul pentru iris cu cîţiva ani înainte de a fi folosit de oficialii de la imigrări. Plătiseră mii de dolari unor opticieni din Singapore ca să realizeze lentile de contact speciale. Modelul irisului altei persoane era ştanţat pe suprafaţa plasticului flexibil. Cînd pupila era atinsă de lumina roşie a scanerului, lentila se contracta exact ca ţesutul uman.

Ultimul obstacol biometric era scanerul de amprente. Deşi cu acid sau cu ajutorul chirurgiei plastice amprentele puteau fi modificate, rezultatele erau permanente şi lăsau cicatrice. În timpul unei vizite în Japonia, Thorn descoperise că oamenii de ştiinţă de la Universitatea Yokohama copiaseră amprente lăsate pe suprafaţa paharelor şi le turnaseră în straturi de gelatină care puteau acoperi amprentele unei persoane. Aceste scuturi pentru degete erau fragile şi greu de aplicat, dar fiecare dintre paşapoartele facer ale Mayei avea un set diferit de amprente pentru acea identitate falsă.

Căutînd prin cutiile din camera de depozitare, Maya găsi o trusă de toaletă din piele care conţinea două seringi hipodermice şi o diversitate de medicamente care-i puteau schimba înfăţişarea. Paşapoarte. Scuturi pentru degete. Lentile de contact. Da, erau toate aici. Scormoni prin celelalte cutii şi găsi cuţite, arme de foc şi teancuri de bani din diferite ţări. Mai era un telefon prin satelit, un laptop şi un generator numeric aleatoriu de mărimea unei cutii de chibrituri. Generatorul era un veritabil artefact de Arlechin, la acelaşi nivel cu sabia. În vremurile vechi, cavalerii care-i apărau pe pelerini purtau cu ei zaruri cioplite din os sau fildeş care puteau fi aruncate pe pămînt înainte de bătălii. Acum tot cea avea ea de făcut era să apese pe un buton şi numere aleatorii începeau să pîlpîie pe ecran.

De telefonul prin satelit era lipit un plic sigilat. Maya îl rupse şi recunoscu scrisul tatălui ei.

Cînd eşti pe Internet, fereşte-te de Carnivore. Pretinde întotdeauna că eşti un cetăţean şi foloseşte un limbaj moderat. Fii în alertă, dar nu temătoare. Ai fost întotdeauna o persoană puternică, inventivă, chiar şi cînd erai mică. Acum că am înaintat în vîrstă, sînt mîndru de un singur lucru din viaţa mea – că eşti fiica mea.

Maya nu plînsese după tatăl ei cînd era la Praga. Iar pe drumul de întoarcere la Londra, se concentrase asupra propriei supravieţuiri. Dar acum, singură în vestiar, se aşeză pe podea şi începu să plîngă. Mai supravieţuiau încă cîţiva Arlechini, dar ea era complet singură. Dacă făcea o greşeală, chiar una mică, Tabula aveau s-o distrugă.

Ca neurolog, Dr. Philip Richardson folosise o varietate de tehnici în scopul de a studia creierul uman. Examinase tomografii, radiografii şi imagini IMR care înfăţişau creierul gîndind şi reacţionînd la stimuli. Disecase creiere, le cîntărise şi ţinuse ţesutul cenuşiu-maroniu în mînă.

Toate aceste experienţe îi permiseseră să observe activităţile propriului creier, în timp ce ţinea cursul de ştiinţă la Universitatea Yale. Richardson îşi citea discursul de pe notiţe şi apăsa pe un buton care făcea ca diferite imagini să fie afişate pe ecranul din spatele său. Se scărpina pe gît, se muta de pe piciorul drept pe stîngul şi atingea suprafaţa netedă a podiumului. Putea face toate astea în timp ce număra auditoriul şi-l împărţea în diverse categorii. Erau acolo colegii săi de la facultatea de medicină şi cam o duzină de studenţi de la Yale. Alesese un titlu provocator pentru expozeul său: „Dumnezeu în cutie: Progrese recente în neurologie” – şi era agreabil să vadă că se hotărîseră să participe şi cîteva persoane care nu aparţineau mediului academic.

„În ultimul deceniu, am studiat baza neurologică a experienţei spirituale umane. Am alcătuit un eşantion de persoane care meditau sau se rugau frecvent, apoi le-am injectat un marcator radioactiv ori de cîte ori simţeau că sînt în legătură directă cu Dumnezeu şi cu universul infinit. Rezultatele sînt următoarele...”

Richardson apăsă pe buton şi pe ecran apăru o imagine cu emisie de fotoni a creierului uman. Cîteva părţi ale creierului aveau o strălucire roşiatică, în timp ce alte zone aveau o uşoară culoare portocalie.

— Atunci cînd o persoană se roagă, cortexul prefrontal se concentrează asupra cuvintelor. Între timp lobul parietal superior din partea de sus a creierului se stinge. Lobul stîng procesează informaţii despre poziţia noastră în spaţiu şi timp. Ne dă ideea că avem un corp fizic distinct. Cînd lobul parietal se „decuplează”, nu mai putem distinge între sinele nostru şi restul lumii. Ca urmare, subiectul crede că este în contact cu puterea infinită şi eternă a lui Dumnezeu. Este ceva resimţit ca o experienţă spirituală, dar de fapt este doar o iluzie neurologică.

Richardson apăsă pe buton şi arătă un alt diapozitiv prezentînd creierul.

— În ultimii ani, am examinat de asemenea creierele unor persoane care cred că au trăit experienţe mistice. Observaţi această succesiune de imagini. Persoana care are o viziune religioasă reacţionează de fapt la impulsuri de stimulare neurologică din lobul temporal, acea zonă răspunzătoare de limbaj şi gîndirea conceptuală. Pentru a reproduce experienţa, am pus electromagneţi pe capul voluntarilor mei pentru experienţe şi am creat un cîmp magnetic slab.

Toţi subiecţii au raportat o senzaţie de ieşire din trup şi sentimentul că erau în contact direct cu o putere divină.

— Experimente ca acesta ne forţează să punem la îndoială presupuneri tradiţionale privind sufletul omenesc. În trecut, aceste chestiuni erau examinate de filosofi şi teologi. Pentru Platon sau Toma d'Aquino ar fi fost de neconceput ca un medic să ia parte la dezbatere. Dar am păşit într-un nou mileniu. În timp ce preoţii continuă să se roage, iar filosofii continuă să facă speculaţii, neurologii sînt cel mai aproape de a răspunde la întrebările fundamentale ale omenirii. Este opinia mea ştiinţifică, verificată prin experimente, că Dumnezeu trăieşte în interiorul obiectului ascuns în această cutie.

Neurologul era un bărbat înalt, cu mersul tîrşîit, de patruzeci şi ceva de ani, dar toată stîngăcia sa păru să dispară în timp ce se îndrepta spre o cutie de carton de pe o masă de lîngă podium. Mulţimea se holba la el. Toată lumea voia să vadă. Băgă mîna în cutie, ezită, apoi scoase un borcan de plexiglas care conţinea un creier.

— Un creier uman. O simplă bucată de ţesut plutind în formaldehidă. Am dovedit prin experimentele mele că aşa-zisa noastră conştiinţă spirituală este doar o reacţie cognitivă la schimbări neurologice. Simţul nostru al divinului, credinţa noastră că o putere spirituală ne înconjoară sînt create de creier. Mai faceţi un ultim pas, judecaţi implicaţiile acestor date, şi va trebui să ajungeţi la concluzia că Dumnezeu este de asemenea o creaţie a sistemului nostru neurologic. Am evoluat într-o conştiinţă care se poate auto-venera. Şi acesta este adevăratul miracol.

* * *

Creierul mortului asigurase un final dramatic prelegerii, dar acum Richardson trebuia să-l ducă acasă. Puse borcanul cu grijă înapoi în cutie şi coborî treptele platformei. Cîţiva prieteni de la facultatea de medicină se strînseră în jurul lui să-l felicite şi un tînăr chirurg îl însoţi afară în parcare.

— Al cui e creierul ăsta? întrebă el. Cineva faimos?

— Nici vorbă. Trebuie să aibă peste treizeci de ani vechime. Vreun pacient binevoitor care a semnat formularul de donaţie.

Dr. Richardson puse creierul în portbagajul maşinii sale Volvo şi conduse spre nord de universitate. După ce soţia sa semnase actele de divorţ şi plecase să locuiască în Florida cu un instructor de dans de societate, Richardson se gîndise să-şi vîndă casa în stil victorian de pe Prospect Avenue. Mintea sa raţională îşi dăduse seama că o asemenea casă era prea mare pentru o singură persoană, dar cedase în mod conştient în faţa emoţiilor şi hotărîse să păstreze acel loc. Fiecare cameră din casă era ca o zonă a creierului. Avea o bibliotecă cu pereţii căptuşiţi cu rafturi cu cărţi şi un dormitor la etaj plin cu fotografii de

cînd era copil. Dacă voia să-şi schimbe orientarea emoţională, se ducea şi stătea în altă cameră.

Richardson îşi parcă maşina în garaj şi decise să lase creierul în portbagaj. A doua zi de dimineaţă urma să-l ducă înapoi la facultatea de medicină şi să-l pună la loc în vitrina lui de sticlă.

Ieşi din garaj şi trase în jos uşa suspendată. Era în jur de ora cinci după-amiaza. Cerul căpătase o culoare violet închis. Richardson simţi mirosul de lemn ars care venea de la hornul vecinului său. Avea să fie o seară rece. Se gîndi că putea face focul în şemineul din camera de zi după cină. Ar putea sta în fotoliul mare şi verde şi să parcurgă prima variantă a dizertaţiei unui student.

Un străin ieşi din furgoneta verde parcată peste drum şi o luă pe alee. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani, era tuns scurt şi purta ochelari cu rame de oţel. Postura corpului său trăda ceva intens şi concentrat. Richardson presupuse că bărbatul era un încasator de facturi trimis de fosta sa soţie. Sărise intenţionat peste plata de luna trecută după ce ea îi trimisese o scrisoare recomandată în care-i cerea mai mulţi bani.

— Îmi pare rău c-am pierdut prelegerea dumneavoastră, spuse bărbatul. „Dumnezeu în cutie” suna interesant. Aţi avut un public numeros?

— Mă scuzaţi, făcu Richardson. Ne cunoaştem?

— Sînt Nathan Boone. Lucrez pentru Fundaţia Evergreen. V-am acordat o bursă de cercetare. Corect?

În ultimii şase ani, Fundaţia Evergreen sponsorizase cercetările neurologice ale lui Richardson. Era dificil să obţii bursa iniţială. Nu puteai de fapt să trimiţi o cerere fundaţiei; ei te contactau. Dar odată ce treceai de acel obstacol iniţial, reînnoirea bursei se făcea automat. Fundaţia nu te suna niciodată şi nu trimitea pe nimeni la laborator să-ţi evalueze cercetările. Prietenii lui Richardson glumeau că Fundaţia Evergreen era pentru ştiinţă cel mai aproape de ideea de bani daţi pe degeaba.

— Da, îmi sprijiniţi munca de ceva vreme, zise Richardson. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

Nathan Boone băgă mîna în giacă şi scoase un plic alb.

— Ăsta e un exemplar din contractul dumneavoastră. Mi s-a spus să vă atrag atenţia asupra clauzei 18-C. Cunoaşteţi această secţiune, doctore?

Richardson îşi amintea clauza, bineînţeles. Era ceva întîlnit doar la fundaţia Evergreen, pus în contractele lor de finanţare ca să-i apere de cheltuirea risipitoare a banilor şi de fraudă.

Boone scoase contractul din plic şi începu să citească:

— Numărul 18-C. Primitorul bursei – cred că dumneavoastră sînteţi, doctore – convine să se întîlnească cu un reprezentant al Fundaţiei în orice moment, pentru a oferi o descriere a cercetărilor în desfăşurare şi pentru a da o declaraţie privind alocarea fondurilor bursei. Momentul întîlnirii va fi stabilit

de Fundaţie. Se va asigura transportul. Refuzul de a onora această solicitare va duce la anularea bursei. Primitorul bursei va trebui să returneze Fundaţiei toate fondurile alocate anterior.

Boone răsfoi restul contractului şi ajunse la ultima pagină.

— Iar aici este semnătura dumneavoastră, dr. Richardson? Corect? Semnătura dumneavoastră autentificată notarial?

— Desigur. Dar de ce vor să vorbească cu mine chiar acum?

— Sînt sigur că e doar o mică problemă care trebuie lămurită. Luaţi-vă nişte şosete şi o periuţă de dinţi. Am să vă duc la centrul nostru de cercetare din Purchase, New York. Vor să vă uitaţi peste nişte date în seara asta ca să vă puteţi întîlni cu personalul nostru mîine dimineaţă.

— Nici nu se pune problema, zise Richardson. Trebuie să-mi ţin cursurile. Nu pot să plec din New Haven.

Boone îl apucă pe Richardson de braţul drept. Îl strînse uşor pentru ca doctorul să nu fugă. Boone nu scosese o armă şi nici nu ameninţase în vreun fel, dar personalitatea lui avea ceva intimidant. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, nu arăta nici o urmă de îndoială sau ezitare.

— Vă ştiu orarul, dr. Richardson. Am verificat înainte să vin aici. Mîine n-aveţi ore.

— Dă-mi drumul. Te rog.

Boone îi dădu drumul la braţ.

— N-am să vă forţez să vă urcaţi în maşină şi să veniţi la New York. Dar dacă decideţi să vă purtaţi iraţional, ar trebui să vă pregătiţi pentru consecinţe negative. În acest caz, aş regreta întotdeauna că un om atît de strălucit a făcut alegerea greşită.

Ca un soldat care tocmai predase un mesaj, Boone se întoarse repede şi mărşălui înapoi spre furgonetă. Dr. Richardson se simţi de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Despre ce vorbea omul ăla? Consecinţe negative.

— Doar o clipă, domnule Boone. Vă rog…

Boone se opri lîngă bordură. Era prea întuneric ca să i se vadă faţa.

— Dacă merg la centrul de cercetare, unde o să stau?

— Avem nişte camere foarte confortabile pentru personalul nostru.

— Şi am să fiu înapoi aici mîine după-amiază?

Vocea lui Boone se schimbă uşor. Suna de parcă ar fi zîmbit.

— Contaţi pe asta.

10

Dr. Richardson îşi pregăti o geantă mică de voiaj în timp ce Nathan Boone îl aştepta în holul de la parter. Plecară imediat şi merseră la sud de New York. Cînd intrară în districtul Westchester, în apropiere de oraşul Purchase, Boone coti pe un drum de ţară cu două benzi. Furgoneta trecu pe lîngă case scumpe din regiunea suburbană, construite din cărămidă şi piatră. Stejari albi şi arţari erau presăraţi pe peluzele din faţă, iar iarba era acoperită cu frunze de toamnă.

Era opt şi cîteva minute cînd Boone coti pe o alee cu pietriş şi ajunse la intrarea într-un complex înconjurat de ziduri. Un semn discret anunţa că ajunseseră la un centru de cercetare al Fundaţiei Evergreen. Paznicul din cabină îl recunoscu pe Boone şi deschise poarta.

Parcară într-o parcare mică înconjurată de pini şi se dădură jos din furgonetă. În timp ce mergeau pe o cărare cu dale, Richardson văzu cele cinci clădiri mari care alcătuiau complexul. Erau patru structuri din sticlă şi oţel amplasate în colţurile unui patrulater, legate între ele prin pasarele închise, la nivelul primului etaj. O construcţie fără ferestre cu o faţadă din marmură albă se afla în centrul patrulaterului. Îi aminti doctorului Richardson de nişte fotografii pe care le văzuse înfăţişînd Kaaba, sanctuarul musulman din Mecca unde păstrau misterioasa piatră neagră pe care Avram o primise de la un înger.

— Aceea este biblioteca fundaţiei, spuse Boone, arătînd spre clădirea din colţul de nord al patrulaterului. În sensul acelor de ceasornic, urmează clădirea de cercetări genetice, clădirea de cercetări informatice şi centrul administrativ.

— Ce e clădirea albă fără ferestre?

— Se numeşte Centrul de cercetări neurologice şi cibernetice. Au construit-o cam cu un an în urmă.

Boone îl conduse pe Richardson în interiorul centrului administrativ. Holul de la intrare era gol cu excepţia unei camere de supraveghere montate pe o consolă de perete. La capătul încăperii se aflau două lifturi. În timp ce înaintau prin hol, unul dintre ascensoare îşi deschise uşile.

— Cineva ne urmăreşte?

Boone ridică din umeri.

— Există întotdeauna posibilitatea asta, doctore.

— Trebuie să ne urmărească cineva, căci tocmai au deschis uşile astea.

— Port un cip de identificare cu frecvenţă radio. Îi spunem Conexiune de protecţie. Cipul îi comunică unui computer că sînt în clădire şi că mă apropii de un punct de intrare.

Intrară în lift, iar uşa glisă şi se închise. Boone trecu mîna prin dreptul unui panou gri încorporat în perete. Se auzi un clic slab şi liftul începu să urce.

— În majoritatea clădirilor se folosesc simple legitimaţii.

— Cîţiva oameni de aici încă mai au legitimaţii.

Boone ridică braţul, iar Richardson văzu o cicatrice pe dosul mîinii drepte.

— Dar toată lumea cu autorizaţie de securitate de nivel înalt are o Conexiune de protecţie implantată sub piele. Un implant este mult mai sigur şi mai eficient.

Ajunseră la etajul doi. Boone îl escortă pe Richardson într-un apartament cu dormitor, baie şi un salon.

— Aici vă veţi petrece noaptea, explică Boone. Luaţi loc. Faceţi-vă comod.

— Ce se va întîmpla?

— Nu trebuie să vă faceţi griji pentru nimic, doctore. Cineva vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Boone părăsi camera, iar uşa se închise cu un clic uşor. E o nebunie, se gîndi Richardson. Mă tratează ca pe un criminal. Timp de cîteva minute, neurologul se plimbă prin cameră, apoi furia începu să i se risipească. Poate chiar făcuse ceva greşit. Fusese conferinţa aceea din Jamaica, şi mai ce? Cîteva mese la restaurant şi nişte nopţi la hotel care n-aveau nimic de-a face cu cercetările sale. Cum puteau să ştie despre asta? Cine le spusese? Se gîndi la colegii săi de la universitate şi decise că erau cîţiva invidioşi pe succesul său.

Uşa se deschise, şi un tînăr asiatic intră cu un dosar verde gros. Purta o cămaşă albă impecabilă şi o cravată neagră, îngustă, care îl făceau să arate ordonat şi respectuos. Richardson se relaxă imediat.

— Bună seara, doctore. Numele meu este Lawrence Takawa, şi sînt managerul proiectelor speciale ale Fundaţiei Evergreen. Înainte de a începe, doresc să vă spun cîtă plăcere mi-a făcut să vă citesc cărţile, mai ales „Maşinăria din craniu”. Aţi conceput nişte teorii extrem de interesante privind creierul.

— Vreau să ştiu de ce am fost adus aici.

— Trebuia să vorbim cu dumneavoastră. Clauza 18-C ne dă această ocazie.

— De ce ne întîlnim în seara asta? Ştiu că am semnat contractul, dar este extrem de neobişnuit. Aţi fi putut să-mi contactaţi secretara şi să faceţi o programare.

— Trebuia să reacţionăm la o situaţie specială.

— Ce doriţi? Un rezumat al cercetărilor pe anul acesta? V-am trimis un raport preliminar. Nu l-a citit nimeni?

— Nu sînteţi aici ca să ne spuneţi ceva, dr. Richardson. În schimb, noi dorim să vă furnizăm nişte informaţii importante.

Lawrence făcu semn spre unul din scaune şi luară loc amîndoi faţă în faţă.

— În ultimii şase ani aţi făcut cîteva experimente diferite, dar cercetările dumneavoastră confirmă o anumită idee: nu există nici o realitate spirituală în univers, conştiinţa umană este pur şi simplu un proces biochimic din creierul nostru.

— Ăsta e un rezumat simplist, domnule Takawa. Dar în principiu este corect.

— Rezultatele cercetărilor dumneavoastră sprijină filosofia Fundaţiei Evergreen. Cei care conduc fundaţia cred că fiecare fiinţă umană este o unitate biologică autonomă. Creierul nostru este un computer organic cu capacităţile de procesare determinate de moştenirea genetică. În timpul vieţii, ne umplem creierul cu lucruri învăţate şi cu reacţii condiţionate la diferite experienţe. Cînd murim, computerul din creierul nostru este distrus împreună cu toate datele şi programele sale de operare.

Richardson dădu din cap.

— Cred că asta e limpede.

— Este o teorie minunată, zise Lawrence. Din păcate, nu este adevărată. Am descoperit că există un fragment de energie înăuntrul fiecărei fiinţe vii, independent de creiere sau de corp. Această energie pătrunde în fiecare plantă sau animal la naştere, şi ne părăseşte cînd murim.

Richardson făcu eforturi să nu zîmbească.

— Vorbiţi despre suflet.

— Îl numim Lumină. Pare să urmeze legile teoriei cuantice.

— Numiţi-l cum doriţi, domnule Takawa. Nu-mi pasă prea mult. Haideţi să presupunem o clipă că avem într-adevăr un suflet. Este în noi cît timp sîntem în viaţă. Ne părăseşte cînd murim. Chiar dacă acceptăm sufletul, nu are nici o relevanţă pentru vieţile noastre. Vreau să zic, nu putem *face* nimic cu sufletul. Nu-l putem măsura, verifica, nu-l putem scoate şi pune într-un borcan.

— Un grup de oameni numiţi Călători pot să-şi controleze Lumina şi s-o proiecteze în afara corpului.

— Nu cred nimic din toate inepţiile astea spirituale. Sînt lucruri care nu pot fi dovedite experimental.

— Citiţi asta şi vedeţi ce impresie vă lasă.

Lawrence puse dosarul verde pe masă.

— Am să revin peste cîtva timp.

Takawa ieşi, iar Richardson se trezi din nou singur. Conversaţia fusese atît de ciudată şi neaşteptată încît neurologul nu ştia cum să reacţioneze. Călători. Lumina. De ce folosea angajatul unei organizaţii ştiinţifice asemenea termeni mistici? Dr. Richardson atinse uşor coperta dosarului verde cu vîrful degetelor, ca şi cum conţinutul acestuia l-ar fi putut arde. Inspiră adînc, dădu la prima pagină şi începu să citească.

* * *

Cartea era împărţită în cinci secţiuni, fiecare numerotată separat. Prima secţiune prezenta pe scurt experienţele unor diverse persoane care credeau că spiritul le părăsise trupul, depăşise patru bariere şi trecuse într-o altă lume. Aceşti „Călători” credeau că toţi oamenii purtau o energie în corp, ca un tigru închis într-o cuşcă. Deodată, uşa cuştii se deschidea, iar Lumina era liberă.

A doua secţiune descria vieţile cîtorva Călători care se născuseră în ultima mie de ani. Cîţiva dintre aceşti oameni deveniseră pustnici şi se retrăseseră să trăiască în deşert, dar mulţi dintre Călători iniţiaseră mişcări sociale şi contestaseră autorităţile. Deoarece ieşiseră din această lume, Călătorii vedeau totul dintr-o altă perspectivă. Autorul secţiunii a doua sugera că Sfîntul Francisc de Assisi[37], Ioana d’Arc şi Isaac Newton fuseseră Călători. Faimosul „Jurnal întunecat” al lui Newton, ţinut ascuns într-o criptă a bibliotecii Universităţii Cambridge, dezvăluia faptul că matematicianul britanic visase că trecuse bariera apei, pămîntului, aerului şi a focului.

În anii ’30, Stalin hotărîse că aceşti Călători constituiau o ameninţare la adresa dictaturii sale. Secţiunea trei povestea cum poliţia secretă rusă arestase mai mult de o sută de mistici şi lideri spirituali. Un medic pe nume Boris Orlov îi examinase pe Călătorii ţinuţi într-un lagăr special de prizonieri de lîngă Moscova. Cînd prizonierii treceau în alte tărîmuri, inima lor bătea o dată la treizeci de secunde, şi nu mai respirau.

„Sînt ca nişte morţi”, scrisese Orlov. „Energia vieţii le-a părăsit corpurile.”

Heinrich Himmler, şeful SS-ului, citise o traducere a raportului lui Orlov şi decisese că putea face din Călători sursa unei noi arme secrete care putea ajuta la cîştigarea războiului. Secţiunea a patra din raport descria cum Călătorii capturaţi în ţările ocupate fuseseră trimişi la un centru de cercetare dintr-un lagăr de concentrare, aflat sub supravegherea notoriului „Doctor Moarte”, Kurt Blauner. Prizonierilor li se extirpaseră porţiuni din creier şi fuseseră supuşi la electroşocuri şi băi în apă ca gheaţa. După ce experimentele nu reuşiseră să creeze o nouă armă, Himmler hotărîse că aceşti Călători erau „un element cosmopolit degenerat”, aşa că deveniseră ţinte ale detaşamentelor morţii din SS.

Richardson nu simţea că are nici un fel de legătură cu cercetările grosolane efectuate în trecut. Oamenii care credeau că ar călători în lumi alternative sufereau de o activitate anormală în anumite porţiuni ale creierului.

---

[37] Sfînt care a trăit între anii 1182 (?) şi 1226. Călugăr italian romano-catolic, întemeietorul ordinului Franciscan (1209), a fost o sursă de inspiraţie pentru adepţii săi, prin abnegaţia sa, felul său simplu de trai şi dragostea pentru natură. A fost canonizat în 1228.

Tereza de Avila[38], Ioana d'Arc şi toţi ceilalţi vizionari fuseseră probabil epileptici cu atacuri cerebrale manifestate în lobul temporal. Naziştii se înşelaseră, desigur. Aceşti oameni nu erau nici sfinţi, nici inamici ai statului; aveau doar nevoie de tranchilizante moderne şi de tratament ca să facă faţă stresului emoţional cauzat de boala lor.

Cînd Richardson ajunse la a cincia secţiune a cărţii, se bucură să vadă că datele experimentale erau obţinute cu ajutorul instrumentelor neurologice moderne precum scanerele tomografice şi aparatele de imagistică cu rezonanţă magnetică. Dorea să ştie numele savanţilor, dar toate informaţiile respective fuseseră tăiate cu o carioca neagră. Primele două rapoarte erau evaluări neurologice detaliate ale persoanelor care deveniseră Călători. Cînd aceşti indivizi intrau în transă, corpurile lor intrau într-o stare latentă. Tomografiile din această perioadă nu indicau nici un fel de activitate neurologică, cu excepţia unei reacţii la bătăile inimii, controlată de trunchiul cerebral.

Al treilea raport descria un experiment dintr-un centru medical din Beijing, în cadrul căruia un grup de cercetători chinezi inventaseră ceva numit monitor de energie neurală. Acesta măsura energia biochimică produsă de corpul uman. După cum arăta, Călătorii aveau capacitatea de a crea scurte izbucniri a ceea ce Lawrence Takawa numise Lumină. Această putere neurală era incredibilă, pînă la de trei sute de ori mai puternică decît forţa slabă care trecea printr-un sistem nervos obişnuit. Cercetători al căror nume nu era menţionat sugeraseră că energia era legată de capacitatea de a călători în alte lumi.

Tot nu dovedeşte nimic, se gîndi Richardson. Energia copleşeşte creierul, iar aceşti oameni cred că au văzut îngeri.

Dădu pagina şi citi repede un alt raport. În cadrul acestui experiment, oamenii de ştiinţă chinezi puseseră fiecare Călător în cîte o cutie de plastic – aproape ca un sicriu – cu dispozitive speciale de monitorizare a activităţii energetice. De fiecare dată cînd un Călător intra în transă, corpul său elibera o izbucnire intensă de energie. Lumina declanşa monitoarele, trecea prin cutie şi evada. Richardson căută prin notele de subsol, încercînd să dea de numele savanţilor şi ale Călătorilor. În fiecare raport de cercetare, apăreau cîteva cuvinte ca un comentariu obişnuit la sfîrşitul unei lungi conversaţii. „Subiectul a revenit în detenţie." „Subiectul nu a mai cooperat." „Subiectul a decedat."

Dr. Richardson transpira. Era înăbuşitor în cameră; sistemul de ventilaţie părea să nu funcţioneze. „O să deschid o fereastră", se gîndi. „Să trag în piept aerul rece al nopţii". Dar cînd trase draperiile grele, descoperi un perete gol. Apartamentul nu avea ferestre, iar uşa era încuiată.

---

[38] Sfîntă care a trăit între anii 1515 şi 1582. Călugăriţă spaniolă şi scriitoare mistică, a înfiinţat ordinul reformat al Carmelitelor (1562). Printre lucrările ei se numără „Calea Perfecţiunii", publicată postum.

11

În capătul sudic al Brick Lane era un magazin bengalez cu articole pentru nunţi. Dacă treceai de sari-urile aurii şi de decoraţiunile roz pentru petreceri, intrai într-o încăpere din spate în care puteai să te conectezi la Internet fără a fi descoperit. Maya le trimise mesaje codate lui Linden şi lui Mother Blessing. Folosind cartea de credit a proprietarului magazinului, dădu anunţuri mortuare on-line în *Le Monde* şi *The Irish Times*.

Răpus la Praga de o boală fulgerătoare: H. Lee Quinn, fondator al Thorn Security Ltd. A lăsat în urmă o fiică, Maya. În loc de flori, recomandăm trimiterea unei contribuţii la Fondul Călătorului.

În cursul după-amiezii, primi un răspuns pe o tablă de-a Arlechinilor: un perete de cărămidă lîngă staţia Holborn pe care putea fi mîzgălit un mesaj ca un graffiti. Folosind o bucată de cretă portocalie, cineva desenase o lăută de Arlechin, un şir de cifre, şi cuvintele: Cinci/Şase/Bush/Green. Era uşor de descifrat. Numerele indicau ora şi data. Locul întîlnirii era 56 Shepherd’s Bush Green.

* * *

Maya strecură pistolul în buzunarul impermeabilului şi îşi petrecu tubul pentru sabie peste umărul stîng. 56 Shepherd’s Bush Green se dovedi a fi un cinematograf cu reducere de pe o alee vizavi de Teatrul Empire. În acea după-amiază, cinematograful difuza un film kung fu chinezesc şi un documentar de călătorii numit *Provenţa: Tărîmul minunilor*.

Maya cumpără un bilet de la tînăra somnoroasă din cabină. Cineva scrijelise trei carouri întrepătrunse de Arlechin în apropiere de intrarea în sala a doua, aşa că intră şi găsi înăuntru un beţiv dormind în rîndul al treilea. Cînd luminile se stinseră şi începu filmul, capul bărbatului căzu pe spate şi acesta începu să sforăie.

Filmul n-avea nimic de-a face cu Franţa rurală. În schimb, coloana sonoră era o înregistrare discordantă cu cîntăreaţa americană de jazz Josephine Baker cîntînd „J’ai deux amours”, în timp ce pe ecran defilau pelicule de ştiri şi fotografii istorice luate de pe Internet. Orice cetăţean care s-ar fi abătut pe la acel cinematograf ar fi conchis că filmul era un talmeş-balmeş vizual, un amestec de imagini fără legătură ale durerii, opresiunii şi terorii. Doar Maya îşi dădu seama că filmul prezenta o viziune concisă a Arlechinilor asupra lumii.

Istoria convenţională predată în manualele şcolare era o iluzie. Călătorii erau singura forţă reală a schimbării în lume, dar Tabula voiau să-i distrugă.

Timp de mii de ani, omorurile fuseseră comise de regi şi de conducătorii religioşi. Un Călător apărea într-o societate tradiţională şi prezenta o nouă viziune care punea puterea sub semnul întrebării. Această persoană îşi cîştiga adepţi, iar apoi era distrusă. Treptat, conducătorii începură să urmeze „strategia regelui Irod”. Dacă erau mai mulţi Călători într-un anumit grup etnic sau religios, autorităţile îi ucideau pe toţi membrii acelui grup.

La sfîrşitul Renaşterii, un mic grup de bărbaţi care-şi spuneau Fraţii începură să organizeze aceste atacuri. Folosindu-şi averea şi relaţiile, puteau ucide Arlechini sau da de urma Călătorilor care fugiseră în alte ţări. Fraţii erau în slujba regilor şi împăraţilor, dar se considerau deasupra manifestării mundane a puterii. Ceea ce preţuiau cel mai mult era stabilitatea şi obedienţa: o societate ordonată în care fiecare persoană îşi ştia locul.

În secolul al optsprezecelea, filosoful britanic Jeremy Bentham proiectase Panopticonul: o închisoare-model în care un observator putea supraveghea sute de prizonieri în timp ce rămînea nevăzut. Fraţii folosiră planul închisorii Panopticon ca bază teoretică pentru ideile lor. Credeau că ar fi posibil să controleze întreaga lume imediat ce Călătorii erau exterminaţi.

Deşi Tabula aveau bani şi putere, Arlechinii reuşiseră să-i apere pe Călători timp de sute de ani. Introducerea calculatoarelor şi răspîndirea Uriaşei Maşinării schimbaseră totul. Tabula aveau în cele din urmă mijloacele de a-şi găsi şi distruge duşmanii. După al doilea război mondial, în lume mai erau aproximativ douăzeci şi patru de Călători cunoscuţi. Acum nu mai era nici unul, iar Arlechinii fuseseră reduşi la o mînă de luptători. Deşi Fraţii rămîneau în umbră, erau destul de încrezători ca să înfiinţeze o organizaţie publică denumită Fundaţia Evergreen.

Orice jurnalist sau istoric care începea să investigheze legendele despre Arlechini şi Călători era avertizat sau concediat. Site-urile de Internet despre Călători erau infestate cu viruşi care scăpau de sub control şi subminau restul sistemului. Experţii Tabula în calculatoare atacau site-urile web legitime şi apoi construiau site-uri false care stabileau legături între teoriile despre Călători şi cercurile din lanuri, OZN-uri şi cartea Apocalipsei. Cetăţenii obişnuiţi aflau zvonuri despre conflictul secret, dar nu aveau cum să ştie dacă acesta era adevărat.

* * *

Josephine Baker continua să cînte. Beţivul sforăia în continuare. Pe ecran, omorurile continuau. Maya urmări secvenţe de ştiri de televiziune cu oficiali la vîrf din diverse guverne, cu toţii bărbaţi mai în vîrstă cu ochii morţi şi zîmbete

auto-suficiente, care controlau armate de soldaţi şi poliţişti. Erau Fraţii sau susţinătorii lor. Sîntem pierduţi, îşi spuse Maya. Pierduţi pentru totdeauna.

Pe la jumătatea filmului, un bărbat şi o femeie intrară în cinematograf şi se aşezară pe rîndul din faţă. Maya scoase pe furiş pistolul automat din buzunarul hainei şi trase piedica. Se pregăti să se apere, apoi bărbatul îşi descheie fermoarul, iar prostituata se aplecă peste braţul scaunului şi începu să presteze. Josephine Baker şi imaginile distrugerii Călătorilor nu avuseseră nici un efect asupra beţivului, dar acum se trezi şi-i observă pe intruşi.

— Ar trebui să vă fie ruşine! le spuse cu o voce nearticulată. Sînt locuri speciale pentru asta, să ştiţi!

— Du-te naibii, zise femeia, şi se stîrni o ceartă zgomotoasă care se termină prin plecarea cuplului, cu beţivul pe urmele lor.

Maya era singură în cinematograf. Filmul încremeni la o imagine a preşedintelui Franţei care dădea mîna cu secretarul de stat american. Cînd uşa cabinei se proiecţie se întredeschise scîrţîind, se sculă, ridică pistolul automat şi se pregăti să tragă. Din cabină ieşi un bărbat masiv, ras în cap, care coborî pe o scară scurtă. Ca şi Maya, îşi ducea sabia de Arlechin într-un tub de metal atîrnat de umăr.

— Nu trage, spuse Linden. Mi-ar strica ziua.

Maya coborî arma.

— Oamenii ăia lucrau pentru tine?

— Nu. Nu erau decît nişte paraziţi. Credeam că nu mai pleacă odată. Ţi-a plăcut filmul, Maya? L-am făcut anul trecut cînd locuiam la Madrid.

Linden străbătu aleea şi o îmbrăţişă pe Maya. Avea braţele şi umerii puternici, şi se simţi protejată de masivitatea şi puterea lui.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, zise Linden. Era un om extraordinar. Cea mai curajoasă persoană pe care-am cunoscut-o vreodată.

— Tata spunea că ai un informator care lucrează pentru Tabula.

— Aşa e.

Se aşezară alături, iar Maya îl atinse pe Linden pe braţ.

— Vreau să afli cine mi-a ucis tatăl.

— L-am întrebat deja pe informator, zise Linden. A fost probabil un american pe nume Nathan Boone.

— Şi cum îi dau de urmă?

— Omorîrea lui Boone nu este obiectivul nostru imediat. Tatăl tău m-a sunat cu trei zile înainte să vii tu la Praga. Voia ca tu să mergi în State şi să-l ajuţi pe Shepherd.

— M-a rugat să fac asta. L-am refuzat.

Linden dădu din cap.

— Acum te rog şi eu acelaşi lucru. Îţi cumpăr eu biletul de avion. Poţi pleca deseară.

— Vreau să-l găsesc pe cel care mi-a omorît tatăl. Am să-l ucid şi apoi am să dispar.

— Cu mulţi ani în urmă tatăl tău a descoperit un Călător pe nume Matthew Corrigan. Bărbatul ăsta trăia în Statele Unite împreună cu soţia şi cu cei doi fii. Cînd a devenit limpede că erau în pericol, tatăl tău i-a dat lui Corrigan o geantă plină cu bani şi o sabie care-i aparţinuse lui Sparrow. Thorn primise sabia cînd a ajutat-o pe logodnica lui Sparrow să părăsească Japonia.

Maya fu impresionată de darul făcut de tatăl ei. O sabie folosită de un Arlechin faimos ca Sparrow era un obiect de preţ. Dar tatăl ei făcuse alegerea corectă. Numai un Călător putea folosi pe deplin puterea unui talisman.

— Tata mi-a spus că familia Corrigan a trecut în clandestinitate.

— Da. Dar Tabula i-au reperat în Dakota de Sud. Aflasem că mercenarii i-au omorît pe toţi, dar se pare că mama şi fii scăpaseră. Au rămas pierduţi vreme îndelungată, pînă cînd unul din fraţi, Michael Corrigan, şi-a dat adevăratul nume Uriaşei Maşinării.

— Fiii ştiu dacă pot trece în alte tărîmuri?

— Nu cred. Tabula plănuiesc să-i prindă pe cei doi fraţi şi să-i transforme în Călători.

— Nu poate fi adevărat, Linden. Tabula n-au mai făcut niciodată asta înainte.

Francezul se ridică brusc, dominînd-o pe Maya.

— Duşmanii noştri au creat ceva numit computer cuantic. Au făcut o descoperire importantă cu ajutorul computerului, dar informatorul nostru nu poate obţine accesul la informaţia respectivă. Orice au aflat Tabula i-a făcut să-şi schimbe strategia. În loc să-i omoare pe Călători, vor să le folosească puterea.

— Shepherd ar trebui să facă ceva.

— Shepherd n-a fost niciodată un luptător foarte bun, Maya. Ori de cîte ori îl întîlnesc, nu vorbeşte decît de vreo nouă escrocherie prin care să facă bani. M-am gîndit să zbor chiar eu în State, dar Tabula ştiu prea multe despre mine. Nimeni n-o poate găsi pe Mother Blessing. Şi-a închis canalele de comunicare. Încă mai ţinem legătura cu cîţiva mercenari de încredere, dar nu sînt capabili să facă faţă unei asemenea probleme. Cineva trebuie să-i găsească pe fraţii Corrigan înainte de a fi prinşi.

Maya se ridică şi merse în partea din faţă a cinematografului.

— Am omorît un om în Praga, dar asta a fost doar începutul coşmarului. Cînd m-am întors în apartamentul tatălui meu, l-am găsit zăcînd pe podeaua dormitorului. Abia l-am putut recunoaşte – numai după cicatricele alea vechi de cuţit de pe mîini. Un fel de animal îi mutilase trupul.

— O echipă Tabula de cercetare creează animale modificate genetic. Oamenii de ştiinţă le numesc „lipituri”, deoarece diferite tulpini de ADN sînt

tăiate şi lipite laolaltă. Poate c-au folosit unul din animalele astea ca să-l atace pe tatăl tău.

Linden strînse din pumnii masivi, ca şi cum şi-ar fi înfruntat duşmanii.

— Tabula au cîştigat această putere fără să se gîndească la consecinţe. Singurul mod în care-i putem înfrînge este să-i găsim pe Michael şi Gabriel Corrigan.

— Nu dau doi bani pe Călători. Îmi amintesc cum îmi spunea tata că majoritatea Călătorilor nici măcar nu ne plac. Ei plutesc către alte tărîmuri, iar noi sîntem prinşi în lumea asta – pentru totdeauna.

— Eşti fiica lui Thorn, Maya. Cum poţi să-i refuzi ultima cerere?

— Nu, spuse ea. Nu.

Dar vocea o trădă.

12

Lawrence Takawa stătea la biroul său, urmărindu-l pe Dr. Richardson pe ecranul monitorului de la calculator. Patru camere de supraveghere erau ascunse în apartamentul de oaspeţi. Îl fotografiaseră pe Richardson în ultimele douăsprezece ore în care citise despre Călători, dormise şi făcuse un duş.

Un paznic tocmai intrase în apartament să ia tava de la micul-dejun. Lawrence mută cursorul în partea de sus a ecranului. Apăsă pe semnul „plus”, iar camera doi făcu zoom pe faţa neurologului.

— Cînd mă voi întîlni cu personalul fundaţiei? întrebă Richardson.

Paznicul era un bărbat masiv din Ecuador pe nume Immanuel. Purta un sacou bleumarin şi o cravată roşie.

— O să se întîmple în dimineaţa asta?

— Nimeni nu mi-a spus nimic.

Ţinînd tava cu o mînă, Immanuel deschise uşa dinspre coridorul exterior.

— Nu încuia uşa, zise Richardson. Nu e necesar.

— Nu vă încuiem înăuntru, domnule. Vă încuiem afară. Nu aveţi autorizaţia de securitate necesară ca să vă plimbaţi prin clădire.

Cînd uşa se închise cu un declic, Richardson înjură tare. Sări în picioare ca şi cum urma să facă ceva decisiv, apoi începu să se plimbe de colo pînă colo prin cameră. Era uşor să ştii ce gîndea Richardson uitîndu-te la faţa lui. Părea să oscileze în principal între două emoţii: mînie şi teamă.

* * *

Lawrence Takawa învăţase cum să-şi ascundă emoţiile cînd era în anul doi de studenţie la Duke University. Deşi se născuse în Japonia, mama sa îl adusese în America la vîrsta de şase luni. Lawrence ura sushi şi filmele cu samurai. Apoi sosise la universitate un grup de actori Noh[39] în turneu, şi văzuse o zi de spectacole care-i schimbaseră viaţa.

La început, teatrul Noh păruse exotic şi greu de înţeles. Lawrence era fascinat de mişcările stilizate ale actorilor pe scenă, de bărbaţii care jucau roluri de femei şi de sunetul ciudat al fluierului *nohkan*[40] şi al celor trei tobe. Dar măştile Noh fuseseră adevărata revelaţie. Măşti din lemn cioplit erau purtate de personajele principale, de personajele feminine şi de bătrîni.

---

[39] Teatru clasic japonez, cu muzică şi dans interpretate într-o manieră extrem de stilizată de actori în costume elaborate pe o scenă aproape goală.

[40] Fluier de bambus cu interiorul dat cu lac negru, folosit în teatrul tradiţional japonez.

Fantomele, demonii şi nebunii aveau măşti ţipătoare care arătau o singură emoţie puternică, dar majoritatea actorilor purtau o mască a cărei expresie era neutră în mod deliberat. Chiar şi bărbaţii de vîrsta a doua care jucau fără măşti încercau să aibă feţele cît mai imobile. Fiecare gest de pe scenă, fiecare declaraţie şi reacţie era o alegere conştientă.

Lawrence tocmai devenise membru al unei frăţii care dădea petreceri cu băutură şi avea ritualuri elaborate de iniţiere. Ori de cîte ori se privea în oglindă, vedea nesiguranţă şi confuzie: un tînăr care nu avea să se adapteze. O mască vie rezolvă problema. Stînd în faţa oglinzii din baie, exersa măşti de fericire, admiraţie şi entuziasm. Cînd ajunse în ultimul an de facultate, fu votat preşedintele frăţiei, iar profesorii îi recomandară cu tărie să-şi continue studiile.

* * *

Telefonul de pe biroul său bîzîi uşor, iar Lawrence întoarse spatele ecranului calculatorului.

— Cum reacţionează oaspetele nostru? întrebă Boone.

— Pare agitat şi oarecum speriat.

— Nu-i nimic în neregulă cu asta, zise Boone. Generalul Nash tocmai a sosit. Ia-l pe Richardson şi du-l în Camera Adevărului.

Lawrence coborî cu liftul pînă la etajul al treilea. Ca şi Boone, avea o Conexiune de protecţie implantată sub piele. Trecu mîna prin dreptul senzorului uşii. Încuietoarea se deschise cu un declic, şi intră în apartament.

Dr. Richardson se întoarse şi se apropie de Lawrence. Îşi flutură degetul arătător prin faţa acestuia.

— E scandalos! Dl. Boone spunea că urmează să mă întîlnesc cu personalul vostru. În schimb, am fost ţinut încuiat aici ca un prizonier.

— Vă cer scuze pentru întîrziere, zise Lawrence. Generalul Nash tocmai a sosit şi este nerăbdător să vă vadă.

— Vrei să spui Kennard Nash? Directorul vostru executiv?

— Exact. Sînt sigur că l-aţi văzut la televizor.

— Nu l-am mai văzut de cîţiva ani.

Richardson coborî vocea şi se relaxă uşor.

— Dar îmi amintesc de vremea cînd era consilier prezidenţial.

— Generalul a fost întotdeauna implicat în funcţii publice. Aşa că a fost o trecere firească pentru el să se alăture Fundaţiei Evergreen.

Lawrence vîrî mîna în buzunarul hainei şi scoase un detector de metale portabil – genul folosit de paznici în aeroporturi.

— Din motive de securitate, am dori să lăsaţi toate obiectele de metal în cameră, inclusiv ceasul de mînă, monezile şi cureaua. Este procedura standard din centrul nostru de cercetare.

Dacă Lawrence i-ar fi dat un ordin direct, poate că Richardson ar fi refuzat. În schimb, avea de-a face cu presupunerea liniştitoare că era ceva normal să-şi dea jos ceasul de la mînă cînd se întîlnea cu o persoană importantă. Îşi puse lucrurile pe masă şi apoi Lawrence trecu detectorul pe lîngă corpul neurologului. Ieşiră din cameră şi o luară pe coridor, spre lift.

— Aţi citit toate materialele aseară?

— Da.

— Sper că vi s-au părut interesante.

— Este incredibil. De ce n-au fost publicate studiile astea recente? N-am citit nimic vreodată despre Călători.

— În prezent, Fundaţia Evergreen doreşte să păstreze secrete aceste informaţii.

— În ştiinţă lucrurile nu merg aşa, domnule Takawa. Descoperirile importante au loc deoarece savanţii de pretutindeni din lume au acces la aceleaşi date.

Luară liftul pînă la subsol şi străbătură un coridor pînă la o uşă albă fără mîner sau clanţă. Cînd Lawrence trecu mîna prin dreptul acesteia, glisă, deschizîndu-se. Îi făcu semn Dr. Richardson să o ia înainte, iar savantul intră într-o încăpere fără ferestre în care nu era nici o mobilă cu excepţia unei mese de lemn şi a două scaune de lemn.

— Aceasta este o cameră de securitate specială, explică Lawrence. Tot ceea ce se discută aici este confidenţial.

— Şi unde e Generalul Nash?

— Nu vă faceţi griji. Va veni în cîteva minute.

* * *

Lawrence făcu un gest cu mîna dreaptă şi uşa se închise, încuindu-l pe Richardson în Camera Adevărului. În ultimii şase ani, Fundaţia Evergreen finanţase o iniţiativă de cercetare secretă ca să afle cînd minţea cineva. Acest lucru nu era realizat cu ajutorul unui analizor de voce sau cu un poligraf care înregistra ritmul respiratoriu şi tensiunea arterială a unei persoane. Teama putea distorsiona rezultatele unor asemenea teste, iar un bun actor putea suprima aceste semne secundare de înşelăciune.

Ignorînd schimbările fizice aparente, oamenii de ştiinţă ai Fundaţiei Evergreen cercetau direct în interiorul creierului, folosind aparatele de imagistică cu rezonanţă magnetică. Camera Adevărului era pur şi simplu o cameră mare de imagistică cu rezonanţă magnetică în care o persoană putea vorbi, mînca şi în care se putea plimba. Bărbatul sau femeia care erau chestionaţi nu trebuiau să ştie ce se întîmpla, iar asta permitea o gamă mai mare de reacţii.

În timp ce era urmărit creierul unei persoane care răspundea la întrebări, era posibil să vezi cum diferite porţiuni de ţesut reacţionau la ceea ce se spunea. Oamenii de ştiinţă ai fundaţiei descoperiseră că era mai uşor pentru creier să spună adevărul. Cînd cineva minţea, cortexul prefrontal stîng şi girusul anterior cingular se aprindeau ca nişte petice roşii de lavă topită.

* * *

Lawrence înaintă pe coridor pînă la o altă uşă pe care nu scria nimic. Încuietoarea se deschise cu un declic, iar el intră într-o cameră întunecată. Patru monitoare de televizor erau instalate pe un perete opus unui grup de calculatoare şi unei mese lungi pe care se afla tabloul de comandă. La masă stătea un bărbat dolofan, bărbos, care scria instrucţiuni pe o tastatură de calculator. Gregory Vincent realizase şi instalase echipamentul care era folosit astăzi.

— Ai scăpat de obiectele de metal pe care le avea? întrebă Vincent.

— Da.

— Tu de ce n-ai intrat? Ţi-era teamă c-ai putea spune ceva în timp ce priveam eu?

Lawrence duse un scaun de birou lîngă tabloul de comandă şi luă loc.

— N-am făcut decît să urmez instrucţiunile.

— Mda, sigur.

Vincent se scărpină pe burtă.

— Nimeni nu vrea să intre în Camera Adevărului.

Uitîndu-se la monitoare, Lawrence văzu că trupul lui Richardson devenise o imagine ceţoasă alcătuită din diferite petice de lumină. Lumina îşi schimba culoarea şi intensitatea cînd Richardson respira, înghiţea şi se gîndea la situaţia dificilă în care se afla. Era un om digital care putea fi cuantificat şi analizat de calculatoarele din spatele lor.

— Arată bine, zise Vincent. O să fie uşor.

Se uită la un mic monitor de securitate care atîrna de tavan. Un bărbat chel înainta pe coridor.

— La fix. Vine generalul.

Lawrence îşi compuse masca adecvată: zelos, absorbit. Rămase cu privirea aţintită asupra monitoarelor în timp ce generalul Nash intra în Camera Adevărului. Generalul avea şaizeci şi ceva de ani, un nas bont şi ţinută militară, cu spatele drept. Lawrence admira felul în care Nash îşi ascundea duritatea în spatele stilului amiabil al unui antrenor sportiv de succes.

Richardson se ridică în picioare, iar Nash dădu mîna cu el.

— Dr. Richardson! Ce plăcere să vă cunosc! Sînt Kennard Nash, directorul executiv al Fundaţiei Evergreen.

— E o onoare să vă cunosc, generale Nash. Îmi amintesc de vremea cînd eraţi la conducere.

— Da. Era o adevărată provocare, dar venise timpul să merg mai departe. Este pasionant să conduc Fundaţia Evergreen.

Ambii bărbaţi luară loc la masă. În camera de monitorizare, Vincent dădu nişte comenzi calculatorului. Pe monitoare apărură diverse imagini ale creierului lui Richardson.

— Înţeleg că aţi citit ceea ce noi numim „Cartea Verde”. Cuprinde tot ceea ce ştim despre Călători.

— Informaţiile sînt incredibile, zise Richarson. Sînt adevărate?

— Da. Anumiţi oameni au capacitatea de a-şi proiecta energiile neuronale în afara corpului. Este o anomalie genetică care se poate transmite de la părinte la copil.

— Şi unde se duce această energie?

Kennard Nash îşi desfăcu mîinile şi le ascunse sub masă. Se uită lung la Richardson timp de cîteva secunde, ochii mişcîndu-i-se uşor în timp ce examina faţa doctorului.

— După cum indică rapoartele noastre, se duce într-o altă dimensiune şi apoi se întoarce.

— Aşa ceva nu este posibil.

Generalul păru amuzat.

— A, ştim de existenţa altor dimensiuni de ani buni. Este una din bazele teoriei cuantice moderne. Am avut întotdeauna dovada matematică, dar nu şi mijloacele de a face călătoria. A fost o surpriză să descoperim că oamenii ăştia o fac de secole.

— Ar trebui să faceţi publice datele pe care le deţineţi. Oamenii de ştiinţă din întreaga lume ar începe să facă experimente ca să verifice această descoperire.

— Exact ăsta este motivul pentru care nu vrem s-o facem. Ţara noastră este atacată de terorişti şi de persoane subversive. Atît fundaţia, cît şi prietenii noştri din întreaga lume sînt îngrijoraţi că anumite grupuri ar putea folosi puterea Călătorilor pentru a distruge sistemul economic. Călătorii au tendinţa de a fi antisociali.

— Vă trebuie mai multe date despre oamenii ăştia.

— De aceea dezvoltăm un nou proiect de cercetare aici la centru. Chiar acum, pregătim echipamentele şi încercăm să găsim un Călător cooperant. Poate că vom obţine doi – fraţi. Avem nevoie de un neurolog cu experienţa dumneavoastră care să le implanteze senzori în creier. Apoi putem folosi computerul nostru cuantic ca să depistăm unde se duce energia.

— În cealaltă dimensiune?

— Da. Cum să ajungem acolo şi cum să ne întoarcem. Computerul cuantic ne va permite să urmărim tot ceea ce se întîmplă. Nu trebuie să ştiţi

cum funcţionează calculatorul, doctore. Tot ce trebuie să faceţi este să implantaţi senzorii şi să-i trimiteţi pe Călătorii noştri la drum.

Generalul Nash îşi ridică ambele mîini ca şi cum ar fi invocat Divinitatea.

— Sîntem în pragul unei extraordinare descoperiri care ne va schimba civilizaţia. Nu trebuie să vă spun cît de pasionant este, doctore Richardson. Aş fi onorat dacă v-aţi alătura echipei noastre.

— Şi totul va fi secret?

— Pe termen scurt. Din motive de securitate, v-aţi muta la centrul de cercetare şi aţi folosi personalul nostru. Dacă avem succes, vi se va permite să publicaţi cercetările dumneavoastră. Verificarea existenţei unor lumi diferite ar însemna cîştigarea automată a unui Premiu Nobel, dar vă puteţi da seama că e mai mult de atît. Ar fi o descoperire la acelaşi nivel cu opera lui Albert Einstein.

— Şi dacă dăm greş? întrebă Richardson.

— Aranjamentele noastre de securitate ne vor proteja de investigaţiile presei. Dacă experimentul nu are succes, atunci nimeni nu trebuie să afle de el. Călătorii pot redeveni nişte legende populare fără nici o verificare ştiinţifică.

Creierul lui Richardson deveni de culoare roşu aprins în timp ce analiza posibilităţile.

— Cred că m-aş simţi mai în largul meu dacă aş lucra la Yale.

— Ştiu ce se petrece în majoritatea laboratoarelor universitare, zise Nash. Eşti obligat să ai de-a face cu comisii de revizuire şi cu hîrţoage interminabile. La centrul nostru de cercetare nu există birocraţie. Dacă doriţi un echipament, vă va fi livrat la laborator în patruzeci şi opt de ore. Nu vă faceţi griji în legătură cu costurile. Noi plătim totul – plus c-am dori să vă oferim un onorariu semnificativ pentru contribuţia dumneavoastră personală.

— La universitate trebuie să completez trei formulare de alocare ca să primesc o cutie de eprubete.

— Genul ăsta de fleacuri înseamnă o irosire a inteligenţei şi creativităţii dumneavoastră. Dorim să vă punem la dispoziţie tot ce vă trebuie ca să faceţi o descoperire importantă.

Corpul lui Richardson se relaxă. Lobul său frontal arăta mici petice roz de activitate.

— Toate astea sînt foarte tentante...

— Sîntem oarecum presaţi de timp, doctore. Mă tem că-mi trebuie o hotărîre chiar acum. Dacă ezitaţi, atunci o să contactăm alţi oameni de ştiinţă. Cred că Mark Beecher, colegul dumneavoastră, este şi el pe listă.

— Beecher nu are experienţa clinică necesară, zise Richardson. Aveţi nevoie de un neurolog care are de asemenea pregătire de neurochirurg. La cine altcineva v-aţi mai gîndit?

— La David Shapiro de la Harvard. Se pare c-a realizat nişte experimente importante referitoare la activitatea cortexului.

— Da, dar numai pe animale.

Richardson încerca să pară lipsit de entuziasm, dar creierul său era foarte activ.

— Cred că sînt alegerea logică pentru acest proiect.

— Minunat! Ştiam că putem conta pe dumneavoastră. Întoarceţi-vă la New Haven şi începeţi să faceţi aranjamentele ca să părăsiţi universitatea timp de cîteva luni. Veţi descoperi că Fundaţia Evergreen are multe contacte la nivel înalt la universitate, aşa că acest concediu nu va fi o problemă. Lawrence Takawa este persoana dumneavoastră de contact.

Generalul Nash se ridică şi îi strînse mîna lui Richardson.

— Vom schimba lumea pentru totdeauna, doctore. Iar dumneavoastră veţi fi inclus în această iniţiativă.

* * *

Lawrence se uită cum corpul luminos al generalului Nash părăseşte camera. Unul dintre monitoare continua să-l arate pe dr. Richardson, care se tot foia pe scaun. Celelalte ecrane prezentau înregistrări digitale ale unor segmente diferite din conversaţia precedentă. Peste craniul neurologului era suprapusă o reţea de linii verzi. Aceasta îi analiza reacţiile creierului în timp ce făcea diverse afirmaţii.

— Nu văd vreun model de înşelăciune în nici una din afirmaţiile dr. Richardson.

— Bine. La asta mă şi aşteptam.

— Singura înşelăciune a venit din partea generalului Nash. Uită-te…

Vincent scrise o comandă şi unul din monitoare afişă o înregistrare digitală a creierului lui Kennard Nash. Un prim-plan al cortexului arăta că generalul ascunsese ceva pe aproape întreaga durată.

— Din motive tehnice, întotdeauna iau imagini ale ambelor persoane din Camera Adevărului, zise Vincent. Îmi arată dacă este vreo problemă cu senzorii.

— Asta n-a fost autorizat. Te rog să ştergi din sistem toate imaginile generalului Nash.

— Desigur. Nici o problemă.

Vincent introduse o nouă comandă şi creierul plin de intenţii înşelătoare al lui Nash dispăru de pe ecran.

* * *

Un paznic îl escortă pe dr. Richardson afară din clădire. Cinci minute mai tîrziu, neurologul stătea pe bancheta din spate a unei limuzine lungi care-l ducea spre New Haven. Lawrence se întoarse în biroul său şi trimise un e-mail

unuia dintre fraţi care avea contacte la Facultatea de medicină Yale. Creă un fişier despre Richardson şi scrise în el informaţiile personale ale doctorului.

Fraţii îşi poziţionau toţi angajaţii la unul din cele zece niveluri de securitate. Kennard Nash era la nivelul unu şi avea deplină cunoştinţă de toate operaţiunile. Doctorului Richardson i se dăduse o autorizaţie de securitate de nivelul cinci: ştia despre Călători, dar nu avea să afle niciodată despre Arlechini. Lawrence era un angajat de încredere, de nivelul trei; putea accesa o cantitate mare de informaţii, dar nu avea să afle niciodată despre marile strategii ale Fraţilor.

* * *

Camerele de supraveghere îl urmăriră pe Lawrence în timp ce îşi părăsea biroul, străbătea coridorul şi cobora cu liftul în parcarea subterană de sub centrul administrativ. Cînd ieşi cu maşina pe poarta complexului, mişcările începură să-i fie detectate de un satelit de poziţionare globală, iar informaţiile erau trimise la un calculator al Fundaţiei Evergreen.

În perioada petrecută la Casa Albă, generalul Nash propusese ca fiecare cetăţean american să poarte sau să aibă asupra sa o Conexiune de protecţie. Programul guvernamental „Să ne eliberăm de teamă” sublinia atît aspectele practice, cît şi cele legate de siguranţa naţională, ale programului. Codată într-un anumit mod, Conexiunea de protecţie putea fi o carte de credit şi debit universală. Îţi putea accesa toate informaţiile medicale în cazul în care erai implicat într-un accident. Dacă toţi americanii loiali, care respectau legea, ar fi purtat Conexiunea, criminalitatea stradală putea dispare în cîţiva ani. Într-o reclamă din presă, doi părinţi tineri care purtau Conexiuni de protecţie o înveleau pe fetiţa lor adormită, a cărei Conexiune de protecţie era ţinută de ursuleţul ei. Sloganul reclamei era simplu, dar eficient: Luptăm împotriva terorismului în timp ce tu dormi.

Cipuri de identitate cu frecvenţă radio fuseseră deja introduse sub pielea a mii de americani – majoritatea lor bătrîni sau persoane cu probleme grave de sănătate. Dispozitive asemănătoare cu rol de carte de identitate îi urmăreau pe angajaţii marilor companii. Majoritatea americanilor păreau entuziaşti în legătură cu un dispozitiv care i-ar proteja de pericole necunoscute şi i-ar ajuta să treacă de coada de la casă la magazinul lor alimentar din zonă. Dar Conexiunea de protecţie fusese atacată de o neobişnuită alianţă între grupurile de stînga pentru libertăţi civile şi ultraliberalii de dreapta. După ce pierduse sprijinul Casei Albe, generalul Nash fusese obligat să demisioneze.

Cînd Nash preluă conducerea Fundaţiei Evergreen, înfiinţă imediat un sistem particular de Conexiuni de protecţie. Angajaţii îşi puteau ţine legitimaţia în buzunarul de la cămaşă sau atîrnată de un şnur la gît, dar toţi angajaţii importanţi aveau cipul introdus sub piele. Cicatricea de pe dosul mîinii drepte

indica statutul lor superior în cadrul fundaţiei. O dată pe lună, Lawrence trebuia să-şi ţină mîna pe un încărcător de pus în priză. Simţea o senzaţie caldă, ca o furnicătură, în timp ce cipul acumula suficientă energie pentru a continua să transmită.

Lawrence îşi dorea să fi ştiut cum funcţionează Conexiunea de protecţie în perioada de început a programului. Un satelit de poziţionare globală îţi urmărea mişcările, iar calculatorul stabilea o reţea de destinaţii frecvente pentru fiecare angajat. Ca majoritatea persoanelor, Lawrence îşi petrecea nouăzeci la sută din viaţă în aceeaşi reţea de destinaţii. Făcea cumpărături la anumite magazine, exerciţii la aceeaşi sală de fitness şi se deplasa de la şi spre casa lui din oraş şi birou. Dacă Lawrence ar fi ştiut despre reţea, ar fi făcut cîteva lucruri neobişnuite în timpul primei luni.

Ori de cîte ori se abătea de la reţeaua de destinaţii frecvente, pe calculatorul lui apărea imediat o listă de întrebări: *De ce ai fost în Manhattan miercuri la ora 21:00? De ce te-ai dus în Times Square? De ce ai luat-o pe Strada 42 spre Grand Central Terminal?* Întrebările erau generate de calculator, dar trebuia să răspunzi la fiecare în parte. Lawrence se întreba dacă răspunsurile lui ajungeau direct imediat într-un fişier pe care nu-l citea nimeni sau dacă erau scanate şi evaluate de un alt program. Dacă lucrai pentru Fraţi, nu ştiai niciodată cînd erai supravegheat – aşa că trebuia să presupui că asta se întîmpla tot timpul.

* * *

Cînd Lawrence intră în casă, zvîrli pantofii din picioare, îşi scoase cravata şi-şi aruncă servieta pe măsuţă. Îşi cumpărase toată mobila cu ajutorul unui decorator angajat de Fundaţia Evergreen. Femeia anunţase că Lawrence era o personalitate „de primăvară”, aşa că tot mobilierul şi obiectele decorative de pe pereţi aveau culorile coordonate în nuanţe pastelate de albastru şi verde.

Lawrence urma acelaşi ritual ori de cîte ori rămînea în sfîrşit singur – ţipa. Apoi se ducea în faţa unei oglinzi şi zîmbea şi se încrunta şi ţipa ca un nebun. După ce se elibera de tensiune, făcea un duş şi se îmbrăca cu un halat.

În urmă cu un an, Lawrence Takawa construise o cameră secretă în biroul său de acasă. Durase luni de zile să cableze camera şi s-o ascundă în spatele unei biblioteci care se sprijinea pe role ascunse. Lawrence fusese în cameră în urmă cu trei zile, şi era timpul pentru o altă vizită. Împinse înapoi cîţiva metri rafturile, se strecură înăuntru şi aprinse lumina. Pe un mic altar budist ţinea două instantanee ale părinţilor lui făcute într-o primăvară fierbinte la Nagano, în Japonia. Într-una din fotografii, aceştia îşi zîmbeau şi se ţineau de mînă. În cea de-a doua fotografie, tatăl său era singur, uitîndu-se în depărtare la munţi cu o expresie tristă pe faţă. Pe masa din faţa lui se aflau două vechi săbii japoneze: una cu mîner cu montură de jad, cealaltă cu montură din aur.

Lawrence deschise o cutie din lemn de abanos şi scoase un telefon prin satelit şi un laptop. Un minut mai tîrziu era pe Internet, navigînd pînă cînd îl găsi pe Arlechinul francez pe nume Linden într-o cameră de chat dedicată muzicii trance.

— Aici fiul lui Sparrow, scrise Lawrence.

— În siguranţă?

— Aşa cred.

— Veşti?

— Am găsit un doctor care a fost de acord să implanteze senzori în creierul subiectului. Tratamentul va începe curînd.

— Alte veşti?

— Cred că echipa de IT a mai făcut încă o descoperire majoră. Păreau foarte bucuroşi în sala de mese la prînz. Tot nu am acces la cercetările lor.

— Au găsit cele mai importante două elemente ale experimentului?

Lawrence se uită la ecranul monitorului, apoi scrise rapid.

— Le caută chiar acum. Timpul se scurge. Trebuie să-i găsiţi pe fraţi.

13

Intrarea din faţă a clădirii cu patru etaje în care se afla fabrica de îmbrăcăminte a domnului Bubble era încadrată de două obeliscuri montate în peretele de cărămidă roşie. În zona recepţiei de la parter, se aflau sculpturi în ghips ale unor figuri din mormintele egiptene, iar pe pereţii scărilor erau hieroglife. Gabriel se întreba dacă găsiseră un profesor care să scrie mesaje hieroglifice reale sau dacă simbolurile fuseseră copiate dintr-o enciclopedie. Cînd se plimba noaptea prin clădirea goală, atingea hieroglifele şi le urmărea formele cu arătătorul.

În fiecare dimineaţă din timpul săptămînii muncitorii începeau să sosească la fabrică. Parterul era pentru expedieri şi recepţionări, şi era deservit de tineri latino-americani care purtau pantaloni largi şi tricouri albe. Ţesăturile care soseau erau trimise cu liftul de marfă la tăietoarele de la etajul al treilea. Chiar acum făceau lenjerie, iar tăietoarele stivuiau straturi de satin şi viscoză pe mese mari de lemn şi tăiau ţesătura cu foarfeci electrice. Cusătoresele de la etajul al doilea erau imigrante ilegale din Mexic şi America Centrală. Dl. Bubble le plătea treizeci şi doi de cenţi pentru fiecare articol cusut. Munceau din greu în încăperea prăfoasă, dar tot timpul păreau să rîdă de ceva sau să vorbească între ele. Cîteva dintre ele aveau fotografii înrămate ale Fecioarei Maria lipite cu scotch de maşinile de cusut, iar Maica Sfîntă veghea asupra lor în timp ce coseau bustiere cu inimioare de aur atîrnate de fermoarul de la spate.

Gabriel şi Michael îşi petrecuseră ultimele cîteva zile stînd la etajul al patrulea, folosit ca loc de depozitare pentru cutii goale şi mobilier vechi de birou. Deek cumpărase saci de dormit şi paturi pliante de la un magazin de articole sportive. În clădire nu erau duşuri, dar noaptea fraţii coborau şi făceau baie cu buretele în baia angajaţilor. La micul dejun mîncau gogoşi sau colaci. În timpul prînzului, în faţa fabricii era parcată o furgonetă de catering, iar unul din bodyguarzi le aducea burrito cu ou sau sandvişuri cu curcan în recipiente din polistiren expandat.

Doi salvadorieni îi păzeau în timpul zilei. După ce plecau acasă muncitorii, soseau Deek şi tipul latino chelios – un fost bodyguard în cluburi de noapte, pe nume Jesús Morales. Acesta îşi petrecea marea parte a timpului citind reviste auto şi ascultînd muzică ranchero[41] la radio.

Dacă Gabriel se plictisea şi voia să facă conversaţie, cobora şi stătea de vorbă cu Deek. Porecla samoanului cel uriaş se trăgea de la faptul că era diacon într-o biserică fundamentalistă din Long Beach.

---

[41] Gen de muzică asemănător muzicii country.

— Fiecare om este responsabil pentru propriul suflet, îi zise el lui Gabriel. Dacă cineva merge-n iad, atunci îi mai mult loc în cer pentru ăia buni.

— Şi dac-ai să ajungi în iad, Deek?

— N-o să se întîmple una ca asta, frate. Eu o să merg sus la locul bun.

— Dar dacă trebuie să omori pe cineva?

— Depinde de persoană. Dacă era un adevărat păcătos, atunci fac lumea să fie un loc mai bun. Gunoiu' ajunge la gunoi. Ştii, frate?

Gabriel îşi adusese la etajul patru motocicleta sa Honda şi cîteva cărţi. Îşi petrecea timpul demontînd motocicleta, curăţînd fiecare piesă în parte şi asamblîndu-le la loc. Cînd obosea să tot facă asta, citea reviste vechi sau o traducere de buzunar a cărţii *Povestea lui Genji*[42].

Lui Gabriel îi lipsea senzaţia de eliberare pe care o avea cînd gonea cu motocicleta sau sărea dintr-un avion. Acum era captiv în fabrică. Tot visa incendiul. Era într-o casă veche, şi se uita cum arde un balansoar cu o flacără galbenă, intensă. Respira profund. Se trezea în întuneric. Michael dormea cîţiva metri mai încolo, sforăind, în timp ce o maşină a gunoierilor încărca un tomberon afară.

În timpul zilei, Michael se tot plimba încolo şi încoace prin tot etajul şi vorbea la mobil. Încerca să nu piardă afacerea cu imobilul de birouri de pe Wilshire Boulevard, dar nu putea explica băncii brusca sa dispariţie. Afacerea se ducea de rîpă în timp ce el pleda să i se dea mai mult timp.

— Las-o, îi zise Gabriel. Poţi găsi o altă clădire.

— Poate dura ani întregi.

— Ne putem muta într-un alt oraş. Să începem o altă viaţă.

— Asta e viaţa mea.

Michael se aşeză pe o ladă de ambalat. Scoase o batistă din buzunar şi încercă să şteargă o urmă de grăsime de pe vîrful pantofului drept.

— Am muncit din greu, Gabe. Acum mă simt ca şi cum totul e pe cale să dispară.

— Am supravieţuit întotdeauna.

Michael clătină din cap. Arăta ca un boxer care tocmai pierduse o luptă pentru campionat.

— Am vrut să am grijă de amîndoi, Gabe. Părinţii noştri nu ne-au protejat. Au încercat doar să se ascundă. Cu banii cumperi protecţie. Sînt ca un zid între tine şi restul lumii.

---

[42] Capodopera ficţiunii din perioada clasică japoneză Heian şi unul dintre primele romane din lume (scris în prima parte a secolului al XI-lea) de Murasaki Shikibu.

14

Avionul urmărea întunericul în timp ce se îndrepta spre vest, traversînd Statele Unite. Cînd stewardesele aprinseră luminile, Maya ridică micul oblon de plastic şi se uită pe fereastră. O dungă strălucitoare de soare ilumina deşertul de dedesubt, în partea de răsărit a orizontului. Avionul zbura peste Nevada sau Arizona, nu era prea sigură. Un pîlc de lumini ale unui orăşel sclipea slab. În depărtare şerpuia linia întunecată a unui rîu.

Maya refuză micul-dejun şi şampania gratuită, dar acceptă un biscuit cald, servit cu căpşune şi smîntînă groasă. Maya încă îşi mai amintea cum mama ei obişnuia să coacă biscuiţi pentru ceaiul de după-amiază. Era singurul moment din zi cînd se simţea ca un copil normal, citind o revistă de benzi desenate cît mama îşi făcea de lucru prin bucătărie. Ceai indian cu multă frişcă şi zahăr. Crochete de peşte. Budincă de orez. Prăjiturele.

Cînd mai era o oră pînă la aterizare, Maya se duse în partea din spate a avionului, la toaletă, şi încuie uşa. Deschise paşaportul pe care-l folosea, îl lipi cu bandă adezivă de oglinda de la toaletă şi compară imaginea din poză cu felul în care arăta în acel moment. Ochii Mayei erau acum căprui datorită lentilelor de contact speciale. Din păcate, avionul decolase de pe aeroportul Heathrow cu o întîrziere de trei ore, iar medicamentele facer începeau să-şi piardă efectul.

Deschise poşeta şi scoase seringa şi steroizii diluaţi folosiţi pentru o retuşare. Steroizii erau făcuţi să treacă drept rezerve de insulină, iar trusa conţinea o scrisoare medicală cu aspect oficial în care se afirma că este diabetică. Privindu-şi faţa în oglindă, Maya introduse acul adînc în muşchiul obrazului şi injectă jumătate de seringă.

Cînd termină cu steroizii, umplu chiuveta, scoase o eprubetă din geantă şi dădu drumul unui scut pentru degete în apa rece. Scutul din gelatină era cenuşiu-albicios, subţire şi fragil; semăna cu o bucată din intestinul unui animal.

Maya scoase o falsă sticluţă de parfum din geantă şi pulveriză adeziv pe degetul arătător. Băgă mîna în apă, introduse degetul în scut şi scoase repede mîna. Scutul îi acoperea amprenta cu alta destinată scanerului digital de la biroul de imigrări. Înainte ca avionul să aterizeze, urma să folosească o pilă de unghii ca să îndepărteze porţiunea care-i acoperea unghia.

Maya aşteptă două minute să se usuce primul scut, apoi desfăcu o a doua eprubetă pentru scutul care trebuia să fie lipit de arătătorul mîinii drepte. Avionul intră într-o zonă cu turbulenţe şi începu să se zgîlţîie în aer. În toaletă

se aprinse un indicator roşu de avertizare. VĂ RUGĂM SĂ VĂ ÎNTOARCEŢI LA LOCUL DUMNEAVOASTRĂ.

Concentrează-te, îşi spuse. Nu poţi face nici o greşeală. În timp ce vîra degetul în scut, avionul se înclină brusc în jos, iar ea sfîşie ţesutul fragil.

Maya se sprijini de perete, simţind că i se face rău de la stomac. Avea un singur scut de rezervă şi dacă nici cu el nu reuşea, erau şanse mari să fie arestată la aterizarea în America. Tabula îi obţinuseră probabil amprentele cînd lucra pentru firma de design de la Londra. Era uşor pentru ei să introducă informaţii false în calculatorul de la biroul de imigrări al Statelor Unite, care să fie declanşate de scanarea amprentelor. *Persoană suspectă. Contacte cu teroriști. Reţineţi-o imediat.*

Maya desfăcu o a treia eprubetă şi turnă singurul ei scut de rezervă în apa din chiuvetă. Încă o dată, pulveriză adeziv pe arătătorul mîinii drepte. Inspiră adînc şi vîrî mîna în apă.

— Mă scuzaţi!

Stewardesa ciocăni la uşa toaletei.

— Vă rog să vă întoarceţi imediat la locul dumneavoastră!

— Numai un minut.

— Pilotul a aprins semnalul pentru centura de siguranţă! Regulamentul cere ca toţi pasagerii să se întoarcă la locurile lor!

— Îmi – îmi e rău, zise Maya. Lăsaţi-mă un minut. Atîta tot.

Picături de sudoare i se scurgeau pe ceafă. De data asta inspiră lent, umplîndu-şi plămînii cu aer, apoi vîrî degetul în scut şi scoase mîna din apă. Încă ud, scutul de gelatină îi sclipea pe deget.

Stewardesa, o femeie mai în vîrstă, se uită lung la Maya cînd aceasta se întoarse la locul său.

— N-aţi văzut indicatorul luminos?

— Îmi pare tare rău, şopti Maya. Dar îmi e rău de la stomac. Sînt sigură că mă înţelegeţi.

Avionul tresări din nou în timp ce îşi punea centura de siguranţă şi îşi pregătea mintea pentru luptă. Un Arlechin care sosea într-o ţară străină pentru prima dată trebuia să fie întîmpinat de o persoană de contact de prin partea locului, care să-i dea arme, bani şi acte de identitate. Maya avea cu ea sabia şi cuţitele ascunse în trepiedul camerei. Atît armele cît şi trepiedul fuseseră lucrate la Barcelona de un armurier catalan care testase totul cu propriul aparat cu raze X.

Shepherd promisese că se va întîlni cu ea la aeroport, dar Arlechinul american dădea dovadă din nou de incompetenţa sa obişnuită. În timpul celor trei zile înainte de plecarea Mayei din Londra, Shepherd se răzgîndi de cîteva ori, apoi trimise un e-mail în care scria că era urmărit şi că trebuia să aibă grijă ce mişcări făcea. Shepherd contactase o Jonesie, iar persoana respectivă urma să aştepte la terminal.

„Jonesie” era porecla dată membrilor Bisericii Divine a lui Isaac T. Jones. Aceasta era formată dintr-un grup mic de afro-americani care credeau că un Călător pe nume Isaac Jones era cel mai mare profet care trăise vreodată pe pămînt. Jones fusese cizmar şi trăise în Arkansas în anii 1880. Ca mulţi Călători, începuse prin a propovădui un mesaj spiritual, iar apoi să răspîndească idei care contestau alcătuirea puterii. În partea de sud a statului Arkansas, atît dijmaşii albii cît şi cei negri erau controlaţi de un grup mic de proprietari de pămînt influenţi. Profetul le spuse acestor fermieri săraci să rupă contractele care-i ţineau în sclavie din punct de vedere economic.

În 1889, Isaac Jones fusese acuzat pe nedrept că atinsese o femeie albă care intrase în atelierul său să ia nişte pantofi. Fusese arestat de şeriful oraşului şi omorît în acea noapte de nişte linşori care spărseseră uşa de la celula lui. În noaptea în care Jones a fost martirizat, un comis-voiajor pe nume Zachary Goldman se dusese la închisoare la celula lui. Cînd mulţimea intrase, Goldman ucisese trei bărbaţi cu puşca şerifului şi alţi doi cu o rangă. Mulţimea îl copleşise pe Goldman, iar tînărul fusese castrat, apoi ars de viu pe acelaşi rug care-l arse şi pe Isaac Jones.

Numai credincioşii adevăraţi ştiau adevărata poveste: că Zachary Goldman era un Arlechin pe nume Lion of the Temple[43], care venise în Jackson City cu destui bani ca să-l mituiască pe şerif şi să-l scoată pe Profet din oraş. Cînd şeriful fugi, Goldman rămase la închisoare şi muri apărîndu-l pe Călător.

Biserica fusese întotdeauna un aliat al Arlechinilor, dar relaţia se schimbase în ultimii zece ani. Cîţiva Jonesies credeau că Goldman nu fusese de fapt la închisoare, şi că Arlechinii inventaseră povestea spre folosul lor. Alţii credeau că biserica le făcuse atîtea favoruri Arlechinilor, încît datoria faţă de Goldman fusese plătită cu mult timp în urmă. Îi deranja că existau şi alţi Călători în lume, deoarece învăţăturile Profetului n-ar fi trebuit niciodată să fie înlocuite cu noi revelaţii. Numai o mînă de Jonesies încăpăţînaţi îşi spuneau DNP – o abreviere pentru „Datoria Neplătită”. Un Arlechin murise alături de Profet în timpul martiriului acestuia, şi era datoria lor să onoreze acest sacrificiu.

Pe aeroportul din Los Angeles, Maya îşi luă valiza cu schimburi, geanta cu camera şi trepiedul, apoi trecu pe la biroul de imigrări cu paşaportul său german. Lentilele de contact şi scuturile pentru degete îşi făcură datoria.

— Bine aţi venit în Statele Unite, îi zise bărbatul în uniformă, iar Maya îi zîmbi politicos.

Urmă semnul verde pentru pasagerii care nu aveau nimic de declarat şi străbătu o rampă lungă pînă în zona recepţiei.

Sute de oameni erau împinşi spre o balustradă de oţel, aşteptînd să sosească pasagerii. Un şofer de limuzină ţinea un carton pe care scria numele „J. Kaufman”. O tînără cu fustă strîmtă şi tocuri înalte care făceau zgomot

[43] În limba engleză, Leul Templului.

alergă să îmbrăţişeze un soldat american. Fata rîdea şi lăcrima ca o nebună alături de prietenul ei deşirat, dar Maya simţi că i se strînge inima de gelozie. Dragostea te face vulnerabil; dacă-ţi dăruieşti inima altcuiva, acesta te poate părăsi sau poate muri. Şi cu toate astea era înconjurată de viziuni ale dragostei. Oamenii se îmbrăţişau aproape de uşă şi fluturau pancarte făcute de ei: TE IUBIM, DAVID! BINE-AI VENIT ACASĂ!

Nu avea nici o idee cum ar putea să dea de Jonesie. Purtîndu-se de parcă ar fi căutat un prieten, Maya se plimbă prin terminal. Lua-l-ar naiba pe Shepherd, se gîndi ea. Bunicul lui fusese un leton care salvase sute de vieţi în timpul celui de-al doilea război mondial. Nepotul îi luase numele onorat de Arlechin, dar fusese întotdeauna un nesăbuit.

Maya ajunse la ieşire, se întoarse şi se îndreptă din nou spre bariera de siguranţă. Poate ar trebui să plece şi să încerce să dea de cealaltă persoană de contact, pe care i-o indicase Linden: un bărbat pe nume Thomas care locuia la sud de aeroport. Tatăl său îşi petrecuse întreaga viaţă făcînd asta, ducîndu-se în ţări străine unde angaja mercenari şi căuta Călători. Acum era pe cont propriu, şi se simţea nesigură pe ea şi un pic speriată.

Îşi mai dădu un răgaz de cinci minute, apoi observă o tînără de culoare îmbrăcată într-o rochie albă, care stătea lîngă cabina de informaţii. Fata ţinea un buchet de trandafiri, ca un dar de bun-venit. Trei carouri lucioase de carton – un semn al Arlechinilor – erau amestecate printre flori. Cînd Maya se apropie de cabină, văzu că fata avea prinsă de corsajul rochiei o fotografie mică a unui bărbat de culoare cu înfăţişare solemnă. Era singura fotografie care-i fusese făcută vreodată lui Isaac T. Jones.

15

Victory From Sin[44] Fraser stătea în centrul terminalului, cu buchetul de trandafiri în mînă. Ca majoritatea membrilor bisericii ei, îl întîlnise pe Shepherd în timpul călătoriilor acestuia ocazionale la Los Angeles. Bărbatul părea atît de convenţional, cu zîmbetul său cordial şi hainele stilate, încît lui Vicki îi venea greu să creadă că era un Arlechin. În imaginaţia ei, Arlechinii erau războinici exotici care puteau merge pe pereţi şi prindeau gloanţele în dinţi. Ori de cîte ori vedea că cineva se comportă într-un mod plin de cruzime, îşi dorea ca un Arlechin să intre printr-o fereastră sau să sară de pe un acoperiş şi să facă dreptate pe loc.

Vicki se întoarse cu spatele la cabină şi văzu o femeie care se apropia de ea. Aceasta ducea o geantă de voiaj din pînză, un tub negru cu o curea de umăr, o cameră video şi un trepied. Purta ochelari de soare negri şi avea părul scurt, castaniu. Deşi corpul era zvelt, faţa ei era umflată şi neatrăgătoare. Cînd se apropie, Vicki îşi dădu seama că avea ceva feroce şi primejdios, o intensitate abia ţinută sub control.

Femeia se opri în faţa lui Vicki şi o examină din priviri.

— Pe mine mă aştepţi?

Vorbea cu un uşor accent britanic.

— Mă numesc Vicki Fraser. Aştept pe cineva care-l cunoaşte pe un prieten al bisericii noastre.

— Trebuie să fie vorba de Dl. Shepherd.

Vicki dădu din cap.

— Mi-a spus să am grijă de dumneavoastră pînă cînd găseşte un loc de întîlnire sigur. Acum este urmărit.

— În regulă. Hai să plecăm de-aici.

Părăsiră terminalul internaţional împreună cu o mulţime de oameni şi traversară o alee îngustă pînă la o parcare cu patru niveluri. Femeia refuză s-o lase pe Vicki să-i ducă bagajele. Se tot uita peste umăr ca şi cum se aştepta să fie urmărită. Cînd începură să urce scările de beton, o apucă de braţ pe Vicki şi o trase spre ea.

— Unde mergem?

— Am – am parcat la etajul unu.

— Coboară scările cu mine.

---

[44] În limba engleză, numele propriu înseamnă „Victorie din păcat”.

Se întoarseră la parter. O familie de latino-americani sporovăind în spaniolă dădu peste ele şi apoi urcă scările. Arlechinul se întoarse repede, uitîndu-se în toate direcţiile. Nimic.

Urcară din nou scările, iar Vicki se îndreptă spre un Chevrolet sedan care avea pe geamul din spate un autocolant pe care scria: „Aflaţi Adevărul! Isaac T. Jones a Murit pentru VOI!”

— Unde e arma mea? întrebă femeia.

— Ce armă?

— Trebuia să-mi aduci arme, bani şi acte de identitate americane. Asta-i procedura standard.

— Îmi pare rău, D-ră – D-ră Arlechin. Shepherd n-a zis nimic despre asta. Mi-a spus doar să port ceva în formă de caro şi să vă întîlnesc la terminal. Mama nu voia ca eu să fac asta, dar am venit totuşi.

— Deschide portbagajul – sau cum i-oţi spune.

Vicki bîjbîi cu cheile şi deschise portbagajul, care era plin de conservele din aluminiu şi sticlele de plastic pe care le ducea la o staţie de reciclare. Se simţi stingherită că Arlechinul le văzuse.

Femeia puse husa camerei şi trepiedul în portbagaj. Se uită de jur-împrejur. Nu se uita nimeni. Fără nici o explicaţie, desfăcu ascunzătorile din trepied şi scoase două cuţite şi o sabie. Toate astea erau mult prea mult. Vicki îşi aminti de Arlechinii imaginari din visele ei care aveau săbii aurite şi zburau prin aer cu ajutorul frînghiilor. Arma din faţa ei era o sabie adevărată, care arăta foarte ascuţită. Neştiind ce să spună, îşi aminti de un pasaj din *Colecţia completă de scrisori ale lui Isaac T. Jones*.

— Cînd Ultimul Mesager va sosi, Cel Rău se va prăbuşi în Tărîmul cel mai Întunecat, iar săbiile se vor transforma în Lumină.

— Sună minunat.

Arlechinul dădu drumul săbiei într-un tub de transport.

— Dar pînă cînd se va întîmpla asta, îmi voi ţine lama săbiei ascuţită.

Se urcară în maşină, iar Arlechinul reglă oglinda retrovizoare din dreapta astfel încît să poată vedea dacă era cineva în spatele lor.

— Să plecăm de-aici, zise. Trebuie să mergem undeva unde nu sînt camere.

Ieşiră din parcare, urmară sensul giratoriu de la ieşirea din aeroport şi virară pe Sepulveda Boulevard. Era luna noiembrie, dar aerul era cald şi lumina soarelui se reflecta de pe fiecare parbriz şi panou de geam. Treceau printr-un cartier comercial cu construcţii cu unul sau două etaje, clădiri moderne de birouri care se înălţau vizavi de băcănii deschise de imigranţi şi de saloane de manichiură. Pe trotuar nu erau decît cîteva persoane: săraci, bătrîni şi un nebun cu părul încîlcit care arăta ca Ioan Botezătorul.

— La cîteva mile de aici este un parc, zise Vicki. Acolo nu sînt camere de supraveghere.

— Eşti sigură sau doar aşa crezi?

Arlechinul continua să se uite la oglinda retrovizoare.

— Aşa cred. Dar e o presupunere logică.

Răspunsul ei păru s-o amuze pe tînăra femeie.

— Bine. Să vedem dacă în America logica este mai bună.

Parcul era o fîşie mică de pămînt cu cîţiva copaci vizavi de Loyola University. În parcare nu era nimeni şi nu părea să fie nici o cameră de supraveghere. Arlechinul examină zona cu atenţie, apoi îşi scoase ochelarii de soare, lentilele de contact colorate şi peruca şaten. Avea părul des şi negru, şi ochii foarte deschişi la culoare – cu o uşoară urmă de albastru. Faţa îi era umflată de la vreun medicament. Pe măsură ce efectul acestuia începea să dispară, arăta mult mai puternică şi chiar mai agresivă.

Vicki încercă să nu se holbeze la tubul în care se afla sabia.

— Vă e foame, D-ră Arlechin?

Tînăra îndesă peruca în geanta de voiaj. Se mai uită încă o dată în oglinda retrovizoare.

— Mă numesc Maya.

— Numele meu bisericesc este Victory From Sin Fraser. Dar îi rog pe majoritatea oamenilor să-mi zică doar Vicki.

— E o alegere înţeleaptă.

— Îţi e foame, Maya?

În loc să-i răspundă, Maya vîrî mîna în geanta de umăr şi scoase un mic dispozitiv electronic de mărimea unei cutii de chibrituri. Apăsă un buton şi pe un ecran îngust pîlpîiră nişte cifre. Vicki nu înţelese ce însemnau acestea, dar Arlechinul le folosi ca să ia o hotărîre.

— Bine. Hai să luăm prînzul, zise Maya. Du-mă undeva unde să putem cumpăra de mîncare şi s-o mîncăm în maşină. Parchează cu botul în exterior, spre stradă.

Ajunseră la un chioşc cu mîncare mexicană numit Tito’s Tacos. Vicki aduse sucurile şi burrito[45] în maşină. Maya rămase tăcută, ciugulind carnea de vită cu ajutorul unei furculiţe mici de plastic. Neştiind ce să facă, Vicki privi oamenii care intrau şi plecau din parcare. O bătrînă îndesată, cu trăsăturile indiene ale unei ţărance din Guatemala; un cuplu filipinez de vîrstă mijlocie; doi tineri asiatici – probabil coreeni – care purtau haine ţipătoare şi bijuterii de aur ca raperii negri.

Vicki se uită la Arlechin şi încercă să aibă o voce sigură.

— Poţi să-mi spui de ce eşti în Los Angeles?

— Nu.

— E vorba de un Călător? Pastorul bisericii mele spune că nu mai există Călători. Au fost toţi vînaţi şi ucişi.

Maya lăsă în jos paharul cu suc.

---

[45] Lipie umplută cu carne de vită, fasole sau brînză.

— De ce nu voia mama ta să te întîlneşti cu mine?

— Biserica Divină a lui Isaac T. Jones nu crede în violenţă. Toţi membrii bisericii ştiu că Arlechinii…

Vicki tăcu, arătînd stingherită.

— Omoară oameni?

— Sînt sigură că oamenii cu care vă luptaţi sînt răi şi cruzi.

Vicki aruncă restul mîncării ei într-o pungă de hîrtie şi se uită drept în ochii Mayei.

— Spre deosebire de mama şi de prietenii ei, eu cred în Datoria Neplătită. Nu trebuie să uităm niciodată că Lion of the Temple a fost singura persoană suficient de curajoasă ca să-l apere pe Profet în noaptea martiriului său. El a murit alături de Profet şi a fost ars pe acelaşi rug.

Maya învîrti paharul, făcînd bucăţile de gheaţă să zornăie.

— Şi ce faci cînd nu iei străini de la aeroport?

— Am absolvit liceul în vara asta şi acum Mama vrea să dau examen la poştă. Mulţi din Credincioşii de aici, din Los Angeles, sînt poştaşi. E o slujbă bună cu multe avantaje. Sau cel puţin aşa spun ei.

— Şi tu ce-ai vrea să faci?

— Ar fi minunat să călătoresc în jurul lumii. Sînt atîtea locuri pe care le-am văzut numai în cărţi sau la televizor.

— Atunci fă-o.

— Eu n-am bani şi bilete de avion ca tine. N-am fost niciodată la un restaurant bun sau într-un club de noapte. Arlechinii sînt cei mai liberi oameni din lume.

Maya clătină din cap.

— N-ai vrea să fii Arlechin. Dac-aş fi liberă, nu m-aş afla acum în oraşul ăsta.

Telefonul mobil din geanta lui Vicki începu să sune, pe tema din *Oda Bucuriei* de Beethoven. Vicki ezită, apoi răspunse la telefon şi auzi vocea jovială a lui Shepherd.

— Ai luat pachetul de la aeroport?

— Da, domnule.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea.

Vicki îi dădu telefonul lui Maya şi ascultă cum Arlechinul zise de trei ori „da”. Aceasta închise telefonul şi-i dădu drumul pe banchetă.

— Shepherd are armele şi actele mele de identitate. Trebuie să mergi la 489 Southwest – indiferent ce înseamnă asta.

— Este un cod. Mi-a spus să am grijă cînd vorbesc la mobil.

Vicki luă cartea de telefoane a Los Angeles-ului de pe bancheta din spate şi dădu la pagina 489. În colţul din stînga jos – partea de sud-vest a paginii – dădu peste un anunţ pentru o afacere numită Atelierul de Piese Auto Ressurrection. Adresa era în Marina del Rey, la cîteva mile de ocean. Plecară

din parcare şi conduseră spre vest pe Washington Boulevard. Maya se uita pe geam de parcă încerca să găsească puncte de reper pe care să le ţină minte.

— Unde este centrul Los Angeles-ului?

— În centrul comercial, cred. Dar de fapt, nu. Aici nu există nici un centru, doar comunităţi mici.

Arlechinul vîrî o mînă sub mîneca puloverului şi aşeză mai bine unul din cuţite.

— Uneori tata îmi recita un poem de Yeats[46] cînd ne plimbam prin Londra.

Ezită, apoi rosti încet:

— „Turning and turning…”

Trecură de centre comerciale şi de benzinării şi zone rezidenţiale. Unele cartiere erau sărace şi dărăpănate, cu case mici în stil spaniol sau case de fermă cu acoperişuri plate acoperite cu pietriş. În faţa fiecărei case se afla o fîşie de gazon cu un copac-doi, de obicei un palmier sau un ulm chinezesc.

Atelierul de Piese Auto Ressurrection se afla pe o stradă laterală îngustă, între o fabrică de tricouri şi un salon de frumuseţe. Pe faţada clădirii fără ferestre cineva pictase o versiune de benzi desenate a Mîinii lui Dumnezeu din Capela Sixtină. În loc să-i dea viaţă lui Adam, mîna plana deasupra unei tobe de eşapament.

Vicki parcă de cealaltă parte a străzii.

— Pot să te aştept aici. Nu mă deranjează.

— Nu e cazul.

Ieşiră din maşină şi scoaseră bagajele din portbagaj. Vicki se aştepta ca Maya să zică „la revedere” sau „mulţumesc mult”, dar Arlechinul îşi îndreptase deja atenţia asupra noului mediu. Se uită în susul şi-n josul străzii, evaluînd fiecare alee şi maşină parcată, apoi îşi luă geanta, camera şi trepiedul şi începu să se îndepărteze.

— Asta-i tot?

Maya se opri şi-i aruncă o privire peste umăr.

— Ce vrei să zici?

— N-o să ne mai vedem?

— Desigur că nu. Ţi-ai făcut treaba, Vicki. Cel mai bine ar fi să nu povesteşti nimănui despre asta.

Ducînd tot bagajul în mîna stîngă, Maya traversă strada spre Atelierul de Piese Auto Ressurrection. Vicki încercă să nu se simtă insultată, dar în minte îi năvăliră gînduri mînioase. Cînd era mică, auzise poveşti despre Arlechini, despre cum aceştia erau apărătorii curajoşi ai celor drepţi. Acum cunoştea doi Arlechini: Shepherd era o persoană obişnuită, iar tînăra asta, Maya, era egoistă şi nepoliticoasă.

---

[46] Yeats, William Butler (1865-1939) – scriitor irlandez considerat unul dintre cei mai mari poeţi ai secolului XX. În 1923 a luat Premiul Nobel pentru literatură.

Era vremea să se întoarcă acasă şi să pregătească cina pentru Mama. Biserica Divină avea deseară slujba de rugăciuni la ora şapte. Vicki se urcă în maşină şi se întoarse pe Washington Boulevard. Cînd se opri la stop, se gîndi la Maya care traversa strada cu bagajul în mîna stîngă. Asta-i lăsa mîna dreaptă liberă. Da, asta era. Liberă să tragă sabia şi să omoare pe cineva.

16

Maya evită intrarea principală în Atelierul de Piese Auto Ressurrection. Intră în parcare şi începu să înconjure clădirea. Aproape de partea din spate era o uşă de urgenţă pe care nu scria nimic, cu un semn de-al Arlechinilor în formă de caro scrijelit pe metalul ruginit. Deschise uşa şi intră în clădire. Miros de ulei şi de solvent pentru curăţare chimică. Sunetul unor voci îndepărtate. Se afla într-o încăpere plină de rafturi cu carburatoare şi ţevi de eşapament uzate. Totul era stivuit şi sortat după marcă şi model Scoţînd încă un pic sabia, se îndreptă spre lumină. O uşă era întredeschisă cîţiva centimetri, şi cînd trase cu ochiul prin deschizătură, îl văzu pe Shepherd şi alţi doi bărbaţi stînd în picioare în jurul unei mese mici.

Părură surprinşi cînd Maya intră. Shepherd duse mîna la haină ca să scoată un pistol, apoi o recunoscu şi rînji.

— Uite-o! A crescut mare şi e foarte atrăgătoare. Ea e faimoasa Maya de care v-am povestit.

Îl văzuse pe Shepherd cu şase ani în urmă, cînd acesta îl vizitase pe tatăl ei la Londra. Americanul avea un plan cum să cîştige milioane de dolari din filme de la Hollywood piratate, dar Thorn refuză să finanţeze operaţiunea. Deşi Shepherd avea spre cinzeci de ani, arăta cu mult mai tînăr. Părul său blond era tuns periuţă şi purta o cămaşă gri de mătase şi o jachetă de tweed făcută de comandă. Ca şi Maya, îşi ţinea sabia într-un tub atîrnat peste umăr.

Ceilalţi doi păreau să fie fraţi. Amîndoi aveau douăzeci şi ceva de ani, dinţi stricaţi şi părul blond decolorat. Cel mai mare avea tatuaje din închisoare mînjite pe braţe. Maya decise că erau scursuri – termenul din argoul Arlechinilor pentru mercenarii de joasă speţă – şi se hotărî să-i ignore.

— Ce se întîmplă? îl întrebă pe Shepherd. Cine te urmăreşte?

— Să lăsăm discuţia asta pe mai tîrziu, zise Shepherd. Acum aş vrea să-i cunoşti pe Bobby Jay şi Tate. Am banii şi actele de identitate pentru tine. Dar Bobby Jay îţi va furniza armele.

Tate, fratele mai mic, se holba la ea. Purta pantaloni de trening şi o giacă de fotbal foarte largă care ascundea probabil o armă de foc.

— Are o sabie ca a ta, îi zise el lui Shepherd.

Shepherd zîmbi indulgent.

— E un lucru nefolositor, dar e ca şi cum ai face parte dintr-un club.

— Cît face sabia ta? o întrebă Bobby Jay pe Maya. Vrei s-o vinzi?

Enervată, aceasta se întoarse spre Shepherd.

— Unde le-ai găsit pe scursurile astea?

— Calmează-te. Bobby Jay cumpără şi vinde arme de tot felul. Întotdeauna caută să facă o afacere. Alege-ţi echipamentul. Eu am să-l plătesc şi apoi or să plece.

Pe masă era o valiză de oţel. Shepherd o deschise şi-i arătă cinci pistoale aşezate pe o pernă de spumă. Apropiindu-se, Maya văzu că una din arme era făcută din plastic negru, şi avea un cartuş montat în partea de sus a cadrului.

Shepherd luă arma de plastic.

— Ai mai văzut vreodată una din asta? E un Taser care provoacă şocuri electrice. Desigur, ai purta şi o armă adevărată, dar asta îţi dă posibilitatea să nu-ţi omori adversarul.

— Nu mă interesează, zise Maya.

— Vorbesc serios. Jur pe ce am mai sfînt. Eu port un Taser. Dacă împuşti pe cineva cu o armă, se va amesteca poliţia. Ăsta-ţi dă mai multe opţiuni.

— Singura opţiune este să ataci sau să nu ataci.

— Bine, în regulă. Cum vrei tu…

Shepherd rînji şi apăsă pe trăgaci. Înainte ca ea să poată reacţiona, din ţeava armei ţîşniră două săgeţi ataşate de fire, care-o loviră în piept. Un şoc electric puternic o azvîrli la podea. În timp ce se zbătea să se ridice, fu lovită de alt şoc şi apoi de încă unul care făcu să se întunece totul în jur.

17

Generalul Nash îl sună pe Lawrence sîmbătă dimineaţă şi-i spuse că Nathan Boone urma să aibă o teleconferinţă cu comitetul executiv al Fraţilor la ora patru în acea după-amiază. Lawrence plecă imediat de la casa sa din oraş la centrul de cercetare din districtul Westchester, şi-i dădu o listă de intrări paznicului de la poarta principală. Trecu pe la biroul său să-şi verifice e-mail-urile, apoi se duse la etajul doi să se pregătească pentru şedinţă.

Nash introdusese deja comanda care-i permitea lui Lawrence să intre în sala de conferinţe. Cînd acesta se apropie de uşă, Conexiunea sa de protecţie fu detectată de un scaner, iar încuietoarea se deschise cu un declic. În sala de conferinţe se aflau o masă din lemn de mahon, scaune din piele maro şi un ecran de televizor cît un perete. Două camere video luau imagini din diverse unghiuri ale încăperii, astfel încît Fraţii care trăiau peste ocean să poată urmări discuţia.

La şedinţele comitetului, alcoolul nu era niciodată permis, aşa că Lawrence puse pe masă sticle cu apă şi pahare. Principala sa sarcină era să se asigure că sistemul de televiziune cu circuit închis funcţiona. Folosind tabloul de comandă amplasat într-un colţ, se conectă la o cameră video instalată într-un birou închiriat din Los Angeles. Camera arătă un birou şi un scaun gol. Boone urma să stea acolo cînd va începe şedinţa, şi să dea raportul în legătură cu fraţii Corrigan. În douăzeci de minute, în partea de jos a ecranului TV apărură patru pătrate mici, iar tabloul de comandă arătă că Fraţii care locuiau la Londra, Tokyo, Moscova şi Dubai urmau să participe la discuţie.

Lawrence încerca să pară sîrguincios şi respectuos, dar se bucura că nu se mai afla nimeni în încăpere. Era speriat, iar masca sa obişnuită nu-i ascundea emoţiile. În urmă cu o săptămînă, Linden îi trimisese prin poştă o cameră video minusculă, cu baterii, denumită păianjen. Ascuns în buzunarul lui Lawrence, păianjenul era ca o bombă cu ceas care putea exploda în orice clipă.

Verifică de două ori paharele de apă, asigurîndu-se că erau curate, apoi se îndreptă spre uşă. Nu pot s-o fac, îşi spuse. E prea periculos. Dar corpul său refuză să părăsească încăperea. Lawrence începu să se roage în tăcere: „Ajută-mă, Tată. Nu sînt aşa de curajos ca tine.”

Mînia pe care-o simţi faţă de propria laşitate învinse brusc instinctul de supravieţuire. Întîi deconectă camera cu circuit închis care urma să fie folosită în timpul discuţiei, apoi se aplecă şi-şi scoase pantofii. Mişcîndu-se repede, se urcă pe unul din scaune şi apoi în mijlocul mesei. Lawrence introduse păianjenul într-un ventil pentru aerul condiţionat din tavan, se asigură că magneţii de susţinere sînt în contact cu metalul, şi sări înapoi pe podea.

Trecuseră cinci secunde. Opt secunde. Zece secunde. Lawrence porni camera cu circuit închis şi începu să aranjeze scaunele.

* * *

Cînd crescuse, Lawrence nu bănuise niciodată că tatăl său era Sparrow, Arlechinul japonez. Mama sa îi spusese că rămăsese însărcinată cînd era studentă la Universitatea din Tokyo. Iubitul ei bogat refuzase s-o ia de soţie, iar ea nu dorise să facă un avort. În loc să crească un copil nelegitim în societatea japoneză, imigrase în America şi-şi crescuse fiul în Cincinnati, Ohio. Lawrence acceptase întreaga poveste. Deşi mama sa îl învăţase să citească şi să vorbească în limba japoneză, nu simţise niciodată dorinţa de a lua avionul spre Tokyo ca să dea de urmele unui om de afaceri egoist care abandonase o fată însărcinată.

Mama lui Lawrence murise de cancer în timpul celui de-al treilea său an de facultate. Într-o faţă de pernă veche ascunsă în şifonier, găsi scrisori de la rudele ei din Japonia. Scrisorile prieteneşti, pline de afecţiune îl surprinseră. Mama sa îi spusese că familia o dăduse afară din casă cînd rămăsese însărcinată. Lawrence le scrise membrilor familiei, iar mătuşa sa Mayumi veni cu avionul în State ca să ia parte la înmormîntare.

După ceremonie, Mayumi rămase să-l ajute pe nepotul său să împacheteze toate lucrurile din casă şi să le ducă la un depozit. În această perioadă găsiseră lucrurile pe care le adusese din Japonia mama lui Lawrence: un chimonou de epocă, nişte cărţi vechi din facultate şi un album de fotografii.

— Asta e bunica ta, zise Mayumi, arătînd o femeie bătrînă care zîmbea spre aparat.

Lawrence dădu pagina.

— Iar asta e verişoara mamei tale. Şi prietenele ei de la şcoală. Erau nişte fete aşa drăguţe.

Lawrence dădu din nou pagina şi căzură două fotografii. Într-una, mama sa era tînără şi stătea alături de Sparrow. Cea de-a doua îl înfăţişa pe Sparrow singur cu cele două săbii.

— Şi el cine e?

Bărbatul din poză arăta calm şi foarte serios.

— Cine e omul ăsta? Te rog spune-mi.

Se uită lung la mătuşa sa, care începu să plîngă.

— E tatăl tău. L-am întîlnit o singură dată, cu mama ta, la un restaurant din Tokyo. Era un bărbat foarte puternic.

Mătuşa Mayumi ştia doar cîteva lucruri despre bărbatul din fotografii. Îşi spunea Sparrow, dar din cînd în cînd folosea numele de Furukawa. Tatăl lui Lawrence era implicat în ceva primejdios. Poate era un spion. Cu mulţi ani în

urmă, fusese omorît împreună cu un grup de gangsteri Yakuza[47] în timpul unei încăierări cu arme de foc la Hotelul Osaka.

După ce mătuşa sa se întoarse în Japonia, Lawrence îşi petrecu tot timpul liber pe Internet, căutînd informaţii despre tatăl său. Fu uşor să afle despre incidentul de la Hotelul Osaka. Articole despre masacru apăreau în toate ziarele japoneze, precum şi în presa internaţională. Muriseră optsprezece gangsteri Yakuza. Un gangster pe nume Hiroshi Furukawa era trecut pe lista morţilor, iar o revistă japoneză publicase o fotografie de la morgă a tatălui său. Lui Lawrence i se păru ciudat că nici unul din articole nu dădea un motiv clar pentru incident. De obicei, reporterul îl numea „o dispută privind teritoriul bandelor” sau „o ciocnire pentru profituri ilegale”. Doi gangsteri Yakuza care fuseseră doar răniţi supravieţuiseră, dar refuzaseră să răspundă la întrebări.

La Duke University, Lawrence învăţase cum să scrie programe de calculator care puteau gestiona o cantitate mare de date statistice. După absolvire, lucră pentru un site web de jocuri al Armatei SUA, care analiza reacţiile adolescenţilor care alcătuiau echipe on-line şi se luptau într-un oraş bombardat. Lawrence ajutase la crearea unui program care genera profilul psihologic al fiecărui jucător. Profilurile create de calculator aveau un grad ridicat de corelare cu evaluările faţă în faţă realizate de personalul de recrutare al armatei. Programul stabilea cine era un viitor plutonier, cine trebuia să fie operator radio, şi cine urma să se ofere voluntar pentru misiuni cu grad mare de risc.

Slujba din cadrul armatei dusese la o slujbă la Casa Albă şi la Kennard Nash. Generalul îşi dădu seama că Lawrence era un bun administrator şi că n-ar trebui să-şi irosească talentele scriind programe de calculator. Nash avea o relaţie solidă cu CIA şi cu Agenţia Naţională de Securitate. Lawrence îşi dădu seama că dacă ar lucra pentru Nash, ar obţine un nivel de securitate ridicat care i-ar da acces la date secrete despre tatăl său. Studiase fotografia acestuia cu cele două săbii. Sparrow nu avea tatuajele complicate ale unui gangster Yakuza tipic.

Într-o zi, generalul Nash îl chemase pe Lawrence în biroul său şi-i dăduse ceea ce Fraţii numeau „Cunoaşterea”. I se spusese versiunea cea mai simplă: că exista un grup de teroriști numiţi Arlechini, care-i protejau pe ereticii numiţi Călători. Pentru binele societăţii, era important ca Arlechinii să fie distruşi, iar vizionarii ţinuţi sub control. Lawrence se întorsese la staţia sa de lucru cu primele sale coduri de acces ale Fraţilor, scrisese numele tatălui său în baza de date cu informaţii, şi avusese parte de revelaţie. NUMELE: *Sparrow*. CUNOSCUT ŞI CA: *Hiroshi Furukawa*. PREZENTARE: *Cunoscut Arlechin japonez*. RESURSE: *Nivelul 2*. EFICIENŢĂ: *Nivelul 1*. STAREA ACTUALĂ: *Eliminat – Hotel Osaka – 1975*.

---

[47] Alianţă superficială a organizaţiilor criminale şi a întreprinderilor ilegale japoneze.

Pe măsură ce Lawrence primea mai multă Cunoaştere şi o gamă mai largă de coduri de acces, descoperi că majoritatea Arlechinilor fuseseră distruşi de mercenarii Fraţilor. Acum lucra pentru forţele care-i omorîseră tatăl. Răul îl înconjura, dar ca un actor Noh, îşi păstră tot timpul masca.

Cînd Kennard Nash părăsi Casa Albă, Lawrence îl urmă într-un nou post, în cadrul Fundaţiei Evergreen. Îi fu permis să citească Cartea Verde, Roşie şi Albastră care îi descriau pe Călători şi pe Arlechini şi care ofereau un scurt istoric al Fraţilor. În această nouă eră, Fraţii respingeau controlul totalitar brutal al lui Stalin şi Hitler, în favoarea unui sistem mai sofisticat, denumit Panopticon, conceput de filosoful britanic din secolul al XVIII-lea Jeremy Bentham.

— Nu trebuie să-i supraveghezi pe toţi, dacă toţi cred că sînt supravegheaţi, îi explică Nash. Pedeapsa nu e necesară, dar inevitabilitatea pedepsei trebuie programată în creier.

Bentham crezuse că sufletul nu există şi că nu mai exista nici o altă realitate în afară de lumea fizică. La moartea sa, promisese să-şi lase averea Universităţii din Londra dacă trupul său urma să fie conservat, îmbrăcat în hainele sale preferate, şi pus într-o vitrină de sticlă. Corpul filosofului era un loc de pelerinaj pentru Fraţi, şi toţi ţineau să-l vadă ori de cîte ori vizitau Londra.

Cu un an în urmă, Lawrence se dusese la Amsterdam pentru o întîlnire cu una din echipele Fraţilor de monitorizare a Internetul-ului. Făcu o escală de o zi la Londra şi luă un taxi pînă la Colegiul Universităţii din Londra. Intrînd din Gower Street, traversă curtea pătrată a colegiului. Era spre sfîrşitul verii şi vremea era destul de caldă. Studenţi îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi şi tricouri stăteau pe treptele de marmură albă ale clădirii Wilkins, iar Lawrence îi invidie pentru libertatea lor de moment.

Bentham era aşezat pe un scaun într-o vitrină din sticlă şi lemn la intrarea în arcada sudică. Scheletul său fusese curăţat de carne, căptuşit cu paie şi vată, apoi îmbrăcat cu hainele filosofului. Capul acestuia fusese păstrat într-un recipient aşezat la picioarele sale, dar nişte studenţi îl furaseră să joace fotbal cu el pe peluza din curte. Acum capul era păstrat în pivniţele universităţii. Fusese înlocuit cu o faţă de ceară, care avea o înfăţişare palidă, spectrală.

În mod normal, un paznic de la colegiu stătea într-o vitrină identică din sticlă şi lemn aflată la aproximativ şapte metri de filosof. Fraţii care veneau să-i aducă omagiul lor inventatorului Panopticonului obişnuiau să glumească că era imposibil să-şi dea seama cine era mai mort – Jeremy Bentham sau parazitul obedient care-i păzea corpul. Dar în acea după-amiază, paznicul dispăruse şi Lawrence era singur în sală. Se apropie încet de vitrină şi rămase cu privirea aţintită asupra feţei de ceară. Sculptorul francez care o crease făcuse o treabă extraordinară, iar uşoara arcuire în sus a buzelor lui Bentham sugera că acesta este mulţumit de cursul urmat de noul mileniu.

După ce se holbă cîteva secunde la corpul conservat, Lawrence făcu un pas la stînga ca să studieze o scurtă prezentare a vieţii lui Bentham. Se uită în jos şi văzu un graffiti mîzgălit cu un creion roşu de ceară pe baza vitrinei. Era o formă ovală cu trei linii drepte; Lawrence ştia din cercetările sale că e vorba de o lăută de Arlechin.

Oare era un gest de dispreţ? O declaraţie sfidătoare a adversarilor? Lăsîndu-se pe vine, analiză semnul mai de aproape şi văzu că una din linii era o săgeată care arăta spre scheletul căptuşit al lui Bentham. Un semn. Un mesaj. Se uită în coridorul arcadei la o tapiserie aflată la distanţă. Undeva prin clădire se trînti o uşă, dar nu apăru nimeni.

Fă ceva, îşi spuse. Asta e singura ta şansă. Uşa vitrinei era fixată cu un mic lacăt de alamă, dar trase tare de el şi-l smulse. Cînd uşa se deschise scîrţîind, băgă mîna înăuntru şi cercetă buzunarele exterioare ale hainei negre a lui Bentham. Nimic. Lawrence desfăcu haina, atinse căptuşeala de vată şi apoi descoperi un buzunar interior. Acolo era ceva. O carte poştală. Da, o vedere. Ascunse trofeul în servietă, închise uşa de sticlă şi se îndepărtă în grabă.

O oră mai tîrziu stătea într-un pub din apropiere de British Museum, examinînd o vedere care înfăţişa La Palette, o cafenea de pe rue de Seine, din Paris. O marchiză verde. Mese şi scaune pe trotuar. Pe una din mesele din fotografie fusese desenat un X, dar Lawrence nu înţelegea ce înseamnă. Pe cealaltă faţă a vederii, cineva scrisese în franceză: *Cînd s-a prăbuşit templul*.

Lawrence studie cartea poştală cînd se întoarse în America şi-şi petrecu ore întregi căutînd pe Internet. Oare un Arlechin lăsase vederea ca indiciu, ca un bilet spre o anumită destinaţie? Ce templu se prăbuşise? Nu se putea gîndi decît la templul evreiesc iniţial din Ierusalim. Chivotul Legămîntului. Sfînta Sfintelor.

Într-o seară, cînd era acasă la el, Lawrence bău o întreagă sticlă de vin şi-şi dădu seama că vechiul ordin al Templierilor era legat de Arlechini. Conducătorii Templierilor fuseseră arestaţi de regele Franţei şi arşi pe rug. Cînd se întîmplase asta? Folosindu-şi laptop-ul, intră pe Internet şi află imediat. Octombrie 1307. Vineri, treisprezece.

În acel an erau două zile de vineri, treisprezece, iar una dintre ele urma să fie peste cîteva săptămîni. Lawrence îşi schimbă programarea de concediu şi plecă la Paris. În dimineaţa zilei de treisprezece, merse la cafeneaua La Palette purtînd un pulover cu model în carouri de Arlechin. Cafeneaua era amplasată pe o străduţă laterală cu mici galerii de artă, în apropiere de Pont Neuf. Lawrence se aşeză afară la una din măsuţe şi comandă o café crème. Se simţea încordat şi tulburat, gata de aventură, dar trecu o oră fără să se întîmple nimic.

Studiind încă o dată vederea, văzu că semnul X se afla pe o anumită masă de pe latura stîngă a trotuarului restaurantului. Cînd un cuplu tînăr de

francezi termină de citit ziarul şi plecă la lucru, se duse la masa aleasă şi comandă o baghetă cu jambon. Aşteptă pînă la amiază, cînd un chelner în vîrstă care purta o cămaşă albă şi o vestă neagră veni la masa lui.

Bărbatul vorbea în franceză. Lawrence scutură din cap. Chelnerul încercă în engleză.

— Căutaţi pe cineva?

— Da.

— Şi cine e?

— Nu ştiu. Dar am să recunosc persoana respectivă atunci cînd va veni.

Bătrînul chelner duse mîna sub vestă, scoase un mobil şi i-l dădu lui Lawrence. Aproape imediat, telefonul sună, iar Lawrence răspunse. O voce profundă îi vorbi în franceză, germană şi apoi în engleză.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă vocea.

— Cu ajutorul unei vederi din buzunarul unui mort.

— Ai ajuns într-un punct de acces. Avem şapte asemenea puncte în întreaga lume, prin care cooptăm aliaţi şi contactăm mercenari. Acesta este doar un punct de acces. Nu însemnă că ţi se va permite să intri.

— Înţeleg.

— Deci spune-mi – ce s-a întîmplat azi?

— Ordinul Templierilor a fost strîns şi distrus. Dar unii au supravieţuit.

— Cine a supravieţuit?

— Arlechinii. Unul dintre ei a fost tatăl meu, Sparrow.

Tăcere. Apoi bărbatul de la telefon rîse uşor.

— Tatăl tău s-ar fi bucurat de momentul ăsta. Savura lucrurile neaşteptate. Şi tu cine eşti?

— Lawrence Takawa. Lucrez pentru Fundaţia Evergreen.

Din nou tăcere.

— A, da, şopti vocea. Faţada publică a grupului care se autointitulează Fraţii.

— Vreau să aflu despre tatăl meu.

— De ce-aş avea încredere în tine?

— E alegerea ta, zise Lawrence. Am să mai stau la masa asta încă zece minute, apoi am să plec.

Închise mobilul şi aşteptă să explodeze, dar nu se întîmplă nimic. Peste cinci minute, un tip masiv, ras în cap veni pe alee şi se opri în faţa mesei. Bărbatul avea atîrnat de umăr un tub negru de metal, iar Lawrence îşi dădu seama că se uita la un Arlechin care ducea o sabie ascunsă.

— Aduceţi-mi un rachiu, vă rog, îi zise chelnerului şi se aşeză într-un scaun de răchită.

Arlechinul îşi vîrî mîna dreaptă în buzunarul trenciului, ca şi cum ar fi apucat un pistol. Lawrence se întrebă dacă Arlechinul urma să-l execute imediat sau dacă o să aştepte să-i vină mai întîi băutura.

— Faptul c-ai închis telefonul a fost o acţiune decisivă, domnule Takawa. Îmi place asta. Poate chiar eşti fiul lui Sparrow.

— Am o fotografie cu părinţii mei împreună. Poţi s-o vezi dacă vrei.

— Sau aş putea să te omor mai întîi.

— Asta e o altă alegere.

Francezul zîmbi pentru prima dată.

— Şi pînă la urmă de ce-ţi rişti viaţa ca să mă întîlneşti?

— Vreau să ştiu de ce a murit tatăl meu.

— Sparrow era ultimul Arlechin din Japonia. Cînd Tabula au angajat gangsteri Yakuza ca să ucidă trei Călători cunoscuţi, el i-a apărat şi i-a ţinut în viaţă timp de aproape opt ani. Unul dintre Călători era un călugăr budist care trăia într-un templu din Kyoto. Yakuza a trimis cîteva echipe care să-l asasineze pe călugăr, dar ucigaşii tot dispăreau. Sparrow îi prindea, desigur, şi-i reteza ca pe nişte buruieni înalte într-o grădină. Spre deosebire de numeroşi Arlechini moderni, chiar prefera să folosească sabia.

— Ce s-a întîmplat? Cum l-au prins?

— A întîlnit-o pe mama ta într-o staţie de autobuz de lîngă Universitatea din Tokyo. Au început să se întîlnească şi s-au îndrăgostit. Cînd mama ta a rămas însărcinată, cei din Yakuza au aflat. Au răpit-o şi-au dus-o în sala de banchete de la Hotel Osaka. Era legată, atîrnată de o frînghie. Gangsterii Yakuza aveau de gînd să se îmbete şi s-o violeze. Nu-l puteau omorî pe Sparrow, aşa că voiau s-o pîngărească pe singura persoană importantă din viaţa lui.

Un chelner aduse un pahar de brandy, iar bărbatul masiv îşi scoase mîna din buzunarul hainei. Zgomotul traficului, sunetul conversaţiilor din jurul lor se estompară. Tot ce putea auzi Lawrence era vocea bărbatului.

— Tatăl tău a intrat în sala de banchete deghizat în chelner. De sub un cărucior de servit a scos o sabie şi o puşcă cu tambur rotativ/foc continuu cu douăsprezece gloanţe. Sparrow i-a atacat pe gangsterii Yakuza, i-a omorît pe o parte din ei şi i-a rănit pe ceilalţi. Apoi a eliberat-o pe mama ta şi i-a spus să fugă.

— L-a ascultat?

— Da. Sparrow ar fi trebuit să fugă cu mama ta, dar onoarea lui fusese pătată. A făcut un tur al sălii de banchete cu sabia, executîndu-i pe gangsterii Yakuza. În timp ce făcea asta, unul din răniţi a scos un pistol şi l-a împuşcat în spate. Poliţiştii locali au fost mituiţi ca să ascundă faptele, iar ziarele au scris că fusese un război între bande.

— Ce s-a întîmplat cu Călătorii?

— Nemaiavînd cine să-i apere, au fost nimiciţi în cîteva săptămîni. Un Arlechin german pe nume Thorn a plecat cu avionul în Japonia, dar era deja prea tîrziu.

Lawrence se uita în jos la ceaşca sa de cafea.

— Asta e ceea ce s-a întîmplat…

— Îţi place sau nu, eşti fiul unui Arlechin şi lucrezi pentru Tabula. Singura întrebare este: ce-ai de gînd să faci în privinţa asta?

* * *

Lawrence simţi că-l cuprinde din nou o teamă puternică pe măsură ce se apropia ora şedinţei. Îşi încuie uşa de la birou, dar oricine cu un nivel de securitate mai mare – precum Kennard Nash – putea să intre. La ora 15:55, scoase dispozitivul de recepţie pe care Linden i-l trimisese prin poştă împreună cu păianjenul, şi-l conectă la portul de cablu al laptop-ului său. Pe monitor apărură dungi roşii nedesluşite, apoi dintr-o dată văzu sala de conferinţe şi auzi voci în căşti.

Kennard Nash stătea lîngă masa lungă şi-i întîmpina pe Fraţi pe măsură ce aceştia soseau pentru şedinţă. Cîţiva dintre bărbaţi purtau haine de golf şi-şi petrecuseră după-amiaza într-un club country local din Westchester. Fraţii dădeau ferm mîna unii cu ceilalţi, făceau glume şi bîrfeau în legătură cu situaţia politică prezentă. Un observator neinformat ar fi putut crede că acest grup de persoane mai în vîrstă bine îmbrăcate conduceau o fundaţie de acte de caritate cu un banchet anual şi cu premii onorifice.

— În regulă, domnilor, zise Nash. Ocupaţi-vă locurile. E vremea pentru discuţia noastră.

Scriind instrucţiuni pe calculatorul său, Lawrence focaliză obiectivul păianjenului. Văzu cum Nathan Boone apare pe ecranul video al sălii de conferinţe. Pătratele mici de la baza ecranului prezentau imagini ale chipurilor Fraţilor din alte ţări.

— Bună ziua tuturor.

Boone vorbea calm, ca un funcţionar bancar care discuta despre venitul curent.

— Am dorit să vă prezint pe scurt situaţia referitor la Michael şi Gabriel Corrigan. Cu o lună în urmă, am iniţiat un program de supraveghere ca să-i urmărim pe aceşti doi bărbaţi. Am angajat personal temporar în Los Angeles, şi unii angajaţi au fost aduşi aici din alte oraşe. Le-am spus oamenilor noştri să-i observe pe fraţi şi să obţină informaţii despre caracteristicile lor personale. Trebuiau să-i reţină numai dacă devenea clar că urmau să părăsească zona.

Ecranul TV prezentă imaginea unei clădiri dărăpănate cu un etaj.

— Acum cîteva nopţi, cei doi fraţi s-au întîlnit la azilul unde locuia mama lor. Echipa noastră n-a avut un dispozitiv termic de imagistică, dar a avut un scaner audio. Rachel Corrigan le-a spus fiilor săi următoarele…

Din difuzoarele televizorului răsună vocea stinsă a femeii muribunde.

— Tatăl vostru… a fost un Călător… Un Arlechin pe nume Thorn ne-a găsit… Dacă aveţi puterea, trebuie să vă ascundeţi de Tabula.

Chipul lui Boone reapăru pe ecran.

— Rachel Corrigan a murit în noaptea aceea, iar fraţii au părăsit azilul. Dl. Prichett conducea echipa. A luat decizia de a-l prinde pe Michael Corrigan. Din nefericire, Gabriel şi-a urmat fratele pe autostradă şi ne-a atacat unul din vehicule. Fraţii au scăpat.

— Unde sînt acum? întrebă Nash.

Lawrence privi cum apare pe ecran o nouă imagine. Un bărbat masiv care arăta ca cineva din insulele Mării Sudului şi un latino-american chel cu o puşcă îi păzeau pe fraţii Corrigan în timp ce părăseau o casă mică.

— A doua zi de dimineaţa, una din echipele noastre de supraveghere a văzut doi bodyguarzi şi pe Gabriel la casa acestuia. O jumătate de oră mai tîrziu, acelaşi grup a trecut pe la apartamentul lui Michael şi a luat haine. Cei patru s-au îndreptat spre sud de Los Angeles, ajungînd la o fabrică de confecţii din Oraşul Industrial. Fabrica este proprietatea unui bărbat pe nume Frank Salazar. Acesta a făcut bani din activităţi ilegale, dar acum deţine cîteva afaceri legitime. Salazar a fost un investitor într-una din clădirile de birouri ale lui Michael. Oamenii lui îi păzesc acum pe ambii fraţi.

— Şi aceştia încă se mai află în fabrică? întrebă Nash.

— Da. Cer permisiunea de a ataca clădirea la noapte şi de a-i prinde pe fraţi.

Bărbaţii din jurul mesei de conferinţe păstrară tăcerea cîteva secunde, apoi reprezentantul chel de la Moscova începu să vorbească.

— Fabrica asta se află într-o zonă publică?

— Da, zise Boone. Două clădiri de apartamente se află la o distanţă de aproximativ cinci sute de metri.

— Comitetul a hotărît cu cîţiva ani în urmă să evităm acţiuni care ar putea atrage atenţia poliţiei.

Generalul Nash se aplecă în faţă.

— Dacă asta ar fi o execuţie de rutină, i-aş cere domnului Boone să se retragă şi să aştepte o ocazie mai bună. Dar situaţia s-a schimbat foarte repede. Datorită computerului cuantic, ni s-a dat ocazia să obţinem un aliat extrem de puternic. Dacă Proiectul Crossover are succes, vom avea în cele din urmă tehnologia necesară ca să controlăm populaţia generală.

— Dar avem nevoie de un Călător, zise unul din cei aşezaţi în jurul mesei.

Generalul Nash bătu cu degetele în masă.

— Da. Şi din cîte ştim, Călătorii nu mai există. Aceşti doi tineri sînt fiii unui Călător cunoscut, iar asta înseamnă că este posibil să-i fi moştenit darul. Trebuie să ajungă în puterea noastră. Nu există altă alternativă.

18

Maya stătea tăcută şi-i privea pe cei trei bărbaţi. Îi luase ceva timp să-şi revină din şocul electric, şi încă mai avea o senzaţie de arsură în piept şi în umărul stîng. Cît timp fusese inconştientă, bărbaţii tăiaseră o curea veche de la un ventilator şi o folosiseră ca să-i lege picioarele. Încheieturile mîinilor erau prinse cu o pereche de cătuşe trecute pe sub scaunul pe care era aşezată. În acel moment, încerca să-şi domine furia şi să găsească locul liniştit din inima ei. Gîndeşte-te la o piatră, obişnuia să-i spună tatăl ei. O piatră neagră şi netedă. Scoate-o dintr-un pîrîu rece de munte şi ţine-o în mînă.

— De ce nu vorbeşte? întrebă Bobby Jay. Dac-aş fi în locul ei, te-aş face ticălos.

Shepherd se uită la Maya şi rîse.

— Încearcă să găsească un mod de a-ţi tăia beregata. Tatăl ei a învăţat-o să omoare oameni cînd era mică.

— Ce intens!

— Nu, e ceva nebunesc, zise Shepherd. Un alt Arlechin, o femeie irlandeză pe nume Mother Blessing, s-a dus într-un oraş din Sicilia şi a omorît treisprezece oameni în zece minute. Încerca să salveze un preot catolic care fusese răpit de nişte mafioţi locali ce lucrau ca mercenari. Preotul a fost împuşcat şi a murit într-o maşină din cauza hemoragiei, dar Mother Blessing a scăpat. Şi acum, jur pe ce am mai sfînt, există un altar într-o capelă de pe marginea drumului, la nord de Palermo, care include o pictură a lui Mother Blessing în chip de Îngerul Morţii. La naiba cu toate astea. Nu e decît o blestemată de psihopată, şi atîta tot.

Mestecînd gumă şi scărpinîndu-se, Tate se duse lîngă scaun şi se aplecă în faţă, pînă cînd gura lui ajunse la cîţiva centimetri de faţa ei.

— Asta faci tu, drăgălaşo? Te gîndeşti să ne omori? Asta nu-i frumos.

— Staţi la distanţă de ea, zise Shepherd. Lăsaţi-o pe scaun. Nu desfaceţi cătuşele. Nu-i daţi de mîncare sau apă. Am să mă-ntorc imediat ce-l găsesc pe Prichett.

— Trădătorule.

Maya ar fi trebuit să păstreze tăcerea – conversaţia nu aducea nici un avantaj – dar cuvîntul păru să-i ţîşnească din gură.

— Cuvîntul ăsta implică trădare, spuse Shepherd. Dar ştii ceva? n-am ce trăda. Arlechinii nu mai există.

— Nu-i putem lăsa pe Tabula să preia controlul.

— Am nişte veşti pentru tine, Maya. Arlechinii au rămas fără slujbă, deoarece Fraţii nu-i mai omoară pe Călători. O să-i prindă şi-o să le folosească puterea. Asta ar fi trebuit să facem cu ani în urmă.

— Nu-ţi meriţi numele de Arlechin. Ai trădat amintirea familiei tale.

— Atît bunicului, cît şi tatălui meu nu le-a păsat decît de Călători. Nici unul din ei nu s-a gîndit de două ori la mine. Sîntem la fel, Maya. Amîndoi am crescut printre oameni care venerau o cauză pierdută.

Shepherd se întoarse spre Bobby Jay şi Tate.

— Urmăriţi-o permanent, le spuse, şi ieşi din încăpere.

Tate se duse lîngă masă şi luă cuţitul de aruncat al Mayei.

— Uită-te la ăsta, îi zise fratelui său. E perfect echilibrat.

— O să obţinem cuţitele, sabia ei de Arlechin şi nişte bani în plus cînd se întoarce Shepherd.

Maya îşi contractă uşor muşchii braţelor şi ai picioarelor, aşteptînd ocazia potrivită. Cînd era mult mai tînără, tatăl său o ducea într-un club din Soho unde jucau biliard cu trei perniţe. Asta a învăţat-o să gîndească înainte şi să organizeze o succesiune rapidă de acţiuni: bila albă trebuia s-o lovească pe cea roşie, apoi să sară de pe perniţele de cauciuc.

— Shepherd e mult prea speriat de ea.

Cu cuţitul în mînă, Tate se apropie de Maya.

— Arlechinii au ditamai reputaţia asta, dar nimic n-o susţine. Uită-te la ea. Are două braţe şi două picioare ca toată lumea.

Tate începu să împungă cu vîrful cuţitului în obrazul Mayei. Pielea cedă. Împunse mai tare şi apăru o picătură de sînge.

— Ce să vezi? Sîngerează şi ei.

Cu grijă, ca un artist care modela lutul ud, Tate îi făcu Mayei o crestătură superficială pe gît, de lîngă maxilar pînă la claviculă. Maya simţi sîngele curgînd din rană şi prelingîndu-i-se pe piele.

— Vezi? Sînge roşu, ca al meu şi al tău.

— Nu te mai prosti, îi spuse Bobby Jay. Ai să ne bagi în bucluc.

Tate rînji şi se întoarse la masă. Timp de cîteva secunde, stătu întors cu spatele şi-i blocă vederea fratelui său. Maya se împinse în faţă, lăsîndu-se să cadă în genunchi, şi-şi trase braţele în spate cît putu de mult. Cînd se eliberă de scaun, îşi strecură braţele pe sub pelvis şi picioare. Acum avea mîinile în faţă.

Maya se ridică – cu încheieturile mîinilor şi cu gleznele încă legate – şi sări dincolo de Tate. Făcu o tumbă peste masă, îşi apucă sabia şi ateriză în faţa lui Bobby Jay. Speriat, acesta începu să bîjbîie în giaca de piele după un pistol. Maya balansă sabia cu ambele mîini şi-i despică gîtul; sîngele ţîşni în jeturi din artera tăiată. Bobby Jay începu să se prăbuşească, dar ea deja uitase de el. Strecurînd sabia după cureaua neagră de cauciuc a ventilatorului, o tăie şi îşi eliberă picioarele.

Mişcă-te mai repede. Acum. Înconjură masa îndreptîndu-se spre Tate, în timp ce acesta vîrî mîna sub cămaşa prea largă şi apucă o armă automată. Cînd ridică arma, Maya se dădu la stînga, balansă sabia în jos cu putere şi-i reteză antebraţul. Tate ţipă şi se clătină dîndu-se în spate, dar ea se năpusti imediat asupra lui, ciopîrţindu-i gîtul şi pieptul.

Tate se prăbuşi la podea, iar Maya se aplecă deasupra corpului său, ţinîndu-şi strîns sabia. Lumea deveni mai mică în acea clipă, năruindu-se ca o stea întunecată într-un punct minuscul de spaimă şi furie şi triumf.

19

Fraţii Corrigan locuiau de patru zile la etajul fabricii de confecţii. În după-amiaza aceea, Dl. Bubble îl chemase pe Michael şi-l asigurase că negocierile purtate de el cu familia Torrelli din Philadelphia avansau bine. Cam într-o săptămînă, Michael urma să semneze nişte acte de transfer al proprietăţii, şi apoi erau liberi.

Deek apăru seara şi comandă mîncare chinezească. Îl trimise pe Jesús la parter să aştepte furgoneta de livrări şi începu o partidă de şah cu Gabriel.

— Am jucat o grămadă de şah la pîrnaie, explică Deek. Dar fraţii de acolo joacă şah la fel. Atacă şi continuă să atace pînă cînd iau regele celuilalt.

Era o linişte profundă în fabrică atunci cînd maşinile de cusut erau oprite şi muncitorii se întorceau acasă, la familiile lor. Gabriel auzi o maşină venind pe stradă şi oprindu-se în faţa clădirii. Trase cu ochiul de la fereastra etajului trei şi văzu un şofer chinez dîndu-se jos din maşină cu două pungi cu mîncare.

Deek avea privirea aţintită asupra tablei de şah, calculîndu-şi următoarea mutare.

— Cineva o să se supere cînd plăteşte Jesús. Şoferu’ ăla a bătut atîta drum şi zgîrcitu’ de Jesús o să-i dea bacşiş numa’ un dolar.

Şoferul luă banii de la Jesús şi începu să se îndrepte spre maşină. Deodată, scoase de sub giaca de trening un pistol. Îl ajunse din urmă pe Jesús, ridică arma şi-i spulberă ţeasta bodyguardului. Deek auzi împuşcătura. Se repezi la geam în timp ce două maşini veneau în viteză dinspre stradă. O mulţime de bărbaţi săriră din maşini şi-l urmară pe chinez în clădire.

Deek formă un număr pe mobil şi vorbi grăbit.

— Adu nişte fraţi aici, repede. Şase oameni înarmaţi intră prin faţă.

Închise telefonul, îşi luă puşca M-16 şi-i făcu semn lui Gabriel.

— Mergi şi găseşte-l pe Michael. Stai cu el pînă vine Dl. Bubble să ne ajute.

Bărbatul masiv se mişcă cu grijă spre scări. Gabriel o luă la fugă pe coridor şi-l găsi pe Michael stînd lîngă paturile pliante.

— Ce se petrece?

— Atacă clădirea.

Auziră o rafală de împuşcături, amortizată de pereţi. Deek era în capul scărilor, trăgînd în jos asupra atacatorilor. Michael părea încurcat şi speriat. Stînd în prag, se uită la Gabriel care apucase lopata ruginită.

— Ce faci?

— Hai să plecăm de-aici.

Gabriel vîrî lopata sub partea de jos a unui toc de fereastră, şi-o întredeschise. Azvîrlind lopata, forţă fereastra cu amîndouă mîinile să se ridice şi se uită afară. O cornişă de beton lată de zece centimetri înconjura fabrica. Acoperişul altei clădiri se afla la aproape doi metri distanţă, dincolo de alee, la un etaj mai jos decît cel la care erau ei prinşi.

Ceva explodă înăuntrul clădirii, şi curentul căzu. Gabriel se duse în colţul încăperii şi apucă sabia japoneză a tatălui său. O vîrî în rucsac cu mînerul îndreptat în jos, astfel încît doar vîrful tecii ieşea în afară. Mai multe împuşcături. Apoi Deek scoase un ţipăt de durere.

Gabriel îşi puse rucsacul în spinare şi se întoarse la fereastra deschisă.

— Să mergem. Putem sări pe cealaltă clădire.

— Nu pot s-o fac, zise Michael. Am s-o dau în bară şi-am să ratez.

— Trebuie să încerci. Dacă rămînem aici, o să fim omorîţi.

— Am să vorbesc cu ei, Gabe. Pot vorbi cu oricine.

— Las-o baltă. Nu vor să facă afaceri.

Gabriel ieşi pe fereastră şi rămase în picioare pe cornişă, ţinîndu-se de cerceveaua geamului cu mîna stîngă. Era destulă lumină din stradă ca să vadă acoperişul, dar aleea dintre cele două clădiri era un petic de întuneric. Numără pînă la trei, apoi se împinse şi căzu prin aer pe suprafaţa de carton asfaltat a acoperişului. Sărind în picioare, privi în sus spre fabrică.

— Grăbeşte-te!

Michael ezită, făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să iasă pe fereastră, apoi se dădu înapoi.

— Poţi s-o faci!

Gabriel îşi dădu seama c-ar fi trebuit să rămînă cu fratele său şi să-l ajute să sară el primul.

— Aminteşte-ţi ce-ai spus întotdeauna. Trebuie să rămînem împreună. Este singura cale.

Motorul unui elicopter cu proiector începu să vuiască deasupra. Raza de lumină sfîşie întunericul, atingînd o clipă fereastra deschisă, apoi începu să mături acoperişul fabricii.

— Haide, Michael!

— Nu pot! Am să găsesc un loc unde să mă ascund.

Michael vîrî mîna în buzunarul hainei, scoase ceva şi-l azvîrli spre fratele său. Cînd obiectul căzu pe acoperiş, Gabriel văzu că era un teanc de bancnote de douăzeci de dolari şi o carte de credit prinse cu o agrafă de aur.

— Ne întîlnim la intersecţia dintre Wilshire Boulevard şi Bundy la amiază, spuse Michael. Dacă nu sînt acolo, aşteaptă douăzeci şi patru de ore şi încearcă din nou.

— Or să te omoare.

— Nu-ţi face griji. Am să scap eu.

Michael dispăru în întuneric, iar Gabriel rămase singur. Elicopterul se întoarse deasupra clădirii şi rămase planînd în aer, cu motorul urlînd, şi cu elicea mare stîrnind praful şi gunoaiele. O rază a proiectorului lovi ochii lui Gabriel; era ca şi cum s-ar fi uitat la soare. Pe jumătate orbit de strălucire, străbătu acoperişul poticnindu-se pînă la o ieşire de incendiu, se prinse de o scară de oţel şi lăsă gravitaţia să-l tragă în jos.

20

Maya îşi dădu jos hainele împroşcate cu sînge şi le îndesă într-un sac de gunoi. Cele două cadavre se aflau la doar cîţiva metri, dar încercă să nu se gîndească la ce se întîmplase. Rămîi în prezent, îşi spuse. Concentrează-te asupra fiecărei acţiuni. Învăţaţii şi poeţii scriseseră despre trecut – îl admiraseră, tînjiseră după el, îl regretaseră – dar Thorn îşi învăţase fiica să evite asemenea lucruri care distrăgeau atenţia. Însăşi lama săbiei era modelul potrivit, cum scînteia prin aer.

Shepherd plecase să se întîlnească cu cineva pe nume Prichett, dar se putea întoarce în orice moment. Deşi Maya voia să rămînă şi să-l omoare pe trădător, primul ei obiectiv era să dea de urma lui Gabriel şi Michael Corrigan. Poate că fuseseră deja prinşi, îi trecu ei prin minte. Sau poate că nu aveau puterea de a deveni Călători. Era doar un singur mod de a răspunde la aceste întrebări: trebuia să-i găsească pe fraţi cît mai repede posibil.

Maya scoase din valiză nişte haine de schimb şi trase pe ea nişte blugi, un tricou şi un pulover albastru de bumbac. Îşi înfăşură mîinile în bucăţi de pungi de plastic, umblă prin armele lui Bobby Jay şi alese un mic pistol automat de fabricaţie germană cu toc pentru gleznă. O puşcă de luptă cu mîner de pistol şi pat pliant se afla în valiza lungă de metal, şi se hotărî s-o ia cu ea. Cînd fu gata de plecare, aruncă un ziar vechi pe podeaua plină de sînge şi păşi pe el ca să poată căuta prin buzunarele fraţilor. Tate avea patruzeci de dolari şi trei flacoane din plastic pline cu cocaină pură. Bobby Jay avea mai mult de nouă sute de dolari legaţi cu o bandă de cauciuc. Maya luă banii şi lăsă drogurile lîngă corpul lui Tate.

Ducînd cutia puştii şi echipamentul său, ieşi pe uşa de urgenţă, merse cîteva cvartale spre vest şi îndesă hainele pline de sînge într-un tomberon. Acum se afla pe Lincoln Boulevard, o stradă cu patru benzi pe marginea căreia se aflau magazine de mobilă şi restaurante fast-food. Era foarte cald, şi parcă mai simţea încă pe piele sîngele care o împroşcase.

Maya avea un singur contact de rezervă. Cu cîţiva ani în urmă, Linden vizitase America ca să facă rost de paşapoarte şi cărţi de credit false. Stabilise un punct de livrare a corespondenţei la un bărbat pe nume Thomas care locuia în Hermosa Beach.

Folosi un telefon public ca să cheme un taxi. Şoferul era un sirian în vîrstă care abia vorbea engleza. Acesta scoase o hartă, o examină îndelung, iar apoi spuse că o poate duce la adresa respectivă.

Hermosa Beach era un orăşel la sud de aeroportul din Los Angeles. Avea o zonă centrală turistică cu restaurante şi baruri, dar majoritatea clădirilor erau mici vile cu un etaj aflate la cîteva cvartale distanţă de ocean. Taximetristul se rătăci de două ori. Se opri, desfăcu din nou harta şi reuşi în cele din urmă să găsească casa pe Sea Breeze Lane. Maya îi plăti şi se uită după taxi pînă cînd acesta dispăru în josul străzii. Poate că Tabula erau deja aici, aşteptînd înăuntrul casei.

Urcă pe veranda din faţă şi bătu la uşă. Nimeni nu răspunse, dar auzi muzică din curtea din spate. Maya deschise o portiţă laterală şi se trezi într-un coridor între casă şi un perete de beton. Ca să aibă mîinile libere, îşi lăsă toate bagajele lîngă portiţă. Pistolul automat al lui Bobby Jay se afla într-un toc uşor de desfăcut prins de glezna ei stîngă. Tubul cu sabia îi atîrna de umăr. Trase aer adînc în piept, se pregăti de luptă şi înaintă.

Aproape de perete creşteau cîţiva pini, dar în restul curţii din spate nu era nici un fel de vegetaţie. Cineva săpase o groapă puţin adîncă în solul nisipos şi-o acoperise cu o cupolă împletită din beţe legate laolaltă cu o funie, înaltă de un metru şi jumătate. În timp ce de la un radio portabil se auzea muzică country şi western, un bărbat cu pieptul dezgolit acoperea cupola cu pătrate înnegrite de piele de vită tăbăcită.

Bărbatul o văzu pe Maya şi se opri din lucru. Era indian, cu părul negru, lung şi un stomac moale. Cînd zîmbi, i se văzu o gaură între dinţii din spate.

— Este mîine, zise.

— Poftim?

— Am schimbat data pentru ceremonia din colibă. Toţi cei care vin frecvent au primit un e-mail, dar tu eşti probabil unul din prietenii lui Richard.

— Caut pe cineva numit Thomas.

Bărbatul se aplecă şi închise radioul.

— Eu sînt. Sînt Thomas Walks the Ground[48]. Şi cu cine stau de vorbă?

— Jane Stanley. Tocmai am venit din Anglia.

— Am fost odată la Londra ca să ţin o prezentare. Cîteva persoane m-au întrebat de ce nu port pene în păr.

Thomas se aşeză pe o bancă de lemn şi începu să se îmbrace cu un tricou.

— Le-am spus că sînt unul dintre Absaroka, oamenii-păsări. Voi, albii, ne ziceţi Tribul Ciorilor. Nu trebuie să jumulesc un vultur ca să fiu indian.

— Un prieten mi-a spus că ştii multe lucruri.

— Poate că da sau poate că nu. Tu ai să hotărăşti.

Maya continua să se uite prin curte; nu mai era nimeni în zonă.

— Şi acum construieşti colibe?

— Întocmai. De obicei fac cîte una pe săptămînă. În ultimii cîţiva ani, am organizat week-end-uri în colibă pentru cupluri divorţate. După două zile de

[48] În limba engleză, Thomas care Umblă pe Pămînt.

transpirat şi de bătut în tobă, oamenii se hotărăsc că nu-şi mai urăsc fostul sau fosta.

Thomas zîmbi şi gesticulă cu mîinile.

— Nu e mare lucru, dar ajută lumea. Cu toţii ducem o bătălie în fiecare zi, dar nu o ştim. Dragostea încearcă să învingă ura. Curajul distruge teama.

— Prietenul meu zicea c-ai putea să-mi spui de la ce vine numele celor din Tabula.

Thomas aruncă o privire spre un ventilator portabil şi o cămaşă împăturită aflate pe pămînt. Acolo îşi ascundea arma. Probabil o puşcă.

— Tabula. În regulă. E posibil să fi auzit ceva despre asta.

Thomas căscă şi se scărpină pe burtă ca şi cum tocmai îl întrebase despre un grup de cercetaşi.

— Numele de Tabula vine din sintagma latinească „tabula rasa” – care înseamnă „tăbliţă goală”. Tabula cred că mintea umană este la naştere o tăbliţă goală. Asta înseamnă că cei de la putere îţi pot umple creierul cu informaţii selectate. Dacă faci asta pe un număr mare de oameni, poţi controla majoritatea populaţiei lumii. Tabula îi urăsc pe toţi cei care pot arăta că există o realitate diferită.

— Asemenea Călătorilor?

Încă o dată, Thomas se uită spre arma ascunsă. Ezită, apoi păru să decidă că n-ar putea s-o înşface la timp ca să îşi salveze viaţa.

— Ascultă, Jane, sau cum te-o chema, dacă vrei să mă omori, dă-i drumul. Nu-mi pasă. Unul din unchii mei a fost Călător, dar eu nu am puterea de a trece dincolo. Cînd unchiul meu a revenit în lumea asta, a încercat să organizeze triburile astfel încît să putem renunţa la alcool şi să preluăm controlul asupra propriilor noastre vieţi. Celor de la putere nu le-a plăcut asta. Era vorba de pămînt. De contracte de închiriere a loturilor petrolifere. La şase luni după ce unchiul meu a început să predice, cineva a dat peste el cu maşina pe stradă. Aţi făcut totul să pară un accident, nu-i aşa? Un şofer care a fugit de la locul faptei şi nici un martor.

— Ştii ce e un Arlechin?

— Poate…

— Ai întîlnit un Arlechin francez pe nume Linden cu cîţiva ani în urmă. Ţi-a folosit adresa ca să obţină paşapoarte false. În momentul ăsta, am probleme. Linden zicea că m-ai putea ajuta.

— Nu lupt pentru Arlechini. Nu sînt aşa ceva.

— Am nevoie de o maşină sau de o camionetă, un vehicul care să nu poată fi detectat de Uriaşa Maşinărie.

Thomas Walks the Ground se uită la ea îndelung, iar ea simţi puterea din ochii lui.

— Bine, spuse el încet. Pot să fac asta.

21

Gabriel mergea prin şanţul de scurgere de pe marginea Autostrăzii San Diego. Era aproape în zori. O geană de lumină portocalie strălucea în partea de răsărit a orizontului. Maşini şi camioane treceau în viteză pe lîngă el, îndreptîndu-se spre sud.

Oricine atacase fabrica d-lui Bubble îl aştepta probabil să se întoarcă la casa din West Los Angeles. Gabriel îşi lăsase Honda la fabrică şi avea nevoie de altă motocicletă. În New York sau Hong Kong – orice oraş construit pe verticală – şi-ar fi putut pierde urma la metrou sau în mulţime. Dar în Los Angeles numai vagabonzii şi imigranţii ilegali mergeau pe jos. Dac-ar fi pe motocicletă, ar fi absorbit în traficul care se scurgea de pe străzile de la suprafaţă în confuzia anonimă a autostrăzilor.

Un bătrîn pe nume Foster locuia la două case mai încolo de locuinţa lui Gabriel. Foster avea în curtea din spate un şopron cu unelte cu acoperiş de aluminiu. Gabriel se căţără pe zidul de beton care despărţea autostrada de casele de pe strada sa şi apoi sări pe şopronul cu unelte. Uitîndu-se peste acoperişuri, văzu că pe partea cealaltă a străzii era parcată o furgonetă de reparaţii de la compania de electricitate. Stătu acolo cîteva minute, întrebîndu-se ce să facă, şi o flacără galbenă licări în cabina furgonetei. Cineva care stătea în întuneric tocmai îşi aprinsese o ţigară.

Gabriel sări de pe şopron şi escaladă zidul de beton dinspre autostradă. Acum soarele era pe cer, înălţîndu-se ca o minge murdară din spatele unui şir de depozite. Mai bine fă-o acum, îşi spuse. Dacă au aşteptat toată noaptea, sînt probabil pe jumătate adormiţi.

Se întoarse la zid, se apucă de coama acestuia şi se azvîrli peste ea în propria sa curte din spate plină de buruieni. Fără să ezite, alergă la garaj şi deschise uşa laterală cu o lovitură de picior. Motocicleta sa italiană Guzzi era parcată în mijlocul garajului. Motorul său mare, rezervorul negru de combustibil şi ghidoanele scurte, de cursă, îi amintiseră întotdeauna de un taur de luptă care aşteaptă toreadorul.

Gabriel izbi cu pumnul butonul care activa dispozitivul electric de deschidere a uşii garajului, încălecă pe motocicletă şi porni cu piciorul motorul. Uşa de metal a garajului scoase un scrîşnet în timp ce se ridica. În clipa în care Gabriel văzu că se ridicase deja la un metru şi jumătate de la sol, apăsă pe pedala de acceleraţie.

Trei bărbaţi săriră din furgonetă şi se repeziră spre el. În timp ce Gabriel se năpustea pe alee, un bărbat cu o giacă albastră ridică o armă care arăta ca

o puşcă cu o grenadă ataşată de gura ţevii. Gabriel sări de pe trotuar în stradă, iar tipul trase. Grenada se dovedi a fi o pungă groasă de plastic umplută cu ceva greu. Lovi motocicleta lateral, iar aceasta se clătină într-o parte şi-n alta.

Nu te opri, gîndi Gabriel. Nu încetini. Smuci de ghidoane spre stînga, îşi recăpătă echilibrul şi se năpusti pe stradă pînă la capătul cvartalului. Aruncînd o privire peste umăr, îi văzu pe cei trei bărbaţi fugind la furgoneta de reparaţii.

Gabriel luă un viraj strîns, roata din spate a motocicletei Guzzi împroşcînd cu pietriş. Ambală motorul şi izbucnirea de viteză îl lipi de şa. Corpul său păru că devine una cu maşinăria, o prelungire a puterii acesteia, în timp ce se ţinea strîns de ea şi gonea prin lumina roşietică.

* * *

Rămase pe străzile de la suprafaţă, îndreptîndu-se spre sud, către Compton[49], apoi se întoarse şi conduse înapoi spre Los Angeles. La amiază, trecu pe lîngă intersecţia dintre Wilshire şi Bundy, dar Michael nu era acolo. Gabriel se îndreptă atunci spre nord, către Santa Barbara[50], şi-şi petrecu noaptea într-un motel dărăpănat aflat la o distanţă de cîteva mile de plajă. Se întoarse la Los Angeles a doua zi, dar Michael tot nu era la colţul străzii.

Gabriel cumpără cîteva ziare şi citi fiecare articol. Nu se menţiona nicăieri schimbul de focuri de la fabrica de confecţii. Ştia că ziarele şi crainicii de televiziune semnalau lucrurile la un anumit nivel al realităţii. Ceea ce i se întîmpla lui era la un alt nivel, ca într-un univers paralel. Pretutindeni în jurul lui, diferite societăţi se dezvoltau sau erau distruse, dînd naştere la noi tradiţii sau încălcînd regulile, în timp ce cetăţenii pretindeau că chipurile văzute la televizor erau singurele poveşti importante.

Restul zilei şi-l petrecu pe motocicletă, oprindu-se doar o dată ca să alimenteze şi să ia apă de băut. Gabriel ştia Călător-ar trebui să găsească o ascunzătoare, dar o energie nervoasă îl ţinea în mişcare. Pe măsură ce obosea, Los Angeles-ul se desfăcea în bucăţi: imagini izolate fără nici o urzeală care să le lege între ele. Ramuri moarte de palmier în şanţ. Un pui uriaş din ghips. Afişul prin care era căutat un cîine pierdut. Peste tot anunţuri: REDUCERI DE PREŢURI! NU REFUZĂM NICI O OFERTĂ! LIVRĂM ORIUNDE! Un bătrîn care citea din Biblie. O adolescentă sporovăind la mobil. Apoi semaforul se făcu verde, iar el goni spre nicăieri.

Gabriel se întîlnise cu cîteva femei din Los Angeles, dar relaţiile rareori durau mai mult de o lună sau două. N-ar fi ştiu cum să-l ajute dacă ar fi apărut în pragul casei căutînd adăpost. Avea cîţiva prieteni cărora le plăceau săriturile

---

[49] Oraş din California de sud, suburbie rezidenţială şi industrială dintre Los Angeles şi Long Beach.

[50] Oraş din California de sud, aşezat pe canalul Santa Barbara, la vest-nord vest de Los Angeles.

de la înălţime şi alţii care aveau motociclete, dar nu era o legătură puternică între ei. Ca să evite Matricea, se ţinuse la distanţă de toată lumea, în afara fratelui său.

Mergînd spre est pe Sunset Boulevard, se gîndi la Maggie Resnick. Era avocat şi avea încredere în ea; ea va şti ce e de făcut. Ieşind de pe Sunset Boulevard, urmă drumul şerpuitor care ducea prin Canionul Coldwater.

Casa lui Maggie era construită pe coasta unei pante abrupte. La baza casei se afla o uşă de garaj, apoi urmau trei niveluri din sticlă şi oţel, de dimensiuni descrescătoare, puse una peste alta ca etajele unui tort de nuntă. Era aproape de miezul nopţii, dar luminile erau încă aprinse înăuntru. Gabriel sună la uşă, iar Maggie deschise, într-un halat de baie din flanelă roşie şi în papuci pufoşi.

— Sper că n-ai venit să mă iei la o plimbare cu motocicleta. E frig şi întuneric şi sînt obosită. Mai am de citit încă trei depoziţii.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Ce s-a întîmplat? Ai necazuri?

Gabriel dădu din cap.

Maggie se dădu din prag.

— Atunci intră. Virtutea este admirabilă, dar plictisitoare. Cred că de-asta practic dreptul penal.

Deşi Maggie ura să gătească, îi spusese arhitectului să-i conceapă o bucătărie foarte spaţioasă. De cîrligele din tavan atîrnau tigăi de aramă. Pe un suport de lemn de pe raft se aflau pahare de vin din cristal. În frigiderul imens de oţel inoxidabil se aflau patru sticle de şampanie şi o cutie cu mîncare chinezească. În timp ce Maggie făcea nişte ceai, Gabriel se aşeză la barul din bucătărie. Simplul fapt că se afla aici putea să o pună în pericol, dar simţea o nevoie disperată să spună cuiva ce s-a întîmplat. Acum că totul era aşa de volatil, amintiri din copilărie începeau să-şi facă loc în gîndurile lui.

Maggie îi turnă o ceaşcă de ceai, se aşeză de partea cealaltă a barului şi-şi aprinse o ţigară.

— În regulă. În momentul ăsta, sînt avocatul tău. Asta înseamnă că tot ce-mi spui e confidenţial, cu excepţia cazului în care plănuieşti o infracţiune viitoare.

— N-am făcut nimic rău.

Ea flutură din mînă şi un fir de fum de ţigară pluti prin aer.

— Sigur c-ai făcut ceva, Gabriel. Toţi am comis infracţiuni. Prima întrebare este: Te caută poliţia?

Gabriel îi descrise pe scurt moartea mamei sale, apoi îi descrise pe cei care-l atacaseră pe Michael pe autostradă, întîlnirea cu dl. Bubble şi incidentul de la fabrică. în marea parte a timpului, Maggie îl lăsă să vorbească, dar din cînd în cînd îl întrebă cum de ştia un anumit fapt.

— Mă gîndeam eu că Michael o să te bage în încurcături, zise. Cei care-şi ascund banii de guvern sînt de obicei implicaţi în alte tipuri de activităţi infracţionale. Dacă Michael nu le-a mai plătit chiria pentru clădirea sa de birouri, nu s-ar fi dus la poliţie. Ar fi angajat pe cineva care să-i dea de urmă.

— Ar putea fi altceva, zise Gabriel. Cînd eram copii şi locuiam în Dakota de sud, nişte bărbaţi au venit să-l caute pe tata. Ne-au ars casa şi tata a dispărut, dar n-am aflat niciodată de ce s-a întîmplat asta. Mama ne-a spus povestea asta incredibilă înainte de a muri.

Gabriel evitase să povestească cuiva despre familia lui, dar acum nu se putea opri. Dădu cîteva detalii despre viaţa lor în Dakota de sud şi descrise ceea ce spusese mama lor pe patul de moarte. Maggie îşi petrecuse marea parte a vieţii ascultîndu-şi clienţii cum îşi explicau crimele. Se antrenase să nu manifeste scepticism pînă la sfîrşitul poveştii.

— Asta-i tot, Gabriel? Alte detalii?

— Asta-i tot ce-mi pot aminti.

— Vrei nişte coniac?

— Nu chiar acum.

Maggie scoase o sticlă de coniac franţuzesc şi-şi turnă un pahar.

— N-am să nu ţin seama de ceea ce v-a spus mama voastră, dar nu se leagă de ceea ce ştiu. Oamenii intră de obicei în bucluc din cauza sexului, a mîndriei sau a banilor. Uneori sînt toate trei laolaltă. Gangsterul ăsta de care ţi-a zis Michael – Vincent Torrelli – a fost omorît în Atlantic City. Din ce mi-ai spus despre Michael, cred c-ar putea fi tentat să accepte finanţări ilegale şi apoi să caute o cale de a nu le mai plăti înapoi.

— Crezi că Michael e teafăr?

— Probabil că da. Trebuie să-l aibă în viaţă dacă vor să-şi protejeze investiţia.

— Ce pot să fac să-l ajut?

— Nu prea poţi face mare lucru, zise Maggie. Aşa că întrebarea este – am să mă implic în asta? Presupun că n-ai bani?

Gabriel dădu din cap că nu.

— Îmi place de tine, Gabriel. Nu m-ai minţit niciodată şi asta mi-a făcut plăcere. Mi-am petrecut marea parte a vieţii avînd de-a face cu mincinoşi profesionişti. Devine obositor după o vreme.

— Nu voiam decît un sfat, Maggie. Nu-ţi cer să te implici în ceva care ar putea fi periculos.

— Viaţa e periculoasă. Asta o face interesantă.

Îşi termină coniacul şi luă o hotărîre.

— Bine. Am să te ajut. E o mitzvah[51], şi am ocazia să-mi manifest instinctul matern nefolosit.

Maggie deschise un dulap de bucătărie şi scoase un recipient cu pastile.

---

[51] Poruncă a Legii iudaice.

— Acum fă-mi pe plac şi ia nişte vitamine.

22

Cînd Victory From Sin Fraser avea opt ani, o verişoară în vizită la Los Angeles îi povestise despre bravul Arlechin care se sacrificase pentru Profet. Povestea era atît de dramatică încît simţi o apropiere imediată de acest grup misterios de apărători. Cînd Vicki crescu, mama ei, Josetta, şi pastorul ei, Reverendul J. T. Morganfield, încercaseră s-o îndepărteze de o alianţă cu grupul Datoriei Neplătite. Vicki Fraser slujea de obicei ascultătoare biserica, dar refuză să-şi schimbe părerile asupra acestui subiect. Datoria Neplătită ţinu locul în cazul ei alcoolului şi furişatului afară din casă noaptea; era singurul ei act real de rebeliune.

Josetta se înfurie cînd fata ei mărturisi că se întîlnise cu un Arlechin la aeroport.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, zise ea. Profetul a spus că e un păcat să nu-ţi asculţi părinţii.

— Profetul a spus de asemenea că poţi încălca regulile mărunte dacă urmezi voinţa mai importantă a Domnului.

— Arlechinii n-au nimic de-a face cu voinţa Domnului, spuse Josetta. Îţi taie beregata, apoi se înfurie că sîngerezi pe pantofii lor.

A doua zi după ce Vicki fusese la aeroport, pe strada lor apăru o furgonetă de la compania de electricitate. Un negru şi cei doi colegi albi ai săi începură să se caţere pe stîlpi şi să verifice liniile de transmisie, dar Josetta nu se lăsă înşelată. Falşii angajaţi luau prînzul timp de două ore pe zi, şi nu păreau să-şi mai termine treaba. Cît era ziua de lungă, unul din ei stătea întotdeauna degeaba, supraveghind casa familiei Fraser. Josetta îi ordonă fiicei ei să stea în casă şi să nu vorbească la telefon. Reverendul Morganfield şi alţi membri ai parohiei îşi îmbrăcară cele mai bune haine şi începură să treacă pe la ele şi să organizeze întruniri de rugăciune. Nimeni nu avea să spargă uşa şi s-o răpească pe această fecioară a Domnului.

Vicki avea necazuri deoarece o ajutase pe Maya, dar nu regreta acest lucru. Oamenii o ascultau arareori, iar acum întreaga congregaţie vorbea despre ce făcuse. Deoarece nu putea ieşi afară, îşi petrecea majoritatea timpului gîndindu-se la Maya. Oare Arlechinul era în siguranţă? Sau o omorîse cineva?

La trei zile după actul ei de neascultare, stătea şi se uita pe fereastra din spatele casei, cînd Maya sări gardul. Timp de o clipă, Vicki se simţi de parcă ar fi conjurat Arlechinul din visele ei.

În timp ce traversa peluza, Maya scoase un pistol automat din buzunarul hainei. Vicki deschise uşa de sticlă glisantă şi-i făcu semn cu mîna.

— Ai grijă, îi zise. Trei tipi lucrează pe stradă. Se poartă de parc-ar fi de la compania de electricitate, dar credem că sînt Tabula.

— Au intrat în casă?

— Nu.

Maya îşi scoase ochelarii de soare cînd trecu din camera de zi în bucătărie. Arma îi dispăru în buzunar, dar mîna dreaptă atingea partea de sus a tubului de metal în care ţinea sabia, şi care-i atîrna de umăr.

— Îţi e foame? o întrebă Vicki. Să-ţi pregătesc micul dejun?

Arlechinul stătea lîngă chiuvetă, ochii poposindu-i asupra fiecărui obiect din încăpere. Şi Vicki văzu bucătăria diferit, ca pentru prima oară în viaţa ei. Oalele verde-avocado şi tigăile. Ceasul de perete din plastic. Drăgălaşa fetiţă de la fermă care stătea lîngă fîntîna din ceramică. Totul era comun şi inspira siguranţă.

— Shepherd era un trădător, zise Maya. Lucrează pentru Tabula. Şi tu l-ai ajutat. Ceea ce înseamnă că şi tu ai putea fi o trădătoare.

— Nu te-am trădat, Maya. Jur în numele Profetului.

Arlechinul arăta obosit şi vulnerabil. Se tot uita prin bucătărie de parcă s-ar fi aşteptat s-o atace cineva în orice clipă.

— Nu prea am încredere în tine, dar nu am multe opţiuni în momentul ăsta. Sînt dispusă să te plătesc pentru ajutorul tău.

— Nu vreau banii unui Arlechin.

— Îmi vor garanta o anumită loialitate.

— Am să te ajut gratis, Maya. Doar roagă-mă.

Uitîndu-se în ochii Mayei, Vicki îşi dădu seama că cerea ceva ce-i era foarte greu unui Arlechin să dea. Să ceară ajutorul altei persoane necesita un anumit grad de umilinţă şi recunoaşterea propriei slăbiciuni. Arlechinii erau susţinuţi de mîndrie şi de încrederea lor de nezdruncinat.

Maya mormăi cîteva cuvinte, apoi încercă din nou, rostind foarte clar.

— Vreau să mă ajuţi.

— Da. Cu mare plăcere. Ai un plan?

— Trebuie să-i găsesc pe doi fraţi înainte să-i prindă Tabula. Nu va trebui să atingi o armă de foc sau un cuţit. Nu va trebui să răneşti pe nimeni. Doar să mă ajuţi să angajez un mercenar care nu mă va trăda. Tabula sînt foarte puternici în ţara asta, iar Shepherd îi ajută. Nu pot face asta singură.

— Vicki?

Mama ei le auzise vocile.

— Ce se întîmplă? Avem vizitatori?

Josetta era o femeie masivă cu faţa lată. În dimineaţa aceea purta un costum-pantalon verde-pădure, şi medalionul în formă de inimă în care ţinea fotografia soţului ei mort. Veni în prag, apoi se opri văzînd-o pe străină. Cele

două femei se uitară una la cealaltă, şi încă o dată Maya atinse tubul în care ţinea sabia.

— Mamă, ea este ...

— Ştiu cine e – o păcătoasă ucigaşă care a adus moartea în viaţa noastră.

— Încerc să găsesc doi fraţi, zise Maya. Ar putea fi Călători.

— Isaac T. Jones a fost ultimul Călător. Nu mai sînt alţii.

Maya o atinse pe Vicki pe braţ.

— Tabula supraveghează casa asta. Uneori au echipamente care le permit să vadă prin pereţi. Nu pot să mai rămîn aici. E periculos pentru noi toţi.

Vicki stătea în picioare între mama ei şi Arlechin. O parte atît de mare păruse confuză şi vagă pînă în acel moment, ca o fotografie nefocalizată în care figurile neclare fugeau de aparat. Dar acum, chiar acum, avea de-a face cu o alegere adevărată. Să mergi e uşor, spusese Profetul. Dar e nevoie de credinţă ca să găseşti calea cea bună.

— Am s-o ajut.

— Nu, zise Josetta. Nu-ţi dau permisiunea.

— N-am nevoie de permisiunea ta, mamă.

Vicki îşi luă geanta şi ieşi în curtea din spate. Maya o ajunse din urmă după ce străbătuse deja peluza.

— Ţine minte un lucru, zise Maya. Lucrăm împreună, dar tot nu am încredere în tine.

— În regulă. N-ai încredere în mine. Şi care-i primul lucru pe care trebuie să-l facem?

— Să ne agăţăm de gard şi să sărim.

* * *

Thomas Walks the Ground îi dăduse Mayei o furgonetă Plymouth. Nu avea geamuri laterale, aşa că putea dormi în spate dacă era cazul. Cînd Vicki se urcă în furgonetă, Maya îi spuse să-şi dea jos toate hainele.

— De ce să fac una ca asta?

— Tu şi cu mama ta aţi rămas în casă în ultimele două zile?

— Nu tot timpul. Am fost să-l vedem pe Reverendul Morganfield.

— Tabula au intrat în casa voastră şi au percheziţionat-o. Au pus probabil bile de localizare în hainele şi bagajele tale. Odată ce părăseşti zona, un satelit te va depista.

Simţindu-se un pic stingherită, Vicki se duse în partea din spate a furgonetei şi-şi scoase pantofii, bluza şi pantalonii. În mîna Mayei apăru un stilet, iar aceasta folosi arma ca să verifice fiecare tiv şi fiecare cusătură.

— Ţi-ai dus de curînd pantofii la reparat? întrebă ea.

— Nu. Niciodată.

— Cineva a umblat cu ciocanul la ei.

Maya vîrî vîrful cuţitului sub toc şi-l scoase afară. În toc fusese scobit o mică adîncitură. Întoarse pantoful cu susul în jos şi o bilă albă de localizare îi căzu în palmă.

— Minunat. Acum ştiu c-ai părăsit casa.

Maya aruncă bila pe fereastră şi conduse într-un cartier coreean de pe Western Avenue. Cumpărară o pereche nouă de pantofi pentru Vicki, apoi trecură pe la o biserică adventistă şi luară o duzină de pamflete religioase. Dîndu-se drept misionar adventist, Vicki vizită casa lui Gabriel de lîngă autostradă şi bătu la uşă. Nu era nimeni acasă, dar se simţi de parc-ar fi fost urmărită.

Cele două femei conduseră în parcarea unui magazin cu depozit şi se duseră în spatele furgonetei. În timp ce Vicki o privea, Maya conectă un laptop la un telefon prin satelit şi tastă un număr de telefon.

— Ce faci?

— Intru pe Internet. E periculos din cauza Carnivorei.

— Ce-i asta?

— Numele unui program de supraveghere a Internet-ului creat de FBI. Agenţia Naţională de Securitate a realizat instrumente şi mai puternice, dar tatăl meu şi prietenii lui Arlechini au continuat să folosească termenul de „Carnivoră”. Vechiul nume le amintea să aibă grijă cînd folosesc Internet-ul. Carnivora este un program de „adulmecare” a pachetelor de informaţii care investighează tot ce circulă printr-o anumită reţea. Are în vedere anumite site-uri web şi adrese de e-mail, dar detectează şi anumite cuvinte şi sintagme declanşatoare.

— Şi Tabula ştiu de acest program?

— Au acces neautorizat prin intermediul operaţiunii lor de monitorizare a Internet-ului.

Maya începu să tasteze.

— Poţi să eviţi Carnivora folosind un limbaj moderat care să evite cuvintele declanşatoare.

Vicki se duse pe scaunul din faţă al furgonetei şi fu atentă la parcare, în timp ce Maya îl căuta pe un alt Arlechin. Cetăţenii ieşeau din magazinul cu depozit cu coşuri de cumpărături foarte mari umplute cu vîrf cu mîncare, haine şi aparate electronice. Coşurile erau grele din cauza tuturor lucrurilor din ele, iar cetăţenii trebuiau să se aplece în faţă ca să le împingă spre maşini. Vicki îşi aminti că în liceu citise despre Sisif, regele grec condamnat să împingă pe vecie un bolovan în sus pe panta unui munte.

După ce căută pe cîteva site-uri web şi tastă diferite cuvinte-cheie, Maya îl găsi pe Linden. Vicki se uita peste umărul Mayei cum aceasta trimitea mesaje instantanee folosind un limbaj moderat. Shepherd, Arlechinul trădător, deveni „nepotul unui om cumsecade” care „se angajase la o firmă concurentă” şi distrusese „posibila noastră asociere de afaceri”.

— Eşti bine, sănătoasă? întrebă Linden.

— Da.

— Probleme cu negocierea?

— Carne rece de două ori, tastă Maya.

— Destule instrumente?

— Suficiente.

— Condiţia fizică?

— Obosită, dar fără probleme.

— Te asistă cineva?

— Un angajat local de la Jones şi Compania. Angajez un profesionist azi.

— Bine. Fonduri disponibile.

Ecranul rămase gol o secundă, apoi Linden tastă.

— Ultima dată am auzit de prietenul meu cu patruzeci şi opt de ore în urmă. Îşi sugerez să cauţi…

Informatorul lui Linden din interiorul Fundaţiei Evergreen îi dăduse şase adrese unde puteau fi găsiţi Michael şi Gabriel Corrigan. Acestea erau însoţite de notiţe scurte de genul: „Joacă golf cu M.” sau „Prieten de-al lui G.”

— Mulţumesc.

— Încerc să obţin mai multe date. Noroc.

Maya scrise adresele şi închise calculatorul.

— Mai avem cîteva locuri pe care să le verificăm, îi spuse lui Vicki. Dar trebuie să angajez un mercenar – cineva care să mă poată acoperi.

— Ştiu pe cineva.

— Face parte din vreun trib?

— Ce înseamnă asta?

— Unii dintre oamenii care resping Uriaşa Maşinărie se strîng în grupuri care trăiesc la diferite niveluri clandestine. Unele triburi resping alimentele produse de Uriaşa Maşinărie. Altele resping muzica şi stilurile vestimentare ale Uriaşei Maşinării. Unele triburi încearcă să-şi ducă viaţa conform religiei lor. Acestea resping teama şi bigotismul Maşinăriei.

Vicki rîse.

— Atunci Biserica lui Isaac T. Jones este un trib.

— Aşa e.

Maya porni maşina şi ieşi din parcarea imensă.

— Un trib de luptători este un grup care se poate apăra fizic de Maşinărie. Arlechinii îi folosesc ca mercenari.

— Hollis Wilson nu face parte din nici un grup. Dar chiar ştie să lupte.

În timp ce se îndreptau spre partea de sud a Los Angeles-ului, Vicki îi explică faptul că Biserica Divină îşi dăduse seama că tinerii adepţi puteau fi ispitiţi de materialismul ţipător al Noului Babilon. Adolescenţii erau încurajaţi să fie misionari ai bisericii în Africa de Sud sau în Caraibi. Aceasta era considerată o modalitate bună de a canaliza energia lor tinerească.

Hollis Wilson făcea parte dintr-o familie binecunoscută a bisericii, dar refuzase să devină misionar şi începuse să iasă cu membri ai bandelor din cartier. Părinţii lui se rugaseră pentru el şi-l încuiaseră în cameră. Odată venise acasă la două dimineaţa şi găsise acolo un preot Jonesie care aştepta să exorcizeze demonul din inima tînărului. Cînd Hollis fu arestat în apropierea unei maşini furate, Dl. Wilson îşi duse fiul la un curs de karate de la Liga locală de atletism a poliţei. Se gîndi că profesorul de karate ar putea reuşi să dea o consistenţă vieţii împrăştiate a lui Hollis.

Lumea disciplinată a artelor marţiale fu adevărata putere care-l îndepărtă pe Hollis de biserică. După ce primise o centură neagră la karate de gradul al patrulea, Hollis îl însoţi pe unul din profesorii săi în America de Sud. Ajunse în cele din urmă la Rio de Janeiro, unde trăi timp de şase ani, devenind expert într-un stil brazilian de arte marţiale denumit capoeira.

— Apoi s-a întors la Los Angeles, zise Vicki. L-am întîlnit la nunta surorii lui. A înfiinţat o şcoală de arte marţiale în South Central.

— Descrie-mi-l. Cum arată? E masiv? Slab?

— Are umerii laţi, dar e zvelt. Are părul scămos ca un rastafarian[52].

— Şi ce fel de personalitate are?

— E încrezător şi orgolios. Crede că e darul lui Dumnezeu pentru femei.

Şcoala de arte marţiale a lui Hollis Wilson era pe Florence Avenue, înghesuită între un magazin de băuturi şi un centru de închirieri video. Cineva pictase cuvinte pe fereastra dinspre trotuar cu un roşu şi un galben ţipător: APĂRAŢI-VĂ! KARATE, KICKBOXING ŞI CAPOEIRA BRAZILIAN. FĂRĂ CONTRACTE. ÎNCEPĂTORII SÎNT BINEVENIŢI.

Auziră zgomot de tobe cînd se apropiară de şcoală, iar sunetul deveni mai puternic cînd deschiseră uşa din faţă. Hollis luase foi de placaj şi construise o zonă de recepţie cu un birou şi scaune pliante. Programul cursurilor era prins cu pioneze de un panou de afişaj, alături de afişe care făceau reclamă la campionate locale de karate. Maya şi Vicki trecură de două vestiare mici cu cuverturi vechi atîrnate în locul uşilor, şi dădură într-o încăpere lungă, fără ferestre.

Un bătrîn bătea la o tobă conga[53] într-un colţ, iar sunetul se reverbera de pereţii din beton. Îmbrăcaţi cu tricouri şi pantaloni albi de bumbac, practicanţii de capoeira stăteau în cerc. Băteau din palme în ritmul tobei şi-i urmăreau pe doi bărbaţi care se luptau. Unul din luptători era un latino-american scund care purta un tricou pe care scria *Gîndeşte critic!* Încerca să se apere de un negru de douăzeci şi ceva de ani care dădea instrucţiuni printre lovituri. Negrul aruncă o privire spre vizitatori, iar Vicki atinse braţul Mayei. Hollis Wilson avea picioare lungi şi braţe musculoase. Codiţele sale împletite ajungeau pînă la umeri. După ce priviră cîteva minute, Maya se întoarse şi-i şopti lui Vicki:

---

52 Membru al unei secte religioase (rastafarianism) originară din Jamaica.

53 Tobă înaltă, acţionată cu degetele şi cu palmele.

— Ăla e Hollis Wilson?

— Da. Cel cu părul lung.

Maya dădu din cap.

— Da, e bun.

Capoeira era un amestec ciudat de graţie şi violenţă care arăta ca un dans ritual. După ce Hollis şi latino-americanul terminară schimbul de lovituri, alţi doi intrară în cerc. Începură să sară unul la celălalt, strecurînd cîte un element precum roata şi lovituri de pumn şi lovituri de picior din răsucire. Dacă cineva cădea la podea, ştia cum să lovească cu piciorul în sus sprijinindu-se cu palmele de podea. Mişcarea era continuă, şi toţi aveau tricourile erau ude de transpiraţie.

Făcură ocolul cercului o dată, Hollis intervenind ca să atace sau să apere. Toboşarul bătu mai repede şi fiecare persoană se luptă a doua oară, apoi urmă o serie finală de meciuri care puneau accentul pe mişcările de picioare şi pe loviturile laterale cu piciorul la viteza trăsnetului. Hollis dădu din cap spre toboşar şi luptele se încheiară.

Epuizaţi, elevii se aşezară pe podea. Făceau extensii cu picioarele şi inspirau adînc. Hollis nu arăta obosit deloc. Se plimba înainte şi înapoi prin faţa lor, vorbind în cadenţa unui predicator Jonesie.

— Există trei feluri de reacţii umane: deliberate, instinctive şi automate. Cele deliberate se produc cînd te gîndeşti la acţiunile tale. Cele instinctive sînt atunci cînd pur şi simplu reacţionezi. Cele automate sînt atunci cînd faci ceva din obişnuinţă, deoarece ai mai făcut acel lucru şi înainte.

Hollis făcu o pauză şi se uită la elevii care stăteau pe jos în faţa lui. părea să le evalueze puterea şi slăbiciunile.

— În Noul Babilon, mulţi din cei pe care-i cunoaşteţi cred că acţionează deliberat cînd de fapt se comportă automat. Ca nişte roboţi, îşi conduc maşina pe autostradă, merg la lucru, încasează un cec în schimbul sudorii, durerii şi umilinţei, apoi conduc înapoi spre casă, unde ascultă rîsetele false de la televizor. Sînt deja morţi sau pe moarte. Dar nu o ştiu.

Mai sînt şi alţi oameni - băieţii şi fetele petrecăreţe. Fumează nişte iarbă. Beau nişte bere. Încearcă să agaţe pe cineva pentru o partidă rapidă de sex. Cred că sînt în legătură cu instinctele lor, cu puterea lor naturală, dar ştiţi ceva? Şi ei sînt nişte automate.

Luptătorul e diferit. Luptătorul îşi foloseşte puterea creierului pentru a fi deliberat şi puterea inimii ca să fie instinctiv. Luptătorii nu sînt niciodată nişte automate, decît atunci cînd se spală pe dinţi.

Hollis făcu o pauză şi-şi desfăcu braţele.

— Încercaţi să gîndiţi. Simţiţi. Fiţi reali.

Bătu din palme.

— Asta-i tot pe ziua de azi.

Elevii se înclinară în faţa profesorului lor, îşi luară sacii de sport, se încălţară cu şlapi în picioarele desculţe şi părăsiră şcoala. Hollis şterse nişte transpiraţie de pe podea cu un prosop şi se întoarse spre Vicki zîmbind.

— Asta chiar că e o surpriză, spuse el. Eşti Victory From Sin Fraser – fiica Josettei Fraser.

— Eram o fetiţă cînd ai părăsit biserica.

— Îmi amintesc. Slujba de rugăciuni de miercuri seara. Grupul de tineret de vineri seara. Cina laolaltă de duminică seara. Întotdeauna mi-au plăcut cîntecele. Biserica are muzică bună. Dar erau cam multe rugăciuni pentru mine.

— E clar că nu erai credincios.

— Cred în multe lucruri. Isaac T. Jones a fost un mare profet, dar nu e ultimul.

Hollis se îndreptă spre intrare.

— Cum de eşti aici, şi cine e prietena ta? Cursurile de începători au loc miercuri, joi şi vineri seara.

— Nu sîntem aici ca să învăţăm să luptăm. Ea e prietena mea, Maya.

— Şi cine eşti tu? O convertită albă?

— Ăsta e un comentariu nesocotit, zise Vicki. Profetul a acceptat toate rasele.

— Încerc doar să ajung la miezul lucrurilor, domnişoară Victory From Sin. Dacă nu sînteţi aici pentru lecţii, atunci aţi venit să mă invitaţi la vreo slujbă bisericească. Cred că Reverendul Morganfield s-a gîndit că va obţine o reacţie mai bună de la mine dacă va trimite două femei drăguţe să stea de vorbă cu mine. Asta ar putea fi adevărat, dar tot nu merge.

— N-are nimic de-a face cu biserica, spuse Maya. Vreau să te angajez ca luptător. Presupun că ai arme sau acces la ele.

— Şi cine naiba eşti tu?

Vicki se uită la Maya, cerîndu-i permisiunea. Arlechinul îşi mişcă uşor ochii. „Spune-i”.

— Ea e Maya. E un Arlechin care a venit la Los Angeles ca să-i caute pe doi Călători care încă nu-şi cunosc puterea.

Hollis păru surprins, apoi rîse zgomotos.

— Da, iar eu sînt regele lumii. Nu mă lua cu prostiile astea, Vicki. Nu mai există Călători sau Arlechini. Toţi au fost vînaţi şi ucişi.

— Sper că toată lumea crede la fel, zise Maya calm. E mai uşor pentru noi dacă nimeni nu crede că existăm.

Hollis se holbă la Maya, ridicînd din sprîncene ca şi cum îi punea la îndoială dreptul de a se afla în încăpere. Apoi îşi depărtă picioarele într-o postură de luptă şi dădu un pumn cu viteză redusă. Vicki ţipă, dar Hollis continuă atacul cu o lovitură la cap şi o lovitură încrucişată cu picioarele. Cînd

Maya se dădu în spate poticnindu-se, tubul cu sabia îi căzu de pe umăr şi se rostogoli cîţiva centimetri pe podeaua de dale.

Hollis făcu o roată care se termină printr-o lovitură încrucişată cu picioarele, pe care Maya reuşi s-o blocheze. Se mişcă mai repede, atacînd cu toată puterea şi viteza. Cu lovituri de picior şi de pumn, o împinse pe Maya spre perete. Ea îi respinse pumnii cu palmele şi antebraţele, îşi schimbă centrul de greutate pe piciorul drept şi-i dădu lui Hollis o lovitură frontală în vintre. Hollis căzu pe spate, se rostogoli pe podea şi sări în sus într-o altă combinaţie de mişcări.

Acum se luptau dur, încercînd să se rănească unul pe celălalt. Vicki le strigă să se oprească, dar nici unul nu păru s-o audă. Acum că Maya îşi revenise din surprinderea iniţială, faţa ei era calmă, ochii priveau cu intensitate şi concentrare. Se apropie, dînd lovituri rapide cu pumnii şi picioarele, prin care încerca să provoace maximum de vătămări.

Hollis se îndepărtă de ea dansînd. Chiar şi în situaţia asta, trebuia să le arate tuturor că era un luptător graţios şi inventiv. Cu lovituri de pumn circulare şi lovituri cu piciorul înapoi din răsucire, începu s-o împingă pe Maya prin încăpere. Arlechinul se opri cînd atinse cu pantoful tubul cu sabia.

Se prefăcu că vrea să-l lovească pe Hollis la cap, se aplecă şi apucă tubul. Apoi sabia fu afară, mînerul fixîndu-se la locul lui cu un declic, în timp ce ea se năpustea spre atacator. Hollis îşi pierdu echilibrul, căzu pe spate, iar Maya se opri din mişcare. Vîrful lamei săbiei era la cinci centimetri distanţă de gîtul lui Hollis Wilson.

— Nu! strigă Vicki, şi vraja se rupse. Violenţa şi mînia dispărură fără urmă din încăpere. Maya îşi coborî sabia, iar Hollis se ridică în picioare.

— Ştii, mi-am dorit întotdeauna să văd una din săbiile Arlechinilor.

— Data viitoare cînd o să ne luptăm aşa, ai să fii mort.

— Dar n-o să ne luptăm. Sîntem de aceeaşi parte a baricadei.

Hollis întoarse capul şi-i făcu cu ochiul lui Vicki.

— Şi cu cît aveţi de gînd să mă plătiţi, frumoaselor?

23

Hollis conducea furgoneta albastră, iar Vicki stătea pe locul din dreapta. Maya se ghemui în spate, departe de geam. În timp ce traversau Beverly Hills, văzu imagini dispersate ale oraşului. Unele case erau construite în stil spaniol, cu acoperişuri de ţiglă roşie şi curţi. Altele arătau ca nişte versiuni moderne ale vilelor toscane. Cîteva case erau pur şi simplu mari, neavînd nici un stil care să poată fi identificat; aveau porticuri elaborate deasupra uşii de la intrare şi false balcoane gen Romeo şi Julieta. Era ciudat să vezi atîtea clădiri care erau şi grandioase şi fără haz în acelaşi timp.

Hollis traversă Sunset Boulevard şi începu să se îndrepte spre Canionul Coldwater.

— Ok, zise. Ne apropiem.

— E posibil să supravegheze locul. Încetineşte şi parchează înainte de a ajunge acolo.

Hollis trase pe dreapta cîteva minute mai tîrziu, iar Maya trecu în faţă ca să se uite prin parbriz. Parcaseră pe o stradă rezidenţială în pantă, unde casele erau construite aproape de bordura trotuarului. O furgonetă a Direcţiei de apă şi electricitate oprise la cîţiva metri de casa lui Maggie Resnick. Un bărbat în combinezon portocaliu se urca pe un stîlp de electricitate, în timp ce alţi doi îl priveau de jos.

— Pare în regulă, zise Hollis.

Vicki scutură din cap.

— Îi caută pe fraţii Corrigan. O furgonetă la fel cu asta stă de două zile în faţa casei mele.

Ghemuită pe podeaua furgonetei, Maya scoase puşca de luptă din cutie şi o încărcă cu cartuşe. Puşca de luptă avea un pat de metal pe care-l lăsă în jos, astfel încît arma arăta ca un pistol mare. Cînd reveni la locurile din faţă, un SUV parcase în spatele furgonetei. Din el coborî Shepherd, care îi salută din cap pe falşii reparatori şi urcă treptele de lemn care duceau la intrarea casei cu două etaje. Sună la uşă şi aşteptă pînă cînd deschise o femeie.

— Porneşte furgoneta, zise Maya. Şi condu pînă în dreptul casei.

Hollis n-o ascultă.

— Cine e tipul blond?

— E un fost Arlechin pe nume Shepherd.

— Şi ceilalţi doi?

— Mercenari Tabula.

— Cum vrei să rezolvi situaţia? întrebă Hollis.

Maya nu spuse nimic. Celorlalţi le luară cîteva secunde pînă cînd înţeleseră că urma să-i distrugă pe Shepherd şi pe mercenari. Vicki arăta îngrozită, iar Arlechinul îşi văzu propria imagine reflectată în ochii fetei.

— N-ai să omori pe nimeni, spuse Hollis încet.

— Eu te-am angajat, Hollis. Eşti un mercenar.

— Ţi-am spus condiţiile mele. Am să te ajut şi am să te protejez, dar n-am să te las să te duci la un străin şi să-l termini.

— Shepherd e un trădător, spuse Maya. Lucrează pentru…

Înainte să apuce să termine explicaţia, uşa garajului se ridică şi ieşi un bărbat pe o motocicletă. În timp ce sărea peste bordură, unul din reparatorii de la telefoane vorbi într-un radio portabil.

Maya o atinse pe Vicki pe umăr.

— Ăla e Gabriel Corrigan, zise. Linden mi-a spus că are o motocicletă.

Gabriel coti pe Coldwater Canyon Drive şi se îndreptă în susul dealului spre Mulholland. Cîteva clipe mai tîrziu, trei motociclişti cu căşti negre ţîşniră pe lîngă furgonetă şi se luară după el.

— Se pare că îl aşteptau şi alţii.

Hollis porni motorul şi apăsă pe acceleraţie. Derapînd dintr-o parte în alta pe cauciucurile uzate, furgoneta o luă în sus prin canion. Peste cîteva minute, virau pe Mulholland Drive, strada cu două benzi care mergea pe marginea dealurilor Hollywood. Dacă priveai la stînga puteai vedea o ceaţă cafenie care acoperea o vale plină de case, piscine de culoare albastru-deschis şi clădiri de birouri.

Maya schimbă locul cu Vicki şi se aşeză cu puşca la geamul pasagerului. Cele patru motociclete erau deja cu mult în faţa lor, şi pierdură din vedere grupul cîteva clipe cînd furgoneta intră într-o curbă. Drumul deveni din nou drept. Maya se uită cum unul din motociclişti scoate o armă care arăta ca un pistol trasor. Acesta se apropie de Gabriel, trase în motocicleta lui şi rată. Bombarda atinse asfaltul subţire aproape de marginea drumului şi pavajul explodă.

— Ce naiba a fost asta? strigă Hollis.

— Trage cu o Hatton round, zise Maya. Bombarda e un amestec de ceară şi pilitură de metal. Încearcă să-i spargă roata din spate.

Imediat motociclistul Tabula rămase în urmă, în timp ce ceilalţi doi însoţitori continuară urmărirea. O camionetă venea din direcţia opusă. Şoferul înspăimîntat claxonă şi făcu semn cu mîinile, încercînd să-l avertizeze pe Hollis despre ceea ce tocmai văzuse.

— Nu-l omorî! strigă Vicki în timp ce se apropiau de primul motociclist.

Rămînînd aproape de marginea drumului, mercenarul Tabula încărcă altă bombardă în pistolul trasor. Maya propti ţeava puştii de marginea ferestrei deschise şi trase, spulberînd roata din faţă a motocicletei. Aceasta făcu un salt

brusc spre dreapta, se izbi de un perete de susţinere din beton, iar motociclistul fu aruncat într-o parte.

Maya încărcă din nou magazia puştii.

— Nu te opri! strigă. Nu vrem să-i pierdem!

Furgoneta se zgîlţîia de parcă n-ar fi putut să meargă mai repede, dar Hollis călcă pedala de acceleraţie pînă la fund. Auziră o bubuitură şi cînd ajunseră în următorul viraj, văzură că un alt motociclist rămăsese în urmă ca să încarce altă bombardă în pistolul trasor. Închise ţeava şi coti înainte ca ei să-l ajungă din urmă.

— Mai repede! strigă Maya.

Hollis strînse bine volanul cînd derapară în altă curbă.

— Nu pot. Unul din cauciucurile astea o să explodeze.

— Mai repede!

Al doilea motociclist ţinea pistolul trasor cu dreapta, în timp ce se agăţa cu stînga de ghidon. Lovi o groapă şi aproape că pierdu controlul asupra motocicletei. Cînd încetini, furgoneta îl ajunse din urmă. Hollis îl depăşi pe stînga. Maya trase în roata din spate, iar motociclistul fu aruncat peste ghidon. Furgoneta nu încetini şi intră în alt viraj. O berlină mare, verde venea spre ei, claxonînd şi cotind brusc. Întoarceţi-vă, gesticulă şoferul, întoarceţi-vă.

Trecură de virajul spre Laurel Canyon, claxonînd şi cotind ca să evite alte maşini cînd trecură pe roşu. Maya auzi o a treia bubuitură, dar nu-l văzu pe Gabriel şi pe al treilea motociclist. Apoi ieşiră dintr-o curbă şi văzură drumul îngust care cobora. Roata din spate a lui Gabriel fusese lovită, dar motocicleta continua să meargă. Din cauciucul sfîrtecat ieşea fum, şi se auzea un zgomot hîrşîit de oţel pe asfalt.

— Gata! strigă Hollis. Conduse maşina pe mijlocul drumului şi-l depăşi pe motociclist prin stînga.

Maya ieşi afară pe fereastră, cu patul puştii sprijinit de portiera furgonetei, şi apăsă pe trăgaci. Gloanţele atinseră rezervorul motocicletei, iar acesta explodă ca o bombă cu benzină/un cocteil Molotov. Tabula fu azvîrlit într-un şanţ.

La cinci sute de metri mai încolo, Gabriel coti într-o alee. Opri motocicleta, sări de pe ea şi începu să alerge. Hollis intră şi el pe alee, iar Maya sări din furgonetă. Era prea departe de Gabriel. Avea să fugă. Dar sprintă după el şi strigă primul lucru care-i trecu prin minte.

— Tatăl meu îl cunoştea pe tatăl tău!

Gabriel se opri pe marginea pantei. Cîţiva paşi mai încolo, s-ar fi prăbuşit pe o coastă abruptă plină de tufişuri.

— Era Arlechin! strigă Maya. Îl chema Thorn!

Şi aceste cuvinte – numele tatălui ei – îl atinseră pe Gabriel. Arăta dintr-o dată ca un om uimit şi disperat să afle. Ignorînd puşca din mîinile Mayei, făcu un pas spre ea.

— Cine sînt eu?

24

Nathan Boone îi aruncă o privire lui Michael în timp ce avionul cu reacţie particular se îndrepta spre est, zburînd peste pătratele şi dreptunghiurile fermelor din Iowa. Înainte de a decola de pe aeroportul Long Beach, tînărul părea să doarmă. Acum faţa sa era moartă, lipsită de orice reacţie. Poate medicamentele erau prea puternice, se gîndi Boone. Poate că au provocat leziuni permanente ale creierului.

Se întoarse în scaunul de piele şi se uită la medicul care stătea lîngă el. Dr. Potterfield era doar un alt mercenar, dar se purta de parcă ar fi avut privilegii speciale. Lui Boone îi făcea plăcere să-i dea ordine.

— Verifică semnele vitale ale pacientului.

— Am făcut-o acum un sfert de oră.

— Fă-o din nou.

Dr. Potterfield îngenunche lîngă targă, atinse artera carotidă a lui Michael şi-i luă pulsul. Îl ascultă la inimă şi la plămîni, îi întredeschise o pleoapă şi-i studie irisul.

— N-aş recomanda să-l ţinem anesteziat încă o zi. Pulsul e puternic, dar respiraţia devine din ce în ce mai slabă.

Boone se uită la ceas.

— Ce zici de încă patru ore? După asta o să aterizăm la New York şi o să-l ducem la centru de cercetare.

— Patru ore nu or să schimbe cu nimic situaţia.

— Mă aştept să fii aici cînd se trezeşte, spuse Boone. Şi dacă e vreo problemă, sînt sigur că o să îţi asumi bucuros întreaga răspundere.

Mîinile lui Potterfield tremurară uşor în timp ce scotea un termometru digital din geanta sa neagră şi introducea senzorul în urechea lui Michael.

— Nu vor fi nici un fel de probleme pe termen lung, dar nu te aştepta să poată urca pe munte imediat. E ca şi cum şi-ar reveni dintr-o anestezie generală. Pacientul va fi confuz şi slăbit.

Boone se răsuci la loc spre masa mică din mijlocul avionului. Era enervat că trebuise să plece din Los Angeles. Unul din angajaţii săi, un tînăr pe nume Dennis Prichett, stătuse de vorbă cu motocicliştii răniţi care-l urmăriseră pe Gabriel Corrigan. Era limpede că Maya îşi făcuse aliaţi şi-l prinsese pe tînăr. Echipa din Los Angeles avea nevoie de îndrumare, dar instrucţiunile lui Boone erau clare. Proiectul Crossover avea cea mai mare prioritate. În momentul în care obţinea controlul asupra oricăruia dintre fraţi, Boone trebuia să-l escorteze personal la New York.

Marea parte a zborului îşi petrecuse timpul căutînd-o pe Maya cu ajutorul calculatorului. Toate aceste eforturi erau canalizate prin centrul Fraţilor de monitorizare a Internet-ului amplasat într-un loc ascuns din centrul Londrei.

Intimitatea devenise o ficţiune convenabilă. Kennard Nash ţinuse odată o prelegere pe tema asta unui grup de angajaţi ai Fundaţiei Evergreen. Noua monitorizare electronică schimbase societatea; era ca şi cum toată lumea fusese mutată într-o casă japoneză tradiţională cu pereţii interiori făcuţi din bambus şi hîrtie. Deşi îi puteai auzi pe ceilalţi cum strănută, vorbesc şi fac dragoste, se presupunea că nu trebuie să dai atenţie unor asemenea lucruri. Trebuia să pretinzi că pereţii erau solizi şi că nu lăsau să treacă sunetele. Oamenii se simţeau la fel cînd treceau pe lîngă o cameră de supraveghere sau foloseau un telefon mobil. Zilele astea autorităţile foloseau la Aeroportul Heathrow aparate speciale cu raze X care puteau vedea prin hainele pasagerilor. Era supărător să-ţi dai seama că diverse organizaţii te urmăreau, îţi ascultau convorbirile şi-ţi supravegheau cumpărăturile – aşa că majoritatea oamenilor pretindeau că nu e adevărat.

Oficialii de la putere care-i sprijineau pe Fraţi le furnizaseră coduri de acces la baze de date cruciale. Cea mai mare sursă era sistemul de Informare totală, înfiinţat de guvernul american după promulgarea legii Patrioţilor din SUA. Baza de date a sistemului de Informare totală era concepută să proceseze şi să analizeze fiecare tranzacţie din ţară asociată cu un calculator. Ori de cîte ori cineva folosea o carte de credit, împrumuta o carte de la bibliotecă, transfera bani peste ocean sau mergea într-o excursie, informaţiile erau introduse în baza de date centralizată. Cîţiva ultraliberali obiectaseră faţă de această intruziune, aşa că guvernul transferase controlul programului către serviciile de informaţii şi-i schimbaseră numele în sistemul de Informare împotriva terorismului. Odată ce cuvîntul „totală” fusese înlocuit cu „terorism”, toate criticile încetară.

Alte ţări promulgau noi legi privind siguranţa şi îşi înfiinţau propriile versiune ale sistemului de informare totală. În plus, diverse societăţi private colectau şi vindeau informaţii personale. Dacă angajaţii Tabula de la centrul de calculatoare din Londra nu reuşeau să obţină codurile de acces, aveau programe denumite Peephole[54], Hacksaw[55] şi Sledgehammer[56] care le permiteau să spargă sistemele de protecţie de tip firewall şi să intre în toate bazele de date din lume.

Boone simţea că cele mai promiţătoare arme în lupta împotriva duşmanilor Fraţilor erau noile programe de imunologie computaţională. Programele IC fuseseră create iniţial ca să supravegheze sistemul de calculatoare al Poştei Regale din Anglia. Programele Fraţilor erau acum şi mai

---

54 În limba engleză, Orificiu de observaţie.
55 În limba engleză, Bomfaierul.
56 În limba engleză, Barosul.

puternice. Ele tratau întregul Internet ca şi cum ar fi fost un uriaş corp omenesc. Programele acţionau ca nişte limfocite electronice care atacau ideile şi informaţiile periculoase.

În ultimii ani, programele IC fuseseră eliberate pe Internet de echipa IT a Fraţilor. Programele autonome rătăceau neobservate prin mii de sisteme de calculator. Uneori zăboveau asemenea unei limfocite în calculatorul de acasă al unei persoane, aşteptînd să apară o idee „infecţioasă”. Dacă depista ceva suspect, programul se întorcea la calculatorul-gazdă din Londra pentru alte instrucţiuni.

Oamenii de ştiinţă ai Fraţilor făceau de asemenea experienţe cu un nou program interactiv care-i putea pedepsi pe inamicii Fraţilor, ca un grup de leucocite care anihilează o infecţie. Programul IC identifica persoanele care-i menţionau pe Călători sau Arlechini în comunicaţiile lor prin intermediul Internet-ului. Apoi programul elibera automat în calculatorul persoanelor respective un virus care distrugea datele. O mică parte dintre cei mai periculoşi viruşi de calculator de pe Internet fuseseră creaţi de Fraţi sau de aliaţii lor din guverne. Era uşor să dai vina pe un pirat informatic de şaptesprezece ani din Polonia.

Maya fusese depistată folosindu-se atît imunologia computaţională, cît şi o scanare convenţională a datelor. Cu trei zile mai înainte, Arlechinul intrase într-un depozit de piese auto şi omorîse nişte mercenari. Cînd Maya părăsise zona, trebuia fie să meargă pe jos, fie să o ducă cineva cu maşina, să cumpere o maşină sau să găsească un mijloc de transport public. Cei de la centrul de calculatoare din Londra trecuseră în revistă rapoartele poliţiei din Los Angeles referitoare la o tînără în zona vizată. Deoarece aici nu avuseseră succes, intraseră în sistemele informatice ale companiilor de taximetre ca să descopere ce pasageri chemaseră taxiuri în perioada de patru ore de după crime. Adresele de unde fuseseră luate taxiurile şi cele la care fuseseră lăsaţi pasagerii fură corelate cu informaţiile obţinute de programele IC. Calculatorul central avea numele şi adresele a mii de persoane care ar fi putut să-i ajute pe Călători sau pe Arlechini.

Cu cinci ani în urmă, echipa de evaluare psihologică a Fraţilor intrase în calculatoarele cluburilor de cumpărături ale magazinelor alimentare americane. Ori de cîte ori cineva cumpăra ceva şi folosea card-ul de reduceri, cumpărăturile erau introduse într-o bază de date generală. În timpul studiului iniţial, psihologii Fraţilor încercaseră să găsească corelaţia dintre consumul de alimente şi alcool al unei persoane şi afilierea sa politică. Boone văzuse unele din rezultatele statistice, şi acestea erau fascinante. Femeile care trăiau în partea de nord a Californiei şi cumpărau mai mult de trei feluri de muştar erau de obicei liberale. Bărbaţii care cumpărau bere scumpă la sticle în partea de est a Texasului erau de obicei conservatori. Cu ajutorul unei adrese a domiciliului şi a datelor de la un minim de două sute de cumpărături de la

magazinele alimentare, echipa de evaluare psihologică putea prevesti corect atitudinea unei persoane faţă de o carte de identitate obligatorie pentru cetăţeni.

Lui Boone i se părea interesant să vadă ce fel de oameni opuneau rezistenţă disciplinei şi ordinii sociale. Opoziţia venea uneori din partea iubitorilor de copaci care erau împotriva tehnologiei şi respingeau alimentele fabricate de Uriaşa Maşinărie. Dar grupurile care făceau probleme erau de asemenea organizate de pasionaţii de înaltă tehnologie care mîncau batoane de ciocolată la cină şi căutau pe Internet zvonuri cu privire la Călători.

Cînd Boone zbura deja deasupra Pennsylvaniei, centrul de monitorizare îi trimisese un mesaj pe calculator. *Adresa la care a fost lăsată corespunde locuinţei lui Thomas Walks the Ground – nepotul unui Călător amerindian eliminat. Imunologia computaţională a depistat remarci negative referitoare la Fraţi făcute de acest individ pe un site web al tribului Ciorilor.*

Avionul cu reacţie se înclină mult pe o aripă în timp ce se apropiau de un aeroport regional din apropierea centrului de cercetare al Fundaţiei Evergreen. Boone îşi închise calculatorul şi îi aruncă o privire lui Michael. Fraţii îl găsiseră pe acest tînăr şi-l salvaseră de Arlechini, dar el ar putea refuza să coopereze. Pe Boone îl enerva faptul că oamenii încă mai refuzau să recunoască adevărul. Nu era cazul să-şi facă griji în legătură cu religia sau filosofia; adevărul era determinat de cei care erau la putere.

* * *

Avionul fundaţiei ateriză la aeroportul Westchester County şi rulă încet pînă la un hangar privat. Cîteva minute mai tîrziu, Boone coborî treptele avionului. Cerul era plumburiu din cauza norilor, şi în aer plutea un miros de toamnă rece.

Lawrence Takawa aştepta lîngă ambulanţa care urma să-l transporte pe Michael la Centrul de cercetare al Fundaţiei Evergreen. Acesta dădu ordine unei echipe de paramedici, apoi se duse spre Boone.

— Bun venit înapoi. Cum e Michael?

— Va fi bine. La centru e totul pregătit?

— Eram pregătiţi de acum două zile, dar a trebuit să facem nişte ajustări de ultim moment. Generalul Nash a contactat echipa de evaluare psihologică şi aceştia ne-au dat o nouă strategie privind modul în care să tratăm cu Michael.

În vocea lui Lawrence Takawa era o uşoară tensiune, iar Boone se uită la tînăr. De fiecare dată cînd îl vedea pe asistentul lui Nash, acesta ducea ceva – o mapă, un dosar, o foaie de hîrtie – un obiect care-i proclama autoritatea.

— Ai o problemă cu asta? întrebă Boone.

— Noua strategie pare cam *agresivă*, spuse Lawrence. Nu ştiu dacă asta e necesar.

Boone se întoarse pe călcîie şi privi înapoi spre avion. Dr. Potterfield supraveghea o echipă de paramedici care puneau targa pe pistă.

— Totul s-a schimbat acum că Arlechinii au controlul asupra lui Gabriel. Trebuie să ne asigurăm că Michael lucrează pentru tabăra noastră.

Lawrence se uită la mapa sa.

— Am citit rapoartele preliminare despre cei doi fraţi. Se pare că au o relaţie strînsă.

— Dragostea nu e decît un alt mod de manipulare, zise Boone. Putem să folosim această emoţie aşa cum folosim ura sau frica.

Targa lui Michael fu aşezată pe un cărucior de oţel şi împinsă pe pistă la ambulanţă. Arătînd încă îngrijorat, Dr. Potterfield rămase lîngă pacient.

— Înţelegi obiectivul nostru, d-le Takawa?

— Da, domnule.

Boone făcu o mişcare rapidă cu mîna dreaptă, părînd să includă avionul şi ambulanţa şi toţi angajaţii care lucrau pentru Fraţi.

— Asta e armata noastră, spuse el. Iar Michael Corrigan a devenit noua noastră armă.

25

Vicki Fraser îi privea pe Hollis şi pe Gabriel cum apucară motocicleta şi-o ridicară ca s-o pună în partea din spate a furgonetei.

— Condu tu, spuse Hollis şi-i aruncă cheile lui Vicki. El şi Gabriel se ghemuiră lîngă motocicletă în timp ce Maya rămase pe locul pasagerului din faţă cu puşca în poală.

O luară spre vest şi se rătăciră pe străzile rezidenţiale înguste care străbăteau dealurile de la Hollywood. Gabriel îi tot punea întrebări Mayei despre trecutul familiei sale; părea disperat să afle totul cît mai repede posibil.

Vicki ştia doar cîteva lucruri despre Călători şi Arlechini, aşa că ascultă cu atenţie conversaţia. Abilitatea de a trece pe alte tărîmuri părea să fie genetică, moştenită de la un părinte sau de la o rudă, dar din cînd în cînd apăreau noi Călători fără nici o legătură cu o anumită familie. Arlechinii ţin arbori genealogici elaboraţi ai Călătorilor din trecut, şi aşa aflase Thorn de tatăl lui Gabriel.

Hollis locuia la cîteva cvartale mai încolo de şcoala sa de capoeira. Casele de o singură familie in zonă aveau curţi în faţă şi straturi de flori, dar pe pereţi şi pe panourile de afişaj erau făcute tot felul de graffiti specifice bandelor de cartier. Cînd ieşiră de pe Florence Avenue, Hollis îi spuse Mayei să se ducă în partea din spate a furgonetei. Aşezîndu-se în faţă, o instrui pe Vicki să încetinească ori de cîte ori vedeau grupuri de tineri îmbrăcaţi cu haine prea largi şi bandane albastre. De fiecare dată cînd se opreau lîngă aceşti membri ai bandelor, Hollis dădea mîna cu ei şi le zicea pe numele lor de stradă.

— Se poate ca cineva să vină pe aici şi să întrebe de mine, le spuse. Ziceţi-le că sînt în cartierul greşit.

Aleea spre casa cu două camere a lui Hollis era blocată de o poartă din sîrmă întărită cu benzi de plastic. Odată ce intrară cu furgoneta pe alee şi închiseră poarta, vehiculul fu ascuns vederii celor de pe stradă. Hollis descuie uşa din spate şi intrară în casă. Fiecare încăpere era curată şi neaglomerată, iar Vicki nu văzu nici un semn al existenţei vreunei prietene. Perdelele erau făcute din cearşafuri, pe un capac curat de roată erau puse nişte portocale, şi un dormitor fusese umplut cu bare de haltere şi transformat într-o sală de sport.

Vicki se aşeză la masa din bucătărie cu Gabriel şi Maya. Hollis luă o puşcă de asalt dintr-un dulap cu mături, puse în ea un încărcător şi aşeză arma pe dulap.

— O să fim în siguranţă aici, spuse. Dacă atacă cineva casa, am să le dau de lucru, iar voi o să săriţi gardul în curtea din spate a vecinului meu.

Gabriel dădu din cap.

— Nu vreau să-şi rişte nimeni viaţa pentru mine.

— Sînt plătit pentru asta, spuse Hollis. Maya este cea care o face gratis.

Toată lumea se uita la Hollis care umplu un ceainic şi fierse apă pentru ceai. Deschise frigiderul şi scoase pîine, brînză, căpşuni şi două fructe coapte de mango.

— Vă e foame? întrebă. Cred că am destulă mîncare.

Vicki se hotărî să facă o salată de fructe în timp ce Hollis făcea sandvişuri cu brînză la prăjitor. Fetei îi făcu plăcere să stea la masă şi să taie căpşunile. Era incomod de stat lîngă Maya. Arlechinul arăta epuizat, dar nu părea să se relaxeze. Vicki se gîndi că trebuie să fie dureros să treci prin viaţă fiind gata întotdeauna să omori, aşteptîndu-te în orice clipă să fii atacat. Îşi aminti de scrisoarea pe care Isaac T. Jones o scrisese congregaţiei sale despre iad. Desigur, exista şi un iad adevărat. Profetul îl văzuse cu propriii ochi. *Dar, fraţi şi surori, principala voastră preocupare ar trebui să fie iadul pe care îl creaţi în propriile voastre inimi.*

— Mi-ai spus cîteva lucruri despre Călători cînd eram în maşină, îi zise Gabriel Mayei. Dar cum rămîne cu restul poveştii? Spune-mi despre Arlechini.

Maya reglă cureaua tubului în care-şi ducea sabia.

— Arlechinii îi apără pe Călători. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Sînt conducători şi reguli? Ţi-a dat cineva ordin să vii în America?

— Nu. A fost propria mea decizie.

— Dar de ce n-a venit cu tine tatăl tău?

Ochii Mayei priveau ţintă la solniţa din mijlocul mesei.

— Tatăl meu a fost ucis acum o săptămînă la Praga.

— Tabula au făcut-o? întrebă Hollis.

— Exact.

— Ce s-a întîmplat?

— Asta nu e problema voastră.

Vocea Mayei era controlată, dar corpul ei era aproape rigid din cauza furiei. Vicki simţi că Arlechinul era gata să sară în picioare şi să-i nimicească pe toţi.

— Am acceptat obligaţia de a-i proteja pe Gabriel şi pe fratele lui. Cînd o să termin cu asta, am să-l vînez pe omul care mi-a ucis tatăl.

— Michael şi cu mine avem ceva de-a face cu asta? întrebă Gabriel.

— Nu chiar. Tabula l-au vînat pe tatăl meu marea parte a vieţii lui. Aproape l-au omorît acum doi ani în Pakistan.

— Îmi pare rău ...

— Nu-ţi irosi emoţiile, zise Maya. Noi nu simţim nimic pentru restul lumii şi nu aşteptăm nimic în schimb. Cînd eram copil, tata obişnuia să-mi zică:

Verdammt durch das Fleisch. Gerettet durch das Blut. Înseamnă: Condamnaţi de carne. Mîntuiţi de sînge. Arlechinii sînt condamnaţi să ducă o bătălie fără sfîrşit. Dar poate Călătorii ne vor salva de Iad.

— Şi de cînd poartă bătălia asta? întrebă Hollis.

Maya îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Tata spunea că sîntem o linie neîntreruptă de războinici care datează de mii de ani. De Paştele evreiesc, aprindea lumînări şi citea din capitolul optsprezece al Evangheliei lui Ioan. După ce Iisus îşi petrece noaptea în grădina Ghetsemani, Iuda apare cu soldaţii romani şi cu ofiţerii trimişi de preotul-şef.

— Ştiu pasajul ăsta din Biblie, spuse Hollis. De fapt, e un detaliu ciudat acolo. Se presupune că Iisus este Prinţul Păcii. În întregul Nou Testament, nimeni n-a menţionat vreodată arme sau gărzi de corp, dar dintr-o dată unul din apostoli ...

— Este Petru, spuse Vicki.

— Exact. Acum îmi amintesc. Şi Petru trage o sabie şi-i taie urechea servitorului marelui preot, un bărbat pe nume…

De data asta Hollis se uită la Vicki, ştiind că ea are răspunsul.

— Malchus.

— Corect şi de data asta.

Hollis dădu din cap.

— Aşa că tipul cel rău stă acolo în grădină cu o singură ureche.

— Unii învăţaţi cred că Petru era zelot[57], spuse Maya. Dar tatăl meu credea că el a fost primul Arlechin menţionat vreodată într-un document istoric.

— Vrei să spui că Iisus a fost un Călător? întrebă Vicki.

— Arlechinii sînt luptători, nu teologi. Nu ne pronunţăm care Călător este adevărata întruchipare a Luminii. Cel mai important Călător ar putea fi Iisus sau Mohamed sau Buddha. Sau ar putea fi un obscur rabin hasidic[58] ucis în timpul Holocaustului. Noi îi apărăm pe Călători, dar nu le judecăm sfinţenia. Asta e treaba celor credincioşi.

— Dar tatăl tău cita din Biblie, spuse Gabriel.

— Mă trag din ramura europeană a Arlechinilor şi avem legături strînse cu creştinismul. De fapt, unii Arlechini citesc mai multe în Evanghelia lui Ioan. După ce Iisus a fost luat de romani, Petru –

— l-a renegat pe Iisus.

Hollis se întoarse cu spatele la cuptor.

— Era unul din apostoli, dar l-a renegat pe Domul său de trei ori.

---

[57] Membru al unei mişcări evreieşti din primul secol după Hristos care lupta împotriva guvernării romane din Palestina, ca fiind incompatibilă cu monoteismul strict.

[58] Adept al hasidismului, sectă mistică mozaică, întemeiată în Polonia în sec. XVIII.

— Legenda zice că Arlechinii sînt condamnaţi din cauza asta. Deoarece Petru n-a rămas loial în acel moment, trebuie să-i apărăm pe Călători pînă la sfîrşitul lumii.

— Se pare că nu crezi asta, zise Hollis.

— E doar o povestire din Biblie. N-o accept în ceea ce mă priveşte, dar cred că există într-adevăr o istorie secretă a lumii. Au existat întotdeauna războinici care i-au apărat pe pelerini sau pe alţi spiritualişti. În timpul Cruciadelor, un grup de cavaleri creştini a început să-i protejeze pe pelerinii care călătoreau în Ţara Sfîntă. Baldwin al II-lea, regele cruciat al Ierusalimului, i-a lăsat pe aceşti cavaleri să ocupe o parte din fostul templu evreiesc. Aceştia au început să-şi spună Cavalerii săraci ai lui Hristos şi Cavalerii Templului lui Solomon.

— Nu erau numiţi de obicei Templieri? întrebă Gabriel.

— Da, ăsta e numele comun. Templierii deveniră un ordin bogat şi puternic care controla biserici şi castele în întreaga Europă. Aveau corăbii şi împrumutau bani regilor europeni. În cele din urmă Templierii nu mai ocupară Ţara Sfîntă şi începură să-i apere pe cei care întreprindeau călătorii spirituale. Dezvoltară legături cu grupuri eretice, bogomilii[59] din Bulgaria şi catarii[60] din Franţa. Aceşti oameni erau gnostici[61], care credeau că sufletul este închis în trup şi că numai persoanele cărora li s-a încredinţat o cunoaştere secretă sînt în stare să scape din această închisoare şi să ajungă pe diverse tărîmuri.

— Apoi Templierii au fost distruşi, zise Gabriel.

Maya dădu din cap uşor, ca şi cum îşi amintea o poveste pe care-o aflase cu mult timp în urmă.

— Regele Filip al Franţei se temea de puterea lor şi voia să le confişte tezaurul. În 1307, şi-a trimis trupele la cartierul general al templierilor şi i-a arestat pentru erezie. Marele maestru al Templierilor a fost ars pe rug, iar ordinul a încetat să mai existe – public. Dar n-au fost ucişi decît cîţiva templieri. Majoritatea lor au început să ducă o viaţă clandestină şi şi-au continuat activităţile.

— E vremea prînzului, spuse Hollis.

Puse un platou cu sandvişuri pe masă, iar Vicki termină de făcut salata de fructe. Se aşezară cu toţii şi începură să mănînce. Maya se relaxase uşor, dar atmosfera încă mai era stînjenitoare. Arlechinul se uita la Gabriel de parcă ar fi încercat să hotărască dacă avea puterea de a trece dincolo. Gabriel părea să ştie la ce se gîndea ea. Se uita în farfurie şi abia ciugulea din mîncare.

---

[59] Adepţi ai bogomilismului - (în evul mediu) doctrină creştină dualistă, care nu recunoştea biserica ortodoxă şi autoritatea statului, avînd un caracter antifeudal.

[60] Adepţi ai unei secte maniheiste din evul mediu (în sud–vestul Franţei), care respingea sfintele taine ale bisericii şi nega purgatoriul şi posibilitatea mîntuirii.

[61] Adepţi ai gnosticismului, curent filozofic religios, apărut în sec. II, care îmbina teologia creştină cu filozofia elenistică şi cu unele concepţii panteiste ale religiilor orientale.

— Dar de ce vă numiţi Arlechini? o întrebă Hollis pe Maya. Arlechinii nu sînt un fel de actori cu faţa pictată, ca nişte clovni?

— Ne-am luat numele ăsta în secolul al şaptesprezecelea. Arlechinul este unul din personajele din commedia dell'arte[62] italiană, de obicei un servitor isteţ. Personajul Arlechinului poartă un costum în carouri. Uneori cîntă la lăută sau poartă o sabie de lemn. Arlechinul poartă întotdeauna o mască, ascunzîndu-şi identitatea.

— Dar ăsta e un nume italian, zise Hollis. Mi s-a spus că existau Arlechini şi în Japonia şi în Persia şi cam în fiecare loc din lume.

— În secolul al şaptesprezecelea, Arlechinii europeni au început să ia legătura cu războinicii din alte culturi care-i apărau şi ei pe Călători. Prima noastră alianţă a fost cu indienii Sikh din Punjab[63]. Ca şi Arlechinii, practicanţii Sikh fervenţi poartă o sabie ritualică numită kirpan. Cam în aceeaşi perioadă, am făcut alianţe şi cu războinicii budişti şi sufiţi[64]. În secolul al optsprezecelea, ni s-a alăturat un ordin de războinici evrei din Rusia şi Europa de est, care-i apărau pe rabinii ce studiau Kabala.

Vicki se întoarse spre Gabriel.

— Lion of the Temple, Arlechinul care l-a apărat pe Profet, provenea dintr-o familie evreiască.

Hollis părea amuzat.

— Ştii, am fost în oraşul ăla din Arkansas unde l-au linşat pe Isaac T. Jones. Cu treizeci de ani în urmă, Asociaţia naţională de promovare a persoanelor de culoare şi un grup de evrei au amplasat împreună o placă comemorativă în onoarea lui Zachary Goldman. Au făcut un gest de înfrăţire în numele păcii şi al dragostei deoarece Arlechinul ăsta a omorît doi rasişti nenorociţi cu o rangă.

— A existat vreodată o Adunare a Arlechinilor? întrebă Gabriel. Diversele grupuri s-au întîlnit vreodată în aceeaşi încăpere?

— Asta nu se va întîmpla vreodată. Arlechinii respectă caracterul aleatoriu al luptei. Nu ne plac regulile. Familiile de Arlechini sînt legate între ele prin căsătorii, tradiţii şi prietenii. Unele familii sînt aliate de sute de ani. Nu avem conducători aleşi sau o constituţie. Există doar un mod specific

---

[62] Un gen de comedie apărut în Italia în secolele XVI şi XVII, caracterizat de improvizaţii faţă de ideea standard a intrigii şi de folosirea personajelor stereotipe, adesea purtînd măşti şi costume tradiţionale.

[63] Regiune istorică din India de nord-vest şi Pakistanul de nord delimitată de fluviile Ind şi Jumna. A fost un centru al civilizaţiei preistorice din valea Indusului şi după 1500 î.Hr. locul aşezărilor ariene timpurii. Mogulii au făcut renumită regiunea din punct de vedere cultural. Punjab-ul a fost controlat de Sikh din 1799 pînă în1849, cînd a fost anexat de Imperiul Britanic. În 1947 a fost împărţit între India şi Pakistan.

[64] Adepţi ai sufismului, curent principal al misticii musulmane, apărut în sec. VIII în Arabia şi Persia ca reacţie împotriva islamismului, cu caracter anticlerical şi ascetic.

Arlechinilor de a privi lumea. Unii Arlechini luptă deoarece este destinul nostru. Unii dintre noi luptă ca să apere libertatea. Nu vorbesc despre libertatea de a cumpăra paisprezece feluri diferite de pastă de dinţi sau despre nebunia care-l face pe un terorist să arunce în aer un autobuz. Adevărata libertate este tolerantă. Le dă oamenilor dreptul de a trăi şi de a gîndi în moduri noi.

— Tot vreau să ştiu despre „Condamnaţi de carne. Mîntuiţi de sînge”, spuse Hollis. Despre al cui sînge e vorba? Al Tabula, al Arlechinilor sau al Călătorilor?

— Alege cum îţi place, zise Maya. Poate că e vorba de al tuturor.

* * *

În casă era un singur dormitor. Hollis propuse ca cele două femei să împartă patul, iar el şi Gabriel să doarmă în camera de zi. Vicki îşi dădu seama că Mayei nu-i plăcea ideea. Acum că-l găsise pe Gabriel, părea să nu fie liniştită dacă nu-l avea sub ochi.

— O să fie bine, şopti Vicki. Gabriel e la numai cîţiva metri de noi. Dacă vrei, putem lăsa uşa deschisă. În plus, Hollis are puşca.

— Hollis e un mercenar. Nu ştiu cît de mult e dispus să se sacrifice.

Maya merse de cîteva ori de la camera de zi la dormitor ca şi cum memora poziţia uşilor şi a pereţilor. Apoi intră în dormitor şi strecură lamele celor două cuţite ale ei între somieră şi saltea. Dacă lăsa mîna în jos, putea trage imediat un cuţit din teacă. În cele din urmă se băgă în pat, iar Vicki se aşeză de cealaltă parte a saltelei.

— Noapte bună, zise Vicki, dar Maya nu-i răspunse.

Vicki dormise cu sora ei mai mare şi cu mai multe verişoare în vacanţe, şi era obişnuită să se tot foiască în pat. Maya era cît se poate de diferită. Arlechinul se culcă pe spate cu mîinile încleştate pumni. Arăta de parcă o greutate imensă îi apăsa corpul.

26

Cînd Maya se trezi a doua zi de dimineaţă, văzu o pisică neagră cu gîtul alb stînd pe şifonier.

— Ce vrei? o întrebă în şoaptă, dar nu primi nici un răspuns.

Pisica sări pe podea, se strecură prin uşă şi-o lăsă singură.

Auzi voci şi trase cu ochiul pe fereastra dormitorului. Hollis şi Gabriel erau pe alee, inspectînd motocicleta avariată. Cumpărarea unei roţi noi însemna o tranzacţie monetară şi contactul cu o afacere care avea legătură cu Uriaşa Maşinărie. Tabula aveau să afle despre motocicleta deteriorată şi urmau să activeze programele de căutare pe calculator ca să monitorizeze vînzările de anvelope de motocicletă din zona Los Angeles-ului.

Gîndindu-se la următoarea ei mişcare, Maya se duse la baie şi făcu un duş rapid. Scuturile pentru degete care o ajutaseră să treacă de biroul de imigrări al Statelor Unite începeau să se decojească de pe arătătoarele ei ca nişte fîşii de piele moartă. Se îmbrăcă, îşi prinse ambele cuţite de braţe şi-şi verifică celelalte arme. Pisica neagră reapăru cînd ieşi din baie şi o conduse în hol. Vicki spăla vasele în chiuvetă.

— Văd că l-ai cunoscut pe Garvey.

— Aşa-l cheamă?

— Da. Nu-i place să fie atins şi nu toarce. Nu cred că asta e normal.

— N-am de unde să ştiu, spuse Maya. N-am avut niciodată un animal de companie.

Pe dulap era un filtru de cafea. Maya îşi turnă cafea într-o cană de un galben viu şi puse în ea nişte frişcă.

— Tocmai am făcut nişte turte de mălai. Ţi-e foame?

— Clar.

Vicki tăie o felie groasă de turtă de mălai şi o puse într-un castron. Cele două tinere se aşezară amîndouă la masă. Maya unse nişte unt pe turtă, apoi puse o lingură de gem de mure. Prima înghiţitură fu delicioasă, şi simţi un moment de plăcere neaşteptată. Totul în bucătărie era curat şi organizat. Petice de lumină străluceau pe podeaua cu linoleum verde. Deşi Hollis se îndepărtase de biserică, o fotografie înrămată a lui Isaac T. Jones atîrna pe peretele din spatele frigiderului.

— Hollis o să meargă să cumpere nişte piese de motocicletă, spuse Vicki. Dar vrea ca Gabriel să nu fie văzut de nimeni şi să rămînă aici.

Maya încuviinţă din cap în timp ce înghiţea turta.

— E un plan bun.

— Şi ce-ai de gînd să faci?

— Nu sînt foarte sigură. Trebuie să iau legătura cu prietenul meu din Europa.

Vicki luă vasele murdare şi le puse în chiuvetă.

— Crezi că Tabula ştiu că ieri a condus Hollis?

— Poate. Asta depinde de ce-au văzut cei trei motociclişti cînd i-am depăşit.

— Şi ce se va întîmpla dacă află de Hollis?

Vocea Mayei era în mod deliberat monotonă şi lipsită de emoţie.

— O să încerce să-l prindă, să-l tortureze ca să obţină informaţii şi să-l omoare.

Vicki se întoarse cu un prosop de vase în mînă.

— Asta i-am zis şi eu lui Hollis, dar a glumit în legătură cu asta. A zis că întotdeauna caută noi parteneri de luptă.

— Cred că Hollis se poate apăra singur, Vicki. E un luptător foarte bun.

— E mult prea încrezător. Cred c-ar trebui…

Uşa scîrţîi, se deschise şi Hollis intră înăuntru.

— Ok, am lista de cumpărături.

Îi zîmbi lui Vicki.

— De ce nu vii cu mine? O să cumpărăm o nouă anvelopă şi nişte mîncare pentru prînz.

— Ai nevoie de bani? întrebă Maya.

— Ai ceva?

Maya vîrî mîna în buzunar şi scoase cîteva bancnote de douăzeci de dolari.

— Folosiţi bani gheaţă. După ce cumpăraţi anvelopa, plecaţi imediat din magazin.

— N-avem nici un motiv să mai stăm pe-acolo.

— Evitaţi magazinele cu camere de supraveghere în parcare. Camerele pot fotografia plăcuţele cu numerele de înmatriculare.

Maya se uită cum pleacă Vicki şi Hollis. Gabriel încă mai era afară pe alee, scoţînd anvelopa de pe janta roţii. Maya se asigură că poarta e închisă, ascunzîndu-l pe Gabriel de ochii tuturor celor care conduceau pe stradă. Se gîndi să discute următorul pas cu el, dar decise că trebuia să vorbească mai întîi cu Linden. Gabriel păruse copleşit de tot ceea ce-i spusese ieri. Avea probabil nevoie de timp să se gîndească la toate.

Maya se întoarse în dormitor, îşi porni laptop-ul şi intră pe Internet cu ajutorul telefonului său prin satelit. Linden fie dormea, fie nu era la calculator. Îi luă o oră ca să-l găsească şi să-l urmeze într-o încăpere de discuţii sigură. Folosind limbaj moderat care să nu activeze Carnivora, îi descrise cele petrecute.

— Concurenţii noştri în afaceri au răspuns cu tactici de marketing agresive. Chiar acum sînt în casa angajatului meu împreună cu noul nostru asociat.

Maya folosi un cod bazat pe numere prime aleatorii ca să-i dea lui Linden adresa casei.

Arlechinul francez nu răspunse, şi după cîteva minute ea tastă:

— Ai înţeles?

— Noul nostru asociat are capacitatea de a călători în locuri îndepărtate?

— Deocamdată nu.

— Vezi ceva care să indice această capacitate?

— Nu. Este doar un cetăţean obişnuit.

— Trebuie să-l prezinţi unui profesor care să-i evalueze puterea.

— Nu e responsabilitatea noastră, tastă Maya.

Arlechinii trebuiau doar să-i găsească şi să-i protejeze pe Călători. Nu se implicau în călătoria spirituală a nimănui.

Încă o dată, urmă o pauză de cîteva minute, timp în care Linden păru să se gîndească ce să răspundă. În cele din urmă începură să apară cuvinte pe ecranul calculatorului.

— Concurenţii noştri au căpătat controlul asupra fratelui mai mare şi l-au dus cu avionul la un centru de cercetare din apropierea New York-ului. Plănuiesc să-i evalueze capacitatea şi să-l instruiască. În acest punct, nu le cunoaştem obiectivul mai mare. Dar trebuie să ne folosim toate resursele ca să le facem faţă.

— Şi noul nostru asociat este principala noastră resursă?

— Întocmai. A început competiţia. În momentul ăsta, concurenţii noştri cîştigă.

— Dacă nu va coopera?

— Foloseşte toate mijloacele necesare ca să-l faci să se răzgîndească. În partea de sud-vest a Statelor Unite trăieşte un profesor, protejat de o comunitate de prieteni. Du asociatul în acel loc în trei zile. În acest timp, îi voi contacta pe prietenii noştri şi le voi spune că veniţi. Destinaţia voastră este…

Urmă o altă pauză şi apoi pe ecran apăru un şir lung de numere codate.

— Confirmă transmisia, tastă Linden.

Maya nu răspunse.

Cuvintele apărură din nou, de data asta cu majuscule care cereau în mod imperios acordul ei.

— CONFIRMĂ TRANSMISIA.

Nu-i răspunde, îşi spuse Maya. Se gîndi să părăsească casa şi să-l ducă pe Gabriel peste graniţă, în Mexic. Ăsta era cel mai sigur lucru pe care-l putea face. Trecură cîteva secunde, apoi tastă încet.

— Informaţii primite.

Ecranul se goli, iar Linden dispăru. Maya decodă numerele cu ajutorul calculatorului ei şi descoperi că trebuia să călătorească pînă într-un oraş numit San Lucas, din Arizona de Sud. Şi ce se va întîmpla acolo? Alţi duşmani? O altă confruntare? Ştia că Tabula îi vor căuta folosind întreaga putere a Uriaşei Maşinării.

Se întoarse în bucătărie şi deschise uşa. Gabriel stătea pe alee lîngă motocicletă. Găsise un umeraş de haine, îl îndreptase şi îndoise un capăt al tijei de metal. Acum folosea acest instrument improvizat ca să se asigure că axul roţii din spate era bine aliniat.

— Gabriel, aş dori să mă uit la sabia pe care o ai cu tine.

— Te rog. Iese un pic din rucsacul meu. L-am lăsat lîngă canapeaua din camera de zi.

Ea rămase în prag, neştiind ce să zică. El nu părea să-şi dea seama de lipsa de respect pe care o arăta faţă de arma sa.

Gabriel se opri din lucru.

— Ce nu e-n regulă?

— Sabia asta e foarte specială. Cel mai bine-ar fi să mi-o dai chiar tu.

Păru surprins, apoi zîmbi şi ridică din umeri.

— Sigur. Dacă asta vrei. Dă-mi un minut.

Maya îşi aduse valiza în camera de zi şi se aşeză pe canapea. Auzi apa curgînd prin ţevi în timp ce Gabriel îşi spăla unsoarea de pe mîini la bucătărie. Cînd intră în camera de zi, se uită lung la ea de parc-ar fi fost o nebună care l-ar fi putut ataca. Maya îşi dădu seama că pe sub mînecile puloverului de bumbac era vizibil conturul cuţitelor ei.

Thorn o avertizase în legătură cu relaţia ciudată dintre Arlechini şi Călători. Numai pentru că Arlechinii îşi riscau viaţa ca să-i apere pe Călători, asta nu însemna că cele două grupuri se plăceau. Cei care treceau pe alte tărîmuri deveneau de obicei mai spirituali. Dar Arlechinii rămîneau întotdeauna legaţi de pămînt, mînjiţi de moartea şi violenţa celui de-al Patrulea Tărîm.

Cînd Maya avea paisprezece ani, călătorise prin Europa de est împreună cu Mother Blessing. În clipa în care Arlechinul irlandez dădea un ordin, atît cetăţenii cît şi paraziţii se grăbeau s-o asculte. *Da, doamnă. Desigur, doamnă. Sperăm că nu sînt nici un fel de probleme.* Mother Blessing depăşise un fel de limită, iar oamenii simţeau asta imediat. Maya îşi dădu seama că nu era încă suficient de puternică încît să fie aşa.

Gabriel se duse la rucsac şi scoase sabia – care se afla încă în teaca sa de lac negru. I-o oferi Mayei cu ambele mîini.

Ea simţi echilibrul perfect al săbiei şi ştiu imediat că era o armă specială. Mînerul învelit în piele sub formă de raze era înfăşurat în fire cu o montură din jad verde închis.

— Tatăl meu i-a dat această sabie tatălui tău cînd erai copil.

— Nu-mi amintesc, spuse Gabriel. În copilărie, era întotdeauna acolo.

Ţinînd teaca pe genunchi, Maya trase încet sabia, apoi o ridică şi se uită pe lungimea lamei. Era o sabie în stil tachi, o sabie menită a fi purtată cu marginea în jos. Forma era perfectă, dar adevărata frumuseţe se vedea la *hamon*, despărţitura dintre marginea călită a lamei şi metalul necălit al restului săbiei. Zonele strălucitoare ale oţelului, numite *nie*, contrastau cu un uşor abur alb-perlat. Îi amintea Mayei de peticele de pămînt care se văd printr-o zăpadă uşoară de primăvară.

— De ce e sabia asta aşa de importantă? întrebă Gabriel.

— A fost folosită de Sparrow, un Arlechin japonez. Era singurul Arlechin care mai rămăsese în Japonia: ultimul supravieţuitor al unei tradiţii nobile. Sparrow era renumit pentru curajul său şi pentru inventivitatea sa. Apoi a permis o slăbiciune în viaţa sa.

— Ce slăbiciune?

— S-a îndrăgostit de o tînără studentă. Gangsterii Yakuza care lucrau pentru Tabula au aflat şi-au răpit-o. Cînd Sparrow a încercat s-o salveze, a fost ucis.

— Atunci cum de-a ajuns sabia în America?

— Tatăl meu a găsit-o pe studentă. Era însărcinată şi se ascundea de Yakuza. A ajutat-o să fugă în America, iar ea i-a permis să ia sabia.

— Dacă obiectul ăsta era aşa de important, atunci cum de nu l-a păstrat tatăl tău?

— E un talisman. Asta înseamnă că e foarte veche şi că are propria sa putere. Un talisman poate fi o amuletă sau o oglindă – sau o sabie. Călătorii pot lua talismanele cu ei cînd trec într-un alt tărîm.

— Şi cum de-am ajuns noi s-o posedăm?

— Nu poţi poseda un talisman, Gabriel. Puterea sa există independent de lăcomia şi dorinţa oamenilor. Putem doar să folosim un talisman sau să-l transmitem altcuiva.

Maya se uită din nou la marginea săbiei.

— Talismanul ăsta trebuie curăţat şi uns. Dacă nu te superi…

— Sigur. Te rog.

Gabriel arăta stingherit.

— N-am petrecut timp lustruind-o.

Maya adusese cele necesare ca să-şi întreţină propria sabie. Scoase din valiză o bucată de hîrtie *hosho* moale făcută din partea interioară a scoarţei unui dud. Willow o învăţase cum să trateze o armă cu respect. Înclină uşor sabia şi începu să şteargă murdăria şi urmele de pete de pe lamă.

— Am veşti proaste, Gabriel. Acum cîteva minute am luat legătura pe Internet cu un alt Arlechin. Prietenul meu are un spion în interiorul organizaţiei Tabula şi mi-a conformat că aceştia l-au prins pe fratele tău.

Gabriel se aplecă înainte pe scaun.

— Ce putem face? Unde-l ţin?

— Este ţinut la un centru de cercetare păzit de lîngă New York. Chiar dacaş şti locul exact, ar fi dificil să-l eliberăm.

— De ce nu putem contacta poliţia?

— Poliţiştii obişnuiţi poate că sînt cinstiţi, dar asta nu ne va ajuta cauza. Duşmanii noştri pot manipula Uriaşa Maşinărie – sistemul de calculatoare din întreaga lume care monitorizează şi controlează societatea noastră.

Gabriel dădu din cap.

— Părinţii noştri îl numeau Matricea.

— Tabula pot intra în calculatoarele poliţiei şi pot introduce rapoarte false. Au pus probabil un mesaj în sistem cum că tu şi cu mine sîntem căutaţi pentru crimă.

— Bine, să uităm de poliţie. Hai să mergem acolo unde-l ţin pe Michael.

— Sînt o singură persoană, Gabriel. L-am angajat pe Hollis să lupte, dar nu ştiu dacă mă pot baza pe el. Tata obişnuia să le spună luptătorilor „săbii”. E doar un alt mod de a număra oamenii care sînt de partea ta. În momentul ăsta, eu n-am destule săbii ca să atac un centru de cercetare apărat de Tabula.

— Trebuie să-l ajutăm pe fratele meu.

— Nu cred că-l vor omorî. Tabula au un plan care implică ceva denumit „computer cuantic” şi folosirea unui Călător. Vor să-l pregătească pe fratele tău ca să treacă pe alte tărîmuri. Toate astea sînt noi. Nu ştiu cum o vor face. Călătorii sînt învăţaţi de obicei de cineva numit Găsitorul Căii.

— Asta ce mai e?

— Dă-mi un moment şi-am să-ţi explic…

Maya verifică din nou lama şi văzu cîteva mici zgîrieturi şi adîncituri în metal. Numai un expert japonez denumit *togishi* putea ascuţi arma asta. Tot ce putea face ea era să acopere lama cu ulei ca să nu ruginească. Luînd o sticluţă maronie, turnă ulei de cuişoare pe o bucată de tifon. Mirosul dulce de cuişoare se răspîndi în cameră în timp ce ea ştergea uşor lama. Pentru o clipă, ştiu ceva cu o siguranţă deplină. Sabia asta e foarte puternică. A ucis şi va ucide din nou.

— Un Găsitor al Căii este un tip de profesor deosebit. De obicei e o persoană cu pregătire spirituală. Găsitorii Căii nu sînt Călători – nu pot ajunge pe alte tărîmuri – dar pot ajuta pe cineva care are acest dar.

— Şi unde-i poţi găsi?

— Prietenul meu mi-a spus unde-l pot găsi pe un Găsitor al Căii care trăieşte în Arizona. Această persoană va afla dacă ai puterea.

— Ce vreau de fapt să fac este să-mi repar motocicleta şi să plec de-aici.

— Ăsta ar fi un lucru nesăbuit. Fără protecţia mea, Tabula te-ar găsi în cele din urmă.

— N-am nevoie de protecţia nimănui, Maya. Am trăit în afara Matricei aproape toată viaţa.

— Dar acum te caută cu toate resursele şi puterea lor. Nu înţelegi ce pot face.

Gabriel arăta mînios.

— Am văzut ce s-a întîmplat cu tatăl meu. Arlechinii nu ne-au salvat. Nimeni n-a făcut-o.

— Cred c-ar trebui să vii cu mine.

— De ce? Ce rost are?

Ţinînd în continuare sabia, Maya vorbi lent, amintindu-şi ce-o învăţase Thorn.

— Unii oameni cred că tendinţa firească a omenirii este să fie intolerantă, plină de ură şi crudă. Cei puternici vor să-şi menţină poziţia, şi vor distruge pe oricine îi contestă.

— Asta pare clar, spuse Gabriel.

— Impulsul de a-i controla pe ceilalţi este foarte puternic, dar dorinţa de libertate şi capacitatea de a manifesta compasiune vor exista întotdeauna. Întunericul este pretutindeni, dar cu toate astea Lumina tot apare.

— Şi crezi că asta se întîmplă datorită Călătorilor?

— Apar la fiecare generaţie. Călătorii părăsesc această lume şi apoi se întorc să-i ajute pe ceilalţi. Ei inspiră omenirea, ne dau idei noi şi ne conduc înainte ...

— Poate că tata era unul din oamenii ăştia, dar asta nu înseamnă că Michael şi cu mine avem aceeaşi capacitate. Nu mă duc în Arizona să-l întîlnesc pe profesorul ăla. Vreau să-l găsesc pe Michael şi să-l ajut să scape.

Gabriel se uită spre uşă ca şi cum decisese deja să plece. Maya încercă să regăsească calmul pe care-l simţea cînd se lupta. Trebuia să spună lucrul potrivit sau el va pleca.

— Poate că îţi vei întîlni fratele pe un alt tărîm.

— Nu ştii asta.

— Nu pot să-ţi promit nimic. Dacă sînteţi amîndoi Călători, s-ar putea întîmpla. Tabula îl vor învăţa pe Michael cum să treacă dincolo.

Gabriel o privi drept în ochi. Pentru o clipă, fu uimită de curajul şi puterea lui. Apoi lăsă capul în jos, şi redeveni încă o dată un tînăr obişnuit îmbrăcat în blugi şi într-un tricou decolorat.

— Poate că mă minţi, spuse el încet.

— Va trebui să-ţi asumi riscul ăsta.

— Dacă mergem în Arizona, eşti sigură că-l vom găsi pe Găsitorul Căii?

Maya dădu din cap.

— Locuieşte lîngă un oraş numit San Lucas.

— Am să merg acolo şi-am să mă întîlnesc cu el. Apoi voi hotărî ce-am să fac.

Se ridică repede şi ieşi din cameră. Maya rămase pe canapea cu sabia de jad. Lama era perfect unsă, iar oţelul scînteie cînd balansă sabia prin aer. Pune-o deoparte, îşi spuse. Ascunde-i puterea în întuneric.

* * *

Din bucătărie se auziră voci. Păşind încet ca să nu scîrţîie podeaua de lemn, Maya intră în sufragerie şi se uită printr-o crăpătură a uşii. Hollis şi Vicki se întorseseră. Pregăteau prînzul în timp ce bîrfeau despre biserica lor. Se părea că două femei în vîrstă se certaseră cine face cel mai bun tort de nuntă, iar congregaţia se împărţise în două tabere.

— Aşa că atunci cînd verişoara mea a ales-o pe Miss Anne să-i facă tortul, Miss Grace a venit la recepţie şi s-a prefăcut că i s-a făcut rău mîncînd din el.

— Asta nu mă surprinde. Dar mă mir că n-a pus un gîndac mort în aluat.

Rîseră amîndoi în acelaşi timp. Hollis îi zîmbi lui Vicki, apoi se uită repede în altă parte. Maya făcu podeaua să scîrţîie ca să-i anunţe că era în cealaltă cameră, aşteptă cîteva secunde, apoi intră în bucătărie.

— Am vorbit cu Gabriel. O să pună noua anvelopă şi vom pleca mîine dimineaţă.

— Unde vă duceţi? întrebă Hollis.

— Departe de Los Angeles. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Ok. E alegerea ta.

Hollis ridică din umeri.

— Poţi să-mi dai vreo informaţie?

Maya se aşeză la masa din bucătărie.

— E un risc să foloseşti cecuri sau să faci transferuri bancare. Tabula au devenit foarte abili la monitorizarea lucrurilor de genul ăsta. Peste cîteva zile, vei primi o revistă sau un catalog într-un plic cu timbru german. Între pagini vor fi ascunse bancnote de o sută de dolari. E posibil să fie nevoie de două sau trei livrări, dar îţi vom plăti 5.000 de dolari.

— Sînt prea mulţi bani, spuse Hollis. Era vorba de o mie de dolari pe zi şi te ajut doar de două zile.

Maya se întrebă dacă Hollis ar mai fi spus asta dacă Vicki n-ar fi fost de faţă. Dacă-ţi place de cineva, asta te face nesăbuit şi vulnerabil. Hollis voia să pară nobil în faţa fetei.

— M-ai ajutat să-l găsesc pe Gabriel. Te plătesc pentru serviciile tale.

— Şi asta e tot?

— Da. Contractul e anulat.

— Haide, Maya. Tabula nu vor renunţa. Vor continua să vă caute pe tine şi pe Gabriel. Dacă chiar vrei să-i induci în eroare, ar trebui să le dai informaţii false. Să faci să pară că eşti încă în Los Angeles.

— Şi cum ai face asta?

— Am cîteva idei.

Hollis se uită la Vicki. Da, îl privea.

— Voi, Arlechinii, îmi plătiţi 5.000 de dolari. Aşa că vă voi oferi încă trei zile de muncă.

27

A doua zi de dimineaţă, Vicki se trezi devreme şi făcu cafea şi biscuiţi pentru toată lumea. După ce mîncară, ieşiră afară, iar Hollis inspectă furgoneta Mayei. Puse ulei la motor şi schimbă numerele de înmatriculare cu cele ale unei maşini care nu mai mergea de-a unui vecin. Apoi scotoci prin dulapuri şi veni cu provizii: sticle de plastic cu apă şi haine de schimb pentru Gabriel, o cutie lungă de carton în care să ascundă puşca şi o hartă care să-i îndrume către Arizona de Sud.

Maya propuse să ducă motocicleta în furgonetă – măcar pînă cînd ieşeau din California – dar Gabriel respinse ideea.

— Exagerezi, îi spuse. În momentul ăsta, sînt mai mult de o sută de mii de vehicule care circulă pe autostrăzile din jurul Los Angeles-ului. Nu văd cum m-ar putea găsi Tabula.

— Căutarea nu este făcută de oameni, Gabriel. Tabula pot accesa camerele de supraveghere care sînt prinse de semnele de circulaţie de pe autostradă. Chiar acum, un program de scanare pe calculator procesează imagini, căutînd plăcuţele de înmatriculare ale motocicletei tale.

După ce se contraziseră cinci minute, Hollis găsi nişte sfoară de nailon în garaj şi prinse rucsacul lui Gabriel de partea din spate a motocicletei. Părea să fie un mod improvizat de a duce rucsacul, dar ascundea de fapt numărul de înmatriculare. Gabriel dădu din cap aprobator şi porni motocicleta, în timp ce Maya se urcă în furgonetă. Coborî geamul lateral şi-i salută din cap pe Vicki şi pe Hollis.

De-acum Vicki era obişnuită cu manierele Arlechinilor. Mayei îi era greu să spună „mulţumesc” sau „la revedere”. Poate comportamentul ei era determinat doar de lipsa de politeţe sau de mîndrie, dar Vicki hotărîse că motivul era altul. Arlechinii acceptaseră o obligaţie puternică: să-i apere pe Călători cu preţul vieţii. Faptul de a admite o prietenie cu cineva din afara lumii lor ar fi fost o povară în plus. De aceea preferau mercenarii, care puteau fi folosiţi şi apoi aruncaţi la o parte.

— De-acum, ar trebui să fii foarte atent, îi spuse Maya lui Hollis. Tabula au creat un sistem de detectare a transmisiunilor electronice. Fac de asemenea experimente cu lipituri - animale modificate genetic, care pot fi folosite pentru a omorî oameni. Cea mai bună strategie e să fii disciplinat, dar imprevizibil. Pentru calculatoarele Tabula e greu să calculeze o ecuaţie care implică ceva aleatoriu.

— Tu trimite-mi banii, zise Hollis. Nu-ţi face griji în privinţa mea.

Hollis deschise poarta spre alee. Gabriel ieşi primul, iar Maya îl urmă. Furgoneta şi motocicleta rulară încet pe stradă, luară virajul şi dispărură.

— Ce crezi? întrebă Vicki. Or să fie în siguranţă?

Hollis ridică din umeri.

— Gabriel a dus pînă acum o viaţă foarte independentă. Nu ştiu dacă va accepta ordine de la un Arlechin.

— Şi despre Maya ce crezi?

— În circuitul de lupte din Brazilia, la începutul meciului te duci în mijlocul ringului, arbitrul face prezentările, şi tu te uiţi în ochii adversarului. Unii cred că lupta e deja terminată în acel punct. Unul din cei doi doar pretinde că e curajos, în vreme ce cîştigătorul priveşte prin obstacol, dincolo de acesta.

— Şi Maya e aşa?

— Acceptă posibilitatea morţii, şi asta nu pare s-o sperie. E un mare avantaj pentru un războinic.

* * *

Vicki îl ajută pe Hollis să spele vasele şi să strîngă prin bucătărie. Hollis o întrebă dacă nu vrea să meargă cu el la şcoală şi să urmeze cursul de capoeira pentru începători de la ora cinci, dar Vicki spuse „nu, mulţumesc frumos”. Era timpul să se ducă acasă.

În maşină nu vorbiră. Hollis se tot uita la ea, dar ea nu se uita la el. Cînd făcuse un duş de dimineaţă, cedase curiozităţii şi căutase prin baie ca un detectiv. În sertarul din partea de jos a dulapului de la chiuvetă, găsi o cămaşă de noapte curată, un flacon de fixativ, tampoane igienice şi cinci periuţe de dinţi noi. Nu se aştepta ca Hollis să fie abstinent, dar cele cinci periuţe de dinţi, fiecare într-o cutie de plastic, sugeraseră o serie nesfîrşită de femei care se dezbrăcau şi se culcau în patul lui. Dimineaţa Hollis făcea cafeaua, o conducea pe femeie acasă, arunca periuţa de dinţi folosită şi o lua de la capăt.

Cînd ajunseră pe strada ei din Baldwin Hills, Vicki îi spuse lui Hollis să parcheze la colţ. Nu voia ca mama ei să-i vadă în maşină şi să iasă din casă alergînd. Josetta ar presupune tot ce-i mai rău despre Hollis – că rebeliunea fiicei ei fusese provocată de o relaţie secretă cu acest bărbat.

Se întoarse spre Hollis.

— Cum ai să-i convingi pe Tabula că Gabriel încă mai e în Los Angeles?

— N-am un plan precis, dar am să inventez eu ceva. Înainte ca Gabriel să plece, i-am înregistrat vocea pe casetofonul meu. Dacă-l aud vorbind de la un telefon local, vor presupune că mai este încă în oraş.

— Şi cînd se termină cu asta, ce-ai să faci în continuare?

— Am să iau banii şi-am să-mi repar şcoala. Avem nevoie de un sistem de aer condiţionat, iar proprietarul nu vrea să cumpere unul.

Probabil că ea îşi arătă dezamăgirea, căci Hollis păru supărat.

— Haide, Vicki. Nu te purta ca o fată bisericoasă. În ultimele douăzeci şi patru de ore n-ai fost deloc aşa.

— Cum adică aşa?

— Dispusă să-i judeci întotdeauna pe ceilalţi. Gata să-l citezi pe Isaac Jones ori de cîte ori ai ocazia.

— Da. Am uitat. Tu nu crezi în nimic.

— Cred în importanţa faptului de a vedea lucrurile limpede. Şi mi se pare evident că Tabula au toţi banii şi toată puterea. Sînt şanse mari să-i găsească pe Gabriel şi pe Maya. Ea e Arlechin, aşa că nu se va preda…

Hollis scutură din cap.

— Mă aştept să fie moartă în două săptămîni.

— Şi n-ai să faci nimic în privinţa asta?

— Nu sînt un idealist. Am părăsit biserica cu mult timp în urmă. Cum am spus, am să termin treaba asta. Dar n-am să lupt pentru o cauză pierdută.

Vicki luă mîna de pe mînerul portierei şi-l privi drept în faţă.

— Pentru ce e pregătirea ta, Hollis? Ca să faci bani? Asta-i tot? N-ar trebui să lupţi pentru ceva care să-i ajute pe ceilalţi? Tabula vor să-i prindă şi să-i controleze pe toţi cei care ar putea fi Călători. Vor ca noi, ceilalţi, să ne purtăm ca nişte roboţei, ascultînd de chipurile pe care le vedem la televizor, urînd şi temîndu-ne de oameni pe care nu i-am întîlnit niciodată.

Hollis ridică din umeri.

— Nu spun că n-ai dreptate. Dar asta nu schimbă nimic.

— Şi dacă are loc o mare bătălie, de care parte ai să fii?

Apucă din nou mînerul portierei, pregătindu-se să plece, dar Hollis îi atinse mîna stîngă. Trăgînd-o uşor, o apropie de el, apoi se aplecă şi-o sărută pe buze. Se simţiră de parc-ar fi curs lumină prin amîndoi, numai pentru că fuseseră uniţi o clipă. Vicki se trase şi deschise portiera.

— Mă placi? întrebă el. Recunoaşte că mă placi.

— Datoria Neplătită, Hollis. Datoria Neplătită.

Vicki merse repede pe trotuar şi traversă peluza unui vecin ca să ajungă la uşa casei ei. Nu te opri, îşi spuse. Nu privi înapoi.

28

Maya studie harta şi văzu că o autostradă interstatală ducea direct de la Los Angeles la Tucson. Dacă urmau linia asta verde groasă, urmau să ajungă acolo în şase sau şapte ore. O rută directă era eficientă, dar şi mai periculoasă. Tabula o să-i caute pe principalele autostrăzi. Maya se hotărî să traverseze Deşertul Mojave în Nevada de Sud, apoi să meargă pe drumuri locale prin Arizona.

Sistemul de autostrăzi era derutant, dar Gabriel ştia pe unde s-o ia. Mergea cu motocicleta în faţa ei, ca o escortă a poliţiei, gesticulînd cu mîna dreaptă ca să-i spună să încetinească, să schimbe benzile, s-o ia pe o anumită rampă. La început urmară autostrada interstatală pînă în ţinutul Riverside. Cam la fiecare douăzeci de mile, treceau pe lîngă un centru de cumpărături cu magazine-depozit mari. În jurul magazinelor erau grupate comunităţi rezidenţiale de case identice cu acoperişuri de ţiglă roşie şi peluze de un verde strălucitor.

Toate aceste oraşe aveau nume care apăreau pe semnele de pe drum, dar pentru Maya erau la fel de artificiale ca şi decorurile de placaj de pe o scenă de operă. Nu putea crede că cineva ajunsese în locurile astea într-o căruţă cu coviltir ca să are pămîntul şi să construiască o şcoală. Oraşele de pe autostradă arătau deliberat, ca şi cum vreo corporaţie Tabula proiectase întreaga comunitate şi cetăţenii urmaseră planul: să cumpere case, să-şi ia slujbe, să aibă copii şi să-i încredinţeze Uriaşei Maşinării.

Cînd ajunseră într-un oraş numit Twentynine Palms[65], ieşiră de pe şoseaua principală şi o luară pe un drum asfaltat cu două benzi care străbătea Deşertul Mojave. Partea asta din America era diferită de comunităţile de pe autostradă. La început peisajul fu monoton şi sterp, apoi începură să treacă de grămezi de bolovani roşii – fiecare deal separat şi distinct ca şi piramidele. Acolo creşteau plante de yucca cu frunze ca nişte săbii şi Joshua trees cu ramuri răsucite care-i aminteau Mayei de nişte braţe ridicate spre cer.

Acum că ieşiseră de pe autostradă, Gabriel începu să se bucure de călătorie. Se înclina de pe o parte pe alta, făcînd S-uri graţioase pe mijlocul drumului liber. Dintr-o dată, începu să meargă mult mai repede. Maya acceleră şi ea, încercînd să se ţină după el, dar Gabriel schimbă în viteza a cincia şi goni mult înaintea ei. Furioasă, îl urmări cum se micşorează din ce în ce mai tare, pînă cînd dispăru cu tot cu motocicletă la orizont.

[65] În limba engleză, Douăzeci şi nouă de palmieri.

Începu să se îngrijoreze cînd Gabriel nu se întoarse. Oare se hotărîse să uite de Găsitorul Căii şi să plece de unul singur? Sau se întîmplase ceva rău? Poate că Tabula îl prinseseră şi acum o aşteptau şi pe ea să apară. Trecură zece minute. Douăzeci de minute. Cînd era aproape înnebunită, un punct minuscul apăru pe drum, în faţa ei. Deveni din ce în ce mai mare, şi în cele din urmă Gabriel apăru din ceaţă. Mergea cu viteză mare cînd trecu pe lîngă ea în direcţia opusă, zîmbind şi făcîndu-i cu mîna. Nebun, gîndi ea. Nebun nenorocit.

Privind în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Gabriel întorcîndu-se şi gonind ca s-o ajungă din urmă. Cînd o depăşi din nou, ea claxonă şi semnaliză cu farurile. Gabriel se retrase pe cealaltă bandă şi conduse pe lîngă furgonetă, în timp ce Maya cobora geamul.

— Nu poţi face asta! strigă ea.

Gabriel făcu ceva la motocicletă, încît să scoată şi mai mult zgomot. Făcu semn spre ureche şi clătină din cap. „Îmi pare rău. Nu te aud.”

— Încetineşte! Trebuie să rămîi lîngă mine!

Rînji ca un băiat neastîmpărat, apăsă din nou pe acceleraţie şi se îndepărtă de ea. Încă o dată, o luă la goană pe drum şi fu absorbit de ceaţă. Pe un fund de lac secat apăru un miraj. Apa falsă scînteia şi curgea sub soarele alb.

* * *

Cînd ajunseră în oraşul Saltus, Gabriel opri în faţa unei combinaţii de mic magazin universal şi restaurant care era conceput să arate ca o cabană de buşteni a unui pionier. Făcu plinul motocicletei şi intră în clădire.

Maya puse nişte benzină în rezervorul furgonetei, îi plăti bătrînului care era proprietarul magazinului universal şi intră printr-un pasaj deschis în restaurant. Încăperea era decorată cu unelte de fermă şi cu corpuri de iluminat în formă de roată de căruţă. Pe pereţi erau capete împăiate de cerbi şi de oi de munte. Era după-amiază tîrziu şi înăuntru nu mai erau alţi clienţi.

Se aşeză într-un separeu vizavi de Gabriel şi-i dădură comanda unei chelneriţe plictisite care purta un şorţ cu pete. Mîncarea veni repede. Gabriel îşi înfulecă hamburger-ul şi comandă încă unul, în timp ce Maya abia ciugulea din omleta ei cu ciuperci.

Oamenii care puteau trece în alte tărîmuri deveneau adesea conducători spirituali, dar Gabriel Corrigan nu arăta nici un semn de spiritualitate. Marea parte a timpului se purta ca un tînăr obişnuit căruia îi plăceau motocicletele şi care punea prea mult ketchup în mîncare. Era doar un alt cetăţean – atîta tot – şi cu toate astea Maya se simţea stingherită cînd era în preajma lui. Bărbaţilor pe care-i cunoscuse la Londra le plăcea sunetul propriei lor voci. Te ascultau cu o ureche, în timp ce îşi aşteptau rîndul să vorbească. Gabriel era diferit. O

privea cu atenţie, se concentra asupra lucrurilor pe care le spunea ea şi părea să reacţioneze la stările ei de spirit diferite.

— Chiar te cheamă Maya? o întrebă el.

— Da.

— Şi care e numele tău de familie?

— N-am nici unul.

— Toată lumea are un nume de familie, zise Gabriel. În afară de cazul în care eşti un star rock sau un rege sau ceva de genul ăsta.

— La Londra, îmi spuneam Judith Strand. Am intrat în ţara asta cu un paşaport în care scria că sînt cetăţean german şi că mă numesc Siegrid Kohler. Am la mine paşapoarte de rezervă din trei ţări diferite. Dar „Maya” e numele meu de Arlechin.

— Ce înseamnă asta?

— Arlechinii aleg un nume special cînd ai doisprezece sau treisprezece ani. Te hotărăşti pur şi simplu asupra unui nume şi i-l spui familiei tale. Numele nu au întotdeauna o semnificaţie evidentă. Arlechinul francez care-şi spune „Linden” şi-a luat numele după un copac cu frunze în formă de inimă. Un Arlechin foarte feroce din Irlanda îşi spune Mother Blessing.

— Şi tu de ce te numeşti Maya?

— Mi-am ales un nume care să-l deranjeze pe tatăl meu. Maya este un alt nume al zeiţei Devi[66], consoarta lui Shiva[67]. Dar mai înseamnă şi iluzie, falsa lume a simţurilor. În asta am vrut să cred – în lucrurile pe care le puteam vedea şi auzi şi simţi. Nu în Călători şi în celelalte tărîmuri.

Gabriel privi în jur prin restaurantul micuţ şi prăfuit. Pe o pancartă scria: AVEM ÎNCREDERE ÎN DUMNEZEU[68]. TOŢI CEILALŢI SĂ PLĂTEASCĂ CU BANI GHEAŢĂ.

— Dar fraţii şi surorile tale? Şi ei aleargă dintr-un loc în altul cu săbii, căutînd Călători?

— Am fost singură la părinţi. Mama mea provenea dintr-o familie Sikh care trăia în Marea Britanie de trei generaţii. Ea mi-a dat asta…

Maya ridică încheietura mîinii drepte şi-i arătă brăţara de oţel.

— Se numeşte *kara*. Îţi aminteşte să nu faci nimic care ţi-ar putea aduce ruşine sau dizgraţie.

Maya dorea să termine de mîncat şi să iasă din restaurant. Dacă erau afară, îşi putea pune din nou ochelarii de soare şi-şi putea ascunde ochii.

— Cum era tatăl tău? întrebă Gabriel.

---

[66] În hinduism, zeiţă-mamă cu diverse manifestări şi roluri, în special cel de consoartă a lui Shiva.

[67] Una dintre principalele zeităţi hinduse, zeu adorat ca distrugătorul şi restauratorul lumilor şi în numeroase alte forme complementare. Conceput adesea ca membru al triadei care mai este alcătuită din Brahma şi Vishnu.

[68] Joc de cuvinte - în limba engleză „We trust in God”, o aluzie la inscripţia „In God we trust” de pe bancnotele americane, însemnînd „Credem în Dumnezeu”.

— Nu trebuie să ştii despre el.

— Era nebun? Te bătea?

— Sigur că nu. De obicei era în altă ţară încercînd să salveze un Călător. Tata nu ne spunea niciodată unde se duce. Nu ştiam niciodată dacă e viu sau mort. Nu ajungea acasă de ziua mea de naştere sau de Crăciun, apoi apărea într-un moment neaşteptat. Tata se purta întotdeauna ca şi cum totul era normal, ca şi cum ar fi fost la colţ pentru o halbă de bere. Cred că-mi era dor de el. Dar de asemenea nu-mi doream să vină acasă. Asta însemna că trebuia să reluăm lecţiile.

— Şi te-a învăţat cum să foloseşti sabia?

— Asta a fost doar o parte din ceea ce m-a învăţat. A trebuit de asemenea să învăţ karate, judo, kickboxing şi cum să trag cu diferite tipuri de arme. A încercat să mă facă să gîndesc într-un anumit fel. Dacă făceam cumpărături la un magazin, îmi cerea dintr-o dată să-i descriu toate persoanele pe care le văzusem. Dacă mergeam împreună cu metroul, mă punea să mă uit la toată lumea din vagon şi să stabilesc ordinea luptei. Trebuie să ataci întîi persoana cea mai puternică şi să-ţi croieşti drum printre ceilalţi.

Gabriel dădu din cap ca şi cum ar fi înţeles despre ce vorbea.

— Şi ce mai făcea?

— Cînd am mai crescut, Tata angaja hoţi sau drogaţi să mă urmărească pe străzi cînd ieşeam de la şcoală. Trebuia să-i observ şi să găsesc un mod de a scăpa de ei. Pregătirea mea s-a desfăşurat întotdeauna în stradă, cît mai periculos posibil.

Era pe punctul de a-i descrie lupta de la metrou cu huliganii de la Arsenal, dar din fericire sosi chelneriţa cu al doilea hamburger. Gabriel îl ignoră şi încercă să continue conversaţia.

— Se pare că nu ţi-ai dorit să devii Arlechin.

— Am încercat să duc o viaţă de cetăţean. Nu a fost posibil.

— Eşti supărată din cauza asta?

— Nu ne putem alege calea întotdeauna.

— Pari supărată pe tatăl tău.

Cuvintele se strecurară pe sub garda ei şi-i atinseră inima. Timp de o secundă, crezu c-o să înceapă să plîngă atît de tare încît lumea care-i înconjura se va nărui.

— L-am – l-am respectat, se bîlbîi ea.

— Asta nu înseamnă că nu poţi fi supărată.

— Uită de tatăl meu, spuse Maya. El n-are nimic de-a face cu situaţia în care ne aflăm noi în prezent. Chiar acum Tabula ne caută, iar eu încerc să te protejez. Nu mai goni pe drum cu motocicleta. Trebuie să te am sub ochi tot timpul.

— Sîntem în mijlocul deşertului, Maya. N-o să ne vadă nimeni.

— Matricea încă există, chiar dacă nu-i vezi liniile.

Maya se ridică şi-şi atîrnă tubul cu sabia de umăr.

— Termină-ţi masa. Te aştept afară.

* * *

Restul zilei, Gabriel merse în faţa ei şi-şi potrivi viteza după cea a furgonetei. Soarele coborî şi se topi la linia orizontului, iar ei continuară să călătorească spre nord-vest. Cam la patruzeci de mile de graniţa cu Nevada văzu firma de neon verde cu albastru a unui mic motel.

Maya scoase din geantă generatorul numeric aleatoriu. Un număr par însemna să conducă în continuare. Un număr impar însemna să se oprească aici. Apăsă pe buton. Generatorul indică numărul 88167, aşa că semnaliză cu farurile şi coti, intrînd în curtea cu pietriş. Motelul avea formă de U. Douăsprezece camere. O piscină goală pe fundul căreia creştea iarbă.

Maya ieşi din furgonetă şi se duse la Gabriel. Trebuiau să împartă o cameră ca să-l poată păzi, dar se hotărî să nu-i spună asta. Nu-l forţa, îşi spuse. Inventează o scuză.

— Nu avem prea mulţi bani. E mai convenabil dacă împărţim o cameră.

— E-n regulă, zise Gabriel, şi o urmă la recepţie.

Motelul era proprietatea unei bătrîne care fuma ţigară de la ţigară şi care zîmbi atotcunoscător cînd Maya scrise pe un carton alb *Dl. şi D-na Thompson*.

— Plătim cu bani gheaţă, zise Maya.

— Da, dragă. E-n regulă. Şi încercaţi să nu spargeţi nimic.

Două paturi desfundate. O măsuţă şi două scaune de plastic. În cameră era un aparat de aer condiţionat, dar Maya hotărî să nu-l pornească. Zgomotul ventilatorului ar fi înăbuşit sunetele făcute de cineva care s-ar fi apropiat. Întredeschise fereastra de deasupra paturilor, apoi se duse la baie. Din para duşului se scurgea un firicel de apă călduţă. Avea un miros searbăd, alcalin, şi-i fu greu să-şi clătească părul des. Ieşi din baie într-un tricou şi-n pantaloni scurţi de sport, şi fu rîndul lui Gabriel să se ducă la duş.

Maya trase pătura de pe patul ei, apoi se băgă sub cearşaf cu sabia la cîţiva centimetri de piciorul drept. Peste cinci minute, Gabriel ieşi din baie cu părul ud, în tricou şi chiloţi. Se mişcă încet pe covorul tocit şi se aşeză pe marginea patului său. Maya crezu că va spune ceva, dar se răzgîndi şi se vîrî sub învelitori.

Stînd cu faţa în sus, Maya începu să catalogheze toate sunetele din jurul ei. Vîntul care împingea uşor în plasa de ţînţari de la geam. Cîte un camion sau cîte o maşină care treceau din cînd în cînd pe şosea. Era pe punctul de a adormi, pe jumătate visînd că era din nou copil, stînd singură în tunelul de la metrou în timp ce o atacau cei trei bărbaţi. Nu. Nu te gîndi la asta.

Deschizînd ochii, întoarse uşor capul şi se uită în partea cealaltă a camerei, la Gabriel. Capul său se odihnea pe pernă, iar corpul era o formă

moale sub cearşaf. Maya se întrebă dacă avea multe prietene în Los Angeles care-l flatau şi-i spuneau „Te iubesc”. Era suspicioasă faţă de cuvîntul „dragoste”. Îl tot foloseau în cîntece şi-n reclamele de la televizor. Dacă dragostea era un cuvînt alunecos, înşelător – un cuvînt pentru cetăţeni – atunci care era cel mai intim lucru pe care-l putea spune un Arlechin altei persoane?

Apoi îşi aminti de o frază, ultimul lucru pe care i-l spusese tatăl său la Praga: *Mi-aş da viaţa pentru tine*.

Se auzi un scîrţîit, căci Gabriel se foia în pat. Trecură cîteva minute, apoi îşi sprijini capul cu două perne.

— Te-ai supărat în timp ce luam prînzul azi după-amiază. Poate n-ar fi trebuit să-ţi pun toate întrebările alea.

— Nu trebuie să ştii despre viaţa mea, Gabriel.

— Nici eu n-am avut o copilărie normală. Părinţii mei erau suspicioşi din orice. Mereu se ascundeau sau fugeau de ceva.

Tăcere. Maya se întrebă dac-ar trebui să spună ceva. Arlechinii şi cei pe care-i protejau puteau avea conversaţii personale?

— L-ai întîlnit vreodată pe tatăl meu? întrebă ea. Ţi-l aminteşti?

— Nu. Dar îmi amintesc cînd am văzut pentru prima dată sabia de jad. Cred că aveam opt ani.

Gabriel tăcu, iar Maya nu mai puse alte întrebări. Unele amintiri erau ca nişte cicatrici pe care le ţineai ascunse de alţi oameni. Pe lîngă motel trecu un camion. O maşină. Alt camion. Dacă intra un vehicul în curte, ar fi auzit pietrişul scrîşnind sub roţi.

— Pot să uit de familia mea cînd sar dintr-un avion sau merg cu motocicleta.

Vocea lui Gabriel era potolită, cuvintele absorbite de întuneric.

— Apoi încetinesc şi totul revine…

29

— Toate amintirile mele de cînd eram mic se referă la mersul cu maşina sau camioneta. Ne făceam mereu bagajele şi plecam. Cred că de-asta Michael şi cu mine sîntem aşa de obsedaţi să avem o casă.

— Dacă stăteam într-un loc mai mult de două săptămîni, ne prefăceam că urma să stăm acolo pentru totdeauna. Apoi o maşină trecea mai mult de două ori pe lîngă motelul nostru sau cineva de la o staţie de benzină îi punea tatei o întrebare neobişnuită. Părinţii mei începeau să vorbească în şoaptă şi ne trezeau în toiul nopţii şi trebuia să ne îmbrăcăm pe întuneric. Înainte de a răsări soarele, eram înapoi pe drum, îndreptîndu-ne spre nicăieri.

— Părinţii voştri v-au dat vreodată vreo explicaţie? întrebă Maya.

— Nu prea. Şi tocmai asta făcea totul atît de înfricoşător. Nu spuneau decît: „E periculos aici” sau „Ne caută nişte oameni răi”. Apoi ne făceam bagajele şi plecam.

— Şi nu v-aţi plîns niciodată de asta?

— Nu în faţa tatei. Purta întotdeauna haine uzate şi cizme de lucru, dar avea ceva – o privire – care-l făcea să pară foarte puternic şi înţelept. Străinii îi spuneau mereu secrete tatălui meu, ca şi cum i-ar fi putut ajuta.

— Cum era mama ta?

Gabriel rămase tăcut un minut.

— Mă tot gîndesc la ultima dată cînd am văzut-o înainte de a muri. E greu să-mi scot asta din minte. Cînd eram mici era mereu optimistă în legătură cu orice. Dacă făceam pană în mijlocul unui drum de ţară, ne ducea pe cîmp şi începeam să căutăm flori sălbatice sau un trifoi norocos cu patru foi.

— Şi tu cum te purtai? întrebă Maya. Erai un copil cuminte, sau unul neastîmpărat?

— Eram destul de tăcut, ţineam întotdeauna totul pentru mine.

— Şi Michael?

— El era fratele mai mare şi încrezător. Dacă aveam nevoie de un dulap sau de mai multe prosoape de la directorul motelului, ai mei îl trimiteau pe Michael să rezolve.

— Faptul că eram tot timpul pe drumuri era plăcut uneori. Păream să avem destui bani, chiar dacă tata nu muncea. Mama ura televizorul, aşa că ne spunea tot timpul poveşti sau ne citea cărţi. Îi plăceau Mark Twain şi Charles Dickens, şi-mi amintesc cît de entuziasmaţi am fost cînd ne-a citit *Piatra lunii*,

de Wilkie Collins[69]. Tata ne învăţa cum să reglăm un motor de maşină, cum să citim o hartă şi cum să nu ne rătăcim într-un oraş necunoscut. În loc să învăţăm din manuale de şcoală, ne opream la fiecare reper istoric de pe drum.

— Cînd aveam opt ani, iar Michael avea doisprezece, părinţii noştri ne-au spus că vor cumpăra o fermă. Ne opream în oraşele mici, citeam ziarul şi mergeam la fermele care aveau pe peluză semnul „De vînzare”. Fiecare loc mi se părea în regulă, dar tata se întorcea la camionetă clătinînd din cap şi spunîndu-i mamei că „Termenii nu era buni”. După ce trecură astfel cîteva săptămîni, am început să cred că „termenii” erau un grup de bătrîne răutăcioase cărora le plăcea să spună „nu”.

— Am mers pînă în Minnesota, apoi am luat-o spre vest către Dakota de Sud. La Sioux Falls[70], tata a aflat de o fermă de vînzare într-un oraş numit Unityville. Era o zonă frumoasă, cu dealuri vălurite şi lacuri şi lanuri de lucernă. Ferma era la o jumătate de milă de drum, ascunsă de un crîng de molizi. Era un hambar mare şi roşu, cîteva şoproane de unelte şi o casă şubredă cu două etaje.

— După multă tocmeală, tata cumpără proprietatea de la un bărbat care voia bani gheaţă, şi după două săptămîni ne-am mutat. Totul păru normal pînă la sfîrşitul lunii, cînd s-a oprit curentul. La început, eu şi cu Michael am crezut că se stricase ceva, dar părinţii ne-au chemat la bucătărie şi ne-au spus că instalaţia electrică şi telefonul ne conectau la restul lumii.

— Tatăl tău ştia că eraţi vînaţi, zise Maya. Voia să trăiască în afara Uriaşei Maşinării.

— Tata n-a pomenit niciodată de asta. N-a spus decît că o să ne numim „Miller” şi că urma să ne alegem cu toţii un prenume nou. Michael a vrut să se numească Robin, Băiatul-minune, dar tatei nu i-a plăcut ideea. După multe discuţii, Michael s-a hotărît să fie David, iar eu mi-am ales numele de Jim, după Jim Hawkins din *Comoara din insulă*[71].

— În aceeaşi noapte tata a scos toate armele şi ne-a arătat unde urma să fie ţinută fiecare. Sabia de jad era în dormitorul părinţilor noştri, şi n-aveam voie s-o atingem fără permisiunea lor.

Maya zîmbi pentru sine, gîndindu-se la sabia valoroasă ascunsă într-un şifonier. Se întrebă dacă fusese sprijinită într-un colţ, lîngă o pereche de pantofi vechi.

— O puşcă de asalt se afla în spatele canapelei din salonul din faţă, iar puşca era ţinută în bucătărie. Tata îşi ţinea revolverul de calibru 38 într-un toc de umăr pe sub haină atunci cînd muncea. Asta nu ni se părea ceva neobişnuit

---

69 Scriitor britanic (1824-1889), remarcat pentru romanele sale poliţiste de pionierat, printre care *Femeia în alb* (1860) şi *Piatra lunii* (1868).

70 Oraş din sud-estul Dakotei de Sud, aproape de graniţa cu Minnesota; în prezent este cel mai mare oraş din stat.

71 Roman de aventuri (1883) al scriitorului britanic Robert Louis Stevenson (1850-1894).

în copilărie. Armele erau încă un lucru pe care-l acceptam. Ai spus că tatăl meu era Călător. Ei bine, nu l-am văzut niciodată îndepărtîndu-se plutind sau dispărînd sau făcînd altceva de genul ăsta.

— Corpul persoanei respective rămîne în lume, spuse Maya. Numai Lumina dinlăuntru trece barierele.

— De două ori pe an, tata se urca în camionetă şi lipsea cîteva săptămîni. Ne spunea mereu că se duce la pescuit, dar nu se întorcea niciodată cu peşte. Cînd era acasă, făcea mobilă sau plivea grădina. De obicei înceta munca în jurul orei patru după-amiază. Ne lua pe Michael şi pe mine în hambar şi ne învăţa judo şi karate şi kendo cu săbii de bambus. Michael ura să exerseze. Credea că nu e decît o pierdere de timp.

— I-a spus vreodată asta tatălui vostru?

— Nu îndrăzneam să-l provocăm. Uneori tata doar se uita la tine şi ştia exact la ce te gîndeai. Michael şi cu mine credeam că ne poate citi gîndurile.

— Ce credeau vecinii voştri despre el?

— Nu cunoşteam mulţi oameni. Familia Stevenson trăia la o fermă care era mai încolo, pe coama dealului, dar nu erau prea prietenoşi. Un cuplu mai în vîrstă, Don şi Irene Tedford, locuia de cealaltă parte a pîrîului, şi au venit într-o după-amiază pe la noi cu două plăcinte cu mere. Au fost surprinşi că n-aveam curent electric, dar nu păru să-i deranjeze. Mi-l amintesc pe Don spunînd că televizorul era o mare pierdere de timp.

— Michael şi cu mine am început să ne ducem la familia Tedford în fiecare după-amiază ca să mîncăm gogoşi făcute în casă. Tata rămînea întotdeauna acasă, dar uneori mama ducea o încărcătură de rufe la ei şi le spăla la maşina lor. Soţii Tedford avuseseră un fiu pe nume Jerry, care murise în război, iar poza lui era în toată casa. Vorbeau despre el ca şi cum ar mai fi fost viu.

— Totul a fost în regulă pînă cînd Şeriful Randolph a intrat pe alee cu maşina sa de poliţie. Era un om masiv în uniformă, şi purta o armă. M-am speriat cînd a venit. Am crezut că era din Matrice şi că tata va trebui să-l omoare ...

Maya îl întrerupse.

— Odată eram într-o maşină cu un Arlechin pe nume Libra, şi-am fost opriţi pentru depăşirea vitezei legale. Am crezut că Libra urma să-i taie gîtul poliţistului.

— Aşa m-am simţit şi ei, spuse Gabriel. Michael şi cu mine nu ştiam ce-o să se întîmple. Mama a făcut ceai cu gheaţă pentru Şeriful Randolph, şi ne-am aşezat cu toţii pe prispa din faţă. La început Randolph a spus o mulţime de lucruri drăguţe despre felul în care reparasem locul, apoi începu să vorbească despre impozitul local pe proprietate. Deoarece nu eram conectaţi la linia de electricitate, a crezut că am putea refuza să plătim impozitul din motive politice.

— Tata n-a spus nimic la început, dar se uita fix la Randolph, concentrîndu-se tare asupra lui. Dintr-o dată, a anunţat că va plăti bucuros impozitul şi toată lumea s-a relaxat. Singurul care nu părea fericit era Michael. S-a dus la şerif şi i-a spus că voia să meargă la şcoală cu ceilalţi copii.

— Cînd şeriful plecă, tata ne-a chemat în bucătărie pentru o discuţie de familie. I-a spus lui Michael că şcoala e periculoasă deoarece face parte din Matrice. Michael a zis că trebuia să învăţăm şi noi lucruri precum matematica şi ştiinţele şi istoria. A spus că nu ne vom putea apăra de duşmani dacă nu aveam educaţie.

— Şi ce s-a întîmplat? întrebă Maya.

— N-am mai vorbit despre asta tot restul verii. Apoi tata a zis că-i în regulă, că putem merge la şcoală, dar că trebuie să avem grijă. Nu puteam să le spunem celorlalţi numele noastre adevărate şi nu puteam pomeni de arme.

— Aveam emoţii să-i întîlnesc pe ceilalţi copii, dar Michael era fericit. În prima zi de şcoală, s-a trezit cu două ore mai devreme să-şi aleagă hainele pe care urma să le poarte. Mi-a spus că toţi băieţii din oraş poartă blugi şi cămăşi de flanelă. Iar noi trebuia să ne îmbrăcăm la fel, ca să arătăm ca toată lumea.

— Mama ne-a dus în Unityville şi ne-am înscris la şcoală sub numele noastre false. Michael şi cu mine am petrecut două ore în birou, ca să fim testaţi de directorul adjunct, doamna Batenor. Eram amîndoi avansaţi la citit, dar eu nu eram aşa bun la matematică. Cînd m-a dus într-o clasă, ceilalţi elevi s-au holbat la mine. A fost prima dată cînd mi-am dat seama cu adevărat cît de diferită era familia noastră şi cum ne vedeau ceilalţi oameni. Toţi copiii au început să şuşotească pînă cînd profesoara le-a spus să facă linişte.

— În pauză, l-am găsit pe Michael pe terenul de sport, şi-am stat pe margine privindu-i pe ceilalţi băieţi cum jucau fotbal. Aşa cum spusese el, purtau cu toţii blugi. Patru băieţi mai mari au ieşit din joc şi au venit să stea de vorbă cu noi. Îmi amintesc şi acum de expresia fratelui meu. Era atît de încîntat, atît de fericit. Credea că băieţii or să ne spună să jucăm fotbal cu ei şi că apoi ne vom împrieteni cu ei.

— Unul dintre băieţi, cel mai înalt, a zis: „Voi sînteţi fraţii Miller. Părinţii voştri au cumpărat ferma lui Hale Robinson.” Michael a încercat să dea mîna cu el, dar băiatul a spus: „Părinţii voştri sînt nebuni”.

— Fratele meu a continuat să zîmbească cîteva secunde, ca şi cum nu-i venea să creadă că băiatul spusese aşa ceva. În toţi anii petrecuţi pe drumuri îşi crease fantezia asta despre şcoală şi prieteni şi o viaţă normală. Mi-a spus să stau deoparte şi apoi i-a tras un pumn în gură băiatului cel înalt. Toţi au sărit pe el, dar n-aveau nici o şansă. Michael folosea lovituri pe spate cu piciorul din răsucire şi mişcări de karate cu nişte băieţi de fermieri. I-a făcut praf şi-ar fi continuat să-i bată dacă nu l-aş fi tras de acolo.

— Aşa că nu v-aţi făcut prieteni niciodată?

— Nu prea. Profesorii îl plăceau pe Michael pentru că ştia cum să le vorbească adulţilor. Ne petreceam tot timpul liber la fermă. Asta era în regulă. Aveam întotdeauna cîte un proiect, cum ar fi construirea unei case într-un copac sau antrenarea Minervei.

— Cine era Minerva? Cîinele vostru?

— Era sistemul nostru de securitate pe bază de bufniţă.

Gabriel zîmbi amintindu-şi.

— La cîteva luni de la începerea şcolii, am găsit un pui de bufniţă lîngă pîrîul care traversa proprietatea D-lui Tedford. N-am văzut nicăieri un cuib, aşa c-am învelit-o în tricoul meu şi-am dus-o în casă.

— Cît era pui am ţinut-o într-o cutie de carton şi-am hrănit-o cu mîncare pentru pisici. Eu am hotărît să-i spunem Minerva, deoarece citisem o carte în care scria că zeiţa avea drept ajutor o bufniţă. Tata a tăiat o gaură în peretele de la bucătărie, apoi a construit o platformă pe ambele părţi, cu o mică uşă-trapă. Am învăţat-o pe Minerva cum să deschidă uşa împingînd-o şi să intre în bucătărie.

— Tata a pus colivia Minervei într-un hăţiş de molizi la capătul aleii. Colivia avea o greutate declanşatoare care deschidea uşa coliviei, iar greutatea era prinsă de un fir de undiţă întins peste alee. Dacă o maşină intra pe alee dinspre drum, lovea firul şi deschidea colivia. Minerva trebuia să zboare pînă casă şi să ne anunţe că aveam vizitatori.

— Asta a fost o idee inteligentă.

— Poate că da, dar atunci n-am crezut aşa. Cînd locuiam în moteluri, văzusem filme de spionaj şi-mi aminteam de toate dispozitivele de înaltă tehnologie. Dacă ne căutau oamenii răi, mă gîndeam c-ar trebui să avem o protecţie mai bună decît o bufniţă.

— Oricum, am tras de firul de pescuit, uşa coliviei s-a deschis şi Minerva a zburat spre deal. Cînd tata şi cu mine am ajuns în bucătărie, bufniţa intrase prin trapă şi mînca din mîncarea ei pentru pisici. Am dus-o pe Minerva înapoi, am mai testat odată colivia, şi-a zburat din nou spre casă.

— Atunci l-am întrebat pe tata de ce voiau unii oameni să ne omoare. Mi-a spus că-ne va explica totul cînd vom mai creşte puţin. L-am întrebat de ce nu ne puteam duce la Polul Nord sau într-un alt loc îndepărtat unde să nu ne poată găsi.

— Tata arăta obosit şi trist. „M-aş putea duce într-un asemenea loc”, mi-a spus. „Dar tu şi cu Michael şi mama n-aţi putea veni cu mine. N-am să plec şi n-am să vă las singuri.”

— Ţi-a spus că era Călător?

— Nu, spuse Gabriel. Nimic de genul ăsta. Au trecut vreo două ierni şi totul părea în regulă. Michael nu s-a mai bătut la şcoală, dar ceilalţi copii îl credeau un mare mincinos. Le spusese despre sabia de jad şi despre puşca de asalt a tatei, dar le spusese şi că aveam o piscină în pivniţă şi un tigru în

hambar. Spunea atîtea poveşti încît nimeni nu-şi dădea seama că unele din ele erau adevărate.

— Într-o după-amiază cînd aşteptam să vină autobuzul şcolii să ne ducă acasă, un alt băiat a zis de un pod de beton care trecea peste autostrada interstatală. O conductă de apă trecea pe sub pod şi cu cîţiva ani în urmă un puşti pe nume Andy o folosise ca să traverseze şoseaua.

— „E uşor”, le spuse Michael. „Fratele meu mai mic ar putea s-o facă şi în somn”. Peste douăzeci de minute eram pe taluzul de sub pod. Am sărit şi m-am apucat de conductă şi-am început să traversez autostrada interstatală, în timp ce Michael şi ceilalţi băieţi se uitau la mine. Încă mai cred c-aş fi putut s-o fac, dar cînd eram la jumătatea drumului conducta s-a rupt şi-am căzut pe autostradă. M-am lovit la cap şi mi-am rupt piciorul stîng în două locuri. Îmi amintesc c-am ridicat capul, m-am uitat pe şosea şi-am văzut un camion cu remorcă îndreptîndu-se direct spre mine. Am leşinat, şi cînd m-am trezit eram într-o sală de urgenţe dintr-un spital, cu ghips la picior. Sînt destul de sigur că l-am auzit pe Michael spunîndu-i asistentei că mă numesc Gabriel Corrigan. Nu ştiu de ce-a făcut asta. Poate s-a gîndit c-am să mor dacă nu-mi dădea numele adevărat.

— Şi aşa v-au găsit Tabula, zise Maya.

— Poate, dar cine ştie? Au mai trecut cîţiva ani şi nu ni s-a întîmplat nimic. Cînd aveam doisprezece ani, iar Michael şaisprezece, stăteam în bucătărie, făcîndu-ne temele după cină. Era ianuarie, şi afară era tare frig. Apoi Minerva a intrat prin trapă şi-a rămas acolo, ţipînd şi clipind la lumină.

— Asta se mai întîmplase de vreo cîteva ori mai înainte, cînd cîinele familiei Stevenson lovise firul de pescuit. Mi-am pus cizmele şi-am ieşit afară să găsesc cîinele. Am înconjurat casa, am privit în josul dealului şi-am văzut patru bărbaţi ieşind dintre molizi. Toţi purtau haine întunecate şi aveau puşti. Vorbiră între ei, se despărţiră şi începură să urce dealul.

— Mercenari Tabula, zise Maya.

— Nu ştiam cine sînt. Cîteva secunde nu m-am putut mişca, apoi am dat fuga în casă şi le-am spus alor mei. Tata s-a dus sus în dormitor şi-a coborît cu un sac marinăresc şi cu sabia de jad. Mie mi-a dat sabia, iar mamei sacul. Apoi i-a dat lui Michael puşca, şi ne-a spus să ieşim pe uşa din spate şi să ne ascundem în pivniţa pentru rădăcinoase.

— „Şi tu ce-ai să faci?” l-am întrebat.

— „Voi duceţi-vă în pivniţă şi staţi acolo”, ne-a spus. „Nu ieşiţi decît cînd îmi auziţi vocea.”

— Tata a luat cealaltă puşcă şi noi am ieşit pe uşa din spate. Ne-a zis să mergem pe lîngă gard ca să nu lăsăm urme de paşi în zăpadă. Am vrut să rămîn şi să-l ajut, dar Mama a spus că trebuia să mergem. Cînd am ajuns în grădină, am auzit o împuşcătură şi un bărbat ţipînd. Nu era vocea tatălui meu, sînt sigur de asta.

— Pivniţa pentru rădăcinoase era doar un loc unde aruncam uneltele vechi. Michael deschise uşa şi am coborît pe scară. Uşa era atît de ruginită încît Michael n-a reuşit s-o închidă complet. Am rămas toţi trei acolo în întuneric, pe o margine de beton. Un timp am auzit focuri de armă, apoi s-a făcut linişte. Cînd m-am trezit, lumina soarelui intra prin crăpătura din jurul uşii.

— Michael deschise uşa, iar noi l-am urmat afară. Casa şi hambarul arseseră din temelii. Minerva zbura deasupra noastră, ca şi cum ar fi căutat ceva. Patru bărbaţi morţi zăceau în locuri diferite – la distanţă de douăzeci-treizeci de metri unii de alţii – iar sîngele lor topise zăpada din jur.

— Mama se aşeză, îşi cuprinse picioarele cu braţele şi începu să plîngă. Michael şi cu mine am verificat ce mai rămăsese din casă, dar n-am găsit nici o urmă de-a lui tata. I-am spus lui Michael că bărbaţii nu-l omorîseră, şi că fugise.

— Michael mi-a spus: „Uită de asta. Mai bine am pleca de aici. Trebuie să mă ajuţi cu mama. O să mergem la familia Tedford şi-o să împrumutăm break-ul lor.”

Se întoarse în pivniţă şi reveni de acolo cu sabia de jad şi cu sacul marinăresc. Ne uitarăm în sac şi văzurăm că era plin cu teancuri de bancnote de o sută de dolari. Mama încă mai stătea în zăpadă, plîngînd şi vorbind singură în şoaptă ca o femeie nebună. Ducînd armele şi sacul, am luat-o şi pe ea peste cîmpuri pînă la ferma familiei Tedford. Cînd Michael a bătut la uşa lor, Don şi Irene s-au trezit şi-au coborît în halate.

— L-am auzit pe Michael minţind de sute de ori la şcoală, dar nimeni nu-i credea vreodată poveştile. De data asta, părea că el chiar credea ce spune. Le zise soţilor Tedford că tata fusese soldat şi că fugise din armată. Noaptea trecută, nişte agenţi guvernamentali ne arseseră casa din temelii şi-l omorîseră. Întreaga poveste suna nebuneşte pentru mine, dar apoi mi-am amintit că fiul soţilor Tedford fusese ucis în război.

— O minciună dibace, zise Maya.

— Aşa e. A mers. Don Tedford ne-a împrumutat break-ul lui. Michael conducea deja de vreo doi ani la fermă. Am încărcat armele şi sacul marinăresc, apoi am pornit la drum. Mama zăcea pe bancheta din spate. Am acoperit-o cu o pătură şi a adormit. Cînd m-am uitat pe geamul lateral, am văzut-o pe Minerva zburînd prin fum sus spre cer…

Gabriel tăcu, iar Maya rămase uitîndu-se în tavan. O camionetă trecu pe şosea, iar farurile sale luminară prin obloanele de la fereastră. Din nou întuneric. Linişte. Umbrele care-i înconjurau păreau să capete substanţă şi greutate. Maya se simţea de parc-ar fi zăcut împreună pe fundul unei piscine adînci.

— Şi apoi ce s-a mai întîmplat? întrebă ea.

— Ne-am petrecut cîţiva ani hoinărind prin ţară, apoi am obţinut certificate de naştere false şi-am locuit în Austin, Texas. Cînd am împlinit

şaptesprezece ani, Michael a hotărît c-ar trebui să ne mutăm în Los Angeles şi să începem o nouă viaţă.

- Apoi Tabula v-au găsit, şi acum eşti aici.

— Da, spuse Gabriel încet. Acum sînt aici.

30

Lui Boone nu-i plăcea Los Angeles-ul. Era un oraş destul de obişnuit la suprafaţă, dar exista un impuls spre anarhie. Îşi amintea că văzuse odată nişte imagini filmate în timpul unei revolte din cartierele din ghetou. Fum înălţîndu-se spre cer. Un palmier izbucnind în flăcări. Erau multe bande de stradă la Los Angeles, şi marea partea a timpului încercau să se omoare între ei. Asta era acceptabil. Dar un conducător vizionar, precum un Călător, putea opri drogurile şi direcţiona furia spre exterior.

O luă pe autostradă spre sud, spre Hermosa Beach, îşi lăsă maşina într-o parcare publică şi merse pe jos pînă pe Sea Breeze Lane. O furgonetă de reparaţii de la compania de electricitate era parcată peste drum de casa indianului. Boone ciocăni la uşa din spate a furgonetei, iar Prichett ridică jaluzelele care acopereau geamul. Zîmbi şi dădu din cap cu nerăbdare – mă bucur că eşti aici. Boone deschise portiera şi se urcă înăuntru.

Cei trei mercenari Tabula stăteau pe scăunele de plajă puse în spatele furgonetei. Hector Sanchez era un fost *federale* mexican care fusese implicat într-un scandal de mituire. Ron Olson era un fost poliţist militar care fusese acuzat de viol.

Cel mai tînăr din grup era Dennis Prichett. Avea părul scurt, castaniu, o faţă bucălată şi maniere politicoase, dar pline de zel, care-l făceau să semene cu un tînăr misionar. Prichett mergea la biserică de trei ori pe săptămînă şi nu folosea niciodată un limbaj murdar. În ultimii cîţiva ani, Fraţii începuseră să angajeze credincioşi adevăraţi de diverse religii. Deşi erau plătiţi ca nişte mercenari, ei se alăturau Fraţilor din motive ce ţineau de morală. În ceea ce-i privea, Călătorii erau falşi profeţi care contestau ceea ce ei considerau a fi adevărata credinţă. Aceşti noi angajaţi se presupunea că erau mai demni de încredere şi mai necruţători decît mercenarii obişnuiţi, dar Boone nu avea încredere în ei. Înţelegea lăcomia şi teama mult mai bine decît zelul religios.

— Unde e suspectul nostru? întrebă el.

— Pe veranda din spate, spuse Prichett. Uite.

Se ridică de pe scaun şi Boone se aşeză în faţa monitorului. Unul din aspectele mai plăcute ale slujbei sale era că-i punea la dispoziţie tehnologia necesară ca să vadă prin pereţi. Pentru operaţiunea din Los Angeles, furgoneta fusese dotată cu un dispozitiv de imagistică termică. Camera specială prezenta imagini alb-negru ale oricărei suprafeţe care producea sau reflecta căldură. În garaj era un petic alb: era boilerul. Un alt petic alb era în bucătărie: probabil un

filtru de cafea. Un al treilea obiect – o fiinţă umană – stătea pe veranda din spate.

Echipa de supraveghere scana casa de trei zile, monitoriza telefoanele şi folosea programul Carnivora ca să depisteze e-mail-urile.

— Au fost trimise sau primite mesaje? întrebă Boone.

— A primit două telefoane de dimineaţă despre week-end-ul în colibă, spuse Sanchez.

Olson se uită pe un monitor de calculator.

— În adresa sa de e-mail nu sînt decît mesaje nesolicitate.

— Bun, spuse Boone. Să mergem. Are toată lumea insigne?

Cei trei încuviinţară din cap. Li se dăduseră insigne FBI false cînd ajunseseră la Los Angeles.

— Ok. Hector şi Ron, intraţi pe uşa din faţă. Dacă întîmpinaţi rezistenţă, Fraţii ne-au dat permisiunea să închidem dosarul tipului. Dennis, tu vii cu mine. O să mergem pe alee.

Cei patru ieşiră din furgonetă şi traversară strada grăbiţi. Olson şi Sanchez se urcară pe prispa din faţă a casei. Boone deschise poarta de lemn şi Prichett îl urmă pe alee. În curtea din spate se vedea o colibă grosolană construită din beţe şi bucăţi de piele de vită tăbăcită.

Trecură de colţul casei şi-l văzură pe Thomas Walks the Ground stînd la o măsuţă de lemn pusă pe verandă. Indianul demontase un dispozitiv de eliminare a deşeurilor stricat, iar acum îl monta la loc. Boone se uită la Prichett şi văzu că tînărul îşi scosese pistolul automat de 9 mm. Îl strîngea cu putere. Încheieturile degetelor i se albiseră. Din faţa casei se auzi un trosnet puternic cînd cei doi mercenari sparseră uşa.

— E-n regulă, îi spuse Boone lui Prichett. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Băgă mîna în haină, scoase un mandat federal fals şi se duse la veranda din spate.

— Bună ziua, Thomas. Sînt agent special Baker, iar acesta e agentul special Morgan. Avem un mandat să-ţi percheziţionăm casa.

Thomas Walks the Ground încetă să mai strîngă un şurub de la dispozitivul de eliminare a deşeurilor. Puse jos cheia tubulară şi-i studie pe cei doi vizitatori.

— Nu cred că sînteţi ofiţeri de poliţie adevăraţi, spuse el. Şi nu cred că ăla e un mandat adevărat. Din păcate, mi-am lăsat arma în bucătărie, aşa că voi accepta această realitate.

— Asta-i o alegere înţeleaptă, zise Boone. Bravo ţie.

Se întoarse spre Prichett.

— Du-te înapoi la furgonetă şi dă drumul la comunicaţii. Spune-i lui Hector să-şi pună costumul şi să folosească dispozitivul de depistare. Ron să rămînă pe prispa din faţă.

— Da, domnule.

Prichett strecură arma înapoi în tocul de umăr.

— Şi cu suspectul cum rămîne, domnule?

— O să fie în regulă. O să port o conversaţie cu Thomas despre diversele lui opţiuni.

Hotărît să facă o treabă bună, Prichett se grăbi înapoi pe alee. Boone trase o bancă şi se aşeză la masă.

— Care-i problema cu dispozitivul de eliminare a deşeurilor? întrebă el.

— S-a înfundat şi s-a ars motorul. Ştii care era problema?

Thomas arătă spre un obiect mic şi negru de pe masă.

— Un sîmbure de prună.

— De ce nu cumperi un nou dispozitiv?

— E prea scump.

Boone dădu din cap.

— Aşa-i. Ţi-am examinat contul bancar şi extrasul cărţii de credit. Ai rămas fără bani.

Thomas Walks the Ground îşi continuă treaba, umblînd prin piesele împrăştiate pe masă.

— Sînt foarte bucuros că un pretins ofiţer de poliţie se preocupă de aşa-zisele mele finanţe.

— Nu vrei să păstrezi casa asta?

— Nu e important. Mă pot întoarce oricînd la tribul meu din Montana. Am stat prea mult în locul ăsta.

Boone vîrî mîna în buzunarul interior al hainei sale de piele, scoase un plic şi-l puse pe masă.

— Aici sînt douăzeci de mii de dolari în numerar. Sînt ai tăi în schimbul unei conversaţii cinstite.

Thomas Walks the Ground luă plicul, dar nu-l deschise. Îl ţinu în palmă, ca şi cum i-ar fi estimat greutatea. Apoi îl lăsă pe masă.

— Sînt un om cinstit, aşa că îţi voi oferi conversaţia gratis.

— O tînără a luat un taxi pînă la adresa asta. Numele ei este Maya, dar a folosit probabil un nume fals. Are douăzeci şi ceva de ani. Păr negru. Ochi albaştri deschis. A fost crescută în Marea Britanie, şi are accent englezesc.

— Mă vizitează o mulţime de oameni. Poate c-a venit la coliba mea.

Thomas îi zîmbi lui Boone.

— Încă mai sînt cîteva locuri libere pentru ceremonia de week-end-ul ăsta. Tu şi cu oamenii tăi ar trebui să veniţi. Să bateţi într-o tobă. Să eliminaţi otrava prin transpiraţie. Cînd veţi ieşi în frig, vă veţi simţi pe deplin vii.

Sanchez veni pe alee ducînd un costum alb de protecţie biologică şi echipamentul de depistare. Acesta semăna cu un aspirator de mînă ataşat la un bloc de alimentare de umăr. La blocul de alimentare era conectat un radio-transmiţător care trimitea datele direct la calculatorul din furgonetă. Sanchez

puse dispozitivul pe un scaun de pe iarbă. Intră în costum, apoi îl trase pe picioare, braţe şi umeri.

— Ăsta pentru ce e? întrebă Thomas.

— Avem o mostră de ADN a acestei tinere. Echipamentul de pe scaun este un dispozitiv de colectare de date genetice. Foloseşte un cip cu microarray ca să compare ADN-ul suspectei cu ADN-ul găsit la tine în casă.

Thomas găsi trei şuruburi care se potriveau şi zîmbi. Le puse lîngă un nou motor electric.

— După cum spuneam, am avut mulţi vizitatori.

Sanchez îşi trase costumul peste cap şi începu să respire prin filtrul de aer. Acum propriul său ADN nu mai avea cum să interfereze cu mostra. Mercenarul deschise uşa din spate, intră în casă şi începu să lucreze. Cele mai bune mostre se găseau pe rufăria de pat, pe colacul de la toaletă şi pe spătarele mobilierului tapisat.

Cei doi bărbaţi se priviră în timp ce ascultau bîzîitul înfundat scos de dispozitivul de depistare.

— Şi spune-mi, zise Boone, ţi-a vizitat Maya casa?

— De ce e important lucrul ăsta pentru tine?

— E o teroristă.

Thomas Walks the Ground începu să caute trei şaibe de oţel care să se potrivească la cele trei şuruburi.

— În lumea asta există terorişti adevăraţi, dar un grup mic de oameni se foloseşte de teama noastră de ei ca să-şi sporească puterea. Aceşti oameni îi vînează pe şamani şi pe mistici…

Thomas zîmbi din nou.

— Şi pe oamenii numiţi Călători.

Bîzîitul se auzea în continuare dinspre casă. Boone ştia că Sanchez trecea dintr-o cameră în alta, răzuind cu duza detectorului pe diferite obiecte.

— Toţi teroriştii sînt la fel, spuse Boone.

Thomas se sprijini de spătarul scaunului.

— Am să-ţi povestesc despre un indian Paiute[72] pe nume Wovoka[73]. În anii 1880, acesta a început să treacă în alte tărîmuri. După ce Wovoka s-a întors, a vorbit cu toate triburile şi a iniţiat o mişcare denumită Dansul fantomei[74]. Adepţii lui dansau în cercuri, cîntînd cîntece speciale. Cînd nu

---

[72] Trib indian din partea de vest a Statelor Unite.

[73] (1858?-1932) Lider religios Paiute care a înfiinţat mişcarea Dansul fantomei. Mişcarea a intrat în declin cînd mai mulţi dintre adepţii săi, despre care se credea că au protecţie supranaturală, au fost masacraţi la Wounded Knee (1890).

[74] Dans de grup asociat cu o mişcare religioasă mesianică în rîndul indienilor americani din sud-vest şi din Marile Cîmpii la sfîrşitul secolului XIX. Profeţii Dansului fantomei prevesteau dispariţia iminentă a albilor, restituirea pămînturilor şi refacerea modului de viaţă tradiţional şi învierea strămoşilor morţi.

dansau, trebuiau să ducă o viaţă virtuoasă. Fără alcool. Fără furturi. Fără prostituţie.

— Ai crede că albii care conduceau rezervaţia au admirat asta. După ani de degradare, indienii redeveneau morali şi puternici. Din păcate, indienii Lakota[75] nu deveneau şi obedienţi. Dansatorii au început ritualul în Rezervaţia Pine Ridge din Dakota de Sud, iar albii din zonă s-au speriat foarte tare. Un agent guvernamental pe nume Daniel Royer a hotărît că indienii Lakota nu aveau nevoie de libertate sau de propriul lor pămînt, ci trebuiau să înveţe baseball. A încercat să-i înveţe pe războinici să arunce mingea şi s-o lovească cu bîta, dar nu le-a abătut atenţia de la Dansul fantomei.

— Aşa că albii şi-au spus: „Indienii devin din nou periculoşi.” Iar guvernul a trimis soldaţi la o ceremonie a Dansului fantomei lîngă pîrîul Wounded Knee, care au tras cu puştile şi-au masacrat 290 de bărbaţi, femei şi copii. Soldaţii au săpat gropi şi-au aruncat cadavrele în pămîntul îngheţat. Iar indienii s-au întors la alcool şi la o viaţă de confuzie…

Zgomotul încetă. Peste un minut, uşa din spate scîrţîi, se deschise, iar Sanchez ieşi afară. Îşi scoase filtrul de la gură şi gluga costumului alb. Faţa îi strălucea de sudoare.

— Am găsit ceva, zise. Era un fir de păr de-al ei pe canapeaua din camera de zi.

— Bine. Te poţi întoarce la furgonetă.

Sanchez îşi scoase costumul şi plecă pe alee. Încă o dată, Boone şi Thomas erau singuri.

— Maya a fost aici, spuse Boone.

— După maşinăria asta.

— Vreau să ştiu ce-a zis şi ce-a făcut. Vreau să ştiu dacă i-ai dat bani sau dacă ai dus-o cu maşina undeva. Era rănită? Şi-a schimbat înfăţişarea?

— N-am să te ajut, zise Thomas calm. Pleacă din casa mea.

Boone îşi scoase pistolul automat, dar îl ţinu lipit de piciorul stîng.

— Nu prea ai de ales, Thomas. Nu vreau decît să accepţi lucrul ăsta.

— Am libertatea de a spune nu.

Boone oftă ca un părinte în faţa unui copil încăpăţînat.

— Libertatea este cel mai mare mit creat vreodată. Este un scop distructiv, de neatins, care a provocat multe suferinţe. Foarte puţini oameni pot face faţă libertăţii. O societate este sănătoasă şi productivă cînd se află sub control.

— Şi crezi că asta se va întîmpla?

— O nouă eră este pe cale să se instaureze. Ne apropiem de un moment cînd vom avea tehnologia necesară ca să monitorizăm şi să supraveghem foarte mulţi oameni. În ţările industrializate, structura este deja realizată.

— Iar tu vei avea controlul?

---

[75] Cel mai mare şi mai vestic dintre popoarele Sioux.

— A, şi eu voi fi supravegheat. Toată lumea va fi supravegheată. E un sistem foarte democratic. Şi este inevitabil, Thomas. Nu poate fi oprit în nici un fel. Sacrificiul tău pentru un Arlechin este complet lipsit de sens.

— Ai dreptul să ai propria părere, dar eu voi decide ce anume dă sens vieţii mele.

— Ai să mă ajuţi, Thomas. Nu e loc de negocieri aici. Nici un compromis. Trebuie să te confrunţi cu realitatea situaţiei.

Thomas scutură din cap cu compasiune.

— Nu, prietene. Tu eşti cel care a pierdut contactul cu realitatea. Te uiţi la mine şi vezi un Indian Crow supraponderal cu un dispozitiv defect de eliminare a deşeurilor şi fără bani. Şi te gîndeşti: „A, nu e decît un om obişnuit.” Dar îţi spun că bărbaţii şi femeile obişnuite vor vedea ce faceţi. Şi ne vom ridica, vom smulge uşa şi vom ieşi din cuşca voastră electronică.

Thomas se ridică de pe scaun, coborî de pe verandă şi se îndreptă spre alee. Boone se răsuci pe bancă. Ţinînd pistolul automat cu ambele mîini, îi spulberă inamicului său rotula dreaptă. Thomas se prăbuşi, se rostogoli pe spate şi nu se mai mişcă.

Ţinînd în continuare arma, Boone se duse lîngă corp. Thomas era conştient, dar respira repede. Piciorul îi fusese aproape despărţit de trup de la genunchi în jos, şi din artera retezată se revărsa sînge de un roşu întunecat. Cînd Thomas începu să intre în stare de şoc, se uită în sus la Boone şi vorbi încet.

— Nu mi-e frică de tine…

Boone fu cuprins de un val intens de furie. Îndreptă arma spre fruntea lui Thomas ca şi cum ar fi vrut să-i distrugă toate gîndurile şi amintirile, apoi apăsă pe trăgaci.

A doua împuşcătură păru insuportabil de zgomotoasă, undele sonore amplificîndu-se în lume.

31

Michael era ţinut într-un apartament fără ferestre cu patru încăperi. Din cînd în cînd auzea zgomote înfundate şi sunetul apei care curgea prin ţevi, aşa că presupuse că mai erau şi alţi oameni în clădire. Avea o baie, un dormitor, o cameră de zi şi o sală de pază, unde stăteau doi oameni tăcuţi cu sacouri bleumarin care nu-l lăsau să plece. Nu era sigur dacă e în America sau într-o ţară străină. În nici una din încăperi nu era vreun ceas şi nu ştia niciodată dacă e zi sau noapte.

Singura persoană care vorbea cu el era Lawrence Takawa, un tînăr american de origine japoneză care purta întotdeauna o cămaşă albă şi o cravată neagră. Lawrence stătea pe un scaun lîngă patul lui Michael cînd acesta se trezi din somnul indus de medicamente. Cîteva minute mai tîrziu sosi un doctor şi-i făcu lui Michael un examen fizic rapid. Îi şopti ceva lui Lawrence şi apoi nu se mai întoarse.

Din acea primă zi, Michael începu să pună întrebări. „Unde sînt? De ce mă ţineţi aici?” Lawrence zîmbea amabil şi-i dădea mereu acelaşi set de răspunsuri. „Acesta e un loc sigur. Noi sîntem noii tăi prieteni, Chiar acum îl căutăm pe Gabriel ca să se poată afla şi el în siguranţă.”

Michael ştia că era prizonier şi că ei erau duşmanii. Dar Lawrence şi cei doi paznici îşi petreceau marea parte a timpului asigurîndu-se că el are tot confortul. Camera de zi era dotată cu un televizor scump şi cu un raft de DVD-uri. Bucătarii erau de serviciu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru în clădire, şi-i găteau orice dorea să mănînce. Cînd Michael se dădu jos din pat prima oară, Lawrence îl conduse la un garderob şi-i arătă haine, pantofi şi accesorii valorînd mii de dolari. Cămăşile erau făcute din mătase sau din bumbac egiptean şi aveau monograme discrete cu iniţialele lui pe buzunar. Puloverele erau ţesute din cel mai moale caşmir. Erau acolo pantofi eleganţi, pantofi de sport şi papuci – totul pe mărimea lui.

Ceru echipament de sport. În camera de zi apăru o bandă de alergat şi un set de greutăţi libere. Dacă dorea să citească o anumită carte sau revistă, îi spunea lui Lawrence şi aceasta apărea cîteva ore mai tîrziu. Mîncarea era excelentă şi putea comanda vinuri de pe o listă cu sortimente franţuzeşti şi americane. Lawrence Takawa îl asigură că în cele din urmă îi vor aduce şi femei. Avea tot ce dorea, mai puţin libertatea de a pleca. Lawrence îi spuse că obiectivul pe termen scurt era să-l ajute să fie din nou în formă şi sănătos după

încercarea prin care trecuse. Michael urma să se întîlnească cu un om foarte puternic, iar această persoană îi va spune tot ce dorea să ştie.

Tîrziu într-o după-amiază, după ce Michael făcu un duş, ieşi din baie şi descoperi că cineva îi alesese haine şi i le pusese pe pat. Pantofi şi ciorapi. Pantaloni de lînă cenuşie la dungă şi o bluză neagră de tricot care se potriveau perfect. Se duse în următoarea încăpere din apartament şi-l găsi pe Lawrence bînd un pahar de vin în timp ce asculta un CD cu jaz.

— Cum te simţi, Michael? Ai dormit bine?

— În regulă.

— Vreun vis?

Michael visase că zbura deasupra unui ocean, dar n-avea nici un motiv să descrie ce se întîmplase. Nu voia ca ei să ştie ce se petrecea în mintea lui.

— Nici unul. Sau cel puţin nu mi le amintesc.

— Asta ai aşteptat. Peste cîteva minute, îl vei întîlni pe Kennard Nash. Ştii cine e?

Michael îşi aminti un chip dintr-un program de ştiri de la televizor.

— N-a făcut parte din guvern?

— A fost general de brigadă. După ce a părăsit armata, a lucrat pentru doi preşedinţi americani. Toată lumea îl respectă. În prezent, este directorul executiv al Fundaţiei Evergreen.

— Pentru toate generaţiile, spuse Michael, citînd sloganul folosit de fundaţie cînd sponsoriza programe la televizor. Emblema lor era una extrem de distinctă. Era o înregistrare video cu doi copii, un băiat şi o fată, aplecîndu-se peste un pui de pin, şi apoi totul se transforma în simbolul stilizat al unui copac.

— E aproape şase seara. Te afli în clădirea administrativă a centrului naţional de cercetare al fundaţiei. Clădirea se află în Westchester County – la aproximativ patruzeci şi cinci de minute cu maşina de oraşul New York.

— Şi de ce m-aţi adus aici?

Lawrence puse jos paharul cu vin şi zîmbi. Era imposibil să-ţi dai seama ce gîndea.

— Mergem sus să-l vedem pe generalul Nash. El va fi bucuros să-ţi răspundă la toate întrebările.

Cei doi paznici îi aşteptau în sală. Fără vreun cuvînt, îi escortară pe Michael şi pe Lawrence din cameră şi pe un coridor care ducea la mai multe ascensoare. La cîţiva metri de locul în care stăteau se afla o fereastră, iar Michael îşi dădu seama că era noapte. Cînd veni liftul, Lawrence îi făcu semn să intre. Îşi trecu mîna dreaptă în dreptul unui senzor şi atinse butonul cu etajul dorit.

— Ascultă-l cu atenţie pe generalul Nash, Michael. E un om care ştie foarte multe lucruri.

Lawrence se retrase în coridor, iar Michael urcă singur pînă la ultimul etaj.

Liftul se deschise direct într-un birou particular. Era o încăpere vastă, care fusese decorată astfel încît să semene cu biblioteca unui club britanic pentru bărbaţi. Pereţii erau căptuşiţi cu rafturi de stejar pe care se aflau seturi de volume legate în piele, şi scăunele de stat în faţa focului şi mici lămpi verzi pentru citit. Singurul detaliu neobişnuit era reprezentat de cele trei camere de supraveghere montate pe tavan. Camerele se mişcau încet înainte şi înapoi, monitorizînd întreaga cameră. Mă urmăresc pe mine, se gîndi Michael. Cineva mă urmăreşte tot timpul.

Ocoli mobilierul şi lămpile, încercînd să nu atingă nimic. Într-un colţ al încăperii, spoturi luminoase punctiforme iluminau o machetă arhitecturală aşezată pe un piedestal din lemn. Clădirea miniaturală era alcătuită din două părţi: un turn central înconjurat de o clădire în formă de inel. Structura exterioară era împărţită în mici încăperi identice, fiecare cu o fereastră zăbrelită pe peretele exterior, şi cu o altă fereastră amplasată în partea de sus a uşii de la intrare.

Turnul părea să fie un monolit solid, dar cînd Michael se mişcă de cealaltă parte a piedestalului, văzu o secţiune transversală a clădirii. Era un labirint de uşi şi scări. Fîşii din lemn de balsa acopereau ferestrele ca nişte storuri veneţiene.

Michael auzi scîrţîitul unei uşi care se deschidea şi-l văzu pe Kennard Nash intrînd în cameră. Era un bărbat chel, cu umerii laţi. Cînd Nash zîmbi, Michael îşi aminti de dăţile cînd îl văzuse pe general la talk show-urile de televiziune.

— Bună seara, Michael. Sînt Kennard Nash.

Generalul Nash străbătu încăperea cu paşi repezi şi-i strînse mîna lui Michael. Una din camerele de supraveghere se întoarse încet de parcă ar fi trebuit să surprindă scena.

— Văd c-ai găsit Panopticonul.

Nash se apropie de machetă.

— Ce e? Un spital?

— Presupun c-ar putea fi un spital sau chiar o clădire de birouri, dar este o închisoare proiectată de filosoful din secolul al optsprezecelea Jeremy Bentham. Deşi a trimis planurile sale tuturor celor din guvernul britanic, n-a fost niciodată construită. Modelul are la bază schiţele lui Bentham.

Nash se apropie mai mult de model şi-l studie cu atenţie.

— Fiecare încăpere este o celulă cu pereţi suficient de groşi ca prizonierii să nu poată comunica între ei. Lumina intră din exterior, astfel încît prizonierul este întotdeauna luminat din spate şi vizibil.

— Iar paznicii se află în turn?

— Bentham l-a numit pavilion de supraveghere.

— Arată ca un labirint.

— Asta e ideea genială a Panopticonului. Este conceput astfel încît să nu-i poţi vedea niciodată faţa gardianului şi să nu-l poţi auzi cînd se apropie. Gîndeşte-te la implicaţii, Michael. În turn pot fi douăzeci de paznici sau unul singur sau nici unul. Nu contează. Prizonierul trebuie să presupună că este urmărit tot timpul. După o vreme, această presupunere devine o parte a conştiinţei prizonierului. Cînd sistemul funcţionează perfect, gărzile pot părăsi turnul ca să ia prînzul – sau pentru un week-end de trei zile. N-are importanţă. Prizonierii şi-au acceptat condiţia.

Generalul Nash se duse la o bibliotecă. Deschise un perete fals cu cărţi, dezvăluind un bar plin de pahare, o găleată cu gheaţă şi sticle de băutură.

— Este şase şi treizeci. Pe la ora asta beau de obicei un pahar de whisky. Avem whisky, vodkă şi vin. Sau pot comanda pentru tine ceva mai elaborat.

— Vreau un whisky cu puţină apă.

— Excelent. Bună alegere.

Nash începu să scoată dopurile de la sticle.

— Fac parte dintr-un grup numit Fraţii. Existăm de destul timp, dar sute de ani n-am făcut decît să reacţionăm la evenimente, încercînd să reducem haosul. Panopticonul a fost o revelaţie pentru membrii noştri. Ne-a schimbat modul de gîndire.

— Chiar şi cel mai simplu om care studiază istoria îşi dă seama că fiinţele omeneşti sînt lacome, impulsive şi crude. Dar închisoarea lui Bentham ne-a arătat că era posibil să existe control social, cu ajutorul tehnologiei potrivite. Nu trebuie ca la fiecare colţ să stea cîte un poliţist. Tot ce-ţi trebuie e un Panopticon virtual care să monitorizeze populaţia. Nu trebuie să-i urmăreşti propriu-zis tot timpul, dar masele trebuie să accepte această posibilitate şi inevitabilitatea pedepsei. Ai nevoie de structură, de sistem, de ameninţarea implicită care devine un fapt cotidian. Cînd oamenii renunţă la noţiunea de intimitate, permit existenţa unei societăţi fără conflicte.

Generalul duse două pahare lîngă o canapea şi cîteva scaune grupate în jurul unei mese scunde din lemn. Puse băutura lui Michael pe masă, şi cei doi se aşezară unul în faţa celuilalt.

— Beau în cinstea Panopticonului.

Nash îşi ridică paharul spre modelul de pe piedestal.

— A fost o invenţie eşuată, dar o idee măreaţă.

Michael sorbi din whisky. După gust nu părea să fi fost puse droguri în el, dar nu putea fi sigur.

— Dacă vrei, poţi să-mi ţii prelegeri despre filozofie, spuse el, dar de fapt nu-mi pasă. Tot ce ştiu e că sînt prizonier.

— De fapt, ştii mult mai mult de atît. Familia ta a trăit sub un nume fals timp de cîţiva ani pînă cînd un grup de oameni înarmaţi v-a atacat casa din Dakota de Sud. Noi am făcut asta, Michael. Oamenii aceia erau angajaţii noştri şi urmau vechea noastră strategie.

— Mi-aţi omorît tatăl.

— Oare?

Kennard Nash ridică din sprîncene.

— Personalul nostru a căutat prin resturile casei, dar nu i-am găsit cadavrul.

Tonul destins al lui Nash era exasperant. Ticălosule, se gîndi Michael. Cum poţi sta aici şi zîmbi? Un val de mînie îi străbătu corpul, şi se gîndi să se repeadă peste masă şi să-l apuce de beregată pe Nash. În cele din urmă, distrugerea familiei lui ar fi răzbunată.

Generalul Nash părea să nu-şi dea seama că era pe punctul de a fi atacat. Cînd îi sună mobilul, puse jos paharul cu băutură şi scoase telefonul din buzunarul hainei de la costum.

— Am cerut să nu fiu deranjat, îi spuse celui care-l sunase. Da. Serios? Ce interesant. Ei bine, de ce să nu-l întreb chiar pe el?

Nash coborî telefonul şi se încruntă la Michael. Semăna cu un oficial de la o bancă ce tocmai descoperise o mică problemă la o solicitare de credit.

— La telefon e Lawrence Takawa. Spune că ai de gînd să mă ataci sau să încerci să evadezi.

Lui Michael i se tăie răsuflarea cîteva secunde, în timp ce mîinile i se încleştară de marginea scaunului.

— Nu – nu ştiu despre ce vorbeşti, zise.

— Te rog, Michael, nu-ţi pierde vremea încercînd să mă înşeli. Chiar acum eşti monitorizat de un scaner cu infraroşii. Lawrence spune că ţi-a crescut pulsul, că ai o reacţie galvanică a pielii puternică, şi semnale de căldură în jurul ochilor. Toate datele astea sugerează clar că ai o reacţie de tip atac sau fugă. Asta mă readuce la întrebarea iniţială: Ai de gînd să mă ataci sau să încerci să evadezi?

— Spune-mi de ce ai vrut să-mi omori tatăl.

Nash studie faţa lui Michael, apoi decise să continue conversaţia.

— Nu-ţi face griji, îi spuse lui Takawa. Cred că progresăm.

Generalul închise telefonul şi-l puse la loc în buzunar.

— Tatăl meu era un criminal? întrebă Michael. Furase ceva?

— Îţi aminteşti de Panopticon? Modelul funcţionează perfect dacă întreaga omenire trăieşte în interiorul clădirii. Nu funcţionează dacă un individ poate deschide o uşă şi ieşi în afara sistemului.

— Şi tatăl meu putea face asta?

— Da. Este ceea ce numim un „Călător”. Tatăl tău putea să-şi proiecteze energia neurală în afara trupului şi să călătorească în alte realităţi. Lumea noastră este cel de-al Patrulea Tărîm. Sînt bariere fixe de care trebuie să treci ca să ajungi pe celelalte tărîmuri. Nu ştim dacă tatăl tău le-a explorat pe toate.

Nash se uită direct în ochii lui Michael.

— Capacitatea de a părăsi această lume pare să aibă o origine genetică. Poate şi tu poţi s-o faci, Michael. Tu şi cu Gabriel aţi putea avea puterea.

— Iar voi sînteţi Tabula?

— Numele ăsta e folosit de duşmanii noştri. Cum ţi-am spus, ne numim Fraţii. Fundaţia Evergreen este instituţia noastră publică.

Michael se uită la paharul său cu băutură în timp ce încerca să găsească o strategie. Era încă în viaţă deoarece voiau ceva. *Poate şi tu poţi s-o faci, Michael*. Da. Asta era. Tatăl său dispăruse şi ei aveau nevoie de un Călător.

— Tot ce ştiu despre fundaţia voastră e din reclamele pe care le-am văzut la televiziunea publică.

Nash se ridică şi se duse la fereastră.

— Fraţii sînt adevăraţi idealişti. Vrem ce-i mai bun pentru toată lumea: pace şi prosperitate pentru toţi. Singurul mod de a atinge acest scop este să realizăm stabilitatea socială şi politică.

— Aşa că puneţi toată lumea într-o închisoare uriaşă?

— Nu înţelegi, Michael? În prezent oamenii se tem de lumea din jurul lor, şi teama asta este uşor de încurajat şi de menţinut. Oamenii *vor* să trăiască în Panopticonul nostru virtual. O să-i păzim ca nişte buni păstori. Vor fi monitorizaţi, controlaţi, protejaţi de necunoscut.

— În plus, rareori recunosc închisoarea. Există întotdeauna ceva care să le distragă atenţia. Un război în Orientul Mijlociu. Un scandal care implică celebrităţi. Cupa mondială sau Campionatul de bowling. Drogurile, atît cele ilegale, cît şi medicamentele prescrise. Reclamele. Un cîntec nou. O schimbare de modă. Teama îi poate face pe oameni să intre în Panopticonul nostru, dar cît timp sînt înăuntru îi amuzăm permanent.

— Între timp ucideţi Călători.

— După cum am spus, asta e o strategie depăşită. În trecut, am reacţionat ca un organism sănătos, respingînd diverşii viruşi. Toate legile de bază au fost scrise într-o mulţime de limbi. Regulile sînt clare. Omenirea trebuie doar să înveţe să asculte. Dar ori de cîte ori o societate era aproape de un anumit grad de stabilitate, apărea un Călător cu idei noi şi cu dorinţa de a schimba totul. În timp ce bogaţii şi înţelepţii încercau să construiască o vastă catedrală, Călătorii tot subminau temelia – făcînd probleme.

— Şi ce s-a schimbat? întrebă Michael. De ce nu m-aţi omorît?

— Oamenii noştri de ştiinţă au început să lucreze la ceva numit computer cuantic, şi au obţinut rezultate neaşteptate. N-am să-ţi dau detaliile în seara asta, Michael. Tot ce trebuie să ştii este că un Călător ne poate ajuta să realizăm o descoperire tehnologică incredibilă. Dacă Proiectul Crossover are succes, istoria va fi schimbată definitiv.

— Şi vreţi să devin Călător?

— Da. Exact.

Michael se ridică de pe canapea şi se apropie de generalul Nash. De-acum îşi revenise după reacţia la scanerul cu infraroşii. Poate că oamenii ăştia îi puteau detecta ritmul cardiac şi temperatura pielii, dar asta n-avea să schimbe nimic.

— Acum cîteva minute ai spus că organizaţia ta a atacat casa familiei mele.

— N-am avut nimic de-a face cu asta, Michael. A fost un incident regretabil.

— Chiar dacă aş fi de acord să uit de trecut şi să vă ajut, asta nu înseamnă că e posibil. Nu ştiu cum să „călătoresc” nicăieri. Tata nu ne-a învăţat decît cum să ne luptăm cu beţe de bambus.

— Da. Sînt conştient de asta. Ai văzut centrul nostru de cercetare?

Nash făcu semn cu mîna, iar Michael privi pe fereastră. Luminile de siguranţă iluminau complexul păzit. Biroul lui Nash era la ultimul etaj al unei clădiri moderne de birouri legată de alte trei clădiri prin pasarele acoperite. În mijlocul patrulaterului se afla o a cincia clădire care arăta ca un cub alb. Pereţii de marmură ai cubului erau suficient de subţiri pentru ca lumina din interior să facă acea clădire să strălucească dinăuntru.

— Dacă ai potenţialul de a deveni Călător, atunci noi avem personalul şi tehnologia necesare ca să te ajutăm să capeţi această putere. În trecut, Călătorii erau instruiţi de preoţi eretici, mistici nonconformişti şi rabini captivi în ghetouri. Întregul proces era dominat de credinţă religioasă şi de misticism. Uneori nu mergea. După cum poţi vedea, operaţiunea noastră nu are nimic dezorganizat.

— Ok. E clar că aveţi nişte clădiri mari şi o mulţime de bani. Dar asta tot nu înseamnă că eu sînt un Călător.

— Dacă reuşeşti, ne vei ajuta să schimbăm istoria. Chiar dacă dai greş, o să te instalăm într-un loc confortabil. Nu va trebui să mai munceşti vreodată.

— Şi dacă refuz să cooperez?

— Nu cred că asta se va întîmpla. Nu uita, ştiu totul despre tine, Michael. Personalul nostru te-a investigat cîteva săptămîni. Spre deosebire de fratele tău, tu eşti ambiţios.

— Nu-l amesteca pe Gabriel în asta, spuse Michael cu o voce tăioasă. Nu vreau să fie căutat de nimeni.

— N-avem nevoie de Gabriel. Te avem pe tine. Şi acum îţi ofer o ocazie uriaşă. Tu eşti viitorul, Michael. Vei fi Călătorul care va aduce cu adevărat pacea în lume.

— Oamenii vor continua să se lupte.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus? E vorba doar de teamă şi de distracţii. Teama îi va aduce pe oameni în Panopticonul nostru virtual, şi apoi îi vom face fericiţi. Oamenii vor fi liberi să ia medicamente antidepresive, să facă datorii şi să se uite ore în şir la televizor. Societatea poate părea dezorganizată, dar va fi

foarte stabilă. Odată la cîţiva ani vom alge un alt manechin care să ţină discursuri din grădina de trandafiri a Casei Albe.

— Dar cine deţine cu adevărat controlul?

— Fraţii, desigur. Iar tu vei face parte din familia noastră, îndrumîndu-ne înainte.

Nash îşi puse mîna pe umărul lui Michael. Era un gest prietenesc, ca şi cum ar fi fost un unchi blînd sau un nou tată vitreg. *Să ne îndrumi înainte*, se gîndi Michael. *Vei face parte din familia noastră*. Rămase lîngă fereastră, cu ochii pironiţi asupra clădirii albe.

Generalul Nash se întoarse şi se duse la bar.

— Lasă-mă să-ţi torn încă un pahar. O să comandăm cina – muşchi de vită sau sushi, orice doreşti. Şi apoi vom sta de vorbă. Majoritatea oamenilor trec prin viaţă fără să ştie adevărul despre evenimentele principale din epoca lor. Sînt spectatori ai unei farse interpretate la marginea scenei, cînd drama reală se petrece în spatele cortinei.

— În seara asta voi ridica cortina şi vom merge în spatele scenei şi vom vedea cum funcţionează decorurile, ce e în spatele lor şi cum se poartă actorii în cabină. Jumătate din lucrurile pe care le-ai învăţat la şcoală sînt doar o ficţiune convenabilă. Istoria este un spectacol de marionete pentru nişte minţi copilăreşti.

32

Gabriel se trezi în camera de motel şi văzu că Maya nu mai era. Fără să facă un zgomot, îşi părăsise patul şi se îmbrăcase. I se păru ciudat că băgase cu grijă marginile păturii pe sub saltea şi aşezase cele două perne sub cuvertura de bumbac scămoşată. Era ca şi cum ar fi vrut să şteargă toate semnele prezenţei ei, a faptului că ei doi îşi petrecuseră noaptea în acelaşi spaţiu.

Se ridică în capul oaselor şi se rezemă cu spatele de tăblia patului care scîrţîia. Încă de cînd plecaseră din Los Angeles, se gîndise ce însemna să fii Călător. Oare toţi oamenii erau doar o maşinărie biologică? Sau era ceva etern în fiecare fiinţă vie, o scînteie de energie pe care Maya o numea Lumina? Chiar dacă asta era adevărat, nu însemna că el avea puterea.

Gabriel încercă să se gîndească la o altă lume, dar se trezi copleşit de gînduri întîmplătoare. Nu-şi putea controla mintea. Aceasta sărea ca o maimuţă zgomotoasă într-o cuşcă, azvîrlind imagini ale vechilor prietene, curse de motocicletă pe panta unui munte şi versuri dintr-un cîntec. Auzi un zumzăit şi deschise ochii. O muscă se izbea de geam.

Furios pe el însuşi, se duse la baie şi-şi dădu cu apă pe faţă. Maya, Hollis şi Vicki îşi riscaseră vieţile pentru el, dar aveau să fie dezamăgiţi. Gabriel se simţea ca un intrus la o petrecere, care se dădea drept cineva important. Găsitorul Căii – dacă exista – ar rîde de pretenţiile lui.

Cînd se întoarse în cameră, văzu că geanta de voiaj şi laptop-ul Mayei se aflau lîngă uşă. Asta însemna că era pe undeva prin apropriere. Oare luase furgoneta şi plecase să cumpere mîncare? Nu era posibil. Nu se aflau nici un fel de restaurante sau magazine alimentare în zonă.

Gabriel se îmbrăcă şi ieşi în parcarea din curte. Bătrîna proprietară a motelului stinsese firma de neon, iar în biroul ei era întuneric. Cerul dimineţii avea culoarea lavandei şi era presărat cu nori subţiri, argintii. Ocoli aripa de sud a motelului şi-o văzu pe Maya stînd în picioare pe o dală de beton în mijlocul unui pîlc de pelin. Betonul arăta ca fundaţia unei case, care fusese abandonată deşertului.

Maya găsise o bară de oţel pe locul construcţiei. Ţinînd-o ca pe o sabie, executa o serie de forme şi combinaţii ritualice, asemănătoare celor pe care le văzuse el la şcoala de kendo. Parează. Fandează. Apără. Fiecare mişcare aluneca graţios în alta.

De la distanţă, o putea observa pe Maya şi putea rămîne detaşat de intensitatea ei sălbatică. Gabriel nu mai întîlnise niciodată pe cineva asemenea acestui Arlechin. Ştia că ea e un războinici care ar ucide fără ezitare, dar în felul în care înfrunta lumea era şi ceva pur şi sincer. Urmărind-o cum se antrena, Gabriel se întrebă dacă-i păsa de orice altceva în afară de această obligaţie străveche, de violenţa care-i acaparase viaţa.

Lîngă tomberonul motelului era aruncată o mătură veche. Rupse coada măturii şi merse cu ea pînă lîngă dala de beton. Cînd îl văzu, Maya se opri din mişcare şi lăsă în jos arma sa improvizată.

— Am luat şi eu cîteva lecţii de kendo, dar tu pari expertă, zise el. Vrei să exersăm?

— Arlechinii nu trebuie să se lupte niciodată cu Călătorii.

— E posibil să nu fiu Călător, ok? Ar trebui să acceptăm posibilitatea asta.

Gabriel flutură coada măturii.

— Şi asta nu e tocmai o sabie.

Apucă băţul cu ambele mîini, şi apoi o atacă cu viteză redusă. Maya pară uşor şi-şi balansă arma spre stînga lui. Tălpile cizmelor lui de motociclist scoaseră un hîrşîit uşor cînd se mişcară pe dreptunghiul de beton. Pentru prima dată, simţea că Maya se uită la el, tratîndu-l ca pe un egal. Chiar îi zîmbi de cîteva ori cînd el îi blocă atacul şi încercă s-o surprindă cu o mişcare neaşteptată. Luptîndu-se cu graţie şi precizie, se mişcau sub cerul enorm.

33

Începu să se încălzească în timp ce treceau graniţa interstatală în Nevada. În momentul în care părăsiră California, Gabriel îşi scoase casca de motociclist şi o azvîrli în furgonetă. Îşi puse nişte ochelari de soare şi merse înaintea Mayei. Ea se uita cum îi atingea lui vîntul mînecile de la tricou şi manşetele blugilor. Cotind spre sud-est, se îndreptară spre rîul Colorado şi spre punctul de traversare de la stăvilarul Davis. Stînci roşii. Cactuşi saguaro[76]. Valuri de aer fierbinte licărind pe asfaltul negru. În apropierea unui oraş numit Searchlight, Maya văzu pe marginea drumului o serie de semne cu litere scrise de mînă: PARADISE DINER. CINCI MILE. UN COIOT VIU! ARĂTAŢI-L COPIILOR! TREI MILE. PARADISE DINER. LUAŢI MASA AICI!

Gabriel făcu semn cu mîna – hai să luăm micul dejun – şi cînd Paradise Diner apăru, viră în parcarea neasfaltată. Restaurantul era o clădire cu acoperiş plat care arăta ca un vagon de mărfuri cu ferestre. Un aparat mare de aer condiţionat era instalat pe acoperiş. Ţinînd în mînă tubul cu sabia, Maya ieşi din furgonetă şi studie clădirea înainte de a se hotărî să intre. Intrarea din faţă. Intrarea din spate. O camionetă roşie rablagită era parcată în faţa restaurantului şi o a doua camionetă cu caroserie de rulotă de camping era parcată într-o parte.

Gabriel se îndreptă cu pas vioi spre ea. Îşi roti umerii, relaxîndu-şi muşchii încordaţi.

— Nu cred c-o să avem nevoie de asta, spuse el, arătînd spre tubul săbiei. Nu facem decît să luăm micul dejun, Maya. Nu e Al Treilea Război Mondial.

Maya se văzu în ochii lui Gabriel. Nebunia Arlechinilor. Paranoia permanentă.

— Tata m-a pregătit să port arme tot timpul.

— Relaxează-te, spuse Gabriel. Va fi bine.

Iar ea îi văzu într-un fel nou faţa şi ochii şi părul castaniu.

Întorcîndu-se şi îndepărtîndu-se de el, Maya inspiră profund şi puse sabia în furgonetă. Nu-ţi face griji, îşi spuse. Nu se va întîmpla nimic. Dar se asigură că cele două cuţite erau prinse la locul lor de braţe.

---

[76] O specie de cactus foarte mare (Carnegiea gigantea) din partea de sud-vest a Statelor Unite şi din nordul Mexicului, cu ramuri cu nervuri curbate în sus, cu flori albe în formă de pîlnii şi fructe roşii comestibile.

Coiotul era ţinut într-o cuşcă de plasă amplasată aproape de partea din faţă a restaurantului. Stînd în şezut pe o dală de beton pe care se aflau mormane de excremente, animalul captiv gîfîia de la căldură. Era prima oară cînd Maya vedea un coiot. Arăta ca un cîine corcit, cu cap şi colţi de lup. Numai ochii lui căprui-închis erau sălbatici; o priviră pe Maya cu atenţie în timp ce ea ridica mîna.

— Urăsc grădinile zoologice, îi zise ea lui Gabriel. Îmi amintesc de nişte închisori.

— Oamenilor le place să vadă animalele.

— Cetăţenii vor să ucidă creaturile sălbatice sau să le pună în cuşti. Îi ajută să uite că şi ei sînt nişte prizonieri.

Restaurantul era o încăpere lungă, îngustă, cu separeuri lîngă ferestre, o tejghea cu taburete şi o mică bucătărie. Aproape de uşa din faţă erau trei automate de jocuri, fiecare dintre ele cu o temă de prost-gust: Circul poturilor. Marele cîştigător. Năuceala fericită.

Doi mexicani cu cizme de cowboy şi haine de lucru pline de praf stăteau la tejghea şi mîncau omletă şi turte de mălai. O chelneriţă tînără cu părul blond vopsit şi cu şorţuleţ golea o sticlă de ketchup în alta. Maya văzu o faţă privind prin fereastra de servit a bucătăriei: un bătrîn cu ochi spălăciţi şi barbă dezordonată. Bucătarul.

— Aşezaţi-vă unde doriţi, le spuse chelneriţa, iar Maya alese cea mai bună poziţie defensivă – ultimul separeu, cu faţa spre intrare. Cînd se aşeză, rămase cu privirea aţintită asupra tacîmurilor de pe masa de plastic şi încercă să vizualizeze încăperea în minte. Era un loc bun de poposit. Cei doi mexicani arătau inofensivi şi putea vedea orice maşină care se apropia de clădire dinspre drum.

Chelneriţa veni cu pahare de apă cu gheaţă.

— Bună dimineaţa. Doriţi cafea?

Avea o voce voioasă, subţirică.

— Doar nişte suc de portocale, zise Gabriel.

Maya se ridică.

— Unde e toaleta?

— Trebuie să ieşiţi afară în spate. Plus că e încuiată. Veniţi, am să vă conduc.

Chelneriţa – pe al cărei ecuson scria „Kathy” – o conduse pe Maya în spatele restaurantului la o uşă pe care nu scria nimic, închisă cu un lacăt şi un zăvor. Continuă să sporovăiască în timp ce căuta cheia prin buzunare.

— Tăticu’ îşi face griji că intră oamenii şi-i fură toată hîrtia igienică. El e bucătarul şi spală şi vasele şi face restul treburilor pe aici.

Kathy descuie uşa şi aprinse lumina. Încăperea era plină de cutii de carton cu conserve şi alte provizii. Intră şi verifică distribuitorul de hîrtia igienică şi şterse chiuveta.

— Ai un prieten tare drăguţ, zise Kathy. Mi-ar plăcea să călătoresc cu un bărbat care să arate aşa bine, dar sînt reţinută aici la Paradise pînă cînd Tăticu' va vinde locul ăsta.

— Sînteţi un pic cam izolaţi aici.

— Numai noi şi coiotu' ăla bătrîn. Plus cîţiva oameni care vin de la Vegas. Ai fost la Vegas?

— Nu.

— Eu am fost de şase ori.

Cînd ieşi în cele din urmă din încăpere, Maya încuie uşa şi se aşeză pe o stivă de cutii de carton. O deranja faptul c-ar putea simţi orice fel de ataşament faţă de Gabriel. Arlechinii nu aveau voie să se împrietenească cu Călătorii pe care-i protejau. Atitudinea adecvată era să se simtă oarecum superiori Călătorilor, ca şi cum aceştia erau nişte copilaşi care nu ştiau de lupii din pădure. Tatăl ei îi spusese întotdeauna că există un motiv practic pentru această distanţă emoţională. Chirurgii arareori îşi operau membrii propriei familii. Asta le-ar fi putut afecta judecata. Aceleaşi reguli li se aplicau şi Arlechinilor.

Maya stătu în faţa chiuvetei şi se privi lung în oglinda crăpată. Uită-te la tine, se gîndi. Părul încîlcit. Ochii injectaţi. Haine întunecate, monotone. Thorn o transformase într-un ucigaş fără legături afective, cineva căruia îi lipsea dorinţa de confort a paraziţilor şi dorinţa de siguranţă a cetăţenilor. Călătorii poate că erau slabi şi confuzi, dar puteau trece într-un alt tărîm şi scăpa din această închisoare lumească. Arlechinii erau prinşi în cel de-al Patrulea Tărîm pînă cînd mureau.

Cînd Maya se întoarse în restaurant, cei doi mexicani terminaseră masa şi plecaseră. Ea şi Gabriel comandară micul dejun, apoi el se lăsă pe spate în separeu şi-o privi cu atenţie.

— Hai să presupunem că oamenii chiar pot trece în alte tărîmuri. Cum e acolo? E periculos?

— Nu ştiu atît de multe despre asta. De aceea ai nevoie de un Găsitor al Căii care să te ajute. Tata mi-a pomenit totuşi despre două posibile pericole. Cînd treci dincolo, învelişul tău – corpul tău – rămîne aici.

— Şi care e acela de-al doilea pericol?

— Lumina ta, spiritul sau cum vrei să-i spui, poate fi ucis sau rănit pe un alt tărîm. Dacă se întîmplă asta, atunci eşti prins acolo pentru totdeauna.

Voci. Rîsete. Maya se uită la uşă şi văzu patru tineri intrînd în restaurant. Afară, în parcare, soarele deşertului arunca sclipiri pe SUV-ul lor albastru-închis. Maya cîntări fiecare persoană din grup şi le dădu porecle. Braţe Mari, Ţeastă Rasă şi Grăsanul purtau toţi un amestec de haine de sport de la diverse echipe şi pantaloni de trening. Arătau de parc-ar fi scăpat dintr-un incendiu la un club de atletism şi-ar fi luat haine la întîmplare din vestiare diferite. Conducătorul lor – cel mai scund, dar cu vocea cea mai răsunătoare – purta cizme de cowboy ca

să pară mai înalt. Spune-i Mustaţă, se gîndi. Nu. Cataramă de Argint. Catarama făcea parte dintr-o centură de cowboy complicată.

— Aşezaţi-vă unde doriţi, le spuse Kathy.

— La naiba, sigur, îi zise Cataramă de Argint. Oricum asta făceam.

Vocile lor zgomotoase, dorinţa lor de a fi recunoscuţi o făcură pe Maya să se simtă neliniştită. Mîncă repede, terminîndu-şi micul dejun, în timp ce Gabriel îşi întindea nişte gem de căpşuni pe pîinea prăjită. Cei patru tineri luară cheia toaletei de la Kathy şi comandară micul dejun, răzgîndindu-se şi cerînd mai multă slănină. Îi spuseră lui Kathy că se întorceau în Arizona după ce fuseseră să vadă un meci de box în Las Vegas. Pierduseră un pariu mare pe challenger, plus alţi bani la mesele de black jack. Kathy le luă comanda şi se retrase în spatele tejghelei. Grăsanul schimbă o bancnotă de douăzeci de dolari pe fise şi începu să se joace la automatele de jocuri.

— Ai terminat de mîncat? îl întreba Maya pe Gabriel.

— Termin într-un minut.

— Hai să plecăm de-aici.

Gabriel păru amuzat.

— Nu-ţi plac tipii ăştia.

Ea zdrăngăni bucăţele de gheaţă din paharul cu apă şi minţi.

— Nu le dau atenţie cetăţenilor decît dacă-mi stau în cale.

— Credeam că îţi place Vicki Fraser. Voi două vă purtaţi ca nişte prietene…

— Asta-i o înşelătorie!

Grăsanul dădu cu pumnul într-unul din automatele de jocuri.

— Tocmai am băgat douăzeci de dolari în el şi n-am primit nici măcar unul înapoi.

Cataramă de Argint stătea vizavi de Ţeastă Rasă într-un separeu. Îşi mîngîie mustaţa şi rînji.

— Deşteaptă-te, Davey. E pus să nu mai vezi vreun ban înapoi. Nu scot destui bani cu cafeaua asta proastă, aşa că-i mai jupoaie de cîţiva dolari pe turiştii care joacă la automatele astea.

Kathy veni din spatele tejghelei.

— Uneori mai şi cîştigi. Un camionagiu a luat potul cel mare acum vreo două săptămîni.

— Nu mă minţi, drăguţo. Dă-i doar înapoi prietenului meu cei douăzeci de dolari. Tre’ să fie vreo lege, ceva, care să spună că trebuie să plăteşti un procent din ceea ce se introduce în maşină.

— Nu pot face asta. Aparatele astea nici măcar nu sînt ale noastre. Noi doar le închiriem de la Dl. Sullivan.

Braţe Mari se întoarse de la toaletă. Rămase lîngă automatul de jocuri şi ascultă discuţia.

— Nu ne pasă de asta, zise el. Toată nenorocita asta de Nevada e un jaf uriaş. Dă-ne banii sau o masă gratis.

— Da, zise Ţeastă Rasă. Eu unul prefer masa gratis.

— Mîncarea n-are nici o legătură cu automatele de jocuri, spuse Kathy. Dac-aţi comandat masa, atunci ...

Grăsanul făcu trei paşi spre tejghea şi-o apucă pe Kathy de braţ.

— La naiba, am să iau altceva în locul unei mese gratis.

Cei trei prieteni îşi manifestară zgomotos aprobarea.

— Eşti sigur? întrebă Braţe Mari. Crezi că face ea douăzeci de dolari?

— Dacă ne face pe toţi patru, înseamnă cinci dolari de bucată.

Uşa de la bucătărie se deschise brusc şi tatăl lui Kathy apăru ţinînd o bîtă de baseball.

— Dă-i drumul! Chiar acum!

Cataramă de Argint păru amuzat.

— Mă ameninţi, boşorogule?

— Chiar aşa! Acum luaţi-vă catrafusele şi plecaţi!

Cataramă de Argint se întinse peste masă şi apucă zaharniţa masivă de sticlă de lîngă sticluţa roşie de sos Tabasco[77]. Se ridică un pic şi azvîrli zaharniţa cu putere. Tatăl lui Kathy se feri, dar recipientul îl lovi în obrazul stîng şi se sparse. Zahărul se împrăştie peste tot, iar bătrînul se împletici înapoi.

Ţeastă Rasă se strecură afară din separeu. Apucă bîta de capăt, o smulse din mîinile bătrînului şi-l apucă cu braţul de gît. Cu capătul gros al bîtei, Ţeastă Rasă îl lovi pe bătrîn de mai multe ori. Bătrînul se înmuie, iar Ţeastă Rasă îi dădu drumul victimei sale pe podea.

Maya atinse mîna lui Gabriel.

— Ieşi prin bucătărie.

— Nu.

— Asta n-are nimic de-a face cu noi.

Gabriel o privi dispreţuitor, iar Maya se simţi de parc-ar fi fost crestată cu un cuţit. Nu se mişcă – nu putu să facă nici o mişcare – în timp ce Gabriel se ridică şi făcu cîţiva paşi către bărbaţi.

— Plecaţi de-aici.

— Şi tu cine naiba mai eşti?

Cataramă de Argint se strecură afară din separeu. Acum toţi cei patru bărbaţi stăteau în picioare aproape de tejghea.

— Nu ne spui tu ce să facem.

Ţeastă Rasă îl lovi pe tatăl lui Kathy în coaste.

— Întîi o să-l închidem pe ticălosu’ ăsta bătrîn în cuşcă cu coiotul.

Kathy încercă să scape, dar Grăsanul o ţinea strîns.

— Apoi o să inspectăm marfa.

---

[77] Sos mexican picant.

Gabriel arăta nesiguranţa cuiva care practicase lupta numai la o şcoală de karate. Stătea acolo, aşteptînd să fie atacat.

— Aţi auzit ce-am spus.

— Mda, am auzi.

Ţeastă Rasă balansă bîta de baseball ca pe un baston de poliţist.

— Ai cinci secunde să te cari.

Maya ieşi şi ea din separeu. Avea palmele desfăcute şi se simţea relaxată. *Felul nostru de a lupta e ca şi cum ne-am scufunda în ocean*, îi spusese odată Thorn. Cădem, dar cu graţie. Traşi în jos de gravitaţie, dar în mod controlat.

— Nu-l atinge, zise Maya.

Bărbaţii rîseră, iar ea făcu cîţiva paşi mai în faţă, intrînd în zona de distrugere.

— Din ce ţară eşti? întrebă Cataramă de Argint. După cum vorbeşti, s-ar zice că din Anglia sau ceva de genul ăsta. Pe-aici, femeile îi lasă pe bărbaţi să-şi vadă singuri de luptă.

— Hei, vreau să fie şi ea implicată, zise Braţe Mari. Are un corp frumuşel.

Maya simţi cum răceala Arlechinilor îi cuprinde inima. Instinctiv, ochii măsurară distanţele şi traiectoriile dintre ea şi cele patru ţinte. Faţa ei era moartă – lipsită de orice emoţie – dar încercă să rostească cuvintele cît mai clar şi mai distinct.

— Dacă-l atingeţi, vă voi distruge.

— O, chiar mi-e frică.

Ţeastă Rasă se uită la prietenul său şi rînji.

— Ai dat de bucluc, Russ! Domnişoara pare furioasă! Mai bine-ai avea grijă!

Gabriel se întoarse spre Maya. Şi pentru prima dată, păru să preia controlul relaţiei lor: ca un Călător care-i dădea ordine Arlechinului său.

— Nu, Maya! Mă auzi? Îţi ordon să nu ...

Era pe jumătate întors spre ea, ignorînd primejdia, şi Ţeastă Rasă ridică bîta de baseball. Maya sări pe un scăunel, apoi pe tejghea. Din doi paşi mari, trecu de recipientele cu muştar şi ketchup, întinse piciorul drept şi-l lovi pe Ţeastă Rasă în gît. Acesta scuipă şi scoase un gîlgîit, dar tot nu dădu drumul bîtei. Maya o apucă de capăt şi sări jos, smulgîndu-i-o din mînă dintr-o mişcare, apoi din a doua mişcare o balansă, lovindu-l cu ea în cap. Se auzi un trosnet şi el se prăbuşi în faţă.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Gabriel luptîndu-se cu Cataramă de Argint. Alergă spre Kathy, ţinînd bîta cu dreapta şi scoţînd stiletul cu stînga. Grăsanul arăta îngrozit. Ridică braţele ca un soldat care se predă în luptă, iar ea îi azvîrli stiletul în palmă, prinzîndu-i-o de lambriul de lemn. Cetăţeanul scoase un urlet piţigăiat, dar ea îl ignoră şi înaintă spre Braţe Mari. Prefă-te că-l loveşti în cap, dar dă mai jos. Sparge genunchiul drept. Un trosnet. Osul se făcu praf. Şi

imediat o lovitură la cap. Ţinta se prăbuşi înainte şi ea se răsuci. Cataramă de Argint era la podea, inconştient. Gabriel îl terminase. Grăsanul scîncea în timp ce ea înaintă spre el.

— Nu, zise. Te rog, Doamne, nu.

Şi cu o lovitură de bîtă, îl făcu să-şi piardă cunoştinţa. Cînd se prăbuşi cu faţa în jos, smulse cuţitul din perete.

Maya dădu drumul bîtei, se aplecă şi smulse stiletul. Era mînjit de sînge, aşa că-l şterse de tricoul Grăsanului. Cînd se ridică, claritatea extremă a luptei începu să dispară. Cinci trupuri zăceau pe podea. Îl apărase pe Gabriel, dar nimeni nu era mort.

Kathy se holbă la Maya ca şi cum ar fi fost o stafie.

— Plecaţi, spuse ea. Doar plecaţi de-aici. Pentru că îl sun pe şerif într-un minut. Nu vă faceţi griji. Dac-o luaţi spre sud, am să-i spun c-aţi plecat spre nord. Am să schimb maşina şi tot ce e legat de voi.

Gabriel ieşi primul, iar Maya îl urmă. Cînd trecu pe lîngă coiot, trase zăvorul şi deschise uşa cuştii. La început animalul nu făcu nici o mişcare, ca şi cum ar fi uitat ce e libertatea. Maya continuă să meargă şi aruncă o privire peste umăr. Încă nu-şi părăsise închisoarea.

— Pleacă de-aici! îi strigă ea. E singura ta şansă!

Cînd porni furgoneta, coiotul ieşi prudent din cuşcă şi se uită prin parcarea neasfaltată. Urletul motorului motocicletei lui Gabriel îl sperie pe animal. Sări într-o parte, regăsindu-şi atitudinea nonşalantă, apoi se îndepărtă repede de restaurant.

Gabriel nu se uită la Maya cînd reveni pe şosea. Nu mai urmară zîmbete şi semne cu mîna, nici curbe graţioase în formă de S peste linia albă frîntă. Îl protejase pe Gabriel – îl salvase – dar într-un fel acţiunile ei părură să-i îndepărteze şi mai mult unul de altul. În acea clipă ea ştiu cu absolută certitudine că nimeni nu o va iubi şi nu-i va vindeca durerea. Ca şi tatăl ei, va muri înconjurată de duşmani. Va muri singură.

34

Lawrence Takawa, cu o mască şi un halat chirurgical, stătea într-unul din colţurile sălii de operaţii. Noua clădire de la centrul de cercetare nu era dotată încă pentru o procedură medicală. O instalaţie temporară fusese montată în subsolul bibliotecii.

Se uită cum Michael Corrigan se întinse pe masa chirurgicală. D-ra Yang, asistenta, veni cu o pătură încălzită şi i-o înfăşură în jurul picioarelor. Mai devreme în acea zi îi răsese tot părul de pe cap. Michael arăta acum ca un recrut care tocmai începuse instruirea de bază.

Dr. Richardson şi Dr. Lau, anestezistul adus din Taiwan, terminară de pregătit pentru operaţie. În braţul lui Michael fu introdus un ac, iar tubul de plastic al perfuziei fu ataşat la o soluţie sterilă. Obţinuseră deja radiografii şi imagini IMR ale creierului lui Michael la o clinică particulară din Westchester County care era controlată de Fraţi. D-ra Yang prinse filmul de panourile luminoase din capătul sălii.

Richardson privi spre pacientul său.

— Cum te simţi, Michael?

— O să doară?

— Nu chiar. Folosim anestezia din motive de siguranţă. În timpul procedurii, capul tău trebuie să fie perfect imobilizat.

— Dacă ceva nu merge cum trebuie, iar asta îmi provoacă leziuni ale creierului?

— E doar o procedură minoră Michael. Nu sînt motive de îngrijorare, spuse Lawrence.

Richardson dădu din cap către Dr. Law şi tubul perfuziei fu ataşat la o seringă de plastic.

— În regulă. Îi dăm drumul. Începi să numeri înapoi de la o sută.

Peste zece secunde, Michael era inconştient şi respira regulat. Cu ajutorul asistentei, Richardson fixă o pensă de oţel de craniul lui Michael şi strînse şuruburile înfăşurate în tampoane de vată. Chiar dacă corpul lui Michael ar fi intrat în convulsii, capul lui nu s-ar fi mişcat.

— Harta timpului, îi zise Richardson asistentei.

D-ra Yang îi dădu o riglă flexibilă de oţel şi un marker negru, iar neurologul petrecu următoarele douăzeci de minute desenînd o grilă pe partea de sus a ţestei lui Michael. Verifică de două ori ceea ce făcuse, apoi marcă opt puncte separate pentru o incizie.

De cîţiva ani neurologii implantau electrozi permanenţi în creierul pacienţilor suferind de depresie. Această stimulare în profunzimea creierului permitea doctorilor să învîrtă un buton, să introducă o cantitate mică de electricitate în ţesut şi să schimbe instantaneu starea de spirit a unei persoane. Unul dintre pacienţii lui Richardson – o brutărească tînără pe nume Elaine – prefera setarea doi de pe electrometru cînd stătea acasă şi se uita la televizor, dar îi plăcea să-şi „activeze” creierul la setarea cinci dacă muncea din greu la crearea unui tort de nuntă. Aceeaşi tehnologie care-i ajutase pe oamenii de ştiinţă să stimuleze creierul urma să fie folosită pentru depistarea energiei neurale a lui Michael.

— I-am spus adevărul? întrebă Lawrence.

Dr. Richardson îi aruncă o privire din cealaltă parte a încăperii.

— Ce vrei să spui?

— Procedura îi poate vătăma creierul?

— Dacă vrei să monitorizezi activitatea neurologică a unei persoane cu ajutorul unui computer, trebuie să-i introduci senzori în creier. Electrozii ataşaţi în partea exterioară a craniului nu ar fi la fel de eficienţi. De fapt, ar putea chiar să furnizeze date contradictorii.

— Dar conductorii nu-i vor distruge celulele cerebrale?

— Avem un milion de celule cerebrale, d-le Takawa. Poate că pacientul va uita cum se pronunţă cuvîntul „Constantinopole” sau ar putea uita numele fetei care stătea alături la ora de matematică din liceu. Nu este important.

Cînd fu satisfăcut de punctele de incizie, dr. Richardson se aşeză pe un taburet lîngă masa de operaţie şi studie partea superioară a capului lui Michael.

— Mai multă lumină, spuse el, iar d-ra Yang reglă lampa chirurgicală.

Dr. Law stătea la cîţiva metri mai încolo, supraveghind ecranul unui monitor şi urmărind semnele vitale ale lui Michael.

— Totul e în regulă?

Dr. Law verifică pulsul şi respiraţia lui Michael.

— Poţi începe.

Richardson coborî o freză osoasă ataşată la un braţ reglabil şi perforă cu grijă un mic orificiu în craniul lui Michael. Se auzi un zgomot strident, scrîşnit, asemănător frezei unui dentist.

Îndepărtă freza. Pe piele apăru o picătură de sînge care începu să se mărească, dar d-ra Yang o şterse cu un tampon de vată. Un dispozitiv injector neuropat era montat pe un al doilea braţ care atîrna de tavan. Richardson îl puse deasupra orificiului minuscul, apăsă pe declanşator şi un conductor de cupru acoperit cu teflon, de dimensiunea unui fir de păr uman, fu înfipt direct în creierul lui Michael.

Conductorul era prins de un cablu care transmitea date la computerul cuantic. Lawrence purta căşti radio cu legătură directă la centrul de calculatoare.

— Iniţiaţi testul, spuse el unuia dintre tehnicieni. Primul senzor este în creier.

Trecură cinci secunde. Douăzeci de secunde. Apoi un tehnician confirmă că percepeau activitatea neurală.

— Primul senzor funcţionează, zise Lawrence. Puteţi continua.

Dr. Richardson făcu să alunece pe lungimea firului o plăcuţă de electrod, o lipi de piele şi tăie restul de fir. Peste alte nouăzeci de minute, toţi senzorii fuseseră introduşi în creierul lui Michael şi ataşaţi de plăcuţe. De la distanţă, părea că de craniul acestuia fuseseră lipiţi opt bănuţi de argint.

* * *

Michael era încă inconştient, aşa că asistenta rămase lîngă el, în timp ce Lawrence îi urma pe cei doi doctori în încăperea alăturată. Toţi îşi scoaseră halatele chirurgicale şi le aruncară la coş.

— Cînd se va trezi? întrebă Lawrence.

— Peste aproximativ o oră.

— Va simţi vreo durere?

— Cea mai mică posibil.

— Excelent. Îi voi întreba pe cei de la centrul de calculatoare cînd putem începe experimentul.

Dr. Richardson părea agitat.

— Poate că noi doi ar trebui să stăm de vorbă.

Cei doi ieşiră din bibliotecă şi străbătură dreptunghiul pînă la centrul administrativ. Cu o noapte înainte plouase, şi cerul încă mai era plumburiu. Trandafirii fuseseră tăiaţi, iar din stînjenei nu mai rămăseseră decît nişte beţe uscate. Gazonul care mărginea aleea se usca. Totul arăta vulnerabil la trecerea timpului, cu excepţia clădirii albe fără ferestre din centrul curţii. Denumirea oficială pentru aceasta era Centrul de cercetare cibernetică neurologică, dar membrii de personal mai tineri o numeau „Mormîntul”.

— Am mai citit date referitoare la Călători, zise Richardson. În prezent pot anticipa unele probleme. Avem un tînăr care va fi – sau nu – capabil să treacă într-un alt tărîm.

— Este corect, spuse Lawrence. Nu vom şti pînă cînd nu încearcă.

— Materialele de cercetare arată că aceşti Călători pot învăţa şi singuri cum să treacă dincolo. Aceasta se poate întîmpla din cauza stresului pe termen lung sau a unui şoc brusc. Dar majoritatea lor au un fel de profesor care-i instruieşte.

— Sînt numiţi Găsitorii Căii, spuse Lawrence. Am căutat pe cineva care să îndeplinească această funcţie, dar n-am avut succes.

Se opriră la intrarea centrului administrativ. Lawrence observă că dr. Richardson nu-i plăcea să privească spre Mormînt. Neurologul rămase cu

privirea aţintită asupra cerului, apoi şi-o mută asupra unei jardiniere de beton cu iederă englezească – orice, cu excepţia clădirii albe.

— Ce se întîmplă dacă nu puteţi depista un Găsitor al Căii? întrebă Richardson. Cum va şti Michael ce să facă?

— Mai există o altă abordare. Personalul de sprijin investighează diverse medicamente care ar putea acţiona ca un catalizator neurologic.

— Acesta este domeniul meu, şi vă pot spune că n-a fost descoperit nici un asemenea medicament. Nimic din ceea ce se poate introduce în corp nu va determina o intensificare rapidă a energiei neurale.

— Fundaţia Evergreen are numeroase contacte şi surse. Facem tot ce putem.

— Este clar că nu mi se spune tot, zise Richardson. Să-ţi spun ceva, domnule Takawa. Atitudinea asta nu este favorabilă unui experiment de succes.

- Şi ce mai trebuie să ştii, doctore?

— Nu e vorba doar de Călători, nu? Aceştia fac parte dintr-un obiectiv mult mai amplu – ceva care implică computerul cuantic. Ce căutăm de fapt? Poţi să-mi spui?

— Te-am angajat ca să faci un Călător să ajungă pe un alt tărîm, spuse Lawrence. Şi tot ce trebuie să înţelegi este că generalul Nash nu acceptă eşecul.

* * *

Întors în biroul său, Lawrence trebui să rezolve douăsprezece mesaje telefonice urgente şi peste patruzeci de e-mail-uri. Vorbi cu generalul Nash despre intervenţia chirurgicală şi confirmă faptul că centrul de calculatoare detectase activitate neurală din toate secţiunile creierului lui Michael. În următoarele două ore, scrise un mesaj formulat cu mare grijă care fu trimis prin e-mail savanţilor cărora Fundaţia Evergreen le acordase burse. Deşi nu-i putea menţiona pe Călători, solicită informaţii explicite despre medicamente psihotrope care le dădeau oamenilor viziuni asupra unor lumi alternative.

La ora şase seara, dispozitivul Conexiunii de protecţie îl detectă pe Lawrence care părăsi centrul de cercetare şi conduse înapoi la casa lui din oraş. Încuind uşa de la intrare, Lawrence se dezbrăcă de hainele de la lucru, îşi luă pe el un halat de bumbac negru şi intră în camera sa secretă.

Voia să-l pună la curent pe Linden în legătură cu Proiectul Crossover, dar în clipa în care intră pe Internet, o casetă mică albastră începu să pîlpîie în colţul din stînga sus al ecranului. Cu doi ani în urmă, după ce Lawrence primise un nou cod de acces la sistemul de calculatoare al Fraţilor, acesta concepuse un program special care să caute date despre tatăl său. Odată ce programul fu lansat, acesta începu să cutreiere Internet-ul ca un dihor domesticit care caută

şobolani într-o casă veche. Astăzi găsise informaţii despre tatăl său în dosarele cu probe ale Departamentului de Poliţie din Osaka.

În fotografia lui Sparrow apăreau două săbii: una cu mîner de aur, şi alta cu monturi de jad. La Paris, Linden îi explicase că mama sa i dăduse sabia de jad unui Arlechin pe nume Thorn care o transmisese familiei Corrigan. Lawrence ghicise că Gabriel Corrigan încă mai avea arma cînd Boone şi mercenarii acestuia atacaseră fabrica de confecţii.

O sabie de jad. O sabie de aur. Poate mai erau şi altele. Lawrence aflase că cel mai faimos armurier din istoria japoneză fusese un preot pe nume Masamune. Acesta-şi făurise lamele în secolul al treisprezecelea, cînd mongolii încercaseră să invadeze Japonia. Împăratul de atunci ordonase să se ţină o serie de ritualuri de rugăciuni în templele budiste, şi multe săbii faimoase fuseseră create ca ofrande religioase. Masamune însuşi făurise o sabie perfectă cu un diamant în mîner, care să-i inspire pe cei zece discipoli ai săi, Jittetsu. Cînd aceştia învăţaseră cum să forjeze oţelul, fiecare crease cîte o armă specială pe care să i-o prezinte maestrului.

Programul de calculator al lui Lawrence găsise site-ul web al unui preot budist care trăia la Kyoto. Site-ul dădea numele celor zece Jittetsu şi ale săbiilor lor speciale.

FIERARUL	**SABIA**
I. Hasabe Kinishige	*Argint*
II. Kanemitsu	*Aur*
III. Go Yoshishiro	*Lemn*
IV. Naotsuna	*Perlă*
V. Sa	*Os*
VI. Rai Kunitsugu	*Fildeş*
VII. Kinju	*Jad*
VIII. Shizu Kaneuji	*Fier*
IX. Chogi	*Bronz*
X. Saeki Norishige	*Mărgean*

O sabie de jad. O sabie de aur. Celelalte săbii Jittetsu dispăruseră – pierdute probabil în cutremure sau în războaie – dar succesiunea condamnată a Arlechinilor japonezi protejase două dintre aceste arme sacre. Acum Gabriel Corrigan avea una dintre aceste comori, iar cealaltă fusese folosită la uciderea de gangsteri Yakuza într-o sală de banchete împroşcată cu sînge.

Programul de căutare parcurgea lista de dovezi a poliţiei şi traducea caracterele japoneze în engleză. *Tachi (sabie lungă) străveche. Mîner de aur. Investigaţia criminală 15433. Dovada lipseşte.*

Nu lipseşte, se gîndi Lawrence. E furată. Probabil că Fraţii luaseră sabia de aur de la Poliţia din Osaka. Ar putea fi în Japonia sau în America. Poate că era păstrată la centrul de cercetare, la doar cîţiva metri de biroul său.

Lawrence Takawa era gata să sară şi să conducă înapoi la centru. Îşi înfrînă emoţiile şi-şi închise calculatorul. Cînd Kennard Nash îi spusese prima dată despre Panopticonul virtual, era doar o teorie filosofică, dar acum el chiar trăia în închisoarea invizibilă. Peste una sau două generaţii, fiecare cetăţean in lumea industrializată va trebui să facă aceeaşi presupunere: că era depistat şi monitorizat de Uriaşa Maşinărie.

Sînt singur, îşi spuse Lawrence. Da. Complet singur. Dar îşi puse o nouă mască care-l făcea să arate alert, zelos şi gata să asculte ordinele.

Uneori dr. Richardson simţea că vechea sa viaţă dispăruse complet. Visa la întoarcerea sa la New Haven ca o fantomă din *Colindul de Crăciun* al lui Dickens, stînd în stradă în întuneric şi în frig, în timp ce foştii săi prieteni şi colegi erau în propria sa casă, rîzînd şi bînd vin.

Era limpede că n-ar fi trebuit niciodată să accepte să locuiască la complexul de cercetare din Westchester County. Se gîndise că va dura săptămîni întregi ca să se pună la punct plecarea sa de la Yale, dar Fundaţia Evergreen părea să exercite o putere extraordinară la universitate. Decanul Facultăţii de Medicină Yale aprobase personal concediul său plătit cu salariu integral, şi apoi întrebase dacă fundaţia n-ar fi interesată să finanţeze noul laborator de cercetări genetice. Lawrence Takawa angajă un neurolog de la Universitatea Columbia care fu de acord să conducă în fiecare marţi şi joi pînă la Yale şi să termine de predat cursurile lui Richardson. La cinci zile după întrevederea acestuia cu generalul Nash, doi angajaţi de la pază apărură acasă la Richardson, îl ajutară să-şi facă bagajele şi-l conduseră la centrul de cercetare.

Noua lui lume era confortabilă, dar plină de restricţii. Lawrence Takawa îi dăduse o Conexiune de protecţie care se prindea cu o agrafă, iar acesta îi determina accesul în diversele părţi ale centrului. Richardson putea intra în bibliotecă şi în centrul administrativ, dar nu avea acces în centrul de calculatoare, în centrul de cercetări genetice sau în clădirea fără ferestre numită „Mormîntul”.

În prima săptămînă petrecută la centru, lucră în subsolul bibliotecii, exersîndu-şi aptitudinile chirurgicale pe creieri de cîini şi de cimpanzei, precum şi pe un cadavru gras cu o barbă albă, pe care personalul îl numea „Kriss Kringle”[78]. Acum că introdusese cu succes în creierul lui Michael Corrigan conductorii acoperiţi cu teflon, Richardson îşi petrecea majoritatea timpului în micul său apartament din centrul administrativ sau într-un separeu de la bibliotecă.

Cartea Verde prezenta pe scurt vastele cercetări neurologice efectuate pe Călători. Nici unul din rapoarte nu fusese publicat, şi numele diverselor echipe de cercetare fuseseră ascunse de linii negre, groase. Se părea că oamenii de ştiinţă chinezi folosiseră tortura pe Călătorii tibetani; notele de subsol descriau tratamente chimice şi cu electroşocuri. Dacă un Călător murea

[78] Altă denumire în limba engleză pentru Moş Crăciun.

în timpul unei şedinţe de tortură, după numărul de caz al subiectului urma un asterisc discret.

Dr. Richardson simţea că înţelege aspectele principale ale activităţii creierului unui Călător. Sistemul nervos producea o uşoară sarcină electrică. Cînd Călătorul intra într-o stare de transă, sarcina devenea mai mare şi prezenta o structură repetitivă distinctă, pulsatilă. Deodată, totul părea să se deconecteze în creier. Respiraţia şi activitatea cardiovasculară erau minime. Cu excepţia unei reacţii la nivel redus din bulbul rahidian[79], pacientul era practic în moarte cerebrală. În tot acest timp, energia neurologică a Călătorului se afla pe un alt tărîm.

Majoritatea Călătorilor aveau o legătură genetică cu un părinte sau o rudă care avea puterea, dar asta nu era valabil întotdeauna. Un Călător putea apărea în mijlocul Chinei rurale, într-o familie de ţărani care nu călătoriseră niciodată pe un alt tărîm. O echipă de cercetare de la universitatea din Utah pregătea în prezent o bază de date genealogică secretă referitoare la toţi Călătorii cunoscuţi şi la strămoşii lor.

Dr. Richardson nu era sigur ce informaţii erau confidenţiale şi care puteau fi împărtăşite cu restul personalului. Anestezistul său, Dr. Lau, şi asistenta chirurgicală, d-ra Yang, fuseseră aduşi cu avionul din Taiwan pentru experiment. Cînd mîncau toţi trei împreună la cantină, discutau despre chestiuni practice sau despre pasiunea d-rei Yang pentru musical-uri americane desuete.

Richardson nu dorea să vorbească despre *Sunetul muzicii* sau *Oklahoma*[80]. Îşi făcea griji în legătură cu posibilul eşec al experimentului. Nu era nici un Găsitor al Căii care să-l îndrume pe Michael, iar echipa sa nu primise nici un medicament special care să facă Lumina unui Călător să-i ţîşnească acestuia din trup. Neurologul trimise un e-mail general prin care cerea ajutorul celorlalte echipe de cercetare care lucrau la centru. Douăsprezece ore mai tîrziu, primi un raport de laborator de la centrul de cercetări genetice.

Raportul descria un experiment care implica regenerarea celulară. Richardson studiase conceptul cu mulţi ani în urmă, la cursul de biologie din primii ani de facultate. El şi partenerul său de laborator tăiaseră un vierme plat în douăsprezece bucăţi de dimensiuni diferite. Cîteva săptămîni mai tîrziu, erau douăsprezece versiuni identice ale creaturii originare. Anumiţi amfibieni, precum salamandrele, puteau pierde un picior şi le putea creşte altul la loc. Agenţia de Proiecte de Cercetare a Departamentului de Apărare al Statelor Unite cheltuise milioane de dolari pe experimente de regenerare cu mamifere. Departamentul de Apărare susţinea că intenţionează să „crească” degete şi braţe noi pentru veteranii răniţi, dar circulau zvonuri despre tentative de

---

79 Prelungire a măduvei spinării, care asigură legătura între creier şi măduva spinării.

80 Titluri ale unor musical-uri americane celebre.

regenerare mai ambiţioase. Un om de ştiinţă care lucra pentru guvern declarase unei comisii a congresului că viitorul soldat american va fi capabil să suporte o rană de glonţ gravo, să se vindece şi să continue lupta.

Aparent Fundaţia Evergreen depăşise cu mult acele cercetări iniţiale despre regenerare. Raportul de laborator descria cum un animal hibrid denumit „lipitură” putea înceta să mai sîngereze dintr-o rană gravă într-un minut sau două şi putea regenera un nerv spinal secţionat în mai puţin de o săptămînă. Nu era descris nicăieri felul în care aceşti savanţi obţinuseră rezultatele respective. Richardson citea raportul a doua oară cînd Lawrence Takawa apăru în bibliotecă.

— Tocmai am aflat c-aţi primit nişte informaţii neautorizate de la echipa noastră de cercetări genetice.

— Îmi pare bine că s-a întîmplat asta, zise Richardson. Datele astea sînt foarte promiţătoare. Cine se ocupă de program?

În loc să-i răspundă, Lawrence scoase telefonul mobil şi formă un număr.

— Puteţi trimite pe cineva la bibliotecă? spuse el.

— Mulţumesc.

— Ce se întîmplă?

— Fundaţia Evergreen nu este gata să-şi publice descoperirile. Dacă menţionaţi raportul cuiva, dl. Boone o va considera o violare a securităţii.

Un paznic intră în bibliotecă, iar Richardson simţi că i se face rău de la stomac. Lawrence stătea lîngă separeu cu o expresie liniştitoare pe chip.

— Dr. Richardson trebuie să-şi înlocuiască calculatorul, anunţă Lawrence ca şi cum s-ar fi defectat echipamentul.

Paznicul deconectă imediat calculatorul, îl luă în braţe şi-l scoase din bibliotecă. Lawrence se uită la ceas.

— E aproape ora unu, doctore. De ce nu mergeţi să luaţi prînzul?

Richardson comandă un sandviş cu salată de pui şi o cană cu supă de orz, dar era prea încordat ca să termine de mîncat. Cînd se întoarse la bibliotecă, în separeul său fusese instalat un calculator nou. Raportul de laborator nu se afla pe noul hard, dar personalul informatic al fundaţiei descărcase un simulator de şah sofisticat. Neurologul încercă să nu se gîndească la consecinţele negative, dar era greu să-şi controleze gîndurile. Tot restul zilei jucă cu nervozitate finale de partidă.

* * *

Într-o seară după cină Richardson rămase în cantina angajaţilor. Încerca să citească un articol din *New York Times* despre ceva numit Noua spiritualitate, în timp ce un grup de tineri programatori stătea la o masă din apropiere şi făcea glume zgomotoase despre un joc video pornografic.

Cineva îl atinse pe umăr, iar cînd se întoarse se trezi faţă-n faţă cu Lawrence Takawa şi Nathan Boone. Richardson nu-l mai văzuse pe bărbatul de la siguranţă de cîteva săptămîni şi hotărîse că teama sa dinainte fusese o reacţie iraţională. Acum că Boone se holba la el, frica reveni. Omul ăsta avea ceva foarte intimidant.

- Am nişte veşti minunate, zise Lawrence.

— Una din persoanele noastre de contact tocmai ne-a sunat în legătură cu un medicament pe care l-am investigat, denumit 3B3. Credem că l-ar putea ajuta pe Michael Corrigan să treacă dincolo.

— Cine a realizat medicamentul?

Lawrence ridică din umeri ca şi cum n-ar fi contat.

— Nu ştim.

— Pot să citesc rapoartele de laborator?

— Nu există aşa ceva.

— Cînd pot obţine o doză din acest medicament?

— Veniţi cu mine, spuse Boone. O să-l căutăm împreună. Dacă găsim o sursă, trebuie să faceţi o evaluare rapidă.

* * *

Cei doi bărbaţi plecară imediat, îndreptîndu-se cu maşina spre Manhattan în SUV-ul lui Boone. Boone purta o cască de telefon şi răspunse la o serie de apeluri – nespunînd niciodată ceva specific şi nemenţionînd numele cuiva. Ascultîndu-i comentariile disparate, Richardson ajunse la concluzia că oamenii lui Boone căutau pe cineva din California care avea drept gardă de corp o femeie periculoasă.

— Dacă-o găsiţi, fiţi atenţi la mîinile ei şi n-o lăsaţi să se apropie de voi, spuse Boone cuiva. Aş zice că zona aproximativă de siguranţă este de doi metri şi jumătate.

Urmă o pauză lungă şi Boone primi mai multe informaţii.

— Nu cred că irlandeza e în America, spuse el.

— Sursele mele europene mi-au spus că a dispărut complet. Dac-o vedeţi, reacţionaţi într-un mod extrem. Nu are nici un fel de reţinere. Extrem de periculoasă. Ştiţi ce s-a întîmplat în Sicilia? Da? ei bine, nu uitaţi.

Boone îşi închise telefonul şi se concentră asupra drumului. Lumina de la panoul său de bord era reflectată de lentilele ochelarilor lui.

— Dr. Richardson, am auzit că ai avut acces la informaţii neautorizate de la echipa de cercetări genetice.

— A fost doar un accident, d-le Boone. Nu încercam să ...

— Dar n-ai văzut nimic.

— Din păcate am văzut, dar...

Boone se încruntă la Richardson ca şi cum neurologul ar fi fost un copil încăpăţînat.

— N-ai văzut nimic, repetă el.

— Nu. Cred că n-am văzut nimic.

— Bine.

Boone trecu uşor pe banda din dreapta şi viră spre New York.

— Atunci n-avem nici o problemă.

* * *

Era cam zece seara cînd ajunseră în Manhattan. Richardson rămase cu privirea aţintită pe fereastră la un vagabond care scormonea printr-un tomberon şi la un grup de fete care rîdeau cînd ieşiră dintr-un restaurant. După mediul liniştit de la centrul de cercetare, New York-ul părea zgomotos şi necontrolat. Oare vizitase cu adevărat oraşul ăsta împreună cu fosta sa soţie, mersese la teatru şi la restaurante? Boone se îndreptă spre partea de est a oraşului şi parcă pe Twenty-eight Street. Coborîră din maşină şi se îndreptară spre turnurile întunecate ale spitalului Bellevue.

— Ce facem aici? întrebă Richardson.

— O să ne întîlnim cu un prieten al Fundaţiei Evergreen.

Boone îi aruncă lui Richardson o privire scurtă, evaluatoare.

— În seara asta ai să descoperi cîţi prieteni noi ai în lume.

Boone întinse o carte de vizită femeii plictisite de la biroul de recepţie, care le permise să ia liftul pînă la secţia de psihiatrie. La etajul şase, un paznic în uniformă stătea în spatele unei bariere de plexiglas. Paznicul nu păru surprins cînd Boone scoase un pistol automat din tocul de umăr şi puse arma într-un mic dulap cenuşiu. Intrară în secţie. Un bărbat hispanic scund purtînd un halat alb de laborator îi aştepta. Le zîmbi şi întinse ambele braţe ca şi cum tocmai sosiseră la o aniversare.

— Bună seara, domnilor. Care dintre dumneavoastră e dr. Richardson?

— Eu sînt.

— E o plăcere să vă cunosc. Sînt Dr. Raymond Flores. Fundaţia Evergreen m-a anunţat că veţi trece pe-aici în seara asta.

Dr. Flores îi escortă pe coridor. Chiar dacă era tîrziu, cîţiva pacienţi de sex masculin îmbrăcaţi în pijamale verzi de bumbac şi în halate de baie rătăceau prin încăpere. Toţi erau sedaţi şi se mişcau încet. Aveau ochii inerţi şi papucii lor scoteau un hîrşîit uşor cînd atingeau podeaua de gresie.

— Aşadar lucraţi pentru fundaţie? întrebă Flores.

— Da. Mă ocup de un proiect special, zise Richardson.

Dr. Flores trecu pe lîngă camerele cîtorva pacienţi, apoi se opri în faţa unei uşi încuiate.

— Cineva de la fundaţie pe nume Takawa m-a rugat să caut persoane internate sub influenţa unui nou drog de stradă, 3B3. Nimeni n-a făcut încă o analiză chimică a acestuia, dar se pare că este un halucinogen foarte puternic. Cei care-l iau cred că le-a fost oferită o viziune a unor lumi diferite.

Flores descuie uşa şi intrară într-o celulă de detenţie care mirosea a urină şi a vomă. Sigura lumină venea de la un bec protejat de o apărătoare de plasă. Pe podeaua de gresie verde zăcea un tînăr într-o cămaşă de forţă din pînză tare. Era ras în cap, dar pe ţeastă începea să-i crească un uşor puf de păr blond.

Pacientul deschise ochii şi le zîmbi celor trei bărbaţi care stăteau în picioare lîngă el.

— Bună tuturor. De ce nu vă scoateţi creierii să vă faceţi comozi?

Dr. Flores îşi netezi reverele halatului şi zîmbi amabil.

— Terry, domnii aceştia vor să afle despre 3B3.

Terry clipi de două ori şi Richardson se întrebă dacă va scoate vreo vorbă. Brusc, acesta începu să împingă din picioare, tîrîndu-se pe podea pînă la perete, apoi sculîndu-se în şezut.

— De fapt nu e un drog. E o revelaţie.

— Îl injectezi, îl prizezi, îl inhalezi sau îl înghiţi?

Vocea lui Boone era calmă şi deliberat neutră.

— E un lichid, albastru deschis ca un cer de vară.

Terry închise ochii cîteva secunde, apoi îi redeschise.

— L-am înghiţit la club, apoi corpul ăsta s-a fisurat şi am ieşit din el zburînd. Am trecut prin apă şi foc şi-am ajuns într-o pădure frumoasă. Dar n-am putut rămîne mai mult de cîteva secunde.

Păru dezamăgit.

— Jaguarul avea ochi verzi.

Dr. Flores îi aruncă o privire lui Richardson.

— A spus povestea asta de multe ori, şi de fiecare dată încheie cu jaguarul.

— Şi unde pot găsi 3B3? întrebă Richardson.

Terry închise din nou ochii şi zîmbi senin.

— Ştii cît cere pe o doză? Trei sute treizeci şi trei de dolari. Spune că e un număr magic.

— Şi cine face banii ăştia? întrebă Boone.

— Pius Romero. E mereu la Chan Chan Room.

— E un club de dans din centru, explică Dr. Flores.

— Am avut cîţiva pacienţi care-au luat o supradoză acolo.

— Lumea asta e prea mică, şopti Terry. Vă daţi seama de asta? E ca mingea scăpată de un copil într-un iaz.

Îl urmară pe Flores înapoi pe coridor. Boone se îndepărtă de cei doi doctori şi sună imediat pe cineva de pe mobil.

— I-aţi examinat pe ceilalţi pacienţi care-au luat drogul ăsta? întrebă Richardson.

— Ăsta e al patrulea internat în ultimele două luni. Le dăm o combinaţie de Fontex şi Valdov cîteva zile pînă cînd intră în stare catatonică[81], apoi reducem doza şi-i readucem la realitate. După o vreme, jaguarul dispare.

* * *

Boone îl escortă pe Richardson înapoi la SUV. Primi încă două telefoane, spuse „da” fiecărei persoane, apoi închise mobilul.

— Ce facem acum? întrebă Richardson.

— Următoarea oprire e Chan Chan Room.

Limuzine şi maşini negre de oraş erau parcate pe două şiruri lîngă intrarea în club de pe Fifty-third Street. Ţinută în spatele unui cordon de catifea, o mulţime aştepta ca bodyguarzii să-i percheziţioneze cu detectoarele de metal portabile. Fetele care stăteau la rînd purtau rochii scurte sau fuste minuscule cu şliţuri pe părţi.

Boone trecu de mulţime, apoi opri maşina în spatele unui sedan parcat la jumătatea cvartalului. Din maşină coborîră doi bărbaţi, care se duseră la geamul lateral din dreptul lui Boone. Unul dintre ei era un afro-american scund îmbrăcat cu o jachetă trei sferturi, scumpă, de piele întoarsă. Partenerul său era alb şi masiv ca un jucător de fotbal american. Purta o jachetă în stil militar şi arăta de parc-ar fi avut de gînd să ia de gît cîţiva pietoni şi să-i arunce în stradă.

Negrul rînji.

— Hei, Boone. A trecut ceva vreme.

Dădu din cap spre dr. Richardson.

— Cine e noul tău prieten?

— Dr. Richardson, ei sînt detectivul Mitchell şi partenerul său, detectivul Krause.

— Am primit mesajul tău, am venit aici şi-am vorbit cu bodyguarzii de la club.

Krause avea o voce profundă, tunătoare.

— Spun că Romero ăsta a venit acum o oră.

— Voi doi duceţi-vă la ieşirea de urgenţă, zise Mitchell. O să-l scoatem noi afară.

Boone ridică geamul şi conduse pînă la capătul străzii. Parcă la două cvartale distanţă de club, apoi băgă mîna sub scaunul din faţă şi scoase o mănuşă de piele neagră.

— Vino cu mine, doctore. Dl. Romero ar putea avea nişte informaţii.

---

[81] Sindrom psihomotor al schizofreniei cu pierderea iniţiativei de mişcare, conduită stereotipă şi stupoare mintală.

Richardson îl urmă pe Boone într-o alee ce ducea la ieşirea din spate a clubului. O muzică ritmică, bubuitoare, se auzea prin uşa de incendiu din oţel. Peste cîteva minute uşa se dădu de perete şi detectivul Krause îl azvîrli pe un portorican slăbănog pe asfalt. Păstrîndu-şi înfăţişarea jovială, detectivul Mitchell se duse pînă la el şi-l lovi cu piciorul în burtă.

— Domnilor, vi-l prezentăm pe Pius Romero. Stătea în încăperea VIP-urilor bînd din ceva de fructe cu o umbreluţă. Asta nu-i corect, nu? Krause şi cu mine sîntem doi angajaţi publici devotaţi muncii lor şi nu sîntem niciodată invitaţi în încăperea VIP-urilor.

Pius Romero zăcea pe asfalt, respirînd cu greutate. Boone îşi puse mănuşa neagră de piele. Se uită la Romero de parcă tînărul era o cutie de carton goală.

— Ascultă cu atenţie, Pius. Nu sîntem aici ca să te arestăm, dar vreau nişte informaţii. Dacă minţi în legătură cu ceva, prietenii mei or să dea de urma ta şi-o să-ţi provoace multă durere. Înţelegi? Arată-mi că înţelegi.

Pius se ridică în şezut şi-şi atinse cotul zgîriat.

— Nu fac nimic greşit.

— Cine-ţi furnizează 3B3?

Denumirea drogului îl făcu pe tînăr să-şi îndrepte un pic spinarea.

— N-am auzit niciodată de el.

— L-ai vîndut cîtorva persoane. Cine ţi-l vinde ţie?

Pius se ridică pe picioare clătinîndu-se şi încercă să fugă, dar Boone îl prinse. Îl izbi pe traficant de perete şi începu să-l pleznească cu mîna dreaptă. Mănuşa de piele scotea un pocnet de fiecare dată cînd lovea faţa lui Romero. Din gură şi din nas începu să-i curgă sînge.

Dr. Richardson ştia că violenţa asta era ceva real – foarte real – dar nu se simţea legat în vreun fel de cele ce se petreceau. Era ca şi cum se afla la un pas distanţă de ceea ce se petrecea, ca şi cum urmărea un film la televizor. În timp ce bătaia continua, aruncă o privire spre cei doi detectivi. Mitchell zîmbea, iar Krause dădea aprobator din cap ca un fan al baschetului care tocmai văzuse un coş de trei puncte perfect.

Vocea lui Boone era calmă şi rezonabilă.

— Ţi-am spart nasul, Pius. Acum am să lovesc mai sus şi-am să-ţi zdrobesc oasele cornetului nazal de sub ochi. Oasele astea n-o să se vindece niciodată complet. Nu ca un picior sau un braţ. Ai să suferi tot restul vieţii.

Pius Romero ridică mîinile ca un copil.

— Ce vrei?

Scînci.

— Nume? Am să-ţi dau nume. Îţi spun tot…

* * *

În jurul orei două noaptea, găsiră adresa în apropierea aeroportului JFK din Jamaica, Queens. Bărbatul care fabrica 3B3 locuia într-o casă albă de şindrilă cu scaune de aluminiu prinse de verandă cu lanţuri. Era un cartier liniştit, de muncitori, genul de loc în care oamenii îşi măturau partea lor de trotuar şi aşezau statui de beton ale Fecioarei Maria pe micile peluze din faşa casei. Boone îşi parcă SUV-ul şi-i spuse dr. Richardson să iasă. Se duseră la detectivii care rămăseseră în maşina lor.

— Vrei ajutor? întrebă Mitchell.

— Rămîneţi aici. Dr. Richardson şi cu mine o să intrăm. Dacă avem probleme, vă sun de pe mobil.

Senzaţia de detaşare care-l protejase pe Richardson cînd Boone îl bătea pe Pius Romero dispăruse în timp ce se îndreptau spre Queens. Neurologul se simţea obosit şi speriat. Voia să fugă de cei trei bărbaţi, dar ştia că n-avea nici un rost. Tremurînd de frig, îl urmă pe Boone care traversa strada.

— Ce-ai să faci? întrebă.

Boone stătea pe trotuar şi privea la lumina care venea de la o fereastră de la al doilea etaj.

— Nu ştiu. Întîi trebuie să evaluez problema.

— Domnule Boone, urăsc violenţa.

— Şi eu.

— Aproape l-ai omorît pe tînărul ăla.

— Nici vorbă.

Cînd vorbi, din gura lui Boone ieşeau aburi albi.

— Trebuie să studiezi istoria, doctore. Toate marile schimbări se bazează pe suferinţă şi distrugere.

Cei doi merseră pe aleea care ducea la intrarea din spate a casei. Boone urcă pe verandă şi atinse tocul uşii cu vîrful degetelor. Dintr-o dată, se dădu un pas în spate şi lovi exact deasupra clanţei. Se auzi un trosnet, iar uşa zbură de perete. Richardson îl urmă înăuntru.

În casă era foarte cald şi mirosea a ceva aspru şi sălbatic, ca şi cum cineva vărsase o sticlă de amoniac. Cei doi trecură prin bucătăria aflată în întuneric, iar Richardson se împiedică de un vas cu apă. Prin bucătărie şi pe dulapuri se mişcau nişte creaturi. Boone apăsă întrerupătorul şi aprinse lumina.

— Pisici, spuse el, aproape scuipînd cuvîntul. Urăsc pisicile. Nu le poţi învăţa nimic.

Erau patru pisici în bucătărie şi încă două în hol. Păşeau fără zgomot cu lăbuţele moi, în timp ce stratul interior din ochii lor reflecta lumina slabă şi devenea auriu şi roz şi verde închis. Cozile lor se curbau în aer ca nişte mici semne de întrebare, în timp ce mustăţile adulmecau aerul.

— E o lumină sus, zise Boone. Să vedem cine-i acasă.

Mergînd unul după altul, urcară scările de lemn pînă la etajul doi. Boone deschise o uşă şi intrară într-un pod care fusese transformat în laborator. Erau

mese şi sticlărie pentru chimie. Un spectrograf. Microscoape şi un arzător Bunsen.

Într-un scaun de răchită şedea un bătrîn cu o pisică persană albă în poală. Era proaspăt ras şi îmbrăcat îngrijit, şi purta ochelari bifocali care-i alunecau în jos pe nas. Nu păru surprins de intruziune.

— Bună seara, domnilor.

Bărbatul vorbea foarte distinct, articulînd clar fiecare silabă.

— Ştiam că veţi trece pe aici în cele din urmă. De fapt, anticipasem asta. Legea a treia a mişcării a lui Newton susţine că pentru fiecare acţiune există o reacţiune egală şi de sens contrar.

Boone îl privi pe bătrîn ca şi cum acesta ar fi fost pe punctul de a fugi.

— Sînt Nathan Boone. Cum vă numiţi?

— Lundquist. Dr. Jonathan Lundquist. Dacă sînteţi poliţişti, puteţi pleca chiar acum. N-am făcut nimic ilegal. Nu există nici o lege împotriva 3B3, deoarece guvernul nu ştie de existenţa sa.

O pisică bălţată încercă să se frece de piciorul lui Boone, dar el o împinse.

— Nu sîntem poliţişti.

Dr. Lundquist păru surprins.

— Atunci trebuie să fiţi – da, desigur – lucraţi pentru Fraţi.

Boone arăta de parcă urma să-şi pună mănuşa de piele neagră şi să-i rupă nasul bătrînului. Richardson clătină uşor din cap. Nu era nevoie de aşa ceva. Se apropie de bătrîn şi se aşeză pe un scaun pliant.

— Sînt Dr. Phillip Richardson, cercetător neurolog de la Universitatea Yale.

Lundquist părea mulţumit să întîlnească un alt savant.

— Şi acum lucrezi pentru Fundaţia Evergreen.

— Da. La un proiect special.

— Cu mulţi ani în urmă, am cerut fundaţiei o bursă, dar nici măcar nu mi-au răspuns la scrisoare. Asta era înainte să aflu despre Călători de pe site-uri rebele de pe Internet.

Lundquist rîse încet.

— M-am gîndit că ar fi cel mai bine să lucrez pe cont propriu. Fără formulare de completat. Fără cineva care să mi se uite peste umăr.

— Încercaţi să reproduceţi experienţa Călătorilor?

— E mult mai mult de atît, doctore. Încercam să răspund la unele întrebări fundamentale.

Lundquist încetă să mai mîngîie pisica persană, care-i sări din poală.

— Acum cîţiva ani predam chimie organică la Princeton…

Îi aruncă o privire lui Richardson.

— Aveam o carieră respectabilă, dar nimic spectaculos. Am fost interesat întotdeauna de tabloul de ansamblu. Nu doar chimie, ci şi alte domenii ale

ştiinţei. Aşa că într-o după-amiază am participat la un seminar al studenţilor din ultimii ani la facultatea de fizică despre ceva numit teoria branelor.

— Fizicienii se confruntă cu o problemă serioasă în prezent. Conceptele care explică universul, precum teoria relativităţii generale a lui Einstein, nu sînt compatibile cu lumea subatomică a mecanicii cuantice. Unii fizicieni au ocolit această contradicţie folosindu-se de teoria şirurilor, ideea că totul este alcătuit din obiecte subatomice minuscule care vibrează în spaţiul multidimensional. Din punct de vedere matematic are sens, dar şirurile sînt atît de mici încît nu se pot demonstra prea multe experimental.

— Teoria branelor are o abordare de ansamblu şi încearcă să furnizeze o explicaţie cosmologică. „Brană” este o prescurtare de la „membrană”. Teoreticienii consideră că universul nostru perceptibil este închis într-un fel de membrană de spaţiu şi timp. Analogia obişnuită este aceea că galaxia noastră este asemenea spumei de la suprafaţa unui iaz – un strat subţire de existenţă plutind pe o masă mult mai mare de ceva. Toată materia, inclusiv propriile noastre corpuri, este prinsă în membrana noastră, dar gravitatea se poate scurge în marea masă sau poate influenţa în mod subtil propriul nostru fenomen fizic. Alte brane, alte dimensiuni, alte tărîmuri – foloseşte ce cuvînt vrei – pot fi foarte aproape de noi, dar noi le ignorăm complet. Asta deoarece nici lumina, nici sunetul, nici radioactivitatea nu pot scăpa din propria lor dimensiune specifică.

O pisică neagră se apropie de Lundquist, iar el o scărpină după urechi.

— Cel puţin asta e teoria, într-o formă foarte simplificată. Şi cu această teorie în minte m-am dus să ascult o prelegere la New York ţinută de un călugăr din Tibet. Stăteam acolo, ascultîndu-l cum vorbeşte despre cele şase tărîmuri diferite ale cosmologiei budiste, şi mi-am dat seama că descria branele – diferitele dimensiuni şi barierele care le separă. Dar există o diferenţă crucială: colegii mei de la Princeton nu pot concepe că este posibilă deplasarea în aceste locuri diferite. Pentru un Călător, acest lucru este posibil. Corpul n-o poate face, dar Lumina dinăuntru poate.

Lundquist se rezemă de spătarul scaunului şi le zîmbi oaspeţilor săi.

— Această legătură între spiritualitate şi fizică m-a făcut să privesc ştiinţa într-un nou mod. În prezent sfărîmăm atomi şi sfîşiem cromozomi. Coborîm pe fundul oceanului şi explorăm spaţiul cosmic. Dar nu investigăm cu adevărat zona din interiorul craniului nostru decît în cel mai superficial mod. Oamenii folosesc aparate IMR şi tomografe ca să vizualizeze creierul, dar totul la un nivel insignifiant şi fiziologic. Nimeni nu pare să-şi dea seama cît de imensă este de fapt conştiinţa. Ne leagă de restul universului.

Richardson aruncă o privire prin cameră şi văzu o pisică tigrată stînd pe o mapă de piele burduşită cu foi de hîrtie pătate. Încercînd să nu-l alarmeze pe Lundquist, se ridică şi făcu cîţiva paşi spre masă.

— Şi aţi început experimentul?

— Da. Mai întîi la Princeton. Apoi m-am pensionat şi m-am mutat aici ca să economisesc bani. Amintiţi-vă că sînt chimist, nu fizician. Aşa că m-am hotărît să caut o substanţă care să ne elibereze Lumina din trupuri.

— Şi aţi descoperit o formulă…

— Nu e o reţetă de prăjitură.

Lundquist părea supărat.

— 3B3 e ceva viu. O nouă tulpină de bacterii. Cînd înghiţi soluţia lichidă, acesta e absorbită în sistemul nervos.

— Sună primejdios.

— L-am luat de zeci de ori. Şi încă mai ţin minte să scot tomberoanele din curte ca să le golească gunoierii marţea şi să-mi plătesc factura de electricitate.

Pisica tigrată începu să toarcă şi se îndreptă spre Richardson cînd acesta ajunse la masă.

— Şi 3B3 vă permite să vedeţi diferite tărîmuri?

— Nu. E un eşec. Îl poţi înghiţi cît vrei, dar nu te va transforma într-un Călător. Călătoria este foarte scurtă, un contact care nu durează în loc de o aterizare adevărată. Stai suficient de mult ca să vezi una sau două imagini, apoi trebuie să pleci.

Richardson deschise mapa şi aruncă o privire graficelor pătate şi notiţelor mîzgălite.

— Dacă am lua bacteriile dumneavoastră şi i le-am da cuiva?

— Vă rog. O parte din substanţă se află în capsula petri din faţa ta. Dar va fi o pierdere de timp. Cum ţi-am spus, nu merge. De-asta am început să i-o dau unui tînăr pe nume Pius Romero care-mi curăţa aleea de zăpadă. M-am gîndit că poate era ceva în neregulă cu propria mea conştiinţă. Poate alţi oameni ar putea să ia 3B3 şi să treacă pe un alt tărîm. Dar nu era vorba de mine. Ori de cîte ori se întoarce Pius să ia mai mult, insist să-mi dea un raport complet. Oamenii au viziuni ale unei alte lumi, dar nu pot zăbovi acolo.

Richardson luă capsula petri de pe masă. O bacterie albastră-verzuie creştea într-o curbă graţioasă în soluţia de agar-agar[82].

— Asta e?

— Da. Eşecul. Întoarceţi-vă la Fraţi şi spuneţi-le să se ducă să stea într-o mănăstire. Să se roage. Să mediteze. Să studieze Biblia, Coranul sau Cabala. Nu există nici un mod rapid de a evada din lumea noastră mică şi săracă.

— Dar dac-ar lua un Călător 3B3? întrebă Richardson.

— L-ar ajuta să pornească în călătorie, apoi ar termina-o de unul singur.

Dr. Lundquist se aplecă în faţă, şi Richardson crezu că bătrînul va sări de pe scaun.

— Asta-i o idee interesantă, zise el.

---

[82] Substanţă gelatinoasă extrasă din anumite alge marine şi folosită în industria alimentară, farmaceutică şi textilă.

— Dar nu sînt morţi toţi Călătorii? Fraţii au cheltuit o grămadă de bani ca să-i măcelărească. Dar cine ştie? Poate puteţi găsi unul care se ascunde prin Madagascar sau în Kathmandu.

— Am găsit un Călător care este dispus să coopereze.

— Şi-l folosiţi?

Richardson aprobă dînd din cap.

— Nu-mi vine să cred. De ce fac Fraţii una ca asta?

Richardson luă mapa şi capsula petri.

— Este o descoperire minunată, dr. Lundquist. Vreau să ştiţi lucrul ăsta.

— Nu vreau complimente, doar o explicaţie. De ce şi-au schimbat Fraţii strategia?

Boone se apropie de masă şi vorbi încet.

— După asta am venit, doctore?

— Cred că da.

— Nu ne mai întoarcem. Mai bine aţi fi sigur.

— Asta-i tot ce ne trebuie. Ascultă, nu vreau să i se întîmple nimic rău doctorului Lundquist.

— Desigur, doctore. Înţeleg ce simţiţi. Nu e un infractor ca Pius Romero.

Boone atinse uşor umărul lui Richardson şi-l dirijă spre uşă.

— Întoarceţi-vă în maşină şi aşteptaţi acolo. Trebuie să-i explic doctorului Lundquist despre preocupările noastre legate de securitate. Nu va dura mult.

Richardson se împletici pe scări, trecu prin bucătărie şi ieşi pe uşa din spate. O rafală de aer rece îl făcu să-i dea lacrimile ca şi cum ar fi izbucnit în plîns. Stînd pe verandă, se simţi atît de obosit încît îşi dori să se întindă şi să se facă ghem. Viaţa sa se schimbase pentru totdeauna, dar corpul lui continua să pompeze sîngele, să digere mîncarea şi să absoarbă oxigen. Nu mai era un om de ştiinţă care scria lucrări şi visa la Premiul Nobel. Cumva devenise mai mic, aproape insignifiant, o piesă minusculă într-un mecanism complex.

Ţinînd încă vasul petri, Richardson îşi tîrşîi picioarele pe alee. Aparent discuţia lui Boone cu doctorul Lundquist nu dură foarte mult. Îl ajunse din urmă pe neurolog înainte ca acesta să ajungă la maşină.

— E totul în regulă? întrebă Richardson.

— Bineînţeles, spuse Boone. Ştiam că n-o să fie nici o problemă. Uneori cel mai bine e să fii limpede şi direct. Fără vorbe de prisos. Fără falsă diplomaţie. Mi-am spus punctul de vedere cu fermitate şi am primit un răspuns pozitiv.

Boone deschise portiera maşinii şi făcu o plecăciune batjocoritoare ca un şofer insolent.

— Trebuie să fii obosit, dr. Richardson. A fost o noapte lungă. Lasă-mă să te duc înapoi la centrul de cercetare.

36

Hollis trecu cu maşina sa pe lîngă complexul din care făcea parte apartamentul lui Michael Corrigan la ora nouă dimineaţa, la două după-amiaza şi la şapte seara. Căuta mercenari Tabula stînd în maşini parcate şi pe băncile din parc, bărbaţi care se dădeau drept angajaţi ai companiei de electricitate sau lucrători municipali. De fiecare dată după ce trecea cu maşina, parca în faţa unui salon de frumuseţe şi nota tot ce văzuse. *O bătrînă care împingea un cărucior de cumpărături. Un bărbat cu barbă care punea în portbagaj un scaun de maşină pentru copii.* Cînd reveni cinci ore mai tîrziu, îşi compară notiţele şi nu văzu nici o asemănare. Asta însemna doar că Tabula nu aşteptau în afara clădirii. Poate că stăteau în apartamentul peste drum de cel al lui Michael.

Se gîndi la un plan după ce ţinu cursul de capoeira de seară. A doua zi, se îmbrăcă cu o salopetă albastră de bumbac şi luă mopul şi găleata pe roţi pe care le folosea cînd spăla podeaua la şcoala lui. Complexul în care se afla apartamentul lui Michael ocupa un întreg cvartal pe Wilshire Boulevard, aproape de Barrington. Erau trei zgîrie-nori, o parcare cu patru niveluri legată de aceştia şi o curte interioară mare cu o piscină şi terenuri de tenis.

Fii deliberat, se gîndi Hollis. Nu vrei să te lupţi cu Tabula, ci doar să te joci cu minţile lor. Îşi parcă maşina la două cvartale distanţă de intrare, umplu găleata pe roţi cu apă cu săpun din două bidoane de plastic, băgă mopul în apă şi începu să împingă totul pe trotuar. În timp ce se apropia de intrare, încercă să gîndească precum un om de serviciu – să joace acel rol.

Două bătrîne ieşeau din clădire cînd ajunse el.

— Tocmai am curăţat trotuarul, le spuse. Acum cineva a făcut mizerie pe unul din holuri.

— Oamenii ar trebui să mai înveţe bunele maniere, spuse una din femei.

Prietena sa ţinu uşa deschisă pentru ca Hollis să poată împinge găleata în hol.

Hollis dădu din cap şi zîmbi în timp ce bătrînele se îndepărtau. Aşteptă cîteva secunde, apoi se duse la lifturi. Cînd sosi următorul lift, care era gol, îl luă pînă la etajul şapte. Apartamentul lui Michael Corrigan se afla la capătul coridorului.

Dacă Tabula se ascundeau în apartamentul de vizavi, uitîndu-se la el prin vizor, atunci va trebui să înceapă imediat să mintă. Dl. Corrigan mă plăteşte să-i fac curat în casă. Da, domnule. O fac odată pe săptămînă. Dl. Corrigan a plecat? Nu ştiam Călător-a plecat, domnule. Nu mi-a dat banii de o lună.

Folosind cheia pe care i-o dăduse Gabriel, Hollis deschie uşa şi intră. Era alert, gata să se apere de un atac, dar nu apăru nimeni. Apartamentul avea un miros fierbinte, prăfos. Un număr vechi de două săptămîni din *Wall Street Journal* încă se mai afla pe măsuţa de cafea. Hollis lăsă găleata cu mopul lîngă uşă şi se grăbi să ajungă în dormitorul lui Michael. Găsi telefonul, scoase un reportofon şi formă numărul de acasă al lui Maggie Resnick. Aceasta nu era acasă, dar Hollis nici nu voia să vorbească cu ea. era sigur că Tabula supravegheau liniile telefonice. După ce intră robotul lui Maggie, Hollis porni reportofonul şi-l ţinu lîngă receptor.

— Bună, Maggie. Sînt Gabe. Am să plec din Los Angeles şi-am să găsesc un loc unde să mă ascund. Îţi mulţumesc pentru tot. La revedere.

Hollis închise telefonul, opri reportofonul şi părăsi în grabă apartamentul. Se simţi încordat în timp ce împingea găleata pe coridor, dar sosi liftul, iar el păşi înăuntru. Ok, îşi spuse. A fost destul de uşor. Nu uita, încă mai eşti omul de serviciu.

Cînd liftul ajunse la nivelul holului de la intrare, Hollis împinse găleata afară şi salută din cap un cuplu de tineri cu un cocker spaniel. Uşa de la intrare se deschise şi trei mercenari Tabula se năpustiră înăuntru. Arătau ca nişte ofiţeri de poliţie care făceau treaba asta pentru bani. Unul din ei era îmbrăcat cu o giacă de blugi şi ceilalţi doi purtau haine de zugravi. Aceştia duceau prosoape şi prelate de acoperit mobila care le ascundeau mîinile.

Hollis îi ignoră cînd aceştia dădură peste el. Era la cinci metri de uşă cînd un tip latino-american mai în vîrstă deschise uşa care ducea la piscină.

— Hei, ce se întîmplă aici? îl întrebă el pe Hollis.

— Cineva a scăpat o sticlă de suc de afine la etajul cinci. Tocmai am făcut curat.

— Nu era pomenit nimic de asta în raportul de dimineaţă.

— Tocmai s-a întîmplat.

Hollis era la uşă de-acum, aproape atinsese clanţa.

— Da’ asta nu-i treaba lui Freddy? Tu pentru cine lucrezi?

— Tocmai am fost angajat de ...

Dar înainte ca Hollis să poată termina propoziţia simţi o mişcare în spatele lui. Apoi cineva îl împunse cu vîrful tare al gurii ţevii unei arme în şale.

— Lucrează pentru noi, spuse unul dintre bărbaţi.

— Aşa e, zise altul. Şi n-a terminat.

Cei doi bărbaţi îmbrăcaţi ca nişte zugravi stăteau lîngă Hollis. Îl făcură să se întoarcă şi-l duseră înapoi la lift. Bărbatul cu giaca de blugi vorbea cu tipul de la întreţinere, arătîndu-i o scrisoare în care era vorba de un fel de permisiune oficială.

— Ce se întîmplă?

Hollis încercă să pară surprins şi speriat.

— Nu vorbi, îi zise în şoaptă tipul mai masiv.

— Să nu scoţi nici un cuvînt.

Hollis şi cei doi zugravi intrară în lift. Chiar înainte ca uşa să se închidă, Giacă de blugi se strecură înăuntru şi apăsă butonul de la etajul al şaptelea.

— Cine eşti? întrebă el.

— Tom Jackson, omul de serviciu.

— Nu ne lua cu prostiile astea, zise zugravul mai scund.

El era cel care ţinea arma.

— Tipul de acolo nu ştia cine eşti.

— Tocmai am fost angajat aici acum două zile.

— Care e numele companiei care te-a angajat? întrebă Giacă de blugi.

— A fost Dl. Regal.

— Te-am întrebat cum se cheamă compania.

Hollis se dădu uşor într-o parte ca să se îndepărteze ţeava armei.

— Îmi pare rău, domnule, îmi pare foarte rău. Dar tot ce ştiu e că Dl. Regal m-a angajat şi mi s-a spus să ...

Se întoarse pe jumătate, îl apucă pe cel cu arma de încheietură şi-i suci mîna spre exterior. Cu dreapta îi dădu un pumn în mărul lui Adam. Pistolul se descărcă scoţînd un zgomot puternic în spaţiul mic, iar celălalt zugrav fu împuşcat. Acesta ţipă în timp ce Hollis se întoarse, izbindu-l pe Giacă de blugi în gură. Hollis răsuci şi mai mult braţul celui cu pistolul, iar Tabula scăpă arma.

Întoarce-te. Atacă. Învîrte-te şi loveşte din nou. În cîteva secunde, toţi trei zăceau la podea. Uşa se deschise. Hollis atinse butonul roşu ca să oprească liftul şi ieşi afară. O luă la fugă pe coridor, găsi ieşirea de incendiu şi coborî scările în goană, din două-n două.

37

Cînd Michael se făcuse mai mare, iar familia lui era tot timpul pe drum, avea o reacţie automată la poveştile exagerate ale mamei lui şi la planurile nepractice ale lui Gabriel de a cîştiga bani. *E timpul să ne întoarcem în Oraşul realităţii*, le spunea, ceea ce însemna că cineva din familie trebuia să fie obiectiv în legătură cu problemele lor. Michael se considera primarul Oraşului realităţii – care nu era poate un loc tocmai plăcut, dar măcar acolo ştiai cum stai.

Acum că trăia la centrul de cercetare, îi venea greu să fie obiectiv. Nu era nici o îndoială că era prizonier. Chiar dacă descoperea o modalitate de a ieşi din camera sa încuiată, paznicii nu l-ar fi lăsat niciodată să iasă pe poartă şi să ia autobuzul spre New York. Poate că-şi pierduse libertatea – dar asta nu-l deranja. Pentru prima oară în viaţa lui oamenii păreau să-i arate respectul şi consideraţia meritate.

În fiecare marţi, Michael îl întîlnea pe Kennard Nash ca să bea un pahar împreună şi să cineze în biroul cu lambriuri de stejar. Generalul domina conversaţia, explicînd obiectivele ascunse din spatele unor situaţii care păreau întîmplătoare. Într-o seară Nash descrise cipul RFID ascuns în paşapoartele americane, şi-i arătă fotografii ale unui dispozitiv denumit „cititor” care putea citi paşapoartele de la o distanţă de douăzeci de metri. Cînd fusese propusă pentru prima dată noua tehnologie, cîţiva experţi ceruseră un paşaport „de contact” care trebuia trecut printr-o fantă ca şi o carte de credit, dar prietenii de la Casa Albă ai Fraţilor insistaseră pentru cipul cu frecvenţă radio.

— Informaţiile sînt codate? întrebă Michael.

— Sigur că nu. Asta ar îngreuna cooperarea tehnologică cu alte guverne.

— Dar dacă teroriştii ar folosi cititoare?

— Cu siguranţă le-ar uşura treaba. Să zicem că un turist s-ar plimba prin piaţa din Cairo. Un cititor i-ar putea „vedea” paşaportul – ar arăta dacă este american şi dacă a vizitat Israelul. Pînă să ajungă americanul respectiv la capătul străzii, un asasin ar putea ieşi pe o uşă din apropiere.

Michael se aşeză o clipă şi studie zîmbetul amabil al lui Nash.

— Toate astea n-au nici un sens. Guvernul zice că vrea să ne protejeze, dar ia nişte măsuri care ne fac să fim şi mai vulnerabili.

Generalul Nash avea o expresie de parcă nepotul său favorit tocmai făcuse o greşeală nevinovată.

— Da, este o situaţie nefericită. Dar trebuie să pui în balanţă pierderea cîtorva vieţi şi puterea care ne este dată de această nouă tehnologie. Ăsta e

viitorul, Michael. Nimeni nu-l poate opri. În cîţiva ani, n-or să fie doar paşapoartele. Toată lumea va purta o Conexiune de protecţie care îi va depista în permanenţă.

* * *

În timpul uneia din aceste conversaţii săptămînale, Nash pomenise de ceea ce se întîmplase cu Gabriel. Aparent, fratele lui Michael fusese luat prizonier de o femeie fanatică, care lucra pentru un grup terorist denumit Arlechinii. Aceasta omorîse cîteva persoane înainte ca ei să fugă din Los Angeles.

— Personalul meu o să-i caute în continuare, zise Nash.

— Nu vrem ca cineva să-i facă vreun rău fratelui tău.

— Anunţaţi-mă şi pe mine cînd îl găsiţi.

— Bineînţeles.

Nash unse un biscuit sărat cu brînză tartinabilă şi caviar şi stoarse deasupra o picătură de zeamă de lămîie.

— Motivul pentru care ţi-am pomenit de asta e faptul că Arlechinii s-ar putea să-l pregătească pe Gabriel să devină Călător. Dacă aveţi amîndoi capacitatea asta, există posibilitatea de a vă întîlni pe un alt tărîm. Va trebui să-l întrebi unde se află corpul lui fizic. Odată ce ştim asta, îl putem salva.

— Las-o baltă, spuse Michael. Gabe ar ajunge pe un alt tărîm numai dac-ar putea ajunge acolo cu o motocicletă. Poate că Arlechinii îşi vor da seama de asta şi-i vor da drumul.

* * *

În dimineaţa experimentului, Michael se trezi devreme şi făcu un duş, purtînd o cască de baie astfel încît anozii de argint să nu se ude. Se îmbrăcă cu un tricou, o pereche de pantaloni cu şnur şi se încălţă cu şlapi. Fără mic-dejun în dimineaţa asta. Dr. Richardson nu credea c-ar fi o idee bună. Michael stătea pe canapea, ascultînd muzică, cînd Lawrence bătu uşor la uşă şi intră în cameră.

— Echipa de cercetare este gata, zise el. A sosit timpul.

— Şi dacă mă hotărăsc să n-o fac?

Lawrence păru surprins.

— Asta e alegerea ta, Michael. Evident, Fraţii n-ar fi mulţumiţi de această decizie. Ar trebui să-l sun pe generalul Nash şi ...

— Stai liniştit. Nu m-am răzgîndit.

Îşi puse pe creştetul ras o căciuliţă de lînă tricotată şi-l urmă pe Lawrence pe coridor. Afară erau doi paznici care purtau cravata neagră şi haina

bleumarin obişnuite. Aceştia formau un fel de gardă de onoare – unul în faţă, celălalt în spate. Micul grup ieşi în curte printr-o o uşă care fusese încuiată.

Michael fu surprins să vadă că toţi cei implicaţi în Proiectul Crossover – secretare, chimişti şi programatori – ieşiseră să-l vadă cum intră în Mormînt. Deşi marea parte a personalului nu înţelegea adevărata natură a Proiectului Crossover, li se spusese că acesta va ajuta la protejarea Americii de inamicii săi şi că Michael avea un rol important în plan.

El îi salută uşor din cap, ca un atlet care răspunde aplauzelor mulţimii, şi străbătu curtea cu un pas nonşalant pînă la Mormînt. Toate acele clădiri fuseseră construite şi toţi acei oameni fuseseră adunaţi pentru acel moment. Pun pariu c-a costat o grămadă de bani, se gîndi el. Pun pariu c-a costat milioane. Michael simţise întotdeauna că este special, destinat pentru ceva măreţ, iar acum era tratat ca un star de cinema dintr-un film cu buget mare care avea un singur rol, un singur chip pe ecran. Dac-ar putea într-adevăr să călătorească pe un alt tărîm, atunci ar trebui să-i acorde respectul lor. Nu se afla aici din noroc. Era dreptul lui din naştere.

* * *

O uşă de oţel se deschise şi intrară într-o încăpere vastă, aflată în semi-întuneric. O galerie cu pereţi de sticlă, cam la şase metri deasupra podelei de beton, înconjura toţi cei patru pereţi. Lumina de la tablourile de comandă şi de la monitoarele calculatoarelor strălucea în interiorul galeriei, iar Michael văzu că erau cîţiva tehnicieni care priveau în jos la el. Aerul era rece şi uscat şi auzea un bîzîit slab.

În centrul încăperii era o masă de operaţii din oţel cu o pernă mică pe care să-şi pună capul. Dr. Richardson stătea lîngă masă. Asistenta şi Dr. Lau verificau echipamentele de monitorizare şi conţinutul unui stelaj de oţel plin cu eprubete cu lichide de diverse culori. Opt fire conectate la plăcuţe de electrozi argintii erau puse lîngă perna mică, albă. Firele separate erau lipite laolaltă într-un cablu negru gros care şerpuia de pe masă şi dispărea în podea.

— Eşti în regulă? întrebă Lawrence.

— Pînă acum, da.

Lawrence atinse uşor braţul lui Michael şi rămase lîngă uşă împreună cu cei doi paznici. Aceştia se purtau de parcă el urma să fugă din clădire, să sară zidul şi să se ascundă în pădure. Michael avansă pînă în centrul Mormîntului, îşi scoase căciuliţa tricotată şi i-o dădu asistentei. Rămînînd în tricou şi în pantalonii cu şnur, se întinse pe masă cu faţa în sus. În încăpere era frig, dar se simţea pregătit pentru orice, asemenea unui sportiv pe cale să joace un meci important.

Richardson se aplecă deasupra lui şi lipi cu bandă adezivă cele opt fire cu senzori de cele opt plăcuţe de electrozi de pe capul lui Michael. Acum creierul

său era conectat direct la computerul cuantic, iar tehnicienii de sus din galerie îi puteau monitoriza activitatea neurologică. Richardson părea să aibă emoţii, iar Michael îşi dori ca faţa doctorului să fie ascunsă de o mască chirurgicală. La naiba cu el. Nu în creierul lui se înfipseseră mici fire de cupru. Este viaţa mea, se gîndi Michael. Riscul meu.

— Noroc, îi spuse Richardson.

— Lasă asta. Hai să trecem la treabă şi să vedem ce se întîmplă.

Richardson dădu din cap şi-şi puse nişte căşti ca să poată vorbi cu tehnicienii din galerie. El răspundea de creierul lui Michael, în timp ce dr. Lau şi asistenta se ocupau de restul corpului. Aceştia îi lipiră cu bandă adezivă senzori pe piept şi gît, astfel încît să-i poată urmări semnele vitale. Asistenta îi dădu cu un anestezic local pe braţ, apoi îi introduse sub piele un ac intravenos. Acul era ataşat la un tub de plastic şi o soluţie salină începu să i se scurgă în vene.

— Aveţi un interval de unde? şopti Richardson în microfon.

— Bine. Da. Asta-i foarte bine.

— Ne trebuie un nivel iniţial de la care să pornim, îi spuse el lui Michael.

— Aşa că o să-i administrăm creierului diferite tipuri de stimuli. Nimic la care să te gîndeşti. Doar ai să reacţionezi.

Asistenta se duse la dulapul de oţel şi se întoarse cu cîteva eprubete. Primul set conţinea gusturi: sărat, acru, amar, dulce. Apoi diferite mirosuri: trandafir, vanilie, şi ceva care-i aminti lui Michael de cauciucul ars. Richardson tot murmura în microfon în timp ce luă o lanternă specială şi îndreptă lumini colorate spre ochii lui Michael. Îi puseră să asculte sunete la diverse volume şi-i atinseră faţa cu o pană, o bucată masivă de lemn şi o bucată de oţel cu asperităţi.

Mulţumit de datele senzoriale, Richardson îi ceru lui Michael să numere înapoi, să facă adunări şi să descrie cina care-i fusese servită cu o seară înainte. Apoi îi explorară memoria de durată şi Michael trebui să le povestească despre prima dată cînd văzuse oceanul şi prima dată cînd văzuse o femeie goală. Ai avut propria ta cameră cînd erai adolescent? Cum arăta? Descrie mobilierul şi afişele de pe pereţi.

În cele din urmă, Richardson încetă să-i mai pună întrebări, iar asistenta îi pulveriză nişte apă în gură.

— În regulă, le spuse Richardson tehnicienilor.

— Cred că sîntem gata.

Asistenta scoase din dulap o pungă de perfuzie umplută cu un amestec diluat din medicamentul pe care-l numeau 3B3. Kennard Nash îl sunase pe Michael ca să discute despre medicament. Îi explicase că 3B3 era o bacterie specială creată în Elveţia de o echipă de oameni de ştiinţă renumiţi. Medicamentul era foarte scump şi greu de produs, dar toxinele create din bacterii păreau să crească energia neurală. Cînd asistenta ridică mai sus punga, lichidul vîscos turcoaz plescăi.

Îndepărtă soluţia salină neutră, ataşă punga de perfuzie şi un firicel de 3B3 începu să curgă în jos prin tubul de plastic şi prin acul din braţul său. Richardson şi dr. Lau îl priveau fix, ca şi cum avea să plutească într-o altă dimensiune.

— Cum te simţi? întrebă Richardson.

— Normal. Cît durează pînă cînd îşi face efectul chestia asta?

— Nu ştim.

— Pulsul a crescut uşor, îi informă dr. Lau. Respiraţia e neschimbată.

Încercînd să nu-şi manifeste dezamăgirea, Michael privi cîteva minute în tavan, apoi închise ochii. Poate nu era cu adevărat un Călător sau poate că medicamentul nu avea efect. Toate eforturile şi toţi banii cheltuiţi duseseră la un eşec.

— Michael?

Deschise ochii. Richardson se holba la el. În încăpere era tot rece, dar pe fruntea doctorului apăruseră broboane de sudoare.

— Începe să numeri înapoi de la o sută.

— Am făcut deja asta.

— Vor să revină la nivelul neurologic iniţial.

— Las-o baltă. N-o să …

Michael îşi mişcă braţul stîng şi văzu ceva extraordinar. O mînă şi o încheietură formate din mici puncte de lumină ţîşniră din mîna sa de carne ca o fantomă care ieşea dintr-un dulap încuiat. Fără viaţă, mîna sa din carne şi oase căzu moale pe masă în timp ce mîna-fantomă rămase ridicată.

Ştiu în aceeaşi clipă că lucrul ăsta – apariţia asta – fusese întotdeauna o parte din el, înăuntrul trupului său. Mîna-fantomă îi amintea de desenele simple alcătuite din constelaţii precum Gemenii sau Săgetătorul. Mîna sa era alcătuită din stele minuscule care erau legate între ele de linii subţiri, aproape imperceptibile, de lumină. Nu-şi putea mişca această mînă-fantomă ca pe restul corpului. Cînd se gîndea – mişcă degetul mare, strînge degetele – nu se întîmplă nimic. Trebuia să se gîndească ce voia să facă mîna în viitor şi, după un scurt răstimp, aceasta reacţiona la viziunea sa. Era înşelător. Totul se petrecea cu o uşoară întîrziere, ca şi cum şi-ar fi mişcat trupul sub apă.

— Ce crezi?

— Începe să numeri înapoi, te rog.

— Ce crezi despre mîna mea? Nu poţi să vezi ce se petrece?

Richardson clătină din cap.

— Ambele tale mîini sînt întinse pe masa de examinare. Poţi să descrii ceea ce vezi?

Michael descoperi că îi e greu să vorbească. Nu era vorba doar despre mişcarea buzelor şi a limbii, ci şi despre efortul mare, laborios de a conceptualiza idei şi de a găsi cuvinte pentru ele. Mintea era mai rapidă decît cuvintele. Mult mai rapidă.

— Cred – că…

Făcu o pauză un timp care i se păru îndelungat.

— Asta nu e o halucinaţie.

— Descrie, te rog.

— A fost întotdeauna înăuntrul meu.

— Descrie ce vezi, Michael.

— Eşti – orb.

Enervarea lui Michael crescu, transformîndu-se în mînie, şi împinse antebraţele în faţă ca să se ridice în şezut pe masă. Simţi ca şi cum făcea ceva vechi şi fragil, o capsulă de sticlă îngălbenită, să se fisureze ca să poată ieşi. Apoi îşi dădu seama că partea de sus a corpului său-fantomă era la verticală în timp ce trupul din carne şi oase rămăsese în urmă. De ce nu puteau ei să vadă asta? Era totul foarte limpede. Dar Richardson continua să se holbeze la corpul de pe masă ca şi cum ar fi fost o ecuaţie care urma să-şi găsească brusc propria rezolvare.

— Toate semnele vitale s-au oprit, zise Lau. Fie este mort, fie ...

— Ce tot spui? ricană Richardson.

— Nu. Se aude bătaia inimii. O singură bătaie. Şi plămînii se mişcă. E într-un fel de stare latentă, ca cineva care a fost îngropat în zăpadă.

Lau examină monitoarele.

— Încet. Totul e foarte încet. Dar e încă viu.

Richardson se aplecă pînă cînd buzele sale ajunseră la cîţiva centimetri de urechea stîngă a lui Michael.

— Mă auzi, Michael? Poţi …

Şi vocea umană era atît de greu de ascultat – atît de ataşată de regrete şi slăbiciuni şi temeri – încît Michael îşi smulse restul corpului-fantomă de trupul din carne şi pluti deasupra lor. Se simţea ciudat în această poziţie, ca un copil care învăţa să înoate. Plutea în sus. Plutea în jos. Privea lumea, dar era detaşat de agitaţia nervoasă a acesteia.

Deşi nu putea percepe nimic vizibil, simţi că există parcă o mică deschizătură neagră în podeaua încăperii, ca un canal de scurgere într-o piscină. Îl trăgea în jos cu o forţă blîndă. Nu. Fereşte-te. Îi putea opune rezistenţă şi putea să nu se îndrepte spre ea dacă voia. Dar ce era acolo? Făcea oare parte din transformarea într-un Călător?

Timpul trecea. Ar fi putut fi cîteva secunde sau minute. În timp ce corpul său luminos plutea în jos, puterea – forţa de atracţie – deveni mai intensă, iar el începu să se sperie. Avu o viziune a feţei lui Gabriel şi simţi o dorinţă puternică de a-şi revedea fratele. Ar trebui să facă faţă lucrului ăstuia împreună. Totul era periculos cînd erai singur.

Mai aproape. Foarte aproape de-acum. Şi renunţă să se mai lupte, şi-şi simţi corpul- fantomă prăbuşindu-se într-un glob, un punct, o esenţă

concentrată care era atrasă în gaura neagră. Fără plămîni. Fără gură. Fără voce. Dispărut.

* * *

Michael deschise ochii şi se trezi plutind în mijlocul unui ocean de un verde întunecat. Deasupra sa se aflau trei sori mici, dispuşi în formă de triunghi. Aceştia străluceau incandescenţi într-un cer galben-pai.

Încercă să se relaxeze şi să evalueze situaţia. Apa era caldă şi se simţea o uşoară hulă. Nici urmă de vînt. Împingînd picioarele sub apă, se ridică deasupra acesteia ca un dop şi scrută lumea din jurul său. Văzu o linie ceţoasă, întunecată, care marca orizontul, dar nici urmă de pămînt.

— Hei! strigă.

Şi, pentru o clipă, sunetul propriei voci îl făcu să se simtă puternic şi viu. Dar cuvîntul se pierdu în expansiunea infinită a mării.

— Sînt aici! strigă. Chiar aici!

Dar nu-i răspunse nimeni.

Îşi aminti de copiile interogatoriilor care le fuseseră luate Călătorilor, pe care dr. Richardson i le lăsase în cameră. Erau patru bariere care-i blocau accesul la alte tărîmuri: apa, focul, pămîntul şi aerul. Barierele nu erau într-o anumită ordine, iar Călătorii le întîlneau în moduri diferite. Trebuia să găseşti o cale de a trece de fiecare barieră, dar Călătorii foloseau cuvinte diferite pentru a descrie încercarea. Exista întotdeauna o uşă. O cale de trecere. Un Călător rus o numise *o despicătură într-o cortină lungă, neagră.*

Toţi erau de acord că puteai să scapi şi să ajungi la o altă barieră sau să te întorci la punctul de plecare din lumea din care veniseşi. Dar nimeni nu lăsase un manual de instrucţiuni despre cum să te descurci. *Găseşti o cale*, explicase o femeie. *Sau te găseşte ea pe tine*. Diferitele explicaţii îl enervau. De ce nu puteau să spună pur şi simplu: mergi doi metri, ia-o la dreapta. Voia o hartă, nu filozofie.

Michael înjură tare şi împroşcă apă cu mîinile, numai ca să audă un sunet. Apa-i atinse faţa şi i se scurse pe obraji în gură. Se aştepta să aibă un gust aspru, sărat, ca oceanul, dar apa era complet neutră, fără gust sau miros. Luînd nişte apă în căuşul palmei, o examină îndeaproape. În lichid erau suspendate mici particule. Putea fi nisip sau alge sau praf magic; n-avea cum să ştie.

Oare era doar un vis? Putea să se înece cu adevărat? Privind cerul, încercă să-şi amintească poveşti de la ştiri despre pescari pierduţi pe mare sau turişti care căzuseră de pe vase de croazieră şi plutiseră în ocean pînă cînd fuseseră salvaţi. Cît de mult timp supravieţuiseră? Trei sau patru ore? O zi?

Îşi scufundă capul sub suprafaţă, ieşi afară şi scuipă apa care-i intrase în gură. De ce erau trei sori pe cerul de deasupra sa? Era ăsta un univers diferit

cu reguli diferite privind viaţa şi moartea? Deşi încerca să se gîndească la aceste idei, la situaţie în sine, faptul că era singur şi că nu se vedea pămînt nicăieri i se insinuă în minte. Nu intra în panică, îşi spuse. Poţi rezista mult timp.

Michael îşi aminti vechi cîntece rock-and-roll şi le cîntă cu glas tare. Numără înapoi şi recită poezii pentru copii – orice care să-i dea senzaţia că e încă în viaţă. Inspiră. Expiră. Împroaşcă cu apă. Întoarce-te. Împroaşcă încă o dată. Dar de fiecare dată, după ce termina, micile valuri şi încreţituri erau absorbite de nemişcarea din jurul lui. Era mort? Poate că era mort. Richardson poate că se trudea cu corpul său fără vlagă chiar în acest moment. Poate era aproape mort şi, dacă-şi îngăduia să se afunde în adîncuri, apa urma să-i spele ultima frîntură de viaţă din corp.

Înspăimîntat, alese o direcţie şi începu să înoate. Întîi înotă craul, apoi pe spate cînd îi obosiră braţele. Michael n-avea cum să măsoare în vreun fel cît timp trecuse. Cinci minute. Cinci ore. Dar cînd se opri şi se ridică din nou deasupra apei, văzu aceeaşi linie a orizontului. Aceeaşi trei sori. Cerul galben. Se lăsă să se scufunde şi apoi ieşi la suprafaţă repede, scuipînd apă şi strigînd.

Michael rămase cu faţa în sus, îşi arcui spatele şi închise ochii. Monotonia mediului înconjurător, natura statică a acestuia sugerau o creaţie a minţii. Şi totuşi vesele sale îl înfăţişaseră întotdeauna pe Gabriel şi pe ceilalţi oameni pe care-i cunoştea. Solitudinea absolută a acestui loc avea ceva straniu şi supărător. Dac-ar fi fost visul lui, s-ar fi aflat în el o corabie de piraţi sau o barcă cu motor scînteietoare plină cu femei.

Deodată simţi că ceva îi atinge piciorul cu o mişcare rapidă, şerpuitoare. Michael începu să înoate frenetic. Loveşte cu picioarele. Înaintează. Prinde-te de apă. Singurul său gînd fu să înainteze cît mai repede şi să scape de lucrul care-l atinsese. Apa-i umplu nările, dar o scoase afară. Închise ochii şi înotă orbeşte, ca un cîine, disperat. Opreşte-te. Aşteaptă. Sunetul propriei răsuflări. Apoi frica se scurse prin el şi reîncepu să înoate spre nicăieri, către orizontul care se îndepărta tot timpul.

Timpul trecea. Timp de vis. Timp în spaţiu. Nu era sigur de nimic. Dar încetă să se mai mişte şi rămase întins pe spate, epuizat şi gîfîind. Toate gîndurile îi dispărură din minte, cu excepţia dorinţei de a respira. Ca o singură bucată de ţesut viu, se concentră asupra acestei acţiuni care păruse simplă şi automată în viaţa de pînă acum. Trecu şi mai mult timp, iar el deveni conştient de o nouă senzaţie. Se simţi ca şi cum s-ar fi mişcat într-o anumită direcţie, tras înspre o anumită parte a orizontului. Treptat, curentul deveni mai puternic.

Michael auzi apa curgîndu-i pe lîngă urechi, şi apoi un muget stins, ca al unei cascade aflate la distanţă. Mişcîndu-se în poziţie verticală, se forţă să-şi ridice capul cît mai sus şi încercă să vadă încotro se îndrepta. La distanţă o ceaţă fină se ridica în aer şi mici valuri spărgeau suprafaţa netedă a oceanului. Acum curentul era puternic şi era greu de înotat împotriva lui. Mugetul deveni

din ce în ce mai puternic, pînă cînd propria sa voce fu acoperită de zgomot. Michael ridică braţul drept în aer, ca şi cum o pasăre uriaşă sau un înger ar fi putut să coboare şi să-l salveze de la distrugere. Curentul îl trase pînă cînd marea păru să se prăbuşească în faţa sa.

Timp de o clipă se află sub apă, apoi se împinse spre lumină. Se afla pe marginea unui vîrtej imens care era cît un crater de pe lună. Apa verde se rotea într-un vortex întunecat. Iar el era împins de curent, care-l trăgea tot mai afund, departe de lumină. Continuă să te mişti, îşi spuse Michael. Nu renunţa. Ceva dinlăuntrul său ar fi fost distrus pentru totdeauna dacă ar fi lăsat apa să-i umple gura şi plămînii.

La jumătatea distanţei pînă la fundul acestui bazin verde, văzu o umbră mică, întunecată, cam de dimensiunea şi forma unui hublou de navă. Umbra era ceva independent de vîrtej. Dispărea sub ceaţa fină şi sub spumă, precum o stîncă neagră ascunsă într-un rîu, numai ca să reapară în aceeaşi poziţie.

Lovind cu picioarele şi împingînd cu mîinile, Michael se prăbuşi spre umbră. O pierdu. O regăsi. Şi apoi se aruncă în miezul său întunecat.

38

Marea parte a galeriei cu pereţi de sticlă care înconjura interiorul Mormîntului era folosită de personalul tehnic, dar în partea de nord a clădirii se putea pătrunde numai printr-o uşă păzită. Această zonă de vizualizare privată era mochetată şi în ea se aflau o canapea demontabilă şi lampadare din oţel inoxidabil. Lîngă geamurile fumurii erau aşezate mici mese negre şi scaune din piele cu spătar drept.

Kennard Nash stătea singur la una din mese, în timp ce garda sa de corp, un fost poliţist peruvian pe nume Ramón Vega, îi turna Chardonnay într-un pahar de vin. Ramón omorîse odată cinci mineri dintr-o mină de cupru, care fuseseră destul de nesăbuiţi încît să organizeze o grevă, dar Nash îl preţuia pentru calităţile sale de valet şi chelner.

— Ce avem la cină, Ramón?

— Somon. Piure de cartofi cu usturoi. Fasole verde cu alune. O să aducă mîncarea de la centrul administrativ.

— Excelent. Asigură-te că mîncarea nu se răceşte.

Ramón se întoarse în anticamera de lîngă uşa păzită, iar Nash sorbi din vin. Una din lecţiile pe care le învăţase din cei douăzeci şi doi de ani petrecuţi în armată fusese necesitatea ca ofiţerii să se ţină deoparte de simplii soldaţi. Erai conducătorul, nu prietenul lor. Cînd lucrase la Casa Albă, personalul urmase aceeaşi procedură. Din două în două săptămîni, Preşedintele era scos din izolarea sa ca să lovească o minge de baseball la un meci sau să aprindă bradul naţional de Crăciun, dar marea parte a timpului era protejat de caracterul întîmplător, primejdios al evenimentelor improvizate. Deşi Nash era militar, îl avertizase în mod special pe Preşedinte să nu participe la funeraliile nici unui soldat. O văduvă instabilă emoţional putea plînge şi ţipa. O mamă se putea arunca peste coşciug, în timp ce un tată putea întreba care era motivul morţii fiului său. Filozofia Panopticonului îi învăţa pe Fraţi că adevărata putere se baza pe control şi pe lucruri previzibile.

Deoarece Proiectul Crossover avea un rezultat imprevizibil, Nash nu-i informase pe Fraţi că experimentul era în plină derulare. Erau pur şi simplu prea multe variabile ca să poată garanta succesul. Totul depindea de Michael Corrigan, de tînărul al cărui trup zăcea acum pe masa din mijlocul Mormîntului. Mulţi dintre tinerii şi tinerele care luaseră 3B3 sfîrşiseră n spitale de boli nervoase. Dr. Richardson se plîngea că nu putea măsura dozajul corect al medicamentului şi că nu-i putea prezice efectul asupra unui potenţial Călător.

Dacă asta ar fi fost o operaţiune militară, Nash ar fi încredinţat întreaga răspundere unui ofiţer mai mic în grad şi s-ar fi ţinut departe de luptă. Era mai uşor să eviţi învinuirile dacă nu te aflai în zona respectivă. Nash ştia acea regulă de bază – ţinuse cont de ea în întreaga sa carieră – dar îi era imposibil să se ţină departe de centrul de cercetare. Proiectarea computerului cuantic, construirea Mormîntului şi încercarea de a crea un Călător erau toate deciziile lui. Dacă Proiectul Crossover avea succes, urma să schimbe cursul istoriei.

Deja Panopticonul Virtual preluase controlul asupra locului de muncă. Sorbind din vin, Kennard Nash îşi îngădui plăcerea unei viziuni măreţe. La Madrid un calculator număra dăţile cînd o tînără obosită atingea tastele ca să introducă informaţii referitoare la cărţile de credit. Programul de calculator care-i monitoriza munca crea un grafic pentru fiecare oră, care arăta dacă-şi făcuse norma. Îi erau trimise automat mesaje care îi spuneau *Bravo, Maria* sau *Mă îngrijorezi, d-ră Sanchez. Rămîi în urmă.* Iar tînăra se apleca în faţă şi bătea mai repede, şi mai repede, ca să nu-şi piardă slujba.

Undeva la Londra o cameră de supraveghere făcea focus asupra feţelor din mulţime, transformînd o fiinţă umană într-un şir de numere care puteau fi corelate cu un fişier numeric. În Mexico şi în Jakarta „urechi” electronice ascultau apelurile telefonice, iar vorbăria permanentă de pe Internet era monitorizată. Calculatoarele guvernamentale ştiau că o anumită carte era cumpărată în Denver în timp ce o altă carte era împrumutată de la o bibliotecă din Bruxelles. Cine cumpărase una dintre cărţi? Cine o citea pe cealaltă? Numele erau urmărite. Se stabileau referinţe încrucişate. Numele erau din nou urmărite. Zi după zi, Panopticonul Virtual îşi urmărea prizonierii, integrîndu-se în lumea lor.

Ramón Vega se strecură înapoi în cameră şi se înclină uşor. Nash presupuse că se întîmplase ceva neplăcut cu cina.

— Dl. Boone este la uşă, generale. Spune că aţi dorit să-l vedeţi.

— Da, desigur. Trimite-l încoace imediat.

Kennard Nash ştia că, dac-ar fi stat în Camera Adevărului, partea stîngă a cortexului său ar fi strălucit în culoarea roşie a înşelăciunii. Nu-i plăcea Nathan Boone şi se simţea agitat cînd acesta era prin preajma sa. Boone fusese angajat de predecesorii lui Nash, şi ştia o mulţime de lucruri despre treburile interne ale Fraţilor. În ultimii cîţiva ani, Boone îşi crease propriile relaţii separate cu ceilalţi membri ai comitetului executiv. Majoritatea Fraţilor îl considerau pe dl. Boone curajos şi inventiv: şeful de securitate perfect. Pe Nash îl deranja că nu avea deplin control asupra activităţilor lui Boone. Descoperise recent că şeful securităţii nu dăduse ascultare unui ordin direct.

Ramón îl conduse pe Boone în galerie, apoi îi lăsă singuri pe cei doi.

— Aţi vrut să mă vedeţi? întrebă Boone.

Stătea cu picioarele uşor depărtate şi cu mîinile la spate.

Se presupunea că Nash era liderul, cel care deţinea puterea, dar ambii bărbaţi ştiau că Boone putea străbate camera şi-i putea rupe gîtul generalului în cîteva secunde.

— Ia loc, domnule Boone. Serveşte un pahar de Chardonnay.

— Nu chiar acum.

Boone se duse pînă la geam şi privi în jos la masa de operaţii. Anesteziologul tocmai regla un senzor cardiac de pe pieptul lui Michael.

— Cum merge?

— Michael este în transă. Are pulsul slab, respiraţia redusă. Sper că a devenit Călător.

— Sau poate e mai mult mort decît viu. 3B3 se poate să-i fi prăjit creierul.

— Energia neurală i-a părăsit corpul. Computerele noastre par să detecteze mişcarea destul de bine.

Amîndoi bărbaţii rămaseră tăcuţi un moment, privind pe geam.

— Să presupunem că este într-adevăr un Călător, zise Boone.

— Poate muri în această clipă?

— Persoana care zace pe masa de examinare poate înceta să mai fie vie biologic.

— Dar ce se va întîmpla în cazul ăsta cu Lumina lui?

— Nu ştiu, zise Nash. Dar n-ar mai putea reveni în trup.

— Poate muri pe un alt tărîm?

— Da. Credem că, dacă eşti ucis pe un alt tărîm, eşti prins acolo pentru totdeauna.

Boone se întoarse cu spatele la geam.

— Sper că va merge.

— Trebuie să anticipăm toate posibilităţile. De aceea este crucial să-l găsim pe Gabriel Corrigan. Dacă Michael moare, o să avem nevoie de un înlocuitor imediat.

— Înţeleg.

Generalul Nash lăsă jos paharul de vin.

— Conform surselor mele, ai retras agenţii de teren din California. Asta era echipa care-l căuta pe Gabriel.

Pe Boone nu păru să-l deranjeze acuzaţia.

— Supravegherea electronică continuă. Am de asemenea o echipă care-l caută pe mercenarul Arlechin care a plasat un indiciu fals în apartamentul lui Michael Corrigan. Cred că e un instructor de arte marţiale care a fost membru al Bisericii lui Isaac Jones.

— Dar nimeni nu-l caută efectiv pe Gabriel, zise Nash. Ai nesocotit un ordin direct.

— Este răspunderea mea să protejez organizaţia noastră şi să o ajut să-şi atingă obiectivele.

— În acest moment, Proiectul Crossover este principalul nostru scop, domnule Boone. Nu există nimic mai important.

Boone se apropie şi mai mult de masă, ca un ofiţer de poliţie pe punctul de a confrunta un suspect.

— Poate că acest aspect ar trebui discutat de comitetul executiv.

Generalul Nash privi în jos spre masă şi îşi cîntări opţiunile. Evitase să-i furnizeze lui Boone toate datele despre computerul cuantic, dar devenise imposibil să mai ţină secretul.

— După cum ştii, acum avem un computer cuantic funcţional. Nu e momentul să discutăm aspectele tehnologice ale acestui instrument, dar el implică suspendarea particulelor subatomice într-un cîmp energetic. Pentru o perioadă extrem de scurtă de timp, aceste particule dispar din cîmpul de forţă şi apoi revin. Şi unde se duc, domnule Boone? Oamenii noştri de ştiinţă îmi spun că ele călătoresc într-o altă dimensiune – pe un alt tărîm.

Boone arăta amuzat.

— Călătoresc împreună cu Călătorii.

— Aceste particule s-au întors în computerul nostru cu mesaje de la o civilizaţie avansată. La început, am primit coduri binare simple, apoi informaţii din ce în ce mai complexe. Această civilizaţie a furnizat oamenilor noştri de ştiinţă noi descoperiri în fizică şi calculatoare. Ei ne-au arătat cum să facem modificările genetice la animale şi să creăm lipiturile. Dacă putem afla mai multe despre această tehnologie avansată, vom putea înfiinţa Panopticonul în timpul vieţii noastre. Fraţii vor avea în cele din urmă puterea de a urmări şi controla un grup imens de persoane.

— Şi ce vrea în schimb această civilizaţie? întrebă Boone. Nimeni nu dă nimic degeaba.

— Vor să vină în lumea noastră şi să ne întîlnească. Şi de-asta avem nevoie de Călători – să le arate calea. Computerul cuantic îl detectează pe Michael Corrigan în timp ce călătoreşte între diferite tărîmuri. Înţelegi, domnule Boone? E suficient de clar?

Pentru prima dată, Boone arăta impresionat. Nash savură momentul în timp ce îşi umplea din nou paharul.

— De-asta ţi-am cerut să-l găseşti pe Gabriel Corrigan. Şi nu sînt mulţumit că ai refuzat să asculţi ordinele.

— Am retras agenţii de teren dintr-un singur motiv, zise Boone. Cred că există un trădător în această organizaţie.

Mîna lui Nash tremură uşor în timp ce puse pe masă paharul de vin.

— Eşti sigur în legătură cu asta?

— Fiica lui Thorn, Maya, este în Statele Unite. Dar n-am reuşit s-o prind. Arlechinii au anticipat toate acţiunile noastre.

— Şi crezi că un agent de teren ne-a trădat?

— Este filozofia Panopticonului că toată lumea trebuie supravegheată şi evaluată – chiar şi cei care răspund de întregul sistem.

— Vrei să spui că eu am ceva de-a face cu asta?

— Deloc, zise Boone, dar îl privi ţintă pe general ca şi cum ar fi luat în calcul posibilitatea asta.

— Chiar acum folosesc echipa de Internet ca să-i depistez pe toţi cei care au legătură cu acest proiect.

— Şi cine va examina propriile tale activităţi?

— N-am avut niciodată vreun secret faţă de Fraţi.

Nu te uita la el, gîndi Nash. Nu-l lăsa să-ţi vadă ochii. Privi pe geam la corpul lui Michael.

Dr. Richardson umbla agitat de colo pînă colo pe lîngă pacientul său nemişcat. Cumva, o molie albă se strecurase în mediul controlat climatic al Mormîntului. Doctorul păru uimit cînd o văzu apărînd din umbre şi zburînd la lumină şi înapoi în întuneric.

39

Maya şi Gabriel trecură de oraşul San Lucas în jurul orei unu după-amiaza şi se îndreptară spre sud pe o autostradă cu două benzi. Pe măsură ce mai parcurgeau o milă, Maya încerca să ignore tensiunea care creştea în ea. La Los Angeles, mesajul lui Linden fusese clar. *Mergeţi la San Lucas, Arizona. Luaţi-o pe autostrada 77 spre sud. Căutaţi panglica verde. Numele persoanei de contact - Martin.* Poate că trecuseră pe lîngă panglica verde sau poate că vîntul din deşert o smulsese. Linden putea să fi fost păcălit de grupul de pe Internet al Tabula, şi ei se puteau îndrepta spre o ambuscadă.

Maya era obişnuită cu indicaţiile vagi care duceau la refugii sau la puncte de acces, dar faptul că-l apăra pe un posibil Călător ca Gabriel schimba totul. De la bătaia de la Bufetul Paradise, el păstrase distanţa, spunîndu-i doar cîteva cuvinte cînd se opreau să alimenteze cu benzină şi se uitau pe hartă. Se purta ca un om care fusese de acord să urce pe un munte primejdios şi care era pregătit să tolereze obstacolele întîlnite pe drum.

Coborî geamul furgonetei, iar aerul deşertului îi uscă transpiraţia de pe piele. Albastrul cerului. Un şoim care se lăsa purtat de un curent ascendent. Gabriel se afla la o milă în faţa ei şi brusc se întoarse şi goni spre ea. Arătă spre stînga şi făcu semn cu palma. O găsise.

Maya văzu o panglică verde, lungă, legată de baza de oţel a unei borne. Un drum de pămînt – nu mai lat de două făgaşe de roţi – pornea din autostradă în acel punct, dar nu era nici un semn care să indice unde ducea. Gabriel îşi scoase casca şi o atîrnă de ghidon în timp ce o luară pe drum. Străbăteau deşertul înalt – un ţinut plan, arid, cu cactuşi, petice de iarbă uscată şi acacia cat’s claw care zgîria părţile laterale ale furgonetei. Pe drumul de pămînt erau două răscruci, dar Gabriel găsi panglicile verzi care-i îndrumau către răsărit. Pe măsură ce altitudinea creştea, începură să apară mesquite şi stejari cenuşii, şi tufişuri holly-green cu floricele galbene care atrăgeau albinele.

Gabriel ajunse pe culmea unui deal scund şi se opri un minut. Ceea ce de pe autostradă arăta ca un lanţ muntos era de fapt un platou care întindea două braţe enorme în jurul unei văi adăpostite. Chiar de la distanţă puteai vedea cîteva case de forma unor cutii, pe jumătate ascunse printre pini. Mult deasupra acestei comunităţi, pe marginea platoului, se aflau trei turbine eoliene. Fiecare pilon metalic susţinea un rotor cu trei palete care se învîrtea ca o elice masivă de avion.

Gabriel îşi şterse praful de pe faţă cu o bandană, şi apoi continuă să urce pe drumul de pămînt. Înainta încet, aruncînd priviri într-o parte şi-ntr-alta, ca şi cum se aştepta ca cineva să sară de sub pămînt şi să-i surprindă.

Puşca de luptă zăcea pe podeaua furgonetei, acoperită cu o pătură veche. Maya luă arma, introduse/pompă un rînd de gloanţe în camera încărcătorului şi o puse pe locul pasagerului lîngă ea. Se întrebă dacă un Găsitor de cale chiar trăia în acest loc sau dacă fusese vînat şi ucis de Tabula.

Drumul cotea direct spre vale şi trecea peste un pod de piatră care se arcuia deasupra unui pîrîu îngust. De cealaltă parte a pîrîului, văzu nişte siluete care se apropiau prin tufişuri şi încetini.

Patru – nu, cinci – copii cărau nişte pietre mari pe poteca ce ducea la pîrîu. Poate construiau un fel de stăvilar sau de bazin de înotat. Maya nu putea fi sigură. Dar se opriră cu toţii şi rămaseră cu ochii ţintă la motocicletă şi la furgonetă. Trei sute de metri mai încolo, trecură pe lîngă un băieţel care ducea o găleată de plastic, şi care le făcu cu mîna. Încă nu văzuseră nici un adult, dar copiii păreau destul de fericiţi să fie singuri. Timp de cîteva secunde, Maya îşi imagină un regat al copiilor care creşteau în afara influenţei constante a Uriaşei Maşinării.

Cînd se apropiară de vale, drumul începu să fie pavat cu cărămidă roşie-maronie, un pic mai închisă la culoare decît solul din jur. Trecură pe lîngă trei sere lungi cu geamuri fumurii, apoi Gabriel opri în curtea unei zone de întreţinere a automobilelor. Patru camionete prăfuite erau parcate într-un pavilion deschis care era folosit ca garaj de reparaţii. Un buldozer, două jeep-uri şi un vechi autobuz de şcoală erau aliniate lîngă un şopron de lemn cu unelte. Trepte de cărămidă urcau panta pînă la un ţarc mare plin cu găini albe.

Maya lăsă puşca de luptă ascunsă sub pătură, dar îşi atîrnă de umăr tubul cu sabia. Cînd trînti portiera furgonetei, văzu o fetiţă de zece ani care stătea cocoţată pe un zid de sprijin din cărămidă. Fetiţa era asiatică şi avea părul negru, lung pînă la umerii înguşti. Ca şi ceilalţi copii, purta blugi, un tricou şi o pereche de bocanci solizi. De cingătoare îi atîrna un cuţit mare de vînătoare cu mîner de corn şi teacă. Arma şi părul lung o făceau să semene cu scutierul unui cavaler, gata să le ia caii de frîu acum că ajunseseră la un castel.

— Bună! zise fetiţa.

— Sînteţi cei din Spania?

— Nu, sîntem din Los Angeles.

Gabriel se prezentă şi o prezentă şi pe Maya.

— Iar tu cine eşti?

— Alice Chen.

— Locul ăsta are un nume?

— New Harmony[83], spuse Alice.

---

[83] În limba engleză, Noua armonie.

— Am ales numele ăsta cu doi ani în urmă. Toată lumea a avut un vot. Chiar şi copiii.

Fata sări jos de pe zid şi se apropie să inspecteze motocicleta plină de praf a lui Gabriel.

— Aşteptăm doi posibili din Spania. Posibilii stau aici trei luni şi apoi putem vota să rămînă cu noi.

Întoarse spatele motocicletei şi rămase uitîndu-se lung la Maya.

— Dacă nu sînteţi posibilii, atunci ce faceţi aici?

— Căutăm pe cineva pe nume Martin, explică Maya.

— Ştii unde este?

— Cred c-ar fi mai bine să vorbiţi întîi cu mama.

— Nu e cazul ...

— Urmaţi-mă. Este la centrul comunitar.

Fetiţa îi conduse peste încă un pod, sub care pîrîul se prăvălea peste stînci roşietice şi fierbea în bulboane. De ambele părţi ale drumului erau case mari, construite în stilul din sud-vest. Aveau pereţii exteriori din stuc, ferestre mici şi acoperişuri plate care puteau fi folosite ca nişte patio[84] în nopţile fierbinţi. Majoritatea caselor erau destul de mari, iar Maya se întrebă cum aduseseră constructorii tonele de cărămidă şi ciment pe drumul îngust de pămînt.

Alice Chen se tot uita peste umăr ca şi cum se aştepta ca vizitatorii să se îndepărteze de ea în fugă. Cînd trecură pe lîngă o casă zugrăvită în verde pastelat, Gabriel o ajunse din urmă pe Maya.

— Oamenii ăştia nu ne aşteptau?

— Se pare că nu.

— Cine e Martin? Găsitorul Căii?

— Nu ştiu, Gabriel. Vom afla cît de curînd.

Străbătură un crîng de pini şi ajunseră la un complex de patru clădiri albe în jurul unei curţi cu o fîntînă de piatră în centru.

— Ăsta e centrul comunitar, le zise Alice în timp ce deschidea o uşă grea de lemn.

O urmară pe un coridor scurt ce ducea la o clasă plină cu jucării. O învăţătoare tînără stătea pe o carpetă cu cinci copii în jur şi le citea dintr-o carte cu poze. Dădu din cap spre Alice, apoi rămase cu privirea aţintită asupra străinilor care tocmai treceau pragul.

— Cei mici stau toată ziua la şcoală, explică Alice.

— Dar eu termin orele la două.

Părăsiră şcoala, traversară curtea şi intrară în cea de-a doua clădire. Aceasta era alcătuită din trei birouri fără ferestre pline cu calculatoare. Într-una din încăperi, mai multe persoane stăteau în cubicule separate, studiind imaginile de pe ecranele calculatoarelor în timp ce vorbeau la căşti.

---

[84] Curte interioară, înconjurată de arcade, specifică locuinţelor spaniole.

— Întoarce mouse-ul invers, zicea un tînăr.

— Vezi o lumină roşie? Asta înseamnă…

Făcu o pauză de cîteva clipe şi rămase uitîndu-se la Maya şi Gabriel.

Merseră mai departe, trecînd din nou prin curte şi intrînd în a treia clădire cu alte birouri şi calculatoare. O chinezoaică cu halat alb de medic ieşi dintr-o cameră întunecată. Alice alergă la ea şi-i spuse ceva în şoaptă.

— Bună ziua, zise femeia.

— Sînt mama lui Alice, dr. Joan Chen.

— Ea e Maya şi el e Gabriel. Nu sînt din Spania.

— Îl căutăm pe ...

— Da. Ştiu de ce sînteţi aici, spuse Joan.

— Martin a pomenit de voi la întrunirea consiliului. Dar nu am ajuns la un acord. Nu am votat în această chestiune.

— Vrem doar să stăm de vorbă cu Martin, spuse Gabriel.

— Da. Desigur.

Joan o atinse pe umăr pe fiica sa.

— Du-i sus pe deal să-l vadă pe dl. Greenwald. Ajută la construirea noii case pentru familia Wilkins.

Alice alergă înaintea lor cînd ieşiră din clinică şi continuară să meargă pe drum.

— Nu mă aşteptam la un comitet de primire cînd am ajuns aici, spuse Gabriel.

— Dar prietenii tăi nu par să fie prea ospitalieri.

— Arlechinii nu au prieteni, zise Maya.

— Avem obligaţii şi alianţe. Nu spune nimic pînă cînd nu evaluez situaţia.

Drumul era presărat cu frînturi de paie. Cîteva sute de metri mai încolo, ajunseră la un stog de baloturi de paie ridicat lîngă un şantier plin de forfotă. În fundaţia de beton al unei case noi fuseseră vîrîte bare de oţel, iar baloturile erau înfipte pe bare aidoma unor cărămizi galbene uriaşe. Cam douăzeci de oameni de toate vîrstele munceau la casă în acelaşi timp. Adolescenţi cu tricouri pătate de sudoare băteau cu barosul barele în baloturi, în timp alte trei persoane prindeau o plasă de oţel galvanizat de pereţii exteriori. Doi tîmplari purtînd centuri cu unelte construiau un cadrul de lemn care să susţină grinzile acoperişului. Maya îşi dădu seama că toate clădirile din vale fuseseră construite în acelaşi fel simplu. Comunitatea n-avea nevoie de cărămizi şi ciment în cantităţi mari, ci doar de plăci de placaj, de grinzi de lemn, de ghips impermeabil şi cîteva sute de baloturi de paie.

Un latino-american musculos de vreo patruzeci de ani stătea în genunchi în praf, măsurînd o bucată de placaj. Purta pantaloni scurţi, un tricou pătat şi o centură roasă cu unelte. Cînd îi văzu pe cei doi străini, se ridică şi se duse la ei.

— Pot să vă ajut? întrebă.

— Căutaţi pe cineva?

Înainte ca Maya să poată da un răspuns, Alice păşi pragul casei cu un bărbat mai în vîrstă şi îndesat, care purta o pereche de ochelari cu lentile groase. Bărbatul grăbi pasul spre ei şi le adresă un zîmbet forţat.

— Bun venit la New Harmony. Sînt Martin Greenwald. Iar acesta este prietenul meu, Antonio Cardenas.

Se întoarse spre latino-american.

— Ei sînt vizitatorii despre care-am vorbit la şedinţa de consiliu. Am fost contactat de prietenii noştri din Europa.

Antonio nu părea bucuros să-i vadă. Umerii îi trădau tensiunea şi-şi depărtă puţin picioarele ca şi cum se pregătea de bătaie.

— Vezi ce-i atîrnă ei de umăr? Ştii ce înseamnă aia?

— Nu ridica tonul, zise Martin.

— E un blestemat de Arlechin. Tabula nu s-ar bucura dac-ar afla că a fost pe-aici.

— Oamenii ăştia sînt oaspeţii mei, spuse Martin ferm.

— Alice îi va duce la Casa albastră. Pe la şapte, pot veni la Casa galbenă şi vom lua cina.

Se întoarse spre Antonio.

— Şi eşti invitat şi tu, prietene. O să stăm de vorbă despre asta la un pahar de vin.

Antonio ezită cîteva clipe, apoi se întoarse pe şantier. Comportîndu-se ca un ghid turistic, Alice Chen îşi conduse vizitatorii înapoi în parcare. Maya îşi înfăşură armele în pătură, iar Gabriel îşi atîrnă de umăr sabia de jad. O urmară înapoi pe Alice în vale pînă la o casă albastră pe un drum lateral aflat lîngă pîrîu. Era destul de mică – o bucătărie, un dormitor, o cameră de zi cu un spaţiu de dormit. Două uşi-ferestre dădeau într-o grădină împrejmuită de un zid, în care creşteau tufişuri de rozmarin şi muştar sălbatic.

Baia avea tavan înalt şi o cadă de modă veche cu picioare şi cu pete verzi pe robinete. Maya îşi dădu jos hainele murdare şi făcu o baie. Apa mirosea uşor a fier, ca şi cum ar fi venit de undeva din adîncul pămîntului. Cînd cada fu pe jumătate plină, se întinse pe spate şi încercă să se relaxeze. Cineva pusese o floare de măceş într-o sticlă albastru-închis deasupra chiuvetei. Pentru o clipă uită de pericolele care o înconjurau şi se concentră asupra acestui punct unic de frumuseţe în lume.

Dacă Gabriel se dovedea a fi Călător, atunci putea continua să-l protejeze. Dacă Găsitorul Căii hotăra că Gabriel era doar un alt suflet obişnuit, atunci trebuia să-l părăsească pentru totdeauna. Cufundîndu-se sub suprafaţa apei, şi-l imagină pe Gabriel rămînînd în New Harmony, îndrăgostindu-se de o ţărancă tînără şi drăguţă căreia îi plăcea să coacă pîine. Treptat, imaginaţia sa o luă razna pe o cale întunecată şi se văzu stînd afară, lîngă o casă, noaptea, uitîndu-se pe o fereastră în timp ce Gabriel şi soţia sa pregăteau cina. Arlechin. Ai sînge pe mîini. Ţine-te deoparte.

Îşi spălă şi-şi clăti părul, găsi un halat de baie în dulap şi se strecură pe coridor pînă în dormitor. Gabriel şedea pe patul din spaţiul de dormit care ocupa o jumătate din nişă, şi-l auzi înjurînd. Mai trecu ceva timp şi apoi scara de lemn scîrţîi cînd el coborî să facă o baie.

* * *

La asfinţit, scotoci prin geanta de voiaj şi găsi un maiou albastru şi o fustă de bumbac pînă la glezne. Cînd se uită în oglindă, fu mulţumită să vadă cît de banal arăta – exact ca orice tînără pe care Gabriel ar fi putut s-o cunoască în Los Angeles. Apoi îşi ridică fusta şi îşi prinse cele două cuţite de picioare. Celelalte arme erau ascunse sub cuvertura care acoperea patul.

Ieşi în camera de zi şi-l găsi pe Gabriel stînd în picioare în penumbră. Trăgea cu ochiul printr-o crăpătură din perdea.

— Cineva se ascunde în tufişuri cam la douăzeci de metri pe panta dealului, spuse el. Supraveghează casa.

— Probabil e Antonio Cardenas sau unul din prietenii lui.

— Şi ce-ar trebui să facem în legătură cu asta?

— Nimic. Hai să mergem să găsim o casă galbenă.

Maya încercă să pară relaxată în timp ce coborau pe drum, dar nu putea fi sigură că nu-i urmărea cineva. Aerul era cald încă, şi pinii păreau să fi reţinut mici petice de întuneric. O casă mare, galbenă, se afla lîngă unul dintre poduri. Lămpi cu ulei străluceau de pe patio-ul de pe acoperiş, şi se auzeau vocile unor persoane care stăteau de vorbă.

Intrară în casă şi găsiră opt copii de vîrste diferite mîncînd la o masă lungă. O femeie scundă cu părul roşu şi creţ trebăluia prin bucătărie. Purta o fustă de blugi şi un tricou cu imaginea desenată a unei camere de supraveghere, tăiată cu o bară roşie. Acesta era un simbol al rezistenţei împotriva Uriaşei Maşinării. Maya văzuse simbolul pe podeaua unui club din Berlin şi desenat cu spray pe un zid din cartierul Malasaña din Madrid.

Cu lingura în mînă, femeia făcu un pas înainte să-i întîmpine.

— Sînt Rebecca Greenwald. Bun venit în casa noastră.

Gabriel zîmbi şi făcu un semn spre copii.

— Aveţi mulţi copii aici.

— Numai doi dintre ei sînt ai noştri. Cei trei copii ai lui Antonio mănîncă cu noi, plus fiica lui Joan, Alice, şi încă doi prieteni din alte familii. Copiii din această comunitate iau constant cina în casa altcuiva. După primul an, a trebuit să stabilim o regulă: copilul trebuie să spună cel puţin la doi adulţi pînă la ora patru după-amiază. Vreau să zic, asta-i regula, dar poate deveni un pic exasperant. Săptămîna trecută, făceam cărămizi pentru drum, aşa c-am avut aici şapte copii plini de noroi, plus trei adolescenţi care mănîncă dublu. Am gătit o groază de spaghete.

— Martin este...?

— Soţul meu e sus pe patio-ul de pe acoperiş cu ceilalţi. Urcaţi scările. Am să vin şi eu peste cîteva minute.

Trecură prin sufragerie într-o grădină împrejmuită cu ziduri. În timp ce urcau scara exterioară spre acoperiş, Maya auzi voci certîndu-se.

— Nu uita de copiii din această comunitate, Martin. Trebuie să ne protejăm copiii.

— Mă gîndesc la copiii care cresc în toată lumea. Uriaşa Maşinărie îi învaţă ce-i teama şi lăcomia şi ura...

Conversaţia încetă o clipă. Maya şi Gabriel îşi făcură apariţia. În patio-ul de pe acoperiş fusese pusă o masă de lemn, luminată cu lămpi cu ulei vegetal. Martin, Antonio şi Joan stăteau în jurul ei, bînd vin.

— Bun venit din nou, zise Martin. Luaţi loc, vă rog.

Maya evaluă repede direcţia logică a unui atac şi se aşeză lîngă Joan Chen, din acea poziţie, putea vedea pe oricine ar fi urcat scările. Martin se agita în jurul lor, asigurîndu-se că au tacîmuri şi turnîndu-le vin în pahare dintr-o sticlă fără etichetă.

— Ăsta e un Merlot pe care-l cumpărăm direct de la o întreprindere vinicolă, le explică el.

— Cînd ne gîndeam la început la New Harmony, Rebecca m-a întrebat care e viziunea mea şi i-am zis că voiam să beau seara un pahar de vin bun cu prietenii.

— Pare un scop modest, spuse Gabriel.

Martin zîmbi şi se aşeză.

— Da, dar chiar şi o dorinţă mică precum asta are implicaţiile ei. Înseamnă o comunitate cu timp liber, un grup cu venit suficient ca să cumpere vinul bun, şi o dorinţă generală de a te bucura de micile plăceri ale vieţii.

Zîmbi şi ridică paharul.

— În acest context, un pahar cu vin devine un manifest revoluţionar.

Maya nu se pricepea la vin, dar avea un gust plăcut care-i amintea de cireşe. O briză uşoară adie dinspre canion, iar flăcările celor trei lămpi pîlpîiră uşor. Pe bolta senină a deşertului străluceau mii de stele.

— Vreau să vă cer scuze amîndurora pentru întîmpinarea neospitalieră, zise Martin.

— Şi mai vreau de asemenea să-i cer scuze lui Antonio. Am pomenit despre voi la şedinţa consiliului, dar n-am supus asta la vot. N-am crezut că veţi sosi atît de repede.

— Spune-ne doar unde e Găsitorul Căii, spuse Maya, şi vom pleca imediat.

— Poate că Găsitorul Căii nu există, mîrîi Antonio. Şi poate că voi sînteţi spioni trimişi de Tabula.

— În după-amiaza asta, erai furios că e Arlechin, spuse Martin. Şi acum o acuzi că e spion.

— Orice e posibil.

Martin zîmbi cînd soţia sa urcă scările ducînd o tavă cu mîncare.

— Chiar dacă sînt spioni, sînt oaspeţii noştri şi merită o masă bună. Zic să mîncăm mai întîi. Să vorbim cu stomacul plin.

Farfurii şi boluri cu mîncare fură trecute de jur-împrejurul mesei. Salată. Lasagna. O pîine cu crustă crocantă coaptă în cuptorul comunităţii. În timp ce luau masa, cei patru membri ai New Harmony începură să se relaxeze şi să vorbească nestingheriţi despre responsabilităţile lor. O conductă de apă curgea. Unul din camioane avea nevoie de un schimb de ulei. Peste cîteva zile se ducea un convoi la San Lucas, şi trebuiau să plece foarte devreme deoarece unul din adolescenţi dădea examen de admitere la facultate.

După vîrsta de treisprezece ani, copiii era îndrumaţi de un profesor de la centrul comunitar, dar aveau instructor din întreaga lume – majoritatea lor studenţi în ultimii ani care predau pe Internet. Cîteva facultăţi îi oferiseră burse integrale unei fete care absolvise anul trecut şcoala din New Harmony. Erau impresionaţi de o elevă care studiase analiza matematică şi putea traduce din piesele lui Molière, dar putea şi să sape un puţ de apă şi să repare un motor diesel stricat.

— Care e cea mai mare problemă de aici? întrebă Gabriel.

— Întotdeauna apare ceva, dar cînd apare, o rezolvăm, explică Rebecca.

— De exemplu, majoritatea caselor au cel puţin un şemineu, dar fumul rămînea să plutească deasupra văii. Copiii tuşeau. Abia puteai vedea cerul. Aşa că ne-am întîlnit şi-am hotărît că nimeni n-avea să aprindă focul dacă steagul albastru de la centrul comunitar nu flutura în vînt.

— Şi sînteţi cu toţii persoane religioase? întrebă Maya.

— Eu sînt creştin, zise Antonio. Martin şi Rebecca sînt evrei. Joan e budistă. Aici avem un întreg spectru de credinţe, dar viaţa noastră spirituală e o chestiune privată.

Rebecca îi aruncă o privire soţului ei.

— Cu toţii trăiam în Uriaşa Maşinărie. Dar totul a început să se schimbe cînd lui Martin i s-a defectat maşina pe autostradă.

— Cred că ăla a fost punctul de plecare, zise Martin. Cu opt ani în urmă, locuiam în Houston, eram consultant imobiliar şi lucram pentru familii bogate care deţineau proprietăţi comerciale. Aveam două case şi trei maşini şi ...

— Era nefericit, zise Rebecca. Cînd venea acasă de la muncă, se ducea la subsol cu o sticlă de whisky şi se uita la filme vechi pînă cînd adormea pe canapea.

Martin clătină din cap.

— Fiinţele omeneşti au o capacitate de auto-iluzionare aproape nelimitată. Putem justifica orice tristeţe, cît de mare, dacă se potriveşte cu

standardul nostru propriu privind realitatea. Probabil că m-aş fi tîrît pe acelaşi drum tot restul vieţii, dar s-a întîmplat ceva. Am făcut o călătorie de afaceri în Virginia şi a fost o experienţă groaznică. Noii mei clienţi erau ca nişte copii lacomi, fără nici un fel de simţ de răspundere. La un moment dat în cursul discuţiei, le-am sugerat să doneze un procent din venitul lor anual unor organizaţii de caritate din comunitatea lor, iar ei s-au plîns că nu eram destul de dur ca să mă descurc cu investiţiile lor.

— După aceea totul s-a înrăutăţit. Pe aeroportul din Washington erau sute de ofiţeri de poliţie din cauza unei alerte speciale. Am fost percheziţionat de două ori cînd am trecut pe la pază, apoi am văzut cum un bărbat făcea un atac de cord în sala de aşteptare. Avionul meu a avut o întîrziere de şase ore. Mi-am petrecut timpul bînd şi uitîndu-mă la un televizor din barul aeroportului. Mai multă moarte şi distrugere. Crime. Poluare. Toate poveştile de la ştiri îmi spuneau să mă tem. Toate reclamele îmi spuneau să cumpăr lucruri de care n-avea nevoie. Mesajul era că oamenii pot fi numai victime pasive sau consumatori pasivi.

— Cînd m-am întors la Houston, acolo era o temperatură de aproape 43 de grade, şi o umiditate de 90 la sută. Cînd eram la jumătatea drumului spre casă, mi s-a defectat maşina pe autostradă. Bineînţeles, n-a oprit nimeni. Nimeni n-a vrut să mă ajute. Îmi amintesc c-am ieşit din maşină şi am privit cerul. Din cauza poluării, avea o culoare maronie, murdară. Erau numai gunoaie peste tot. Zgomotul traficului mă înconjura din toate părţile. Mi-am dat seama că n-aveam nici un motiv să-mi fac griji despre iadul din viaţa de apoi, căci deja am creat iadul pe pămînt.

— Şi atunci s-a întîmplat. În spatele meu a oprit o camionetă şi din ea a coborît un bărbat. Era cam de vîrsta mea, purta blugi şi o cămaşă de lucru, şi ducea o ceaşcă veche de ceramică – ceva de genul celor folosite pentru ceremonia ceaiului în Japonia. A venit la mine şi nu s-a prezentat şi nici nu m-a întrebat nimic despre maşină. M-a privit în ochi şi m-am simţit de parcă mă cunoştea, am simţit că înţelegea ce simţeam în acel moment. Apoi mi-a oferit ceaşca şi mi-a zis: „Uite nişte apă. Cred că ţi-e sete.”

— Am băut apa şi era rece şi avea gust bun. Bărbatul a ridicat capota maşinii mele, a dres ceva la motor şi l-a făcut să meargă în cîteva minute. În mod obişnuit i-aş fi dat acestui bărbat nişte bani şi mi-aş fi văzut de drum, dar nu mi s-a părut în regulă, aşa că l-am invitat la cină. Douăzeci de minute mai tîrziu, am ajuns la mine acasă.

Rebecca clătină din cap şi zîmbi.

— Am crezut că Martin o luase razna. Întîlnise un bărbat pe autostradă, iar acum străinul ăsta urma să ia masa cu familia noastră. Primul gînd care mi-a trecut prin cap a fost că era o persoană fără adăpost. Poate un criminal. Cînd am terminat de mîncat, a strîns vasele şi-a început să le spele în timp ce Martin îi culca pe copii. Străinul m-a întrebat despre viaţa mea şi, nu ştiu din ce motiv,

am început să-i povestesc tot. Cît de nefericită eram. Cum îmi făceam griji pentru soţul şi copiii mei. Cum trebuia să iau somnifere ca să adorm seara.

— Oaspetele nostru era Călător, zise Martin, uitîndu-se peste masă direct la Gabriel şi Maya. Nu ştiu cît de multe cunoaşteţi despre puterea lor.

— Aş dori să aflu tot puteţi să-mi spuneţi, zise Gabriel.

— Călătorii au ajuns în afara lumii noastre şi apoi s-au întors înapoi, spuse Martin. Au un mod diferit de a privi lucrurile.

— Pentru că au ieşit din închisoarea asta în care trăim, Călătorii pot vedea lucrurile clar, zise Antonio. De-asta Tabula se tem de ei. Vor ca noi să credem că Uriaşa Maşinărie este singura realitate adevărată.

— La început, Călătorul n-a spus prea multe, zise Rebecca. Dar cînd erai cu el, te simţeai de parcă îţi putea vedea în adîncul sufletului.

— M-am învoit trei zile de la serviciu, spuse Martin. Rebecca şi cu mine n-am făcut decît să stăm de vorbă cu el, încercînd să explicăm cum de ajunsesem în situaţia asta. După ce-au trecut cele trei zile, Călătorul s-a mutat într-un motel din centrul Houston-ului. În fiecare seara venea la noi acasă şi-am început să-i invităm pe la noi şi pe unii prieteni.

— Eu eram antreprenorul care construise noul dormitor în casa familiei Greenwald, zise Antonio.

— Cînd m-a chemat Martin, am crezut că voia să întîlnesc vreun predicator. M-am dus pe la el într-o seară şi atunci l-am întîlnit pe Călător. În camera de zi era o mulţime de oameni, iar eu stăteam ascuns într-un colţ. Călătorul m-a privit vreo două secunde şi asta mi-a schimbat viaţa. Am simţit că în sfîrşit întîlnisem pe cineva care chiar îmi înţelegea toate problemele.

— Am aflat despre Călători mult mai tîrziu, spuse Joan.

— Martin a luat legătura şi cu alţi oameni pe Internet şi-a aflat de site-urile secrete. Ceea ce e esenţial de ştiut e că fiecare Călător e diferit. Provin din religii şi culturi diferite. Marea lor parte vizitează doar unul sau două tărîmuri. Cînd revin în această lume, au interpretări diferite privind experienţele lor.

— Călătorul nostru vizitase Cel de-al doilea Tărîm al stafiilor înfometate, explică Martin. Ceea ce a văzut acolo l-a făcut să înţeleagă de ce oamenii sînt disperaţi să-şi hrănească foamea din suflet. Caută tot timpul noi obiecte şi experienţe care îi pot satisface doar scurt timp.

— Uriaşa Maşinărie ne ţine nesatisfăcuţi şi înspăimîntaţi, spuse Antonio. E şi ăsta doar un alt mod de a ne face să fim obedienţi. Mi-am dat seama treptat că toate lucrurile pe care le cumpăram nu mă făceau deloc mai fericit. Copiii mei aveau probleme la şcoală. Soţia mea şi cu mine discutam despre divorţ. Uneori mă trezeam la trei dimineaţa şi rămîneam în pat, gîndindu-mă la cît datoram pentru cărţile mele de credit.

— Călătorul ne-a făcut să simţim că nu eram prinşi într-o capcană, spuse Rebecca. S-a uitat la noi toţi – doar un grup de oameni obişnuiţi – şi ne-a ajutat

să vedem cum ne putem făuri o viaţă mai bună. Ne-a făcut să ne dăm seama ce-am putea face pe cont propriu.

Martin dădu din cap încet.

— Prietenii noştri au stat de vorbă cu prietenii lor şi, cam după vreo săptămînă, aveam o duzină de familii care veneau la noi acasă în fiecare seară. După douăzeci şi trei de zile de la venire, Călătorul ne-a spus adio şi-a plecat.

— După ce-a plecat, patru dintre familii au încetat să mai vină la întruniri, zise Antonio. Fără puterea lui, nu reuşeau să se rupă de vechile lor deprinderi. Apoi alţii au intrat pe Internet şi-au aflat despre Călători şi cît de periculos era să te opui Uriaşei Maşinării. Mai trecu o lună şi am rămas numai cinci familii. Ăsta a fost nucleul de oameni care au vrut să-şi schimbe vieţile.

— Nu doream să trăim într-o lume sterilă, dar nici nu voiam să renunţăm la trei sute de ani de tehnologie, explică Martin. Cea mai bună soluţie pentru grupul nostru a fost un amestec de înaltă tehnologie şi de tehnologie tradiţională. E un fel de „A Treia Cale”. Aşa că am pus banii pe care-i aveam laolaltă, am cumpărat pămînturile astea şi-am venit aici. Primul an a fost incredibil de greu. A fost greu să instalăm turbinele eoliene ca să putem avea propria noastră sursă independentă de electricitate. Dar Antonio a fost grozav. El a rezolvat toate problemele în direcţia asta şi-a făcut generatoarele să funcţioneze.

— În acel moment rămăsesem patru familii, spuse Rebecca. Martin ne-a convins să construim mai întîi centrul comunitar. Folosind telefoane prin satelit, am reuşit să intrăm pe Internet. Acum oferim asistenţă tehnică clienţilor a trei companii diferite. Aceasta e principala sursă de venit a comunităţii.

— Toţi adulţii din New Harmony trebuie să muncească şase ore pe zi, cinci zile pe săptămînă, explică Martin. Poţi lucra la centrul comunitar, da o mînă de ajutor la şcoală sau în sere. Producem cam o treime din mîncarea noastră – ouăle şi legumele pe care le folosim – şi cumpărăm restul. În comunitatea noastră nu are loc nici o infracţiune. Nu avem ipoteci sau datorii pentru cărţile de credit. Şi avem cel mai important lux: o grămadă de timp liber.

— Şi ce faceţi cu timpul ăsta? întrebă Maya.

Joan lăsă jos paharul.

— Eu fac excursii pe jos cu fata mea. Cunoaşte toate potecile de prin zonă. Unii din adolescenţi mă învaţă cum să zbor cu deltaplanul.

— Eu fac mobilă, spuse Antonio. Sînt ca nişte lucrări de artă, doar că poţi şedea pe ele. Am făcut masa asta pentru Martin.

— Eu învăţ să cînt la violoncel, zise Rebecca. Profesorul meu este în Barcelona. Folosind o cameră web, mă poate privi şi asculta cînd interpretez.

— Eu îmi petrec timpul comunicînd cu alţi oameni pe Internet, spuse Martin. Cîţiva dintre aceşti noi prieteni au venit să trăiască în New Harmony. Acum am ajuns la douăzeci şi unu de familii.

— New Harmony ajută la răspîndirea de informaţii despre Uriaşa Maşinărie, spuse Rebecca. Cu doi ani în urmă, Casa Albă a propus ceva numit cartea de identitate Conexiunea de protecţie. Această propunere a fost respinsă la votul din Congres, dar am auzit că în prezent e folosită de angajaţii marilor corporaţii. Peste cîţiva ani, guvernul va prezenta din nou ideea şi o va transforma în ceva obligatoriu.

— Dar nu v-aţi rupt de tot de viaţa modernă, zise Maya. Aveţi computere şi electricitate.

— Şi medicină modernă, zise Joan. Mă consult cu alţi medici pe Internet şi avem o asigurare de bază de grup în caz de îmbolnăviri grave. Nu ştiu dacă e vorba de faptul că facem mişcare, de alimentaţie sau de lipsa stresului, dar oamenii se îmbolnăvesc rar pe-aici.

— N-am vrut să fugim de lume şi să pretindem că sîntem nişte agricultori medievali, zise Martin. Obiectivul nostru a fost să căpătăm control asupra vieţilor noastre şi să dovedim că această A Treia Cale a noastră poate da rezultate. Mai există şi alte grupuri precum New Harmony – acelaşi amestec de înaltă tehnologie şi de tehnologie tradiţională – şi sîntem toţi în legătură unii cu alţii prin Internet. Cam cu două luni în urmă tocmai a apărut o nouă comunitate în Canada.

Gabriel nu mai zisese nimic de ceva vreme, dar se uita lung la Martin.

— Spune-mi ceva, zise el. Care era numele acestui Călător?

— Matthew.

— Şi care era numele lui de familie?

— Nu ni l-a spus niciodată, zise Martin.

— Aveţi o fotografie de-a lui?

— Cred c-avem una în cufărul în care păstrăm lucrurile de valoare. Rebecca se ridică.

— Vrei să mă duc…

— Nu-i nevoie, zise Antonio. Am eu una.

Vîrî mîna în buzunarul de la spate şi scoase o agendă de piele plină cu liste, chitanţe vechi şi planuri de construcţii. Punînd agenda pe masă, o răsfoi, apoi scoase o poză mică.

— Soţia mea a făcut-o cu patru zile înainte să plece Călătorul. În acea seară a luat cina la mine acasă.

Ţinînd fotografia de o margine de parc-ar fi fost o relicvă preţioasă, Antonio o dădu din mînă în mînă în jurul mesei. Gabriel luă poza şi rămase multă vreme uitîndu-se la ea.

— Şi cînd a fost făcută?

— Cam cu opt ani în urmă.

Gabriel ridică privirea spre ei. Pe faţa sa se citeau durerea, speranţa, bucuria.

— Acesta e tatăl meu. Îl credeam mort, nimicit într-un incendiu, dar iată-l – stînd lîngă voi.

40

Gabriel stătea sub cerul nopţii şi examina instantaneul uzat al tatălui său. Mai mult ca orice, îşi dorea ca Michael să fie acolo cu el. Fraţii stătuseră unul lîngă altul în faţa rămăşiţelor arse ale casei de la ferma din Dakota de Sud. Străbătuseră împreună toată regiunea, vorbind în şoaptă noaptea cînd mama lor dormea. Oare Tata mai era în viaţă? Oare-i căuta?

Fraţii Corrigan îşi căutaseră constant tatăl, aşteptîndu-se să-l vadă stînd într-o staţie de autobuz sau privind pe geamul unei cafenele. Uneori, cînd intrau într-un oraş nou, fraţii îşi aruncau unul altuia priviri pline de agitaţie şi nerăbdare. Poate tatăl lor locuia acolo. Poate era pe aproape – foarte aproape – trebuia doar să mai conducă două cvartale spre vest şi apoi să vireze la stînga. Numai cînd au ajuns la Los Angeles Michael a anunţat că se terminase cu speculaţiile. Tata murise sau dispăruse pentru totdeauna. Să dăm uitării trecutul şi să trecem mai departe.

Sub stelele care scînteiau pe boltă, Gabriel le puse întrebări celor patru membri ai New Harmony. Antonio şi ceilalţi erau plini de compasiune, dar nu-i puteau da prea multe informaţii. Nu ştiau cum să-l găsească pe Călător. Acesta nu-i contactase şi nici nu lăsase vreo adresă.

— A pomenit vreodată faptul că avea o familie? O soţie? Doi fii?

Rebecca îi puse lui Gabriel mîna pe umăr.

— Nu, n-a spus niciodată nimic.

— Ce v-a spus cînd şi-a luat la revedere?

— Ne-a îmbrăţişat pe fiecare în parte şi apoi a rămas în prag.

Vocea lui Martin era plină de emoţie, iar bărbatul făcea eforturi să poată vorbi.

— Ne-a spus că cei care au puterea vor încerca să ne sperie şi să ne umple de ură. Că vor încerca să ne controleze vieţile şi să ne distragă atenţia…

— …cu iluzii strălucitoare, spuse Joan.

— Da. Cu iluzii strălucitoare. Dar noi nu trebuie să uităm niciodată că Lumina sălăşluieşte în inimile noastre.

Fotografia – şi reacţia lui Gabriel la ea – rezolvase totuşi o problemă. Antonio nu mai credea că el şi Maya erau spioni Tabula. În timp ce terminau de băut vinul, Antonio le explică situaţia: comunitatea lor proteja un Găsitor de cale şi că persoana respectivă trăia undeva într-un loc izolat aflat cam la treizeci de mile spre nord. Dacă mai doreau încă să meargă acolo, o să-i ducă el de dimineaţă.

* * *

Maya rămase tăcută în timp ce se întorceau pe jos spre Casa Albastră. Cînd ajunseră la uşa din faţă, trecu în faţa lui Gabriel şi intră prima în casă. Gestul ăsta avea ceva agresiv – ca şi cum fiecare loc nou în care ajungeau era unul în care puteau fi atacaţi. Arlechinul nu aprinse luminile. Părea să fi memorat poziţia fiecărei mobile în parte. Inspectă repede casa şi apoi rămaseră faţă în faţă în camera de zi.

— E-n regulă, Maya. Sîntem în siguranţă aici.

Arlechinul clătină din cap ca şi cum el spusese ceva prostesc. Siguranţa era o vorbă goală pentru ea. O altă iluzie.

— Nu l-am întîlnit niciodată pe tatăl tău şi nu ştiu unde este, spuse Maya. Dar tot ce vreau să-ţi spun este că poate a făcut asta ca să vă apere. Casa voastră a fost distrusă. Familia ta s-a ascuns. Potrivit spionului nostru, Tabula credeau c-aţi murit. Aţi fi fost în siguranţă dacă Michael nu s-ar fi întors în Matrice.

— Poate că ăsta a fost motivul. Dar cu toate astea..

— Vrei să-l vezi.

Gabriel încuviinţă din cap.

— Poate că într-o zi ai să-l găseşti. Dacă ai puterea de a deveni Călător, l-ai putea întîlni pe un alt tărîm.

* * *

Gabriel urcă scara spre patul din pod. Încercă să doarmă, dar era imposibil. În timp ce un vînt rece sufla dinspre canion şi făcea să zdrăngăne geamul, Gabriel stătea în pat şi încerca să devină Călător. Nimic din toate astea nu era real. Corpul lui nu era real. Şi îl putea părăsi. Uite – aşa.

Timp de vreo oră, raţionă cu sine însuşi. Presupunînd că am puterea, atunci tot ce trebuie să fac este să accept acest lucru. A plus B egal C. Cînd logica nu dădu rezultat, îşi închise ochii şi se lăsă antrenat de propriile emoţii. Îl putea găsi pe tatăl său şi putea vorbi cu el dacă reuşea să scape din cuşca asta de carne. În mintea sa, Gabriel încercă să iasă din întuneric şi să se îndrepte spre lumină, dar cînd deschise ochii se afla tot în pat. Înfuriat şi frustrat, izbi cu pumnul în saltea.

În cele din urmă adormi şi se trezi în zori cu pătura aspră de lînă înfăşurată în jurul trupului. Cînd umbrele dispărură din colţurile podului/nişei, Gabriel se îmbrăcă şi coborî scara. Nu era nimeni la baie, iar dormitorul era şi el gol. O luă pe hol spre bucătărie şi trase cu ochiul printr-o crăpătură a uşii. Maya stătea jos cu tubul cu sabia în poală şi cu mîna stîngă pusă pe masă, uitîndu-se lung la un petic de lumină de pe podeaua de dale roşii. Sabia şi expresia

intensă de pe faţa ei îl făcură să simtă că Arlechinul era parcă izolat de orice contact adevărat cu oamenii. Se întrebă dac-ar putea exista o viaţă mai solitară: întotdeauna vînat, întotdeauna pregătit să lupte şi să moară.

Maya se întoarse uşor cînd Gabriel intră în bucătărie.

— Ne-au lăsat ceva pentru micul-dejun? întrebă el.

— În dulap este ceai şi nes. Lapte, unt şi o franzelă în frigider.

— E destul pentru mine.

Gabriel umplu un ceainic şi-l puse pe un ochi al plitei electrice.

— De ce n-ai pregătit ceva?

— Nu mi-e foame.

— Ştii ceva despre acest Găsitor al Căii? întrebă Gabriel. E tînăr sau bătrîn? Ce naţionalitate are? Aseară nu ne-au dat nici un fel de informaţii.

— Găsitorul Căii este secretul lor. Faptul că-l ascund este actul lor de rezistenţă împotriva Uriaşei Maşinării. Antonio avea dreptate în legătură cu un lucru: comunitatea asta ar putea avea probleme mari dacă Tabula ar şti că sîntem aici.

— Şi ce se va întîmpla cînd o să-l întîlnim pe Găsitorul Căii? Ai să rămîi prin preajmă şi-ai să te uiţi cum dau greş?

— Am alte treburi. Nu uita, Tabula continuă să te caute. Trebuie să-i fac să creadă că eşti în altă parte.

— Şi cum plănuieşti să faci asta?

— Ai spus că fratele tău ţi-a dat bani şi o carte de credit cînd aţi fost despărţiţi la fabrica de confecţii.

— Uneori folosesc cartea lui de credit, zise Gabriel. Eu nu am aşa ceva.

— Crezi c-aş putea s-o împrumut?

— Şi cum rămîne cu Tabula? N-or să urmărească numărul cărţii de credit?

— Asta mă şi aştept să facă, spuse Maya. Am să folosesc cartea de credit şi motocicleta ta.

Gabriel nu voia să-şi piardă motocicleta, dar ştia că Maya avea dreptate. Tabula îi ştiau numărul de înmatriculare şi mai ştiau o mulţime de alte moduri de a-l depista. Trebuia să abandoneze tot ceea ce făcuse parte din vechea sa viaţă.

— Ok.

Îi dădu cartea de credit a lui Michael şi cheile de la motocicletă. Maya arăta de parc-ar fi vrut să-i spună ceva important, dar se ridică fără un cuvînt şi se îndreptă spre uşă.

— Mănîncă-ţi micul dejun, spuse ea. Antonio va fi aici în cîteva minute.

— Asta ar putea fi o pierdere de vreme. S-ar putea să nu fiu Călător.

— Am acceptat posibilitatea asta.

— Aşa că nu-ţi risca viaţa făcînd ceva nebunesc.

Maya se uită la el şi zîmbi. Gabriel simţi că în acel moment erau legaţi unul de celălalt. Nu întocmai prieteni, dar camarazi de arme. Şi apoi, pentru prima dată în relaţia lor, îl auzi pe Arlechin rîzînd.

— Totul e o nebunie, Gabriel. Dar tu trebuie să-ţi găseşti echilibrul.

* * *

Antonio Cardenas apăru peste zece minute şi spuse că-i va duce unde locuia Găsitorul Căii. Gabriel luă cu el sabia de jad şi rucsacul plin cu hainele sale de schimb. În spatele camionetei lui Antonio se aflau trei saci de pînză cu conserve de alimente, pîine şi legume proaspete din sere.

— Cînd Găsitorul Căii a sosit la început, am petrecut o lună în locul acela, instalînd un motor eolian care să alimenteze cu electricitate o pompă de apă şi iluminatul, zise Antonio.

— Acum trec pe acolo la două săptămîni cu provizii.

— Şi cum e el? întrebă Gabriel. Nu ne-ai spus de fapt.

Antonio le făcu cu mîna unor copii, în timp ce camioneta înainta încet pe drum.

— Găsitorul Căii e o persoană foarte puternică. Spune-i adevărul şi va fi în regulă.

Ajunseră la autostrada cu două benzi care ducea înapoi la San Lucas, dar cotiră cîteva mile mai încolo pe un drum asfaltat abandonat, care tăia deşertul cu o linie dreaptă. Peste tot erau semne cu TRECEREA INTERZISĂ, unele atîrnînd de stîlpi de oţel, altele lăsate cu faţa în sus pe pămîntul crăpat.

— Asta a fost o bază de rachete, le explică Antonio. A fost activă timp de vreo treizeci de ani. Bine împrejmuită, ultrasecretă. Apoi Departamentul Apărării a luat de-aici rachetele şi a vîndut pămîntul direcţiei de sănătate publică a regiunii. Cînd direcţia n-a mai avut ce face cu el, grupul nostru a cumpărat toţi cei patru sute de acri.

— Arată ca un teren necultivat, spuse Maya.

— După cum veţi vedea, prezintă anumite avantaje pentru Găsitorul Căii.

Plante de yucca şi cactuşi zgîriau camioneta. Drumul era acoperit cu nisip pe o porţiune de vreo sută de metri, apoi reapărea. Pe măsură ce drumul urca uşor, începură să treacă pe lîngă mormane de pietre roşietice şi pîlcuri de Joshua trees. Fiecare copac cioturos din deşert îşi înălţa spre cer ramurile cu frunze aidoma unor suliţe, ca braţele unui profet care se ruga cerului. Era foarte cald şi soarele părea să devină tot mai mare pe boltă.

După douăzeci de minute de condus precaut, ajunseră la un gard de sîrmă ghimpată cu o poartă spartă.

— De aici trebuie s-o luăm pe jos, spuse Antonio, şi se dădură cu toţii jos din maşină. Ducînd sacii cu mîncare, se strecurară printr-o gaură din poartă şi o luară pe drum.

Gabriel văzu la distanţă una din turbinele eoliene ale lui Antonio. Căldura care se înălţa din pămînt făcea turnul să tremure şi să se încovoieze. Înainte de a putea reacţiona, un şarpe se tîrî peste drum. Avea cam un metru lungime, capul rotunjit, corpul negru cu benzi de culoare crem. Maya se opri şi atinse tubul cu sabia.

— Nu e otrăvitor, zise Gabriel. Cred că e un garter snake sau un gopher snake. De obicei sînt destul de timizi.

— E un şarpe regal, le spuse Antonio. Şi pe-aici nu sînt timizi.

Continuară să meargă şi văzură un alt şarpe regal tîrîndu-se prin praf, apoi un al treilea care se încălzea la soare pe drum. Toţi şerpii aveau corpul negru, dar modelul şi culoarea benzilor păreau să varieze. Alb. Crem. Galben pal.

Pe drum apărură şi mai mulţi şerpi, iar Gabriel încetă să-i mai numere. Zeci de reptile se încolăceau şi se tîrau şi priveau în jur cu ochişorii lor negri. Maya părea agitată – aproape speriată.

— Nu-ţi plac şerpii?

Îşi lăsă braţele pe lîngă corp şi încercă să se relaxeze.

— Nu vezi prea mulţi în Anglia.

Cînd se apropiară de turbina eoliană, Gabriel văzu că fusese construită lîngă o zonă dreptunghiulară de beton cam de mărimea unui teren de fotbal. Aceasta arăta ca un buncăr enorm pentru mitraliere abandonat de armată. Imediat la sud de zona de beton se afla o rulotă mică de aluminiu care reflecta lumina din deşert. O paraşută fusese instalată ca un umbrar deasupra unei mese de picnic din lemn şi deasupra unor lăzi de plastic pline cu scule şi provizii.

Găsitorul Căii stătea în genunchi aproape de baza turbinei eoliene, sudînd o proptea. Purta blugi, o cămaşă în carouri cu mînecă lungă şi mănuşi groase de piele. Faţa lui era acoperită de o cască de sudură, şi părea să se concentreze asupra flăcării, în timp ce îmbina două bucăţi de metal.

Un şarpe regal de un metru şi ceva trecu pe lîngă ei, aproape atingînd vîrful bocancilor lui Gabriel. Acesta văzu că nisipul de ambele părţi ale drumului era marcat cu mii de S-uri uşoare, semn al trecerii reptilelor prin ţinutul uscat.

Cînd ajunseră la zece metri de turbină, Antonio strigă şi-şi flutură braţele. Găsitorul Căii îl auzi, se sculă în picioare şi ridică apărătoarea căştii de sudură. La început Gabriel presupuse că Găsitorul Căii era un bărbat bătrîn cu părul alb. Cînd se mai apropiară, îşi dădu seama că urmau să cunoască o femeie care avea peste şaptezeci de ani. Aceasta avea o frunte înaltă şi nasul drept – o faţă ce denota multă putere şi nici un dram de sentimentalism.

— Bună dimineaţa, Antonio. De data asta văd c-ai venit cu nişte prieteni.

— Dr. Briggs, el e Gabriel Corrigan. Este fiul unui Călător şi vrea să ştie dacă ...

— Da. Desigur. Bine aţi venit.

Doctorul avea un accent energic de New England. Îşi scoase una din mănuşile de sudor şi-i strînse mîna lui Gabriel.

— Sînt Sophia Briggs.

Avea degete puternice şi ochi verzi-albaştri, intenşi şi critici. Gabriel se simţi cîntărit, apoi ea îi întoarse spatele.

— Iar tu eşti…

— Maya. Prietenă cu Gabriel.

Dr. Briggs observă tubul negru de metal care atîrna de umărul Mayei şi înţelese ce se afla în el.

— Ce interesant. Credeam că voi toţi Arlechinii aţi murit, măcelăriţi după diferite acţiuni auto-destructive. Poate că eşti prea tînără pentru treaba asta.

— Iar tu poate că eşti prea bătrînă.

— Asta da atitudine. Un pic de rezistenţă. Îmi place asta.

Sophia se întoarse la rulotă şi îndesă echipamentul de sudură într-o ladă de plastic pusă pe pămînt. Speriaţi de zgomot, doi şerpi regali mari ieşiră din umbra de sub rulotă şi se tîrîră spre turbina eoliană.

— Bun venit în ţinutul *Lampropeltis getula*, şarpele regal comun. Bineînţeles, nu au nimic banal[85]. Sînt nişte reptile curajoase, inteligente, adorabile – un alt dar al lui Dumnezeu pentru o lume căzută. Cei pe care-i vedeţi aici sînt din subspecia *splendida*, şarpele regal din deşertul Arizona. Se hrănesc cu şerpi-mocasin şi cu şerpi cu clopoţei, dar şi cu broaşte, păsări şi şobolani. Le place la nebunie să omoare şobolani. În special pe cei mari, periculoşi.

— Dr. Briggs studiază şerpii, spuse Antonio.

— Sînt biolog, specializat pe reptile. Timp de douăzeci şi opt de ani am predat la Universitatea din New Hampshire, pînă cînd m-au dat afară. Ar fi trebuit să-l vedeţi pe Preşedintele Mitchell, un omuleţ caraghios care abia putea urca scările fără să gîfîie, spunîndu-mi că eram prea fragilă ca să predau. Ce prostie. Peste cîteva săptămîni de la cina de pensionare, am început să primesc mesaje de la prietenii mei de pe Internet în care îmi spuneau că Tabula descoperiseră că eram un Găsitor al Căii.

Antonio lăsă sacul cu alimente pe masă.

— Dar n-a plecat.

— Şi de ce să fi plecat? Nu sînt o laşă. Am trei arme de foc şi ştiu să le folosesc. Apoi Antonio şi Martin au aflat de locul ăsta şi m-au ademenit aici. Voi doi sînteţi doi şcolari isteţi.

— Ştiam că n-ai să poţi rezista, zise Antonio.

— Aici ai dreptate. Cu cinzeci de ani în urmă, guvernul a irosit milioane de dolari ca să construiască baza asta de rachete ridicolă.

---

[85] Joc de cuvinte - în limba engleză „common” înseamnă atît comun, cît şi obişnuit, banal.

Sophia trecu de rulotă şi arătă spre bază. Gabriel văzut trei discuri enorme de beton montate în cadre de oţel ruginit.

— Chiar acolo sînt capacele buncărului. Puteau fi deschise şi închise dinăuntru. Acolo păstrau rachetele.

Se întoarse pe călcîie şi arătă spre o movilă de pămînt aflată la o depărtare de vreo jumătate de milă.

— După ce-au fost scoase rachetele, direcţia de sănătate publică a transformat zona de acolo într-o groapă de gunoi. Sub douăzeci şi doi de centimetri de pămînt şi o prelată de plastic se află gunoaie care putrezesc de douăzeci de ani, şi care hrănesc o populaţie enormă de şobolani. Şobolanii mănîncă gunoiul şi se înmulţesc. Şerpii regali mănîncă şobolanii şi trăiesc şi se înmulţesc în buncăr. Studiez subspecia *splendida*, care pînă acum a avut destul de mult succes.

— Şi noi ce-o să facem? întrebă Gabriel.

— O să luăm prînzul, desigur. Mai bine mîncăm pîinea asta înainte să se învechească.

Sophia le dădu tuturor cîte o sarcină, şi pregătiră o masă cu alimentele perisabile. Maya fu pusă să taie o pîine felii, şi părea enervată de cuţitul tocit. Prînzul fu simplu, dar delicios. Roşii proaspete cu ulei şi oţet. Brînză grasă de capră tăiată bucăţi mari. Pîine de secară. Căpşuni. Ca desert, Sophia scoase o ciocolată belgiană şi le dădu tuturor exact cîte două tablete.

Şerpii erau pretutindeni. Dacă stăteau în cale, Sophia îi ridica ferm şi-i ducea pe un petic umed de pămînt aproape de şopron. Maya stătea turceşte la masă, de parcă una dintre reptile ar fi putut să i se urce pe picior. În timpul prînzului, Gabriel mai află cîte ceva despre Sophia Briggs. Nu avea copii. Nu se măritase niciodată. Acceptase să se opereze la şold cu cîţiva ani în urmă, dar în afară de asta, încerca să se ferească de medici.

Pe la vîrsta de patruzeci de ani, Sophia începu să facă excursii anuale la Narcisse Snake Dens/grotele cu narcise ale şerpilor din Manitoba[86], ca să studieze cele cincizeci de mii de garter snakes cu laturile roşii care ieşeau din grotele de calcar în timpul ciclului lor anual de reproducere. Se împrieteni cu un preot catolic care trăia în zonă şi, după mulţi ani, el îi dezvălui că era un Găsitor al Căii.

— Părintele Morissey era un om uimitor, spuse ea. Ca majoritatea preoţilor, prezida mii de botezuri, nunţi şi înmormîntări, dar el chiar învăţase ceva din acea experienţă. Era un om receptiv. Foarte înţelept. Uneori simţeam că-mi putea citi gîndurile.

— Şi de ce te-a ales pe tine? o întrebă Gabriel.

Sophia întinse brînza moale pe o bucată de pîine.

— Nu pot spune că mă pricep cel mai bine la oameni. De fapt, oamenii nu-mi plac foarte mult. Sînt orgolioşi şi nesăbuiţi. Dar m-am autoinstruit să

[86] Provincie în partea central-sudică a Canadei.

observ lucrurile. Pot să mă concentrez asupra unui lucru şi să elimin detaliile care nu au importanţă. Poate că Părintele Morissey ar fi putut găsi pe cineva mai bun, dar se îmbolnăvi de cancer limfatic şi muri la şaptesprezece săptămîni de la diagnosticare. Mi-am luat concediu un semestru şi-am vegheat lîngă patul lui de spital, în timp ce-mi transmitea cunoştinţele sale.

După ce toată lumea termină de mîncat, Sophia se ridică şi o privi pe Maya.

— Cred c-a venit vremea să pleci, domnişoară. Am în rulotă un telefon prin satelit, care funcţionează marea parte a timpului. Am să-l sun pe Martin cînd o să terminăm.

Antonio strînse sacii de pînză goi şi o luă înapoi pe drum. Maya şi Gabriel stăteau aproape unul de celălalt, dar nici unul din ei nu zicea nimic. El se întreba ce-ar putea să-i spună. Ai grijă de tine. Drum bun. Ne vedem curînd. Nici una dintre formulele banale de rămas-bun nu părea să se aplice unui Arlechin.

— La revedere, spuse ea.

— La revedere.

Maya făcu cîţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse să-l privească.

— Păstrează sabia de jad cu tine, îi spuse. Nu uita. E un talisman.

Apoi plecă, silueta ei micşorîndu-se din ce în ce mai mult, pînă cînd dispăru pe drum.

— Te place.

Gabriel se întoarse şi-şi dădu seama că Sophia îi urmărise.

— Ne respectăm reciproc…

— Dacă o femeie mi-ar spune asta, aş considera-o fără minte, dar pentru un bărbat e ceva tipic.

Sophia se întoarse la masă şi începu să strîngă vasele murdare.

— Maya te place, Gabriel. Dar ăsta e un lucru absolut interzis unui Arlechin. Au o putere extraordinară. În schimbul acestui dar, sînt probabil cei mai singuri oameni din lume. Nu-şi poate permite ca emoţiile de vreun fel să-i întunece judecata.

În timp ce strîngeau mîncarea şi spălau vasele într-o albie de plastic, Sophia îi puse întrebări lui Gabriel despre familia lui. Pregătirea sa ştiinţifică era evidentă după modul sistematic în care obţinea informaţiile.

— Cum de ştii asta? îl tot întreba. Ce te face să crezi că asta e adevărat?

Soarele cobora spre apus. Cînd solul pietros începu să se răcorească, vîntul se intensifică. Făcea paraşuta de deasupra lor să pleznească şi să se umfle ca o pînză de corabie. Sophia păru amuzată cînd Gabriel îi descrise tentativele sale eşuate de a deveni Călător.

— Unii Călători pot afla de unii singuri cum să treacă dincolo, spuse ea. Dar nu în lumea noastră frenetică.

— De ce nu?

— Simţurile noastre sînt copleşite de tot zgomotul şi de toate luminile strălucitoare din jur. În trecut, un posibil Călător se retrăgea într-o grotă sau îşi găsea refugiul într-o biserică. Trebuie să fii într-un mediu plin de linişte, precum buncărul nostru de rachete.

Sophia termină de acoperit lăzile de alimente şi se întoarse cu faţa la el.

— Vreau să-mi promiţi c-ai să stai în buncăr cel puţin opt zile.

— E destul de mult timp, zise Gabriel. Credeam c-ai să afli curînd dacă am puterea de a trece dincolo.

— Tu trebuie să descoperi asta, tinere, nu eu. Acceptă regulile sau întoarce-te la Los Angeles.

— În regulă. Opt zile. Nici o problemă.

Gabriel se apropie de masă ca să-şi ia rucsacul şi sabia de jad.

— Vreau să fac asta, Dr. Briggs. E important pentru mine. Poate am să reuşesc să iau legătura cu tatăl şi cu fratele meu ...

— Eu una nu m-aş gîndi la asta. N-o să te ajute.

Sophia mătură cu mîna un şarpe regal de pe un rezervor colector şi luă o lampă cu propan.

— Ştii de ce-mi plac şerpii? Dumnezeu i-a creat să fie curaţi, frumoşi – şi lipsiţi de ornamente. Studiind şerpii, am fost inspirată să renunţ la toată neorînduiala şi nesăbuinţa din viaţa mea.

Gabriel privi în jur la buncărul de rachete şi la peisajul deşertului. Simţi că era pe punctul de a lăsa totul în urmă şi de a pleca într-o călătorie lungă.

— Am să fac orice e necesar.

— Bun. Să coborîm în subteran[87].

---

[87] Joc de cuvinte - în limba engleză în original, „underground”, însemnînd atît subteran, subsol, cît şi ceva clandestin, tainic. Prin urmare, expresia „let’s go underground” poate avea, pe lîngă sensul „Să coborîm în subteran”, şi sensul „Să intrăm în clandestinitate”.

41

Un cablu de curent gros şi negru se întindea între generatorul electric al turbinei eoliene şi buncărul de rachete. Sophia Briggs urmă cablul peste placa de beton pînă la o rampă care ducea în jos la o zonă protejată cu podeaua de oţel.

— Cînd au depozitat rachetele aici, intrarea principală se făcea printr-un lift de mărfuri. Dar guvernul a scos liftul cînd a vîndut locul ăsta direcţiei de sănătate publică. Şerpii intră în tot felul de chipuri, dar noi trebuie să folosim scara de urgenţă.

Sophia puse jos lampa cu gaz şi aprinse fitilul cu un chibrit. Cînd lampa începu să ardă cu o flacără albă, incandescentă, ridică o trapă cu ambele mîini, lăsînd la vedere o scară de oţel care ducea undeva în întuneric. Gabriel ştia că şerpii regali nu sînt periculoşi pentru oameni, dar nu se simţi în largul lui văzînd un specimen mare care se tîra în jos pe scări.

— El unde se duce?

— Într-unul din multe locuri. În buncăr sînt între trei şi patru mii de şerpi *splendida*. Este zona lor de reproducere.

Sophia mai coborî două trepte şi se opri.

— Te deranjează şerpii?

— Nu. Dar e ceva un pic neobişnuit.

— Fiecare experienţă nouă este neobişnuită. Restul vieţii este doar somn şi şedinţe de comitet. Acum vino după mine şi închide uşa din spatele tău.

Gabriel ezită cîteva secunde, apoi închise trapa. Stătea pe prima treaptă a unei scări de metal care descria o spirală în jurul unui puţ de lift apărat de o cuşcă de plasă. Doi şerpi regali erau pe treptele din faţa lui şi alţi cîţiva înăuntrul cuştii, deplasîndu-se în susul şi-n josul vechilor conducte de parc-ar fi fost ramificaţii ale unei autostrăzi pentru şerpi. Reptilele alunecau una pe lîngă cealaltă, iar limbile lor mici ţîşneau afară şi se retrăgeau înăuntru, gustînd aerul.

O urmă pe Sophia în jos pe scară.

— Ai îndrumat vreodată o persoană care credea că e Călător?

— Am avut doi elevi în ultimii treizeci de ani: o tînără şi un bărbat mai în vîrstă. Nici unul din ei n-a putut face trecerea, dar poate că asta a fost din vina mea.

Sophia îi aruncă o privire peste umăr.

— Nu-i poţi *învăţa* pe oameni să fie Călători. E mai degrabă o artă decît o ştiinţă. Tot ce poate face un Călător este să încerce să aleagă tehnica corectă, astfel încît oamenii să-şi poată descoperi propria putere.

— Şi cum faci asta?

— Părintele Morissey m-a ajutat să ţin minte pe de rost *Cele 99 de Căi*. E o carte scrisă de mînă, ce cuprinde nouăzeci şi nouă de tehnici şi exerciţii dezvoltate de-a lungul vremii de vizionari din diferite religii. Dacă nu eşti pregătit pentru cartea asta, ai putea crede că-i vorba de magie şi raze de lună – o groază de bazaconii scornite de sfinţi creştini, evrei care-au studiat Cabala, călugări budişti şi aşa mai departe. Dar *Cele 99 de Căi* nu e deloc o carte mistică. E o listă practică de idei cu acelaşi scop: să îţi elibereze Lumina din corp.

Ajunseră la fundul puţului de lift şi se opriră în faţa unei uşi de siguranţă masive, care încă mai atîrna de o balama. Sophia conectă două părţi ale cablului electric şi un bec se aprinse lîngă un generator de curent abandonat. Împinseră uşa, care se deschise, străbătură un coridor scurt şi intrară într-un tunel care era suficient de lat ca să mergi prin el cu o camionetă. Traverse ruginite căptuşeau pereţii ca nişte coaste ale unui animal enorm. Podeaua era construită din plăci plate de oţel. Deasupra capetelor lor atîrnau conducte de aerisire şi ţevi de apă. Vechile tuburi cu neon fuseseră deconectate, şi toată lumina venea de la şase becuri obişnuite ataşate de cablul de curent.

— Ăsta e tunelul principal, spuse Sophia. De la un capăt la altul, are cam o milă lungime. Toată zona este ca o şopîrlă gigantică îngropată sub pămînt. Ne aflăm la mijlocul corpului şopîrlei. Dacă mergi spre nord, spre capul şopîrlei, ai să ajungi la buncărul de rachete numărul unu. Picioarele din faţă ale şopîrlei duc la buncărele doi şi trei, iar cele două picioare din spate duc la centrul de comandă şi la zonele de locuit. Dacă mergi spre sud, pînă la capătul cozii şopîrlei, vei găsi antena radio care a fost depozitată în subteran.

— Unde sînt toţi şerpii?

— Sub podea sau în spaţiul gol de deasupra ta.

Sophia îl îndrumă prin tunel.

— E foarte periculos să explorezi locul ăsta dacă nu ştii încotro te îndrepţi. Toate podelele sînt goale, montate pe arcuri de oţel care pot prelua şocul unei explozii. Există etaje construite peste alte etaje şi, în unele locuri, poţi cădea tare de sus.

O luară pe un coridor lateral şi intrară într-o încăpere mare, rotundă. Pereţii exteriori erau făcuţi din blocuri de beton, zugrăviţi în alb, şi patru pereţi falşi împărţeau camera în zone de dormit. Într-una din acestea era un pat pliant cu un sac de dormit, o pernă şi o saltea de cauciuc spongios. La cîţiva metri de pat erau puse o a doua lampă cu gaz, o găleată cu capac şi trei sticle de apă.

— Ăsta era pe vremuri dormitorul comun al personalului. Am stat în subteran cîteva săptămîni cînd am numărat pentru prima dată populaţia de *splendida*.

— Iar eu ar trebui să stau aici?

— Da. Timp de opt zile.

Gabriel se uită în jur la camera goală. Îi amintea de o închisoare. Nu te plînge, îşi zise. Doar fă ce-ţi spune. Îşi lăsă rucsacul pe podea şi se aşeză pe pat.

— Bine. Să-i dăm drumul.

Sophia se mişca febril prin încăpere, adunînd bucăţi de beton căzute din pereţi şi aruncîndu-le într-un colţ.

— Întîi am să-ţi prezint lucrurile de bază. Toate fiinţele vii poartă o energie specială, numită Lumina. Îi poţi spune „suflet” dacă vrei. Nu-mi bat capul prea mult cu teologia. Cînd oamenii mor, Lumina lor se întoarce la energia care ne înconjoară. Dar Călătorii sînt diferiţi. Lumina lor poate călători şi apoi reveni în corpul lor viu.

— Maya spunea că Lumina călătoreşte pe diferite tărîmuri.

— Da. Oamenii le numesc „tărîmuri” sau „lumi paralele”. Încă o dată, poţi folosi orice termen care are sens pentru tine. Scripturile tuturor religiilor importante descriu diferite aspecte ale acestor tărîmuri. Ele sînt sursa tuturor viziunilor mistice. Mulţi sfinţi şi profeţi au scris despre tărîmuri, dar călugării budişti care trăiesc în Tibet au făcut prima încercare de a le înţelege. Înainte de invazia chineză, Tibetul era o teocraţie de mai bine de o mie de ani. Ţăranii îi susţineau material pe călugări şi călugăriţe, care puteau examina povestirile Călătorilor şi organiza datele într-un sistem. Cele şase tărîmuri nu sînt un concept budist sau tibetan. Tibetanii sînt pur şi simplu primii oameni care le-au descris.

— Şi cum ajung acolo?

— Lumina ţîşneşte din corp. Trebuie să te mişti uşor pentru ca procesul să aibă loc. Prima dată e surprinzător – chiar dureros. Apoi Lumina ta trebuie să treacă de patru bariere ca să ajungă în fiecare dintre diferitele tărîmuri. Barierele sînt alcătuite din apă, foc, pămînt şi aer. Nu există o anumită ordine în care le treci. Odată ce Lumina ta găseşte culoarul de trecere prin ele, îl vei regăsi întotdeauna.

— Şi apoi intri în cele şase tărîmuri, zise Gabriel. Şi cum sînt?

— Noi trăim în cele de-al Patrulea Tărîm, Gabriel. Este tărîmul realităţii omeneşti. Şi cum e lumea noastră? Frumoasă. Oribilă. Dureroasă. Pasionantă.

Sophia luă de pe jos o bucată de beton şi-o azvîrli în partea cealaltă a camerei.

— Orice realitate cu şerpi regali şi îngheţată cu bucăţi de ciocolată cu mentă are părţile ei bune.

— Dar cum sînt celelalte locuri?

— Fiecare persoană poate regăsi urme ale tărîmurilor în propria inimă. Tărîmurile sînt dominate de o anumită însuşire. În cel de-al Şaselea Tărîm al zeilor, păcatul este mîndria. În cel de-al Cincilea Tărîm al semizeilor, păcatul este invidia. Trebuie să înţelegi că nu vorbim despre Dumnezeu, puterea care a creat universul. După Tibetani, zeii şi semizeii sînt un fel de fiinţe omeneşti dintr-o altă realitate.

— Iar noi trăim în cel de-al Patrulea Tărîm…

— Unde păcatul este dorinţa.

Sophia se întoarse şi privi un şarpe regal care se tîra încet pe o conductă.

— Animalele din cel de-al Treilea Tărîm ignoră toate celelalte tărîmuri. Cel de-al Doilea Tărîm este locuit de stafiile înfometate care nu pot fi niciodată mulţumite. Primul Tărîm este o cetate a urii şi furiei, condusă de oameni fără compasiune. Există şi alte nume pentru acest loc: Sheol[88], Hades[89], Iad.

Gabriel se ridică în picioare ca un prizonier gata să înfrunte plutonul de execuţie.

— Tu eşti Găsitorul Căii. Aşa că spune-mi ce trebuie să fac.

Sophia Briggs păru amuzată.

— Ai obosit, Gabriel?

— A fost o zi lungă.

— Atunci ar trebui să te culci.

Scoţînd un marker din buzunar, Sophia se duse la perete.

— Trebuie să înlături distincţia dintre această lume şi visele tale. Am să-ţi arăt cea de-a optzeci şi una cale. A fost descoperită de evreii cabalişti care trăiau în cetatea Safed din nordul Galileei.

Cu markerul, scrise patru litere ebraice pe perete.

— Acesta e tetragramatonul – numele din patru litere al lui Dumnezeu. Încearcă să păstrezi literele în minte cînd începi să adormi. Nu te gîndi la tine sau la mine – sau la *splendida*. De trei ori în timpul somnului, ar trebui să te întrebi: „Oare sînt treaz sau visez?” Nu deschide ochii, ci rămîi în lumea viselor şi observă ceea ce se întîmplă.

— Şi asta-i tot?

Sophia zîmbi şi se îndreptă spre ieşirea din cameră.

— E un început.

Gabriel îşi scoase bocancii, se întinse pe patul pliant şi rămase cu privirea pironită asupra celor patru litere ebraice. Nu le putea citi sau pronunţa, dar formele lor începură să-i plutească prin minte. O literă arăta ca un adăpost în calea furtunii. Un toiag. Alt adăpost. Şi apoi o mică linie curbă care arăta ca un şarpe.

Căzu într-un somn adînc, apoi se trezi sau fu pe jumătate treaz – nu era sigur. privea în jos la tetragramatonul desenat cu nisip roşu pe o podea de

---

88 Lumea subterană din Vechiul Testament, în care morţii sălăşluiau în întuneric.

89 În mitologia greacă, iadul, sălaşul umbrelor celor morţi.

gresie cenuşie. În timp ce se uita la el, o rafală de vînt spulberă numele Domnului.

* * *

Gabriel se trezi transpirat tot. Ceva se întîmplase cu becul din dormitor, iar încăperea era cufundată în întuneric. O lumină slabă venea dinspre coridorul care ducea la tunelul principal.

— Hei! strigă el. Sophia?

— Vin acum.

Gabriel auzi paşii cuiva care intra în dormitor. Chiar şi pe întuneric, Sophia părea să ştie pe unde mergea.

— Asta se întîmplă tot timpul. Umezeala se infiltrează prin beton şi ajunge la conexiunile electrice.

Sophia bătu cu degetul în bec şi filamentul se aprinse.

— Gata.

Se duse pînă la pat şi luă lampa cu gaz.

— Asta e lampa ta. Dacă se stinge lumina sau vrei să mergi în explorare, ia-o cu tine.

Îi studie faţa.

— Şi cum ai dormit?

— A fost bine.

— Ai fost conştient de vis?

— Aproape. Apoi n-am mai putut rămîne în el.

— Toate astea iau timp. Vino cu mine. Şi ia şi sabia aia cu tine.

Gabriel o urmă pe Sophia în tunelul principal. Nu ştia cît dormise. Oare era dimineaţă sau încă mai era noapte? Observă că becurile luminau diferit. La şase metri deasupra lor vîntul sufla printre frunzele Joshua trees şi împingea lamele turbinei eoliene. Uneori vîntul sufla cu putere şi becurile luminau mai intens. Cînd vîntul slăbea, tensiunea venea doar de la baterii, iar filamentele becurilor pîlpîiau, avînd culoarea portocaliu închis a jăratecului dintr-un foc care se stinge.

— Vreau să exersezi calea a şaptesprezecea. Ai adus cu tine sabia aia, aşa că pare o idee bună. Această cale a fost inventată de japonezi sau de chinezi – o cultură a săbiei. Te învaţă cum să-ţi concentrezi gîndurile negîndind.

Se opriră în capătul tunelului şi Sophia arătă spre o băltoacă de apă de pe plăcile ruginite de oţel.

— Uite…

— Ce trebuie să fac?

— Priveşte sus, Gabriel. Chiar deasupra.

Îşi ridică capul şi văzu o picătură de apă formîndu-se pe una din grinzile arcuite de deasupra lor. După trei secunde, picătura se desprinse de grindă şi căzu, împroşcînd cînd ajunse pe podea în faţa lui.

— Trage sabia şi taie picătura în două înainte să lovească podeaua.

O clipă crezu că Sophia îl tachina dîndu-i o sarcină imposibilă, dar văzu că nu zîmbea. Gabriel trase sabia de jad din teacă. Lama ei lustruită sclipi în semiîntuneric. Ţinînd arma cu amîndouă mîinile, luă o poziţie de kendo şi aşteptă să atace. Picătura de apă de deasupra lui crescu, tremură şi apoi căzu. El flutură sabia şi rată complet.

— Nu anticipa, îi spuse ea. Doar fii gata.

Găsitorul Căii îl lăsă singur sub grindă. Se forma o nouă picătură de apă. Urma să cadă peste două secunde. O secundă. Acum. Picătura căzu, iar el flutură sabia cu speranţă şi dorinţă.

42

După confruntarea din blocul lui Michael, Hollis se întoarse la şcoala lui de arte marţiale de pe Florence Avenue şi ţinu o ultimă zi de cursuri. Le spuse celor mai buni doi elevi ai săi – Marco Martinez şi Tommy Wu – că le încredinţa lor şcoala. Marco urma să le predea elevilor avansaţi, iar Tommy celor de la nivelurile inferioare. În primul an urmau să împartă costurile în mod egal, apoi urmau să decidă dacă doresc să continue parteneriatul.

— S-ar putea să treacă pe aici nişte oameni care să mă caute. Ar putea fi ofiţeri de poliţie adevăraţi sau pot folosi legitimaţii false. Spuneţi-le că m-am hotărît să mă întorc în Brazilia şi să reintru în circuitul de lupte.

— Ai nevoie de bani? îl întrebă Marco. Am acasă trei sute de dolari.

— Nu, e-n regulă. Aştept o plată de la cineva din Europa.

Tommy şi Marco îşi aruncară o privire unul altuia. Presupuseră probabil că făcea afaceri cu droguri.

Hollis se opri la o băcănie în drum spre casă, şi se plimbă în sus şi-n jos printre rafturi, îndesînd mîncare într-un coş de cumpărături. Începea să-şi dea seama că tot ceea ce i se păruse odinioară o decizie importantă – să plece din sînul bisericii, să călătorească în Brazilia – nu făcuse decît să-l pregătească pentru momentul în care Vicki Fraser şi Maya intraseră în şcoala lui. Pentru bătălia asta se pregătise întreaga viaţă.

Conducînd pe strada care ducea la casa lui, Hollis se tot uita după străini care nu aveau ce căuta în cartier. Se simţi vulnerabil cînd deschise poarta dinspre alee şi-şi parcă maşina în garaj. Ceva se mişcă prin umbre cînd deschise uşa din spate şi intră în bucătărie. Sări înapoi, şi după aceea rîse cînd îl văzu pe Garvey, motanul lui.

Pînă acum Tabula aflaseră că un negru se luptase cu trei dintre mercenarii lor într-un lift. Hollis se gîndi că nu va dura mult pînă cînd calculatoarele lor îi vor găsi numele. Shepherd o folosise pe Vicki ca s-o întîlnească pe Maya la aeroport. Uriaşa Maşinărie avea probabil numele tuturor membrilor Bisericii Jonesie de prin partea locului. Hollis se rupsese de biserică cu cîţiva ani în urmă, dar congregaţia ştia că predă arte marţiale.

Deşi Tabula voiau să-l omoare, n-avea să fugă. Şi asta din motive practice – trebuia să primească cei 5.000 de dolari care i se cuveneau de la Arlechini, iar faptul de a rămîne în Los Angeles se potrivea de asemenea cu stilul său de luptă. Hollis miza pe contraatac. Ori de cîte ori lupta într-o întrecere, îl lăsa întotdeauna pe adversar să atace la începutul fiecărei runde.

Dacă încasa un pumn se simţea puternic şi îndreptăţit să lupte. Voia ca tipii cei răi să facă prima mişcare, ca să-i poată distruge.

Hollis îşi încărcă puşca de asalt şi stătu în penumbra din camera de zi. Nu deschise televizorul sau radioul, şi mîncă cereale la cină. Din cînd în cînd Garvey intra cu coada în aer şi-i arunca o privire sceptică. Cînd se întunecă, Hollis se urcă pe acoperişul casei cu o saltea de cauciuc spongios şi un sac de dormit. Ascuns de unitatea de aer condiţionat, se culcă pe spate şi rămase cu ochii la boltă. Maya spunea că Tabula foloseau dispozitive termice de imagistică cu care vedeau prin pereţi. Hollis se putea apăra pe timpul zilei, dar nu voia ca Tabula să ştie unde dormea. Lăsă aparatul de aer condiţionat să funcţioneze, sperînd ca motorul electric să degajeze destulă căldură ca să ascundă căldura corpului său.

A doua zi, poştaşul aduse un colet din Germania: două cărţi despre covoare orientale. Nu era nimic între pagini, dar cînd tăie coperţile cu o lamă, găsi 5.000 de dolari în bancnote de o sută. Persoana care plătise banii inclusese o carte mică de vizită de la un studio de înregistrări german. Pe spatele cărţii de vizită, cineva scrisese o adresă de site web şi un mesaj prietenesc. *Te simţi singur? Noi prieteni te aşteaptă*. Hollis zîmbi pentru sine în timp ce număra banii. Noi prieteni te aşteaptă. Arlechini. Din cei adevăraţi. Ei bine, s-ar putea să aibă nevoie de sprijin dacă mai avea o întîlnire cu Tabula.

Hollis sări peste zid şi stătu de vorbă cu vecinul din spate, un fost lider de bandă pe nume Deshawn Fox, care vindea jante de anvelope personalizate. Îi dădu lui Deshawn 1.800 de dolari ca să cumpere o camionetă la mîna a doua cu camper shell.

Peste trei zile, camioneta era parcată pe aleea lui Deshawn, plină cu haine de schimb, conserve de alimente şi muniţie. Cît Hollis căuta provizii de camping, Garvey intră în spaţiul gol din pod. Hollis încercă să ademenească motanul să coboare cu un şoarece de cauciuc şi cu o farfurioară de ton, dar Garvey rămase ascuns printre grinzi.

O furgonetă de la compania de electricitate îşi făcu apariţia, şi trei bărbaţi cu căşti pretinseră că repară linia electrică din colţ. De asemenea, îşi făcu apariţia un nou poştaş: un bărbat alb mai în vîrstă cu o tunsoare militară, care sună la uşă cîteva minute înainte să plece. Hollis urcă pe acoperiş imediat după apusul soarelui cu puşca şi cîteva sticle de apă. Luminile de pe stradă şi poluarea făceau să fie greu să vezi stelele, dar se culcă pe spate şi urmări cu privirea avioanele cu reacţie care descriau cercuri în timp ce se pregăteau să aterizeze pe aeroportul din Los Angeles. Încercă să nu se gîndească la Vicki Fraser, dar chipul ei îi stăruia în minte. Majoritatea fetelor Jonesie rămîneau virgine pînă la căsătorie. Hollis se întrebă dacă şi ea era la fel sau dacă avea prieteni secreţi.

Se trezi pe la două noaptea, cînd poarta ce dădea în alee scoase un zgomot uşor. Cîţiva oameni săriră peste poarta încuiată şi aterizară pe beton.

Trecură cîteva secunde şi apoi mercenarii Tabula sparseră uşa din spate şi intrară în casă.

— Nu-i aici! strigară nişte voci.

— Nu-i aici!

O farfurie se sparse şi o cratiţă fu trîntită de podea.

Trecură zece-cincisprezece minute. Auzi cum scîrţîie uşa din spate cînd o închiseră, apoi două maşini porniră motoarele şi demarară. Era din nou linişte. Hollis îşi atîrnă de umăr puşca de asalt şi coborî de pe acoperiş. Cînd picioarele îi atinseră solul, trase piedica puştii.

Rămînînd în picioare într-un strat de flori, ascultă la bass-ul înfundat al casetofonului unei maşini în trecere. Hollis era cît pe ce să sară zidul care-l despărţea de casa lui Deshawn, cînd îşi aminti de motan. Poate că mercenarii Tabula îl speriaseră pe Garvey şi-l făcuseră să se dea jos din pod cînd percheziţionaseră casa.

Deschise uşa din spate şi se strecură în bucătărie. Prin fereastră intra puţină lumină, dar putu vedea că Tabula făcuseră totul praf în jur. Uşa de la debara era deschisă şi toate lucrurile din dulapurile de bucătărie fuseseră zvîrlite pe podea. Hollis călcă pe cioburile unei farfurii sparte şi sunetul îl făcu să tresară. Stai calm, îşi spuse. Tipii răi au plecat.

Bucătăria era în spatele casei. Un hol mic ducea la baie, la dormitor şi la sala de fitness unde-şi ţinea echipamentul de exerciţii. La capătul holului, o altă uşă dădea în camera de zi în formă de L. Latura lungă a L-ului era colţul în care Hollis asculta muzică şi se uita la televizor. Transformase latura mică a L-ului într-un spaţiu pe care-l numea „camera amintirilor”, unde ţinea fotografii înrămate ale familiei lui, vechile trofee la karate şi un album cu articole despre luptele profesioniste la care participase în Brazilia.

Hollis împinse uşa dinspre hol şi simţi un miros urît, care-i amintea de o cuşcă murdară dintr-un adăpost pentru animale.

— Garvey? şopti el, aducîndu-şi brusc aminte de motan.

— Unde naiba eşti?

Înaintă prudent pe hol şi descoperi că podeaua era mînjită cu ceva. Sînge. Smocuri de blană. Nenorociţii ăia de Tabula îl găsiseră pe Garvey şi-l sfîşiaseră.

Mirosul deveni mai puternic cînd ajunse la uşa de la capătul holului. Rămase acolo un minut, cu gîndul tot la Garvey. Apoi auzi un rîset strident venind din camera de zi. Era oare vreun animal? Se miră. Tabula lăsaseră oare un cîine de pază în casă?

Ridică puşca, întredeschise uşa şi intră în camera de zi. Lumina de-afară era filtrată de cearşafurile pe care le folosea ca perdele, dar Hollis putea vedea că un animal de talie mare stătea în colţul îndepărtat, lîngă canapea. Cînd se apropie, fu surprins să constate că nu era un cîine, ci o hienă. Era lată în umeri,

avea urechi scurte şi un maxilar mare, puternic. Cînd îl văzu pe Hollis, îşi dezveli colţii într-un rînjet.

O a doua hienă, cu blana pătată, ieşi din penumbra camerei amintirilor. Cele două animale îşi aruncară o privire, iar liderul – cel de lîngă canapea – scoase un mîrîit din gîtlej. Încercînd să păstreze distanţa, Hollis se apropie de uşa din faţă care era încuiată. Auzi un fel de lătrat în spate – ca un rîs nervos – şi se răsuci ca să vadă o altă hienă venind din hol. Al treilea animal stătuse ascuns pînă cînd Hollis intrase în camera de zi.

Cele trei hiene începură să se mişte într-un triunghi cu el în centru. Le simţi mirosul de sălbăticiune, le auzi ghearele pe podeaua de lemn. Hollis respiră cu greutate. O senzaţie de frică intensă i se scurse prin corp. Liderul scoase un rîset scurt şi-şi arătă din nou colţii.

— Du-te la naiba, zise Hollis şi trase cu puşca.

Îl împuşcă întîi pe lider, se răsuci uşor şi trase o rafală spre hiena pătată de lîngă colţul amintirilor. Al treilea animal sări prin aer în timp ce Hollis se aruncă într-o parte. simţi o durere ascuţită în partea de sus a braţului stîng cînd se lovi de podea. Hollis se rostogoli pe o parte şi văzu cum a treia hienă se răsucea să atace. Apăsă pe trăgaci şi gloanţele loviră animalul de aproape, muşcînd din pieptul hienei, pe care forţa impactului o izbi de perete.

Cînd Hollis se ridică, îşi pipăi braţul şi dădu de sînge. Hiena probabil că-l sfîşiase cu ghearele cînd făcuse saltul înainte. Acum animalul zăcea într-o rînă, scoţînd un hîrîit profund, în timp ce sîngele gîlgîia dintr-o rană în piept. Hollis se uită la atacator, dar nu se apropie. Hiena se holbă la el cu ură în ochi.

Măsuţa de cafea era răsturnată. O ocoli şi-l studie pe lider. Se vedeau găurile lăsate de gloanţe în pieptul şi în labele din faţă ale animalului. Avea colţurile gurii trase, ca şi cum ar fi rînjit.

Hollis călcă într-o baltă de sînge, mînjind podeaua. Gloanţele trecuseră prin beregata hienei pătate şi aproape îi despărţiseră capul de trup. Hollis se aplecă şi văzu că părul galben cu negru al animalului acoperea o piele groasă aproape ca pielea tăbăcită de vită. Gheare ascuţite. Bot şi colţi puternici. Era o maşină de ucis perfectă – diferită de hienele mai mici, prudente, pe care le văzuse în emisiunile cu animale. Creatura asta era o denaturare, ceva crescut să vîneze fără teamă, silită să atace şi să ucidă. Maya îl avertizase că oamenii de ştiinţă Tabula învăţaseră cum să răstoarne legile geneticii. Care era cuvîntul pe care-l folosise ea? Lipituri.

În cameră se schimbase ceva. Întoarse spatele animalului mort şi-şi dădu seama că nu mai auzea hîrîitul care venea de la a treia hienă. Hollis ridică puşca de asalt, apoi văzu o umbră mişcîndu-se în stînga. Se răsuci exact în clipa în care liderul se ridica pe picioare şi sărea spre el.

Hollis trase dezlănţuit. Un glonţ îl atinse pe lider şi-l aruncă în spate. Continuă să apese pe trăgaci pînă cînd se goli cartuşiera cu treizeci de gloanţe. Întorcînd puşca, Hollis fugi şi începu să lovească animalul cu o furie isterică,

zdrobind ţeasta şi fălcile animalului. Patul de lemn se crăpă, apoi se desprinse de cadrul armei. Rămase în penumbră, strîngînd devenită arma nefolositoare.

Un zgrepţănat de gheare pe podea. La doi metri mai încolo, a treia hienă se ridica pe picioare. Deşi avea încă pieptul ud de sînge, se pregătea să atace. Hollis aruncă cu puşca în lipitură şi o luă la fugă pe hol. Închise uşa în urmă, dar hiena goni cu toată viteza şi-o sparse.

Hollis ajunse în baie, închise uşa şi se propti cu trupul în placajul subţire, ţinînd clanţa cu mîna. Se gîndi să iasă pe geam, apoi îşi dădu seama că uşa nu ar rezista mai mult de cîteva secunde.

Lipitura se lovi de uşă cu putere. O întredeschise cîţiva centimetri, dar Hollis se împinse în picioare şi reuşi s-o trîntească la loc. Găseşte o armă, se gîndi. Orice. Tabula împrăştiaseră prosoapele şi articolele de toaletă pe podea. Încă proptindu-se în uşă, îngenunche şi căută cu disperare prin acel talmeş-balmeş. Lipitura se lovi de uşă încă o dată, deschizînd-o. Hollis văzu colţii creaturii şi-i auzi rîsetul de animal ieşit din minţi cînd împinse uşa la loc cu toată puterea sa.

Pe podea zăcea un flacon de fixativ. Pe chiuvetă era o brichetă cu gaz. Le apucă pe amîndouă, se împletici înapoi spre geam, iar uşa se trînti de perete. În răgazul unei bătăi de inimă, se uită în ochii animalului şi văzu cît de intensă era dorinţa acestuia de a ucide. Era ca şi cum ar fi atins un cablu electric sub tensiune şi s-ar fi simţit şfichiuit de o putere răuvoitoare care îi cuprindea corpul.

Hollis apăsă pe buton, împroşcînd-o pe hienă cu spray în ochi, apoi aprinse bricheta. Norul de fixativ luă foc şi un şuvoi de flăcări portocalii lovi animalul. Hiena scoase un urlet gîlgîit ca un om cuprins de durere. Arzînd, o luă clătinîndu-se pe hol spre bucătărie. Hollis fugi în sala de fitness, luă o bară de oţel pentru haltere şi o luă pe urmele lipiturii pînă în bucătărie. Casa era plină de mirosul înţepător de carne şi blană pîrlită.

Hollis rămase lîngă uşă şi-şi ridică arma. Era gata să atace, dar lipitura continuă să urle şi să ardă şi să se tîrască înainte pînă cînd se prăbuşi sub masă şi muri.

43

Gabriel nu ştia de cît timp stătea în subteran. Poate de patru sau cinci zile. Poate mai mult. Se simţea detaşat de lumea exterioară şi de alternanţa zilnică a luminii solare şi a întunericului.

Zidul pe care-l crease între starea de veghe şi vis începea să dispară. La Los Angeles, visele lui Gabriel erau derutante sau n-aveau sens. Acum păreau să alcătuiască un alt fel de realitate. Dacă adormea concentrîndu-se asupra tetragramatonului, putea rămîne conştient în timpul viselor şi se putea plimba în jurul lor ca un vizitator. Lumea viselor era intensă – aproape copleşitoare – aşa că marea parte a timpului se uita la picioare, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire în sus ca să vadă noul mediu în care se afla.

Într-un vis, Gabriel se plimba pe o plajă pustie, unde fiecare grăunte de nisip era o mică stea. Se oprea şi rămînea cu privirea aţintită asupra oceanului verde-albastru, ale cărui valuri se stingeau în tăcere la ţărm. Odată se trezi într-un oraş pustiu cu statui asiriene cu barbă construite în zidurile înalte de cărămidă. În centrul oraşului se afla un parc cu şiruri de mesteceni, o fîntînă şi un strat de irişi albaştri. Fiecare floare, frunză şi fir de iarbă era perfect şi distinct: o creaţie ideală.

Desprinzîndu-se dintr-una din aceste experienţe, găsi biscuiţi, conserve de ton şi bucăţi de fructe lăsate într-o ladă de plastic lîngă patul său. Mîncarea apărea aproape ca prin magie şi nu-şi dădea niciodată seama cum reuşea Sophia Briggs să intre în dormitor fără să facă nici un zgomot. Gabriel mînca pînă cînd se sătura, apoi părăsea dormitorul şi intra în tunelul principal. Dacă Sophia nu era prin preajmă, lua lampa cu gaz şi pleca să exploreze.

Şerpii regali se fereau de obicei de becurile din tunelul principal, dar îi găsea întotdeauna în încăperile laterale. Uneori erau încolăciţi într-o masă ondulatorie de capete şi cozi şi corpuri care se tîrau. Adesea stăteau nemişcaţi pe podea, ca şi cum încă ar fi digerat un şobolan mare. Şerpii nu sîsîiau niciodată la Gabriel şi nu făceau nici o mişcare ameninţătoare, dar i se părea neliniştitor să se uite în ochii lor, limpezi şi precişi ca nişte mici giuvaeruri negre.

Şerpii nu-i făceau nici un rău, dar buncărul în sine era periculos. Gabriel inspectă camera de comandă, generatorul electric şi antena radio abandonate. Generatorul era acoperit cu mucegai, care atîrna de oţel ca un covor verde, pufos. În camera de comandă, instrumentele de măsurare şi panourile fuseseră

sfărîmate şi prădate. Cabluri electrice atîrnau de tavan ca nişte rădăcini într-o grotă.

Gabriel îşi aminti că văzuse o mică deschizătură într-unul din capacele de beton care acopereau un buncăr de lansare. Poate era posibil să se tîrască afară din hruba asta şi să iasă la lumina zilei, dar zona rachetelor era cea mai periculoasă parte din complexul subteran. Odată Gabriel încercă să exploreze un buncăr de lansare. Se rătăci în coridoarele întunecoase şi aproape căzu printr-o gaură în podea.

În apropiere de rezervoarele goale de combustibil ale generatorului electric, găsi un număr dintr-un ziar din Phoenix[90], *Arizona Republic*, vechi de patruzeci şi doi de ani. Ziarul era îngălbenit şi casant pe margini, dar încă lizibil. Gabriel petrecu ore în şir pe patul pliant, citind articole de ştiri, anunţuri de la mica publicitate şi anunţuri pentru nunţi. Se prefăcu că era un vizitator de pe un alt tărîm şi ziarul era singura sa sursă de informaţii despre rasa umană.

Civilizaţia care apărea în paginile ziarului *Arizona Republic* părea să fie una violentă şi crudă. Dar erau şi lucruri bune. Lui Gabriel îi făcu plăcere să citească un articol despre un cuplu din Phoenix care era căsătorit de cincizeci de ani. Tom Zimmerman era electrician, şi-i plăceau trenuleţele. Soţia sa, Elizabeth, fusese profesoară şi activa în biserica metodistă. Stînd pe pat, studie poza aniversară decolorată a celor doi. Zîmbeau la aparat şi aveau degetele împletite. Gabriel avusese relaţii cu diferite femei din Los Angeles, dar acele experienţe păreau să fie foarte îndepărtate. Poza familiei Zimmerman era dovada faptului că dragostea putea supravieţui în faţa furiei lumii.

Ziarul vechi şi gîndurile legate de Maya erau singurele diversiuni. De obicei, se plimba prin tunelul principal şi o întîlnea pe Sophia Briggs. Cu un an în urmă ea numărase toţi şerpii din buncărul de rachete şi acum făcea un alt recensămînt ca să afle dacă populaţia crescuse. Ducînd cu ea un tub de vopsea netoxică spray, găsea un şarpe şi marca specimenul ca să vadă apoi că fusese numărat. Gabriel se obişnuise să vadă şerpi regali cu dungi portocalii fosforescente pe vîrful cozii.

* * *

Mergea printr-un coridor lung într-un vis, apoi deschise ochii şi se trezi stînd culcat pe patul pliant. După ce bău nişte apă şi mîncă o mînă de biscuiţi, ieşi din dormitor şi-o găsi pe Sophia în camera de comandă abandonată. Biologul se întoarse şi-i aruncă o privire pătrunzătoare, cîntărindu-l. Gabriel se simţea întotdeauna ca un student nou la unul din cursurile ei de la facultate.

— Cum ai dormit? îl întrebă.

— Bine.

---

[90] Capitala şi cel mai mare oraş din statul Arizona, în partea de centru-sud a statului, la nord-vest de Tucson.

— Ai găsit mîncarea pe care ţi-am lăsat-o?

— Da.

Sophia văzu un şarpe regal mişcîndu-se în penumbră. Repede, îi făcu o bandă cu spray-ul pe coadă, apoi înregistră specimenul la numărătoare cu ajutorul unui dispozitiv manual.

— Şi ce se mai aude cu picătura aia minunată de apă? Ai despicat-o cu sabia?

— Încă nu.

— Ei bine, poate de data asta, Gabriel. Încearcă.

Iar el se întoarse la băltoaca de pe podea, cu privirea aţintită la tavan şi blestemînd toate cele nouăzeci şi nouă de căi. Picătura de apă era prea mică şi prea rapidă. Lama săbiei era prea îngustă. Asta într-adevăr era o sarcină imposibilă.

La început, încercase să se concentreze asupra faptului în sine, uitîndu-se intens la picătura care se forma, încordîndu-şi muşchii şi apucînd sabia ca un jucător de baseball care aşteaptă o minge aruncată în cea mai mare viteză. Din nefericire, ceea ce se întîmpla nu avea nimic regulat. Uneori treceau douăzeci de minute fără ca picătura să cadă. Alteori cădeau două picături în interval de zece secunde. Gabriel flutură sabia şi rată. Trase o înjurătură printre dinţi, apoi încercă din nou. Inima sa era atît de plină de mînie, încît îi trecu prin cap să fugă din buncăr şi să se întoarcă pe jos la San Lucas. Nu era prinţul rătăcit din poveştile mamei sale, ci doar un tînăr nesăbuit care primea ordine de la o bătrînă pe jumătate nebună.

Gabriel presimţea că şi ziua de azi îi va aduce doar noi eşecuri. Dar stînd în picioare singur cu sabia timp de cîteva ore, treptat-treptat uită de sine însuşi şi de problemele sale. Deşi arma era încă în mîinile lui, nu simţea că o ţine în mod conştient. Sabia era pur şi simplu o prelungire a minţii sale.

Picătura de apă căzu, dar de data asta păru să cadă cu încetinitorul. Cînd flutură sabia, era la un pas distanţă de propria experienţă, privind cum lama atinge picătura de apă şi-o taie în două. Timpul se opri în acea clipă şi văzu totul limpede – sabia, mîinile sale şi cele două jumătăţi ale picăturii de apă sărind în direcţii opuse.

Apoi timpul începu din nou să se scurgă, iar senzaţia dispăru. Trecuseră doar cîteva secunde, dar păruse o frîntură de eternitate. Gabriel se-ntoarse şi alergă pe coridor.

— Sophia! strigă.

— Sophia!

Vocea sa fu reverberată de pereţii din beton.

Ea încă se mai afla în camera de comandă, notînd în carnetul său legat în piele.

— S-a întîmplat ceva?

Gabriel se bîlbîi ca şi cum limba nu-l mai asculta.

— Am – am tăiat picătura cu sabia de jad.

— Bine. Foarte bine.

Închise carnetul.

— Faci progrese.

— A mai fost ceva, dar e greu de explicat. Am simţit că timpul şi-a încetinit scurgerea cît s-a întîmplat asta.

— Ai văzut aşa ceva?

Gabriel lăsă privirea în pămînt.

— Ştiu că sună nebunesc.

— Nimeni nu poate opri timpul, spuse Sophia. Dar oamenii îşi pot concentra simţurile mult dincolo de limitele normale. Poate părea ca şi cum lumea îşi încetineşte mersul, dar totul se petrece doar în mintea ta. Percepţiile tale s-au accelerat. Din cînd în cînd, marii atleţi pot face asta. O minge este aruncată sau zboară prin aer, şi ei pot s-o vadă cu precizie. Uneori muzicienii pot auzi fiecare instrument în parte dintr-o orchestră simfonică în acelaşi moment. Lucrul ăsta li se poate întîmpla chiar oamenilor obişnuiţi care meditează sau se roagă.

— Li se întîmplă şi Călătorilor?

— Călătorii sînt diferiţi de noi ceilalţi, deoarece pot învăţa cum să-şi controleze acest fel de percepţii intensificate. Le dă puterea de a vedea lumea cu o imensă claritate.

Sophia studie faţa lui Gabriel ca şi cum în ochii lui putea găsi un răspuns.

— Poţi face asta, Gabriel? Poţi declanşa un comutator în mintea ta şi poţi face lumea să pară că-şi încetineşte mersul şi că se opreşte pentru o vreme?

— Nu. Totul s-a petrecut pur şi simplu.

Ea dădu din cap.

— Atunci trebuie să muncim în continuare.

Sophia îşi ridică lampa cu gaz şi se îndreptă spre ieşirea din cameră.

— Hai să încercăm cea de-a şaptesprezecea cale ca să-ţi ajutăm simţul echilibrului şi al mişcării. Cînd corpul unui Călător se mişcă încet, lucrul ăsta ajută Lumina să se elibereze.

Cîteva minute mai tîrziu stăteau în picioare pe o margine care era construită la jumătatea buncărului înalt de optsprezece metri care adăpostise odinioară antena radio a bazei. O grindă de oţel lată de aproximativ şapte centimetri traversa buncărul pe întreaga lungime a acestuia. Sophia înălţă lampa şi-i arătă lui Gabriel că aceasta era la nouă metri deasupra unei grămezi de maşinării abandonate.

— Pe grindă se află o monedă, cam pe la jumătatea ei. Du-te şi ia-o.

— Dacă am să cad, o să-mi rup picioarele.

Sophia nu păru îngrijorată.

— Da, ţi-ai putea rupe picioarele. Dar cred că mai degrabă ţi-ai fractura ambele glezne. Desigur, dac-ai cădea în cap, probabil ai muri.

Lăsă lampa în jos şi dădu din cap.

— Haide.

Gabriel inspiră adînc şi începu să meargă lateral pe grindă, astfel încît greutatea sa să se lase pe curbura tălpii. Cu grijă, începu să se îndepărteze încet de margine.

— Nu e corect, zise Sophia. Păşeşte cu degetele de la picioare îndreptate înainte.

— E mai sigur aşa.

— Nu, nu e. Trebuie să-ţi ţii braţele desfăcute în unghi drept faţă de grindă. Concentrează-te asupra respiraţiei, nu asupra fricii.

Gabriel întoarse capul să-i spună ceva Sophiei şi-şi pierdu echilibrul. Se clătină înainte şi înapoi o clipă, apoi se ghemui şi apucă grinda cu ambele mîini. Fu din nou pe punctul de a cădea, pînă cînd azvîrli picioarele în afară şi încălecă pe grindă. Îi luă două minute să se întoarcă pe margine.

— A fost jalnic, Gabriel. Încearcă din nou.

— Nu.

— Dacă vrei să fii Călător ...

— Nu vreau să mor! Încetează să-mi mai ceri lucruri pe care tu însăţi nu le poţi face.

Sophia puse lampa jos pe margine. Păşind pe grindă ca un acrobat obişnuit cu mersul pe sîrmă, se mişcă repede pînă la jumătatea grinzii, se aplecă şi ridică moneda. Bătrîna sări jos de la o înălţime de cîţiva metri, se răsuci în aer complet şi ateriză într-un picior. Iute, reveni pe margine şi aruncă moneda în direcţia lui Gabriel.

— Odihneşte-te, Gabriel. Ai fost treaz mai mult timp decît crezi.

Luă lampa de jos şi se îndreptă înapoi spre tunelul principal.

— Cînd am să cobor din nou, o să încercăm cea de-a douăzeci şi şaptea cale. Asta este destul de veche, concepută în secolul al doisprezecelea de o călugăriţă germană pe nume Hildegard von Bingen.

Furios, Gabriel aruncă moneda cît colo şi se luă după ea.

— Cît de mult am stat sub pămînt?

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Nu-mi fac griji. Vreau doar să ştiu. De cît timp sînt aici şi cîte zile mi-au mai rămas?

— Du-te la culcare. Şi nu uita să visezi.

* * *

Gabriel se gîndi să plece, apoi hotărî să n-o facă. Dacă pleca mai devreme, va trebui să explice decizia sa Mayei. Dacă mai rămînea cîteva zile şi dădea greş, nimănui nu-i va păsa ce se întîmpla cu el.

Somnul. Un alt vis. Cînd Gabriel îşi înălţă privirea, stătea în curtea unei clădiri mari din cărămidă. Părea să fie un fel de mănăstire sau şcoală, dar nu era nimeni acolo. Pe pardoseală era împrăştiate bucăţi de hîrtie, iar vîntul le spulbera în aer.

Gabriel se întoarse, păşi printr-o uşă deschisă şi intră într-un coridor lung cu ferestre sparte pe partea dreaptă. Nu se vedeau cadavre sau pete de sînge, dar ştiu imediat că aici se dăduse o luptă. Vîntul sufla prin tocurile de geam goale. O foaie de caiet de dictando zburătăcea de acolo pînă acolo pe podea. Merse pînă la capătul coridorului, dădu colţul şi văzu o femeie cu părul negru care stătea pe podea şi ţinea un bărbat în poală. Cînd se apropie, văzu că era propriul său corp. Avea ochii închişi şi nu părea să respire.

Femeia privi în sus şi-şi dădu părul lung de pe faţă. Era Maya. Avea hainele acoperite de sînge, iar sabia sa ruptă zăcea pe podea, lîngă piciorul ei. Îi ţinea trupul strîns, legănîndu-se înainte şi înapoi. Dar cel mai înspăimîntător lucru era faptul că Arlechinul plîngea.

* * *

Gabriel se gîndi trezi într-un întuneric atît de profund că-i fu greu să-şi dea seama dacă era mort sau viu.

— Hei! strigă, şi sunetul vocii sale se reverberă de pereţii de beton ai încăperii.

Se întîmplase ceva cu cablul electric sau cu generatorul de curent. Toate becurile se stinseseră, iar el era prizonierul întunericului. Încercînd să nu intre în panică, pipăi cu mîna sub pat şi găsi lampa şi o cutie de chibrituri. Flacăra chibritului îl făcu să tresară cu strălucirea sa bruscă. Aprinse fitilul şi încăperea se umplu de lumină.

În timp ce regla sticla lămpii, auzi un hîrşîit aspru. Gabriel se întoarse puţin spre stînga exact cînd şarpele cu clopoţei se ridicase, ajungînd la mai puţin de un metru de piciorul lui. Într-un fel sau altul, năpîrca intrase în buncăr şi fusese atrasă de căldura corpului lui Gabriel. Coada şarpelui vibra repede, iar acesta îşi dădu capul pe spate, gata să atace.

Brusc, un şarpe regal enorm ieşi din penumbră ca o linie dreaptă, neagră, şi-l muşcă pe şarpele cu clopoţei chiar de ceafă. Cei doi şerpi căzură împreună pe podeaua de beton, iar şarpele regal îşi încolăci trupul în jurul prăzii sale.

Gabriel apucă lampa şi ieşi din încăpere împleticindu-se. Luminile erau stinse pe toată lungimea tunelului principal, şi-i luară cinci minute ca să găsească scara de urgenţă care ducea la suprafaţă. Bocancii săi făceau un zgomot surd în timp ce urca scările spre trapă. Ajunse la palier, împinse tare şi-şi dădu seama că era încuiat înăuntru.

— Sophia! strigă.

— Sophia!

Dar nu răspunse nimeni. Gabriel se întoarse în tunelul principal şi rămase lîngă şirul de becuri stinse. Eşuase în toate încercările sale de a deveni Călător. Părea fără sens să continue. Dacă Sophia avea să ţină trapa încuiată, atunci va trebui să intre în buncărele de lansare şi să găsească o altă cale de ieşire.

Gabriel se grăbi spre partea de nord a tunelului principal şi intră în labirintul de coridoare. Buncărele erau concepute să devieze explozia de flăcări din momentul lansării rachetelor, iar el tot dădea peste puţuri de ventilaţie care nu duceau nicăieri. În cele din urmă se opri din mers şi rămase cu privirea pironită asupra lămpii din mîna sa. Odată la cîteva secunde, flacăra tremura ca şi cum ar fi fost atinsă de o uşoară adiere. Înaintă încet în acea direcţie pînă cînd simţi un curent de aer rece în tunel. Strecurîndu-se printre o uşă grea de oţel şi un toc de uşă îndoit, se găsi pe o platformă care ieşea în afară din peretele buncărului de lansare din centru.

Buncărul era o grotă verticală de mari dimensiuni, cu pereţi de beton. Cu ani în urmă, guvernul luase de acolo armele îndreptate în direcţia Uniunii Sovietice, dar mai putea vedea conturul întunecat al unei platforme de rachete aflate cam la o sută de metri sub el. Un şir de scări descria o spirală în jurul buncărului, de la bază pînă la deschizătură. Şi da, asta era – o săgeată de lumină a zilei străpungînd printr-o gaură din acoperişul buncărului.

Ceva îl împroşcă pe obraz. Apa subterană se infiltra prin crăpăturile din peretele de beton. Cu lampa într-o mînă, Gabriel începu să urce scara spre lumină. Treptele se cutremurau de fiecare dată cînd făcea un pas. Cincizeci de ani de apă făcuseră să ruginească bolţurile de oţel care ţintuiau structura de perete.

S-o iau mai încet, îşi zise. Trebuie să fiu cu băgare de seamă. Dar scările începură să tremure ca o fiinţă vie. Deodată, un bolţ se smulse din perete şi căzu prin aer în întunericul de dedesubt. Gabriel se opri şi ascultă cum bolţul ricoşează de pe platformă. Apoi, cu zgomotul unor gloanţe ţîşnind dintr-o mitralieră, un şir de bolţuri se smulse din beton, şi scările începură să se desprindă de perete.

Dădu drumul lămpii şi se prinse cu ambele mîini de balustradă, în timp ce partea de sus a scării cădea spre el. Greutatea structurii care se prăbuşea smulse şi mai multe bolţuri, apoi Gabriel se trezi căzînd în exterior, numai ca să se trîntească din nou de beton, cam la şase metri dedesubtul proeminenţei de la intrare. Numai una din scoabele de sprijin mai susţinea încă balustrada.

Gabriel atîrnă o clipă de balustradă, copleşit de frică. Buncărul se căsca sub el ca o prăpastie, ca o poartă spre o întunecime fără sfîrşit. Începu încet să se caţere pe şină, apoi auzi un vîjîit în urechi. Ceva era în neregulă cu partea dreaptă a corpului său. părea paralizată. În timp ce încerca să se ţină, văzu fantoma unei mîini alcătuită din mici puncte de lumină ţîşnindu-i din trup, în vreme ce braţul său drept îi căzu imobil pe lîngă corp. Se ţinea cu o mînă, dar tot ce putea face era să se uite la lumină.

— Ţine-te! îi strigă Sophia. Sînt chiar deasupra ta!

Sunetul vocii Găsitorului Căii făcu mîna-fantomă să dispară. Gabriel nu putea vedea unde era Sophia, dar o frînghie de nailon înnodată căzu şi se izbi de peretele de beton. Abia reuşi să se întindă şi să apuce frînghia că scoaba de sprijin se smulse din beton. Balustrada căzu pe lîngă el, zdrobindu-se de rampa de lansare.

Gabriel se trase în sus pînă pe margine, apoi zăcu acolo o vreme, gîfîind. Sophia era aplecată deasupra lui, ţinînd lampa ei în mînă.

— Eşti bine?

— Nu.

— Eram la suprafaţă cînd a făcut scurt-circuit generatorul. L-am făcut să funcţioneze din nou şi-am coborît imediat.

— M-ai – m-ai încuiat înăuntru.

— Aşa e. Mai trebuia să treacă doar o zi.

Gabriel se ridică şi o luă înapoi pe coridor. Sophia îl urmă.

— Am văzut ce s-a întîmplat, Gabriel.

— Mda. Era să mor.

— Nu despre asta vorbesc. Braţul tău drept a rămas fără vlagă cîteva secunde. N-am putu s-o văd, dar ştiu că Lumina a ieşit din trupul tău.

— Nu sînt sigur dacă e zi sau noapte, dacă visez sau sînt treaz.

— Eşti un Călător ca şi tatăl tău. Nu-ţi dai seama?

— Las-o baltă. Nu-mi place deloc toată povestea asta. Nu vreau decît să am o viaţă normală.

Fără vreun alt cuvînt, Sophia făcu repede un pas spre Gabriel. Se întinse, îl apucă din spate de curea, şi-l smuci cu putere. Gabriel simţi că ceva se sfîşia, se rupea înăuntrul lui. Şi apoi simţi Lumina ţîşnind afară din cuşca sa şi plutind tot mai sus, în timp ce trupul i se prăbuşea cu faţa în jos pe podea. Era îngrozit, dorindu-şi cu disperare să se întoarcă la ceea ce-i era cunoscut.

Gabriel îşi privi mîinile şi văzu că se transformaseră în sute de puncte de lumină, fiecare limpede şi scînteietor ca o stea. În timp ce Sophia îngenunchea lîngă corpul abandonat, Călătorul pluti în sus, trecînd prin tavanul de beton.

Stelele părură să se apropie mai mult, în timp ce devenea un punct concentrat de energie. Era un întreg ocean într-o picătură de apă, un munte înghesuit într-un grăunte de nisip. Şi apoi particulele care conţineau energia sa, adevărata sa conştiinţă, intrară într-un fel de canal sau culoar care-l propulsă înainte.

Clipa asta se poate să fi durat o mie de ani sau doar cît o singură bătaie de inimă; nu mai avea conştiinţa timpului. Tot ce ştia era că se mişca foarte repede, gonind prin întuneric, urmînd conturul curbat al unui spaţiu înconjurător. Şi apoi mişcarea încetă şi avu loc o transformare. O singură suflare, mai esenţială şi mai pătrunzătoare decît plămînii şi oxigenul, îi umplu fiinţa.

Du-te. Găseşte calea.

44

Gabriel deschise ochii şi se trezi căzînd prin cerul albastru. Privi în jos şi dintr-o parte în alta, dar nu văzu nimic. Dedesubt nu era pămînt. Nici un loc de aterizare şi nici o destinaţie finală. Aceasta era bariera aerului. Îşi dădu seama că ştiuse întotdeauna de existenţa ei. Atîrnat de o paraşută, încercase să recreeze această senzaţie în propria sa lume.

Dar acum se eliberase de avionul din care făcea săriturile şi de coborîrea inevitabilă înapoi pe pămînt. Gabriel închise ochii o vreme, controlîndu-şi mişcarea prin aer. Caută calea de trecere. Asta-i spusese Sophia. Exista o cale de trecere care te ducea dincolo de toate cele patru bariere, pe celelalte tărîmuri. Aplecîndu-se spre dreapta, începu să descrie spirale în jos asemenea unui şoim care-şi caută prada.

Trecu ceva timp, apoi văzu la distanţă o linie neagră subţire, ca o umbră plutind în spaţiu. Gabriel întinse braţele, se smulse din cercul strîmt şi căzu repede la stînga, urmînd o diagonală precisă. Umbra crescu, devenind o formă ovală, iar el plană în centrul său întunecat.

* * *

Simţi încă o dată comprimarea luminii, mişcarea înainte şi suflarea dătătoare de viaţă. Deschizînd ochii, se trezi stînd în mijlocul unui deşert, cu pămîntul roşu plin de crăpături mari, ca şi cum ar fi încercat să respire. Gabriel se întoarse prin urmare un călcîi, scrutînd acest nou mediu. Cerul de deasupra sa era albastru ca un safir. Deşi soarele dispăruse, lumina strălucea în fiecare parte a orizontului. Nici o stîncă, nici o plantă. Nici o vale, nici un munte. Era prizonierul barierei de pămînt, singurul lucru vertical într-o lume plană.

Gabriel începu să meargă. Cînd se opri şi privi în jur, perspectiva nu se schimbase. Îngenunchind, atinse ţărîna roşie cu degetele. Îi trebuia un al doilea punct de reper în peisaj, ceva care să-i confirme propria existenţă. Lovi cu piciorul şi zgîrie cu unghiile pe pămînt pînă cînd adună o grămadă de ţărînă cam de douăzeci şi cinci centimetri înălţime.

Ca un copil care trîntise pe jos o ceaşcă şi cu asta schimbase lumea, dădu ocol grămezii de cîteva ori numai ca să se asigure că era tot acolo. Încă o dată, începu să meargă, numărîndu-şi paşii. Cincizeci. Optzeci. O sută. Dar cînd se uită peste umăr, moviliţa dispăruse.

Gabriel simţi un val de panică în inimă. Se aşeză, închise ochii şi se odihni, apoi se ridică din nou şi reîncepu să meargă. În timp ce se uita după calea de trecere, începu să se simtă fără speranţă şi pierdut. O vreme, scormoni pămîntul cu vîrful bocancului. Fărîme de ţărînă zburau în aer, cădeau şi erau absorbite instantaneu de această nouă realitate.

Privi peste umăr şi văzu un petic de întuneric în spatele său. Era propria sa umbră, urmîndu-l în această călătorie fără ţintă, dar imaginea avea o profunzime şi o claritate neobişnuită, ca şi cum cineva ar fi săpat în pămînt. Oare asta era calea de scăpare de-acolo? Să fi fost întotdeauna acolo? Închizînd ochii, se lăsă să cadă pe spate şi fu tras în jos în calea de trecere.

* * *

Respiră, îşi spuse. Respiră încă o dată. Şi se trezi în genunchi pe o stradă nepavată care trecea prin mijlocul unui oraş. Gabriel se ridică prudent, aşteptîndu-se ca pămîntul să se prăbuşească, iar el să cadă în aer, apă sau în lumea goală a deşertului. Dădu din picioare pe stradă, ca un om apucat de furie, dar această nouă realitate rămase acolo, refuzînd să se evapore.

Oraşul îi amintea de un avanpost de la frontieră dintr-un film western de modă veche, genul de loc în care găseşti cowboy, şerifi şi dansatoare. Clădirile aveau cîte unul sau două etaje, fiind construite din scînduri şi şindrilă. De ambele părţi ale străzii se aflau trotuare de lemn, ca şi cum constructorii voiseră să împiedice noroiul să mînjească pragurile. Dar nu era pic de noroi sau ploaie sau apă de vreun fel. Cei cîţiva copaci de pe stradă păreau morţi; frunzele lor erau uscate şi maronii.

Gabriel trase sabia de jad şi o ţinu strîns în timp ce înainta pe trotuarul de lemn. Încercă o uşă – neîncuiată – şi păşi într-o frizerie alcătuită dintr-o singură cameră, în care se aflau trei scaune. De pereţi atîrnau oglinzi, iar Gabriel îşi privi lung propria faţă şi sabia din mînă. Arăta înspăimîntat, ca un om care se aştepta să fie atacat în orice moment. Părăseşte locul ăsta. Grăbeşte-te. Şi reveni pe trotuar, sub cerul fără nori şi sub copacii fără viaţă.

Toate uşile erau descuiate, iar el începu să cerceteze fiecare clădire. Pantofii lui făceau un zgomot cavernos pe trotuarul de lemn. Descoperi o prăvălie de ţesături plină cu suluri de materiale. Deasupra era un apartament. Avea o chiuvetă cu pompă manuală şi o plită de fontă. Fuseseră puse farfurii şi căni pentru trei oameni, dar rafturile şi răcitorul erau goale. Într-o altă clădire, găsi prăvălia unui dogar cu butoaie în diferite stadii de finalizare.

Oraşul avea doar două străzi, iar acestea se intersectau într-un scuar central cu bănci şi un obelisc din piatră. Nu era nici o inscripţie pe acest monument comemorativ, ci doar o serie de simboluri geometrice care includeau un cerc, un triunghi şi o pentagramă. Gabriel continuă să meargă pe stradă pînă cînd oraşul dispăru şi ajunse la o barieră de copaci morţi şi tufişuri

de mărăciniş. Rămase cîtva timp să caute o cărare, apoi renunţă şi se întoarse în scuar.

— Hei! strigă. E cineva aici?

Dar nimeni nu-i răspunse. Acum sabia îl făcea să se simtă ca un laş, aşa că o puse la loc în teacă.

O clădire de lîngă scuar avea un acoperiş rotund, în formă de cupolă, iar uşa de la intrare era făcută dintr-un lemn închis la culoare, masiv, şi avea balamale de fier. Gabriel intră şi se trezi într-o biserică cu şiruri de bănci şi ferestre cu vitralii, cu modele geometrice complexe. În partea din faţă era un altar de lemn.

Locuitorii absenţi ai oraşului decoraseră altarul cu trandafiri care erau uscaţi şi păliţi, lăsînd numai să se bănuiască o vagă urmă din culoarea lor de odinioară. O lumînare neagră ardea în mijlocul acestei ofrande uscate. Flacăra strălucitoare pîlpîia în toate părţile. În afară de el, era singurul lucru viu şi care se mişca din întregul oraş.

Păşi spre altar şi respiră adînc, de parcă ar fi oftat. Lumînarea neagră căzu din sfeşnicul de alamă şi flacăra atinse petalele şi frunzele uscate. Un trandafir se aprinse şi o văpaie portocalie se prelinse în jos pe tulpină şi ajunse la o altă floare. Gabriel începu să se uite prin încăpere după o sticlă cu apă sau o găleată cu nisip, orice-ar fi putut stinge flacăra. Dar nimic. Cînd se întoarse, şi altarul era în flăcări. Limbile de foc se încolăceau în jurul stîlpilor şi atingeau marginile ornamentaţiei cu volute.

Gabriel ieşi afară în fugă şi rămase în mijlocul străzii. Avea gura deschisă, dar rămase tăcut. Unde-ar fi putut să se ascundă? Oare exista vreun loc unde să se poată adăposti? Încercînd să-şi domine teama, o luă la fug pe strada care trecea pe lîngă frizerie şi pe lîngă prăvălia de ţesături. Cînd ajunse la marginea oraşului, se opri şi privi spre pădure. Toţi copacii era cuprinşi de flăcări, iar fumul se ridica spre cer ca un perete cenuşiu, enorm.

O fărîmă de cenuşă îl atinse pe obraz şi o îndepărtă cu mîna. Gabriel ştia că nu există nici o cale de scăpare, dar alergă înapoi la biserică. Pe lîngă uşa grea se prelingea fumul. Geamurile cu vitralii străluceau dinăuntru. În timp ce privea, în vitraliul central apăru o fisură care se lărgi, ca o rană crestată pe pielea cuiva. Aerul pătrunse în clădire şi geamul explodă, împroşcînd strada cu o ploaie de cioburi de sticlă. Pe lîngă cadrul în care fusese geamul ieşiră flăcări, şi fumul negru atinse în părţi cupola albă.

Se repezi să fugă spre cealaltă parte a oraşului şi văzu un pin arzînd cum explodează în flăcări. Întoarce-te, îşi spuse. Fugi. Dar acum toate clădirile ardeau. Căldura intensă stîrni un suflu care făcea fragmentele de cenuşă să se rotească în vîrtejuri ca frunzele de toamnă în timpul furtunii.

Undeva în toată distrugerea asta era o cale de scăpare, coridorul întunecat care urma să-l ducă înapoi în lumea oamenilor. Dar focul distrugea toate umbrele, iar fumul care se înălţa prefăcea ziua în noapte. E prea

fierbinte, îşi spuse. Nu pot respira. Întorcîndu-se în piaţă, îngenunche lîngă obeliscul de piatră. Băncile din parc şi buruienile uscate ardeau. Totul era atins de văpaie. Gabriel îşi acoperi capul cu braţele şi se ghemui. Focul îl înconjură şi-i trecu prin piele.

* * *

Şi apoi trecu. Cînd Gabriel deschise ochii, văzu că era înconjurat de ruinele arse ale oraşului şi pădurii. Bucăţi mari de lemn încă mai ardeau şi dîre de fum se ridicau spre cerul negru-cenuşiu.

Gabriel părăsi piaţa şi o luă încet pe stradă. Biserica, prăvălia dogarului şi prăvălia de ţesături cu apartamentul de la etaj fuseseră distruse. O clipă mai tîrziu, ajunse la marginea oraşului şi la ceea ce mai rămăsese din pădure. Unii copaci se prăbuşiseră la pămînt, dar cîţiva încă mai stăteau în picioare ca nişte siluete-stîlpi negre cu braţe răsucite.

O luă pe urma propriilor paşi pe străzile acoperite de cenuşă şi văzu că în mijlocul distrugerii un stîlp de lemn al unei marchize încă mai stătea în picioare. Atinse stîlpul, lăsîndu-şi mîna să alunece în jos pe suprafaţa netedă. Era oare posibil? Cum de scăpase neatins? Zăbovi lîngă stîlp, încercînd să-i pătrundă înţelesul, şi văzu un perete cu tencuială albă în picioare, cam la şase metri de el. Peretele nu existase cu cîteva minute în urmă – sau poate era el prea năucit ca să-l observe. Continuă să meargă şi găsi un scaun de frizer în mijlocul cenuşii. Acest obiect era complet real. Îl putea atinge, putea simţi pielea verde şi braţele de lemn.

Îşi dădu seama că oraşul urma să reapară în exact aceeaşi formă. Va redeveni întreg, numai ca să ardă din nou – procesul repetîndu-se la infinit. Aceasta era damnarea barierei focului. Dacă nu putea găsi calea de trecere, va rămîne prins în acest ciclu nesfîrşit de renaştere şi nimicire.

În loc să caute o umbră, se întoarse în scuar şi se sprijini de obelisc. Sub ochii lui apăru o uşă de intrare, apoi o parte dintr-un trotuar de lemn. Oraşul începu să se formeze şi să se impună din nou ca realitate, crescînd aidoma unei creaturi vii. Fumul dispăru, iar cerul era din nou albastru. Totul era schimbat şi în acelaşi timp la fel, în timp ce firele de cenuşă se topeau la soare ca nişte fulgi de zăpadă murdară.

În cele din urmă procesul se încheie. Îl înconjura un oraş cu încăperi goale şi copaci morţi. Abia atunci reîncepu să gîndească cu o anumită claritate. Dă uitării sinuozităţile filosofiei. Nu sînt decît două stări de a fi: echilibru şi mişcare. Tabula adulau idealul de control politic şi social, iluzia că totul trebuie să rămînă la fel. Dar asta era vidul rece al spaţiului, nu energia Luminii.

Gabriel îşi părăsi refugiul şi începu să caute o umbră. Ca un detectiv care încearcă să descopere un indiciu, întră în fiecare clădire şi deschise cămările şi dulapurile goale. Se uită sub paturi şi încercă să privească fiecare obiect dintr-

un unghi diferit. Poate va reuşi să vadă calea de trecere dacă stătea în poziţia corectă.

Cînd reveni în stradă, aerul părea uşor mai cald. Oraşul era nou şi întreg, dar acumula puteri pentru următoarea explozie de flăcări. Începu să se înfurie gîndindu-se la inevitabilitatea ciclului. De ce nu putea să oprească ceea ce urma să se întîmple? Începu să fluiere un colind de Crăciun, bucurîndu-se de zgomotul slab din mijlocul tăcerii. Întorcîndu-se la biserică, crăpă uşa şi înaintă către altarul de lemn.

Lumînarea reapăruse la locul ei ca şi cum nimic nu se petrecuse vreodată, şi ardea cu o flacără strălucitoare în sfeşnicul său de alamă. Gabriel îşi umezi cu salivă degetul mare şi arătătorul, apoi întinse mîna să stingă lumînarea. În clipa în care o atinse, flacăra se desprinse de muc şi începu să fîlfîie în jurul capului lui ca un fluture galben strălucitor. Poposi pe o tulpină de trandafir şi firul uscat ca iasca începu să ardă. Gabriel încercă să strivească focul cu palma, dar scăpară cîteva scîntei, care săriră pe restul altarului.

În loc să fugă de foc, se aşeză pe o bancă centrală şi privi distrugerea răspîndindu-se prin încăpere. Ar putea oare muri în locul ăsta? Dacă trupul îi era nimicit, ar fi reapărut precum altarul şi scaunul de frizer? Începu să simtă o căldură intensă, dar încercă să nege noua realitate. Poate că toate astea erau un vis, o altă construcţie a minţii lui.

Fumul se ridicase pînă la tavan, iar acum începea să se lase în jos, tras spre uşa pe jumătate deschisă. Cînd Gabriel se ridică şi începu să se îndrepte spre ieşire, altarul se transformă într-un stîlp de foc. Fumul îi intră în plămîni. Începu să tuşească, apoi aruncă o privire în stînga şi văzu cum se ivea o umbră într-una din ferestrele cu vitralii. Umbra era neagră şi adîncă; plutea înainte şi înapoi ca o frîntură tremurătoare de noapte. Gabriel apucă o bancă şi-o tîrî pînă la perete. Se urcă în picioare pe ea şi se trase pe marginea îngustă a ambrazurii ferestrei.

Trăgînd sabia, despică umbra şi mîna sa dreaptă dispăru în întunecime. *Sari*, îşi spuse. *Salvează-te*. Începu să cadă prin pasajul de întuneric, tras în spaţiu. Numai în ultimul moment privi înapoi şi-l văzu pe Michael stînd în pragul bisericii.

45

Cu motocicleta lui Gabriel ascunsă în spatele furgonetei, Maya se îndreptă spre nord, către Las Vegas. Văzu zeci de semne pe marginea drumului care făceau reclamă la cazinouri, apoi la orizont ţîşni un mănunchi de turnuri strălucitoare. După ce trecu de cîteva moteluri din afara oraşului, se cază la Frontier Lodge – zece camere separate concepute să arate ca nişte cabane de buşteni. Cabina de duş avea pete verzi de la robinetele care curgeau, iar salteaua era cu cocoloaşe, dar îşi puse sabia alături şi dormi timp de douăsprezece ore.

Maya ştia că în cazinouri sînt camere de supraveghere, şi că o parte din ele ar putea fi conectate la calculatoarele Tabula. Cînd se trezi, scoase o seringă şi-şi injectă în buze şi în pielea de sub ochi medicamente de modificare a înfăţişării. Acestea o făcură să arate supraponderală şi depravată, ca o femeie care avea probleme cu băutura.

Merse cu maşina la un centru comercial şi cumpără haine ieftine, ţipătoare – pantaloni trei sferturi, un tricou roz şi sandale – apoi trecu pe la un magazin unde o femeie mai în vîrstă îmbrăcată într-un costum de cowgirl vindea cosmetice şi peruci sintetice. Maya arătă spre o perucă blondă care se afla pe un manechin din polistiren expandat din spatele tejghelei.

— Ăla e modelul „blond şampanie”, scumpo. Vrei să ţi-o împachetez sau s-o porţi?

— Am s-o pun chiar acum.

Vînzătoarea dădu din cap aprobatoare.

— Bărbaţii se dau în vînt după părul ăsta blond. Îi scoate din minţi.

Acum era gata. O luă pe bulevardul principal, viră la dreapta în dreptul Turnului Eiffel la scară de 1:2 faţă de cel adevărat, şi lăsă furgoneta în parcarea Hotelului Paris Las Vegas. Hotelul era o versiune de tip parc de distracţii a Oraşului Luminilor. Avea o variantă la scară redusă a Arcului de Triumf şi faţade pictate care semănau cu Luvrul şi cu Opera din Paris. Cazinoul de la parter era o încăpere enormă cu tavan boltit care sclipea într-o culoare albastru-închis ca un asfinţit nesfîrşit la Paris. Turiştii se plimbau pe alei pavate între mesele de black-jack şi rîndurile de automate de jocuri de noroc.

Maya o luă pe fîşia de asfalt ce ducea la un alt hotel şi văzu gondolieri plimbînd turiştii pe un canal care nu ducea nicăieri. Deşi fiecare hotel avea o temă diferită, toate erau practic la fel. Nici una din sălile de jocuri de noroc nu avea ceasuri sau ferestre. Te aflai acolo şi în acelaşi timp nicăieri. Cînd Maya

intră pentru prima dată într-un cazinou, simţul ei ascuţit al echilibrului o ajută să-şi dea seama de un lucru pe care majoritatea turiştilor nu l-ar fi înţeles niciodată. Parterul era uşor înclinat astfel încît gravitaţia să atragă vizitatorii în mod imperceptibil dinspre hotel spre automatele de jocuri de noroc şi mesele de black-jack.

Pentru marea parte a oamenilor Las Vegas era o destinaţie fericită, unde puteai bea fără măsură şi juca jocuri de noroc şi privi femei necunoscute cum se dezbracă. Dar acest oraş al plăcerilor era o iluzie tridimensională. Camerele de supraveghere vegheau în permanenţă, computerele monitorizau jocurile de noroc şi o legiune de paznici cu drapelul american cusut pe uniforme se asigurau că nu se întîmpla niciodată ceva cu adevărat neobişnuit. Acesta era obiectivul Tabula: aparenţa libertăţii şi realitatea controlului.

Într-un asemenea mediu ordonat, era greu să înşeli autorităţile. Maya îşi petrecuse întreaga viaţă evitînd Uriaşa Maşinărie, dar acum trebuia să le declanşeze toţi senzorii şi să scape fără să fie prinsă. Era sigură că programele de calculator ale Tabula căutau prin Uriaşa Maşinărie diverse date – inclusiv folosirea cărţii de credit a lui Michael. Dacă aceasta era raportată ca furată, atunci ar putea avea de-a face cu paznicii care nu ştiau nimic despre Tabula. Arlechinii evitau să le facă rău cetăţenilor sau paraziţilor, dar uneori asta era necesar pentru propria supravieţuire.

După ce vizită restul hotelurilor de pe fîşie, se hotărî că Hotelul New York – New York îi oferea cele mai multe opţiuni de scăpare. Maya îşi petrecu după-amiaza într-o dugheană a Armatei Salvării[91], de unde cumpără două valize folosite şi haine bărbăteşti la mîna a doua. Cumpără o trusă de toaletă şi-o umplu cu un tub de spumă de bărbierit, un tub pe jumătate folosit de pastă de dinţi şi o periuţă de dinţi, pe care o frecă de betonul din afara cabanei de la motel. Ultimul detaliu era cel mai important: hărţi rutiere însemnate cu carioca, indicînd o călătorie de la o coastă la alta, cu destinaţia finală la New York.

Gabriel îşi lăsase casca, mănuşile şi giaca de motociclist în furgonetă. Cînd se întoarse la motel, în cabana pe care o ocupa, Maya îşi puse echipamentul de motociclist. Se simţea ca şi cum pielea lui Gabriel, prezenţa sa o înconjurau. Maya avusese un scuter cînd locuia la Londra, dar motocicleta italiană era o maşinărie mare şi puternică. Era greu de condus, şi de fiecare dată cînd schimba vitezele auzea un scrîşnet.

În acea seară lăsă motocicleta în parcarea hotelului New York – New York şi folosi un telefon public ca să rezerve un apartament. Peste douăzeci de minute intra în atrium-ul uriaş şi se duse la recepţie cu valizele.

— Soţul meu a făcut rezervarea, îi explică ea recepţionerului. O să vină şi el cu avionul în cursul nopţii.

---

[91] Salvation Army în limba engleză – organizaţie internaţională evanghelică şi caritabilă înfiinţată în 1865 de William Booth ca o societate pentru renaşterea Londrei şi redenumită în 1878.

Recepţionerul era un tînăr musculos cu părul blond tuns periuţă. Arăta ca un director de tabără sportivă de vară din Elveţia.

— Vă urez un week-end plin de distracţii, zise el şi-i ceru apoi un act de identitate.

Maya îi dădu paşaportul ei fals şi cartea de credit a lui Michael Corrigan. Numerele fură transferate din calculatorul de birou de la recepţie într-un computer principal şi apoi către un mare calculator central undeva în lume. Maya privi cu atenţie faţa funcţionarului, căutînd uşoară încordare în cazul în care apăreau pe monitor cuvintele *carte de credit furată*. Era gata să mintă, să fugă, să ucidă dacă era necesar – dar recepţionerul îi zîmbi şi-i dădu o cartelă de acces din plastic. Cînd Maya intră în lift trebui să introducă cartela într-o fantă şi să tasteze numărul etajului dorit. Acum calculatorul hotelului ştia exact unde se afla: în ascensorul care urca la etajul paisprezece.

Apartamentul cu două camere avea un televizor imens. Mobila şi accesoriile din baie erau mai mari decît orice puteai găsi într-un hotel britanic. Americanii erau oameni destul de masivi, se gîndi Maya. Dar era mai mult de atît – era vorba de dorinţa conştientă de a se simţi copleşiţi de mobilierul impunător.

Maya auzi ţipete şi apoi un vuiet puternic. Cînd trase perdelele, văzu că pe acoperişul unei clădiri aflate cam la o sută cincizeci de metri depărtare era instalat un montagne russe. Ignorînd distracţia, lăsă apa să curgă în cadă şi-n chiuvetă, folosi un săpun şi umezi cîteva prosoape. În camera de zi a apartamentului puse hărţile rutiere şi o cariocă pe o servantă. Lîngă televizor lăsă o pungă de hîrtie cu ambalajele unsuroase de la un restaurant fast-food. Cu ajutorul fiecărui gunoi şi al fiecărei haine, elabora o povestioară care să pară reală şi să poată fi interpretată de un mercenar Tabula. Trecuseră cam zece minute de cînd numărul cărţii de credit fusese introdus în Uriaşa Maşinărie. Întorcîndu-se în dormitor, desfăcu valizele şi puse o parte din haine într-un sertar. Scoase micul pistol automat german pe care-l găsise la atelierul de piese auto Ressurrection şi-l strecură sub un tricou împăturit.

Arma era dovada supremă că fusese la hotel. Tabula n-ar crede niciodată că un Arlechin ar renunţa în mod deliberat la o armă. Dacă poliţiştii descoperea arma, aceasta ar fi fost înregistrată în baza lor de date, iar computerele Tabula care căutau pe Internet ar fi depistat-o imediat.

Maya mototolea cearşafurile şi păturile cînd auzi un uşor declic în cealaltă cameră. Cineva trecuse o cartelă de acces prin încuietoarea uşii şi acum deschidea uşa.

Atinse cu mîna dreaptă tubul săbiei. Simţi dorinţa Arlechinilor de a ataca – de a ataca întotdeauna – şi de a distruge ameninţarea la adresa siguranţei ei. Dar cu asta n-ar fi atins scopul real, acela de a-i deruta pe Tabula cu informaţii false. Maya se uită prin cameră şi văzu o uşă glisantă de sticlă care dădea în

balcon. Scoase stiletul şi se aproprie de perdele; îi trebuiră cîteva secunde ca să taie două fîşii de material.

Podeaua scîrţîi în cealaltă cameră în timp ce intrusul mergea tiptil pe covor. Oricine se afla de partea cealaltă a uşii dormitorului, făcu o pauză de cîteva secunde, iar Maya se întrebă dacă îşi făcea curaj să atace.

Cu fîşiile de perdea în mînă, deschise uşa glisantă şi ieşi pe balcon. Aerul cald al deşertului o împresură. Stelele nu răsăriseră încă, dar neoane verzi şi roşii luminau intermitent jos, pe stradă. Nu avea timp să facă o frînghie. Legă ambele fîşii de balustradă şi apoi o escaladă.

Perdelele erau făcute din bumbac subţire şi nu erau suficient de rezistente ca să-i susţină greutatea. În timp ce Maya cobora, o fîşie se destrămă şi cedă. Se legănă prin aer, ţinîndu-se de cealaltă fîşie, apoi îşi continuă coborîrea pînă la etajul următor. Deasupra se auzi o voce. Poate c-o văzuse.

Nu era timp să gîndească sau să simtă sau să se teamă. Arlechinul se apucă de balustrada de fier şi se trase într-un balcon. Încă odată, trase stiletul şi văzu că se tăiase în palmă. Condamnaţi de carne. Mîntuiţi de sînge. Deschise o uşă de sticlă şi străbătu în fugă camera goală.

46

Unul din motivele pentru care lui Michael îi plăcea să locuiască la centrul de cercetare era felul în care personalul părea să-i anticipeze nevoile. Cînd se întorsese prima dată de la bariere, se simţise fragil şi năucit, nu foarte sigur de realitatea propriului trup. După cîteva teste medicale, dr. Richardson şi Lawrence Takawa îl duseră în galeria de la primul etaj ca să se întîlnească pe generalul Nash. Michael ceruse suc de portocale, iar ei se întorseseră după cinci minute cu o cutie de carton de 3 litri, luată probabil din cutia cu mîncare a vreunui îngrijitor.

Acum se întorcea din a doua experienţă de trecere a barierelor şi totul era pregătit pentru confortul său. Pe o servantă din galerie îl aştepta o carafă de sticlă cu suc de portocale rece. Lîngă ea era o tavă de argint cu prăjituri de ciocolată proaspăt coapte, ca şi cum o echipă de mămici cu şorţuri făcuseră pregătiri pentru întoarcerea sa acasă.

Kennard Nash stătea vizavi de el într-un scaun de piele neagră şi sorbea dintr-un pahar cu vin. Cînd începuseră să poarte discuţii, Michael fusese surprins că generalul nu lua niciodată notiţe. Acum îşi dădu seama că întotdeauna camerele de supraveghere erau la datorie. Michael se bucura că tot ceea ce spunea şi făcea el era atît de important încît trebuia înregistrat şi analizat. Întregul centru de cercetare depindea de puterea sa.

Nash se aplecă spre el şi vorbi încetişor.

— Şi apoi a izbucnit focul?

— Da. Copacii au început să ardă. Asta s-a întîmplat cînd am găsit o cale care ducea într-un oraş de nicăieri. Toate clădirile ardeau, de asemenea.

— Era cineva acolo? întrebă Nash. Sau erai singur?

— La început am crezut că oraşul e pustiu. Apoi am intrat într-o bisericuţă şi mi-am văzut fratele, pe Gabriel. N-am vorbit unul cu celălalt. El tocmai intrase într-un pasaj care ducea probabil înapoi în lumea asta.

Nash scoase un celular din buzunarul de la haină, apăsă pe o tastă şi vorbi cu Lawrence Takawa.

— Copiază ultimele cinci secunde ale conversaţiei noastre şi trimite-i-o d-lui Boone. Are nevoie de datele astea cît mai repede.

Generalul închise telefonul şi luă din nou paharul cu vin.

— Fratele tău încă mai este prizonierul unui grup terorist numit Arlechinii. Evident, l-au antrenat ca să treacă dincolo.

— Gabriel avea cu el sabia japoneză a tatălui nostru. Cum este posibil aşa ceva?

— Cercetările noastre ne-au indicat că anumite obiecte numite talismane pot fi luate cu sine de un Călător.

— Nu-mi pasă cum se cheamă, găsiţi unul şi aduceţi-mi-l. Vreau să am o armă cînd trec dincolo.

Generalul Nash dădu repede din cap, ca şi cum ar fi spus *Orice doriţi, domnule Corrigan. Nici o problemă. Rezolvăm noi*. Michael se rezemă de spătarul scaunului. Se simţea destul de încrezător ca să facă următoarea cerere.

— Asta dacă mă hotărăsc să vizitez celelalte tărîmuri.

— Sigur că le vei vizita, îi spuse Nash.

— Nu mă ameninţa, generale. Nu sînt înrolat în armata ta. Dacă vrei să mă omori, dă-i drumul. Ai pierde cel mai important element al acestui proiect.

— Michael, dacă vrei bani ...

— Sigur că vreau bani. Dar asta e ceva minor. Ceea ce vreau cu adevărat este să fiu informat pe deplin. Prima dată cînd ne-am întîlnit mi-ai spus că urma să te ajut să faci o importantă descoperire tehnologică. Ai zis că urma să schimbăm istoria împreună. Ok, acum sînt Călător. De ce am conductori implantaţi în creier? Care e sensul tuturor acestor eforturi?

Nash se duse la măsuţă şi luă o prăjitură de ciocolată.

— Hai cu mine, Michael. Trebuie să-ţi arăt ceva.

Cei doi părăsiră galeria şi o luară pe un coridor care ducea la lift.

— Toate astea au început cu cîţiva ani în urmă cînd eram la Casa Albă şi am elaborat programul „Să ne eliberăm de teamă”. Toată lumea din America urma să poarte o Conexiune de protecţie. Aceasta ar fi pus capăt infracţiunilor şi terorismului.

— Dar n-a mers, zise Michael.

— În acel moment, tehnologia noastră nu era atît de sofisticată. Nu aveam un sistem de calcul capabil să facă faţă la atît de multe date.

Cînd ieşiră din clădire, doi paznici îi urmară prin curtea pătrată din centrul complexului de cercetare. Aerul era rece şi umed, şi nişte nori groşi ascundeau cerul nopţii. Michael fu surprins să vadă că se îndreptau spre centrul de calculatoare. Înăuntru aveau acces numai tehnicienii speciali.

— Cînd am preluat şefia în rîndul Fraţilor, am început să insist asupra creării unui computer cuantic. Ştiam că va fi suficient de puternic ca să rezolve probleme complexe şi să opereze cu cantităţi enorme de informaţii. Cu un grup de computere cuantice am putea practic să depistăm şi să urmărim activităţile zilnice ale tuturor oamenilor din lume. S-ar putea să obiecteze cîţiva, dar majoritatea ar renunţa bucuroşi la un pic de intimitate în schimbul siguranţei. Gîndeşte-te numai la avantaje. Fără comportamente deviante. Fără surprize neplăcute ...

— Fără Călători, zise Michael.

Generalul Nash rîse.

— Da, recunosc. Făcea parte din planul nostru să scăpăm de oameni precum Călătorii. Dar toate astea s-au schimbat. Acum tu faci parte din echipa noastră.

Paznicii rămaseră afară cînd Michael şi Nash intrară în holul pustiu al centrului de calculatoare.

— Un calculator obişnuit funcţionează pe baza unui sistem binar. Indiferent de dimensiunea sau de puterea sa, nu are decît două stări de conştiinţă: 0 sau 1. Calculatoarele obişnuite pot lucra foarte repede sau în tandem unele cu altele, dar sînt totuşi în continuare limitate la aceste două posibilităţi.

Un computer cuantic are la bază mecanica cuantică. Pare logic faptul că un atom se poate deplasa în sus sau în jos: 0 sau 1. Încă o dată, este un sistem binar. Dar mecanica cuantică ne arată că un atom poate fi sus sau jos sau în ambele stări în acelaşi timp. Astfel s-ar putea realiza simultan calcule diferite şi la viteză mare. De vreme ce un computer cuantic foloseşte comutatoare cuantice în locul celor convenţionale, are o putere imensă.

Intrară într-un cubicul fără ferestre şi o uşă de oţel se închise în urma lor. Nash îşi apăsă palma pe un panou de sticlă. O a doua uşă glisă cu un uşor fîşîit şi intrară într-o încăpere luminată difuz.

În mijlocul încăperii se afla un bazin de sticlă închis, înalt cam de un metru şi jumătate şi lat de un metru douăzeci, aşezat pe un piedestal masiv de oţel. Cabluri groase şerpuiau pe podea de la piedestal la un grup de calculatoare binare aflate lîngă perete. Trei tehnicieni în halate albe se învîrteau în jurul bazinului se sticlă ca nişte ajutoare de preoţi în jurul unui altar, dar cînd generalul Nash îi privi fix, părăsiră zona imediat.

Bazinul era umplut cu un lichid verde, vîscos, care se mişca şi se învolbura încet. Mici explozii, ca nişte fulgere minuscule, scînteiau în diferite părţi ale lichidului. Michael auzi un bîzîit şi în aer mirosea a ars, ca şi cum cineva dăduse foc la o mînă de frunze moarte.

— Ăsta e computerul nostru cuantic, zise Nash. Este un set de electroni care plutesc în heliu lichid super-răcit. Energia care trece prin heliu forţează electronii să interacţioneze şi să efectueze operaţii logice.

— Arată ca un acvariu de peşti imens.

— Da. Numai că peştii sînt particule subatomice. Teoria cuantelor ne-a arătat că, pentru o foarte scurtă perioadă de timp, particulele de materie ajung în dimensiuni diferite şi apoi se întorc.

— Ca un Călător.

— Şi exact asta s-a întîmplat, Michael. În timpul primelor noastre experimente cu computerul cuantic am început să primim mesaje de pe un alt tărîm. La început nu ştiam ce se petrece. Am crezut că era o eroare în

programul software. Apoi unul din oamenii noştri de ştiinţă şi-a dat seama că primisem versiuni binare ale unor ecuaţii matematice standard. Cînd am expediat mesaje asemănătoare, am început să primim diagrame care ne arătau cum să creăm un computer mai puternic.

— Şi aşa aţi construit maşina asta?

— De fapt asta e a treia versiune. A fost un proces continuu de evoluţie. Ori de cîte ori ne perfecţionam computerul, puteam primi informaţii mai avansate. A fost ca şi cum am fi construit o serie de radiouri puternice. Cu fiecare nou receptor poţi auzi mai multe cuvinte, obţine mai multe informaţii. Şi am aflat şi despre alte lucruri în afară de calculatoare. Noii noştri prieteni ne-au învăţat cum să manipulăm cromozomii şi să creăm diferite specii hibride.

— Şi ce vor? întrebă Michael.

— Această civilizaţie ştie totul despre Călători şi cred că sînt un pic invidioşi.

Nash părea amuzat.

— Sînt prinşi în propriul lor tărîm, dar şi-ar dori să ne viziteze lumea.

— Asta e posibil?

— Computerul cuantic te-a urmărit cînd ai trecut de bariere. De-asta ţi-am pus conductorii în creier. Tu eşti cercetaşul care va furniza o hartă pentru noii noştri prieteni. Dacă tu treci într-un alt tărîm, ne-au promis să ne trimită modelul unei maşinării şi mai puternice.

Michael se apropie mai mult de computerul cuantic şi urmări micile fulgere. Nash credea că înţelege puterea sub toate formele sale, dar Michael îşi dădu seama deodată de limitele viziunii generalului. Fraţii erau atît de obsedaţi de ideea de a ţine omenirea sub control, încît nu priveau prea departe înaintea lor. Eu sînt păzitorul porţii, se gîndi Michael. Eu sînt cel care controlează ceea ce se întîmplă. Dacă civilizaţia asta chiar vrea să intre în lumea noastră, atunci eu voi fi cel care va decide cum se va întîmpla asta.

Inspiră adînc şi apoi se îndepărtă de computerul cuantic.

— Foarte impresionant, generale. O să facem lucruri măreţe împreună.

47

Maya viră greşit în deşert şi se rătăci căutînd baza de rachete abandonată. Deja se făcuse tîrziu cînd găsi gardul de sîrmă ghimpată şi poarta spartă.

Se simţea bine purtînd haine de comandă închise la culoare, dar în acest mediu asta ar fi atras atenţia. Cît era la Las Vegas, se dusese la un magazin al Armatei Salvării şi cumpărase pantaloni cu cordon, fuste şi topuri – nimic prea strîmt în jurul umerilor şi picioarelor. În după-amiaza aceea, Maya purta un pulover de bumbac şi o fustă plisată – ceva de genul unei uniforme purtate de şcolăriţele britanice. Era încălţată cu pantofi de mecanic cu bombeul de oţel, extrem de eficienţi cînd erau folosiţi la lovituri circulare cu piciorul.

Se dădu jos din furgonetă, îşi petrecu tubul cu sabia peste umăr şi apoi se uită în oglinda retrovizoare să vadă cum arată. Asta fusese o greşeală. Părul ei negru şi încîlcit arăta ca un cuib de păsări. Nu contează, se gîndi Maya. Sînt aici numai ca să-l apăr. Se îndreptă hotărîtă spre poartă, ezită, apoi se simţi nevoită să se întoarcă la furgonetă. Maya era furioasă – aproape-i venea să urle de mînie – în timp ce îşi peria părul. Nesăbuită, se gîndi. Eşti o nesăbuită. Eşti Arlechin. Lui nu-i pasă de tine. Cînd termină, azvîrli peria în maşină cu o mişcare bruscă şi nervoasă din încheietură.

Aerul deşertului începea să se răcorească şi zeci de şerpi regali ieşiseră afară, tîrîndu-se pe drumul de asfalt. Pentru că nimeni nu o privea, trase sabia şi-o ţinu pregătită în cazul în care una dintre reptile s-ar fi apropiat prea mult. Această recunoaştere a propriei temeri era chiar mai frustrantă decît incidentul cu peria. Nu sînt periculoşi, îşi spuse. Nu fi laşă.

Toate gîndurile astea furioase dispărură cînd se apropie de mica rulotă parcată lîngă turbina eoliană. Gabriel stătea la masa de picnic sub paraşuta-umbrar. Cînd o văzu, se ridică şi-i făcu semn cu mîna. Maya îi studie faţa. Arăta oare diferit? Se schimbase? Gabriel zîmbea ca şi cum tocmai se întorsese dintr-o lungă călătorie. Părea bucuros s-o revadă.

— Au trecut nouă zile, zise el. Am început să-mi fac griji pentru tine cînd am văzut că nu apari aseară.

— Martin Greenwald mi-a trimis un mesaj pe Internet. Nu primise veşti de la Sophia, aşa că s-a gîndit că e totul în regulă.

Uşa rulotei se deschise. Sophia Briggs ieşi cu un urcior de plastic şi nişte căni.

— Şi totul e în regulă în momentul ăsta. Bună ziua, Maya. Bine-ai venit înapoi.

Sophia puse ulciorul pe masă şi se uită la Gabriel.

— I-ai spus?

— Nu.

— A trecut de cele patru bariere, îi zise Mayei. Aperi un Călător.

La început Maya se simţi răzbunată. Toate sacrificiile meritaseră dacă apăra un Călător. Dar apoi îi veniră în minte posibilităţi mult mai sumbre. Tatăl ei avea dreptate: Tabula deveniseră prea puternici. În cele din urmă îl vor găsi pe Gabriel şi-l vor ucide. Tot ceea ce făcuse ea – să-l găsească, să-l aducă la Găsitorul Căii – îl adusese doar mai aproape de distrugere.

— E minunat, zise Maya. În dimineaţa asta am luat legătura cu prietenul meu de la Paris. Spionul nostru i-a spus că Michael a trecut şi el dincolo.

Sophia dădu din cap.

— Am aflat vestea înaintea ta. Gabriel l-a văzut chiar înainte să părăsească bariera focului.

* * *

În timp ce apunea soarele, stătură toţi trei sub paraşuta-umbrar şi băură limonadă. Sophia se oferi să pregătească cina, dar Maya respinse ideea. Gabriel stătuse aici prea mult şi era timpul să plece. Sophia ridică un şarpe regal rătăcit care se încolăcea sub masă şi-l duse la buncăr. Cînd se întoarse, arăta obosită şi un pic tristă.

— La revedere, Gabriel. Să mai treci pe aici dacă poţi.

— Am să-ncerc.

— În Roma antică, cînd un mare general se întorcea dintr-un război pe care-l cîştigase, îl purtau în triumf pe străzile oraşului. Mai întîi veneau armurile celor pe care-i omorîse şi stindardele pe care le capturase, apoi soldaţii prizonieri şi familiile lor. Apoi venea armata generalului şi ofiţerii acestuia, şi, în cele din urmă, mare om însuşi într-un car de luptă aurit. Un servitor mîna caii în timp ce un altul stătea în spatele învingătorului şi-i şoptea la ureche: „Eşti muritor. Eşti un om muritor.”

— Asta e un avertisment, Sophia?

— O călătorie pe alte tărîmuri nu te învaţă întotdeauna ce e compasiunea. Un Călător Rece e o persoană care a luat-o pe calea greşită. Ei îşi folosesc puterea ca să aducă mai multe suferinţe în lume.

* * *

Maya şi Gabriel se urcară în furgonetă, apoi o luară pe drumul cu două benzi care tăia deşertul. Luminile oraşului Phoenix străluceau la orizont, spre

vest, dar cerul de deasupra lor era liber şi puteau vedea o lună aproape plină şi aburul strălucitor al Căii Lactee.

În timp ce conducea, Maya îi explică planul ei. În momentul ăsta aveau nevoie de bani, de un loc sigur unde să se ascundă, şi de mai multe tipuri de acte de identitate false. Linden trimitea dolari americani unor contacte din Los Angeles. Hollis şi Vicki erau tot acolo şi-ar fi bine să aibă aliaţi.

— Nu le spune aliaţi, zise Gabriel. Sînt prieteni.

Maya voi să-i spună lui Gabriel că nu puteau avea prieteni – nu întocmai. El era principala ei obligaţie. Nu-şi putea risca viaţa decît pentru o singură persoană. Principala răspundere a lui Gabriel era să-i evite pe Tabula şi să supravieţuiască.

— Sînt *prieteni*, repetă el. Înţelegi lucrul ăsta, nu?

Ea se hotărî să schimbe subiectul.

— Şi cum a fost? îl întrebă. Cum te-ai simţit cînd ai trecut de bariere?

Gabriel îi descrise cerul nesfîrşit, deşertul şi imensul ocean. În cele din urmă îi spuse cum îşi văzuse fratele în biserica în flăcări.

— Şi ai vorbit cu el?

— Am încercat, dar eram deja în pasaj. Pînă cînd m-am întors, Michael dispăruse.

— Spionul nostru din rîndul Tabula ne-a spus că fratele tău este foarte cooperant.

— Nu ştii dacă e adevărat. Încearcă doar să supravieţuiască.

— E mai mult decît supravieţuire. Îi ajută.

— Şi acum îţi faci griji că va deveni un Călător Rece?

— S-ar putea întîmpla. Un Călător Rece e cineva care a fost corupt de putere. Poate provoca multă distrugere în lume.

Merseră în tăcere încă zece mile. Maya tot arunca cîte o privire în oglinda retrovizoare, dar nu-i urmărea nimeni.

— Arlechinii îi apără pe Călătorii Reci?

— Sigur că nu.

— Îi omorîţi pe oamenii ăştia?

Vocea Călătorului suna diferit şi Maya se întoarse să-l privească. Gabriel se uita la ea cu o intensitate deosebită.

— Îi omorîţi pe oamenii ăştia? repetă el.

— Uneori. Dacă putem.

— L-ai omorî pe fratele meu?

— Dac-ar fi necesar.

— Şi cu mine ce-ai face? M-ai omorî şi pe mine?

— Toate astea sînt pure speculaţii, Gabriel. Nu trebuie să discutăm despre asta.

— Nu mă minţi. Pot să-ţi văd răspunsul.

Maya strînse volanul mai tare, fără să îndrăznească să se uite la el. La o sută de metri în faţa lor, o formă întunecată ţîşni peste drum şi dispăru printre buruieni.

— Am puterea asta, dar n-o pot controla, şopti Gabriel. Pot să-mi accelerez percepţiile pentru o clipă şi să văd totul limpede.

— Poţi să vezi tot ce vrei, dar n-am să te mint. Dac-ai deveni un Călător Rece, te-aş omorî. Aşa ar trebui să se întîmple.

Solidaritatea rezervată dintre ei, plăcerea lor de a se vedea dispăruseră. În tăcere, călătoreau pe drumul pustiu.

48

Lawrence Takawa îşi puse mîna dreaptă pe masa de bucătărie şi se uită lung la mica umflătură care arăta unde îi fusese introdus sub piele dispozitivul Conexiunii de protecţie. Cu stînga luă o lamă de ras şi-i contemplă marginea ascuţită. Fă-o, îşi spuse. Tatălui tău nu i-a fost frică. Ţinîndu-şi răsuflarea, făcu o tăietură scurtă, adîncă. Sîngele se scurse din rană şi picură pe masă.

* * *

Nathan Boone studiase fotografiile de supraveghere făcute la recepţia Hotelului New York – New York din Las Vegas. Era clar că tînăra blondă care se cazase în cameră folosind cartea de credit a lui Michael Corrigan era Maya. Imediat fusese trimis un mercenar la hotel, dar Arlechinul scăpase. Douăzeci şi patru de ore mai tîrziu, una din echipele de securitate ale lui Boone găsise motocicleta lui Gabriel în parcarea hotelului. Gabriel călătorea cu ea? Sau era totul doar o operaţiune-capcană?

Boone hotărî să zboare în Nevada şi să-i chestioneze pe toţi cei care îl întîlniseră pe Arlechin. Se îndrepta spre aeroportul din Westchester cînd primi un telefon de la Simon Leutner, administratorul-şef al centrului clandestin de calculatoare al Fraţilor din Londra.

— Bună dimineaţa, domnule. Aici Leutner.

— Ce se întîmplă? Ai găsit-o pe Maya?

— Nu, domnule. E vorba de o altă problemă. Acum o săptămînă, ne-aţi cerut să facem o verificare de securitate tuturor angajaţilor Fundaţiei Evergreen. Pe lîngă examinarea standard a telefonului şi a cărţii de credit, am încercat să vedem dacă cineva îşi folosise codul de acces ca să intre în sistemul nostru.

— Asta ar fi o ţintă logică.

— Calculatorul efectuează o verificare a codurilor de acces odată la douăzeci şi patru de ore. Tocmai am aflat că un angajat de nivelul trei pe nume Lawrence Takawa a intrat într-un sector de date neautorizat.

— Lucrez cu dl. Takawa. Eşti sigur că n-a fost o greşeală?

— Deloc. Folosea codul de acces al generalului Nash, dar informaţiile ajungeau direct în calculatorul personal al lui Takawa. Cred că nu şi-a dat seama că am adăugat o capacitate de detectare a destinaţiei specifice săptămîna trecută.

— Şi care era obiectivul d-lui Takawa?

— Căuta expedieri speciale din Japonia către centrul nostru administrativ din New York.

— Unde se află angajatul în acest moment? Ai verificat locaţia Conexiunii lui de protecţie?

— Încă mai este în locuinţa sa din Westchester County. În jurnalul din calculator scrie că a raportat o boală virală şi că nu va merge la serviciu astăzi.

— Anunţă-mă dacă iese din casă.

Boone îl sună pe pilotul care aştepta pe aeroport şi îşi amînă zborul. Dacă Lawrence Takawa îi ajuta pe Arlechini, atunci securitatea Fraţilor fusese grav compromisă. Un trădător era ca o tumoare ascunsă în corp. Ar putea avea nevoie de un chirurg – cineva ca Boone – care nu se temea să scoată afară ţesutul malign.

* * *

Fundaţia Evergreen avea o întreagă clădire de birouri pe Fifty-fourth Street şi Madison Avenue din Manhattan. Două treimi din clădire era folosită de angajaţii publici ai fundaţiei care supervizau cererile de burse de cercetare şi gestionau dotările. Aceşti angajaţi – porecliţi Mieluşeii – nu aveau nici cea mai mică idee despre Fraţi şi activităţile lor.

Fraţii foloseau ultimele opt etaje ale clădirii, la care aveau acces printr-un lift separat. În registrul clădirii, acestea erau trecute ca fiind sediul unei organizaţii non-profit denumită Naţiunile Solidare, care ajuta chipurile ţările de Lumea a treia să-şi îmbunătăţească apărarea anti-teroristă. Cu doi ani în urmă la o întrunire a Fraţilor la Londra, Lawrence Takawa o întîlnise pe tînăra din Elveţia care răspundea la telefoanele şi e-mail-urile trimise organizaţiei Naţiunile Solidare. Era expertă în abaterea tuturor investigaţiilor într-un mod politicos şi amabil. Aparent ambasadorul din Togo la Naţiunile Unite era convins că „Naţiunile Solidare” intenţionau să-i acorde ţării sale o mare finanţare nerambursabilă ca să cumpere aparate cu raze X pentru aeroporturi.

Lawrence ştia că acea clădire avea un punct vulnerabil: paznicii de la parter erau Mieluşei care nu cunoşteau prioritătile mai vaste ale Fraţilor. După ce-şi parcă maşina într-un parcare de pe Forty-eighth Street, o luă pe jos pe Madison pînă la clădire şi intră în hol. Deşi afară era frig, îşi lăsase haina şi sacoul în maşină. Nici o servietă – doar un pahar de carton cu cafea şi un dosar maroniu. Toate făceau parte din plan.

Lawrence îi arătă cartea sa de identitate paznicului mai în vîrstă de la birou şi-i zîmbi.

— Mă duc la biroul „Naţiunilor Solidare” de la etajul douăzeci şi trei.

— Staţi pe pătratul galben, d-le Takawa.

Lawrence stătu cu faţa la un scaner de iris, o cutie cenuşie mare montată pe biroul de pază. Paznicul apăsă pe un buton şi o lentilă fotografie ochii lui Lawrence, apoi compară imperfecţiunile irisurilor sale cu datele din dosarul de securitate. Se aprinse o lumină verde. Paznicul mai în vîrstă dădu din cap spre un bărbat latino-american tînăr care stătea la birou.

— Enrique, procesează-l te rog pe dl. Takawa la etajul douăzeci şi trei.

Paznicul tînăr îl escortă pe Lawrence la liftul special, trecu o cartelă prin senzorul de securitate şi apoi Lawrence rămase singur. În timp ce liftul urca, deschise plicul maroniu şi scoase nişte hîrtii cu înfăţişare oficială.

Dac-ar fi purtat o haină sau ar fi dus o servietă, celelalte persoane din hol l-ar fi putut întreba unde merge. Dar un tînăr îmbrăcat îngrijit şi cu o înfăţişare sigură pe sine cu nişte documente în mînă trebuia să fie un coleg angajat aici. Poate că era noul angajat de la calculatoare care tocmai se întorsese din pauza de cafea. Hoţii nu duc pahare cu espresso proaspăt.

Lawrence găsi repede încăperea de corespondenţă şi-şi trecu cardul de identitate prin fantă ca să intre. Lîngă pereţi erau stivuite cutii, iar corespondenţa care trebuia împărţită angajaţilor fusese deja pusă în cutii poştale diferite. Angajatul care se ocupa de distribuirea corespondenţei îşi împingea probabil căruciorul pe hol şi urma să se întoarcă în cîteva minute. Lawrence trebuia să găsească coletul şi să iasă din clădire cît mai repede posibil.

Cînd Kennard Nash menţionase ideea de a obţine o sabie-talisman, Lawrence dădu din cap obedient şi promise să găsească o soluţie. Îl sună pe general peste cîteva zile şi-i relată nişte informaţii cît mai vagi. Sistemul de date menţiona că un Arlechin pe nume Sparrow fusese omorît în timpul unei confruntări la Hotel Osaka. Era posibil ca Fraţii japonezi să fi obţinut sabia mortului.

Kennard Nash spuse că-i va contacta pe prietenii săi din Tokyo. Majoritatea lor erau oameni de afaceri influenţi care considerau că stabilitatea societăţii japoneze era ameninţată de Călători. Patru zile mai tîrziu, Lawrence folosi codul de acces al lui Nash pentru a intra în fişierul de mesaje al generalului. *V-am primit solicitarea. Ne pare bine că putem fi de ajutor. Obiectul cerut a fost trimis la centrul administrativ din New York*.

Ocolind o despărţitură, Lawrence văzu în colţ o cutie de expediere din plastic. Pe eticheta de expediere erau caractere japoneze împreună cu o declaraţie vamală care descria conţinutul ca *accesorii de filme cu samurai pentru premiera unui film.* Nu era nevoie să spună autorităţilor că expediau o sabie din secolul al treisprezecelea, o comoară naţională creată de unul dintre Jittetsu.

Pe tejgheaua de expediere era un cutter pentru cutii şi Lawrence îl folosi ca să taie banda adezivă şi sigiliile vamale. Desfăcu capacul şi fu dezamăgit să găsească înăuntru o armură din fibră de sticlă făcută pentru un film cu

samurai. Platoşă. Coif. Mănuşi. Şi apoi, aproape pe fundul cutiei, o sabie înfăşurată în hîrtie maronie.

Lawrence scoase arma şi ştiu că era prea grea ca să fie din fibră de sticlă. Repede, sfîşie hîrtia care acoperea mînerul săbiei şi văzu că ornamentele erau din aur şlefuit. Sabia tatălui său. Un talisman.

* * *

Boone era întotdeauna suspicios cînd un angajat care făcea probleme nu venea la lucru. La cinci minute după conversaţia cu angajatul de la Londra, trimise un membru al echipei sale de securitate la locuinţa lui Lawrence Takawa. O furgonetă de supraveghere era deja parcată vizavi de casa acestuia din oraş cînd sosi Boone. Se urcă în spatele furgonetei şi-l găsi acolo pe un tehnician pe nume Dorfman care clefăia nişte fulgi de porumb în timp ce se uita la ecranul unui dispozitiv imagistic termic.

— Takawa este tot în casă, domnule. A sunat la centrul de cercetare azi dimineaţă şi le-a spus că are gripă.

Boone îngenunche pe planşeul furgonetei şi examină imaginea. Nişte linii vagi arătau pereţii şi conductele. Un petic strălucitor de căldură se afla în dormitor.

— Ăsta e dormitorul, zise Dorfman. Şi aici e angajatul nostru bolnav. Conexiunea de protecţie este încă activă.

În timp ce se uitau, corpul sări din pat şi păru să se tîrască spre uşa deschisă. Ezită cîteva secunde, apoi se întoarse pe saltea. În timpul întregii secvenţe, corpul nu se aflase deloc la o distanţă mai mică de aproape un metru de podea.

Boone dădu un picior în uşa din spate a furgonetei, deschizînd-o, şi ieşi în stradă.

— Cred că e vremea să ne întîlnim cu dl. Takawa – sau cu oricine o fi în patul lui.

* * *

Le trebuiră patruzeci şi cinci de secunde ca să spargă uşa din faţă şi zece secunde ca să intre în dormitorul lui Lawrence. Pe cuvertură erau împrăştiaţi biscuiţi pentru cîini, şi în pat era un maidanez care rodea la un os de vită. Animalul scheună uşor cînd Boone se apropie.

— Fii cuminte, murmură el. Cuminte.

O pungă de plastic era lipită cu bandă adezivă de zgarda cîinelui. Boone desfăcu punga şi găsi un dispozitiv al unei Conexiuni de protecţie plin de sînge.

* * *

În timp ce Lawrence o lua spre sud pe Second Avenue, o picătură de ploaie căzu pe parbrizul maşinii sale. Nori cenuşii, întunecaţi acopereau cerul, şi un steag american prins de o prăjină de oţel se agita în vînt. Va trebui să conducă cu grijă. Dosul mîinii drepte a lui Lawrence era acoperit cu un bandaj, dar rana încă-l mai durea. Încercînd să ignore durerea, privi peste umăr la bancheta din spate. Cu o zi mai înainte cumpărase un set de crose de golf şi un sac de golf cu o husă exterioară de voiaj. Sabia şi teaca erau ascunse între crosele de golf.

Faptul că mergea la aeroport cu maşina sa era un risc calculat. Lawrence se gîndise să cumpere o maşină la mîna a doua care nu avea un sistem de poziţionare globală, dar sistemul de securitate al Tabula ar fi putut detecta tranzacţia. Ultimul lucru pe care-l dorea era să fie întrebat de calculator: *D-le Takawa, de ce-ai cumpărat încă o maşină? Ce e-n neregulă cu vehiculul care v-a fost pus la dispoziţie de Fundaţia Evergreen?*

Cea mai bună deghizare era să se poarte cît mai obişnuit posibil. Urma să conducă pînă la aeroportul Kennedy, să se îmbarce într-un avion spre Mexic şi să ajungă în Acapulco în acea seară, la ora opt. În acest punct, urma să dispară din Uriaşa Maşinărie. În loc să se ducă la un hotel, urma să închirieze serviciile unuia din şoferii mexicani care aşteptau la aeroport şi să se îndrepte spre sud, către Guatemala. Va folosi alt şofer pentru fiecare porţiune de o sută de mile, se va caza la mici pensiuni şi peste cîteva ore va găsi un nou şofer. Cînd va ajunge în zona rurală din America centrală, va putea evita scanerele faciale şi programul Carnivore accesat de Fraţi.

În căptuşeala impermeabilului erau cusuţi douăsprezece mii de dolari. Lawrence n-avea idee cît timp îi vor ajunge aceşti bani. Poate că va fi nevoit să mituiască autorităţile sau să cumpere o casă într-un sat. Aceşti bani gheaţă erau singura sa resursă. Orice utilizare a unui cec sau a unei cărţi de credit ar fi detectată imediat de Tabula.

Căzură şi mai mulţi stropi de ploaie, cîte doi sau trei odată. Lawrence aşteptă la un semafor şi văzu că oamenii cu umbrele mergeau repede, încercînd să se adăpostească înainte să înceapă furtuna. Viră la stînga şi se îndreptă spre est către Tunelul Queens Midtown. *E vremea să-ncepi o nouă viaţă*, îşi spuse. *Să scapi de vechea viaţă*. Coborî geamul şi începu să-şi arunce pe stradă cărţile de credit. Dacă le găsea vreun străin şi le folosea, asta putea stîrni şi mai multă confuzie.

* * *

Un elicopter îl aştepta pe Boone cînd ajunse la centrul de cercetare al fundaţiei. Coborî din maşină, traversă repede porţiunea cu iarbă şi se urcă în

aparatul de zbor. În timp ce elicopterul se ridica în aer, Boone îşi conectă căştile la mufa de comunicaţii şi auzi vocea lui Simon Leutner.

— Takawa a fost la centrul administrativ din Manhattan acum douăzeci de minute. A intrat în camera de corespondenţă folosindu-şi cartea de identitate şi a părăsit clădirea peste şase minute.

— Putem afla ce-a făcut acolo?

— Nu imediat, domnule. Dar cei de acolo au început să facă un inventar al corespondenţei şi coletelor care s-au aflat probabil în cameră.

— Iniţiază o scanare informativă completă care să-l caute pe Takawa. Pune-ţi una din echipe să se ocupe de cartea sa de credit şi de activitatea contului său bancar.

— Am început deja să facem asta. Ieri şi-a golit contul de economii.

— Organizează o altă echipă care să intre în sistemele de date ale liniilor aeriene şi să caute o rezervare de zbor.

— Da, domnule.

— Direcţionează efortul principal către depistarea maşinii sale. În acest moment, avem un avantaj. Takawa se îndreaptă undeva cu maşina, dar nu cred că ştie că-l căutăm.

Boone privi afară pe fereastra laterală a elicopterului. Văzu drumurile asfaltate cu două benzi din Westchester County şi, la distanţă, artera statală a New York-ului. Autoturisme şi alte vehicule se îndreptau spre diferite destinaţii. Un autobuz al unei şcoli. O furgonetă de livrare FedEx. O maşină sport verde care se strecura prin trafic.

În trecut, oamenii cheltuiau bani în plus ca să comande sisteme de poziţionare globală pentru maşinile lor, dar acestea deveniseră treptat nişte dotări standard. Sistemele GPS furnizau direcţiile de condus şi ajutau poliţia să dea de urma maşinilor furate. Dădeau serviciilor de monitorizare posibilitatea de a descuia portierele sau de a semnaliza cu farurile dacă îţi rătăceai maşina în parcare, dar de asemenea transformau fiecare maşină într-un obiect mare în mişcare care putea fi monitorizat cu uşurinţă de Uriaşa Maşinărie.

Majoritatea cetăţenilor nu-şi dădeau seama că maşinile lor includeau de asemenea un sistem de tip cutie neagră care furniza informaţii despre ceea ce petrecea în vehicul cu cîteva secunde înaintea unei coliziuni. Producătorii de anvelope implantaseră microcipuri în peretele anvelopelor, care puteau fi citiţi de senzori de la distanţă. Senzorii stabileau legătura între anvelope şi numărul de identificare al vehiculului şi numele proprietarului.

În timp ce elicopterul continua să se înalţe, calculatoarele Fraţilor din Londra spărgeau sisteme protejate de date. Ca nişte fantome digitale, treceau prin pereţi şi apăreau în camerele de stocare. Lumea exterioară încă arăta la fel, dar fantomele puteau vedea turnurile şi pereţii ascunşi ai Panopticonului virtual.

* * *

Cînd Lawrence ieşi din Tunelul Queens Midtown, ploua torenţial. Stropii de ploaie explodau pe pavaj şi răpăiau pe acoperişul maşinii sale. Traficul se opri complet, apoi înaintă centimetru cu centimetru ca o armată extenuată. Ieşi spre bulevardul care mărginea parcul Grand Central, împreună cu un şir de maşini. La distanţă, putea vedea perdele de ploaie împinse într-o parte de vînt.

Mai avea o ultimă răspundere înainte de a dispărea în junglă. Lawrence rămase cu privirea aţintită la stopurile maşinii din faţă şi formă numărul de telefon pentru urgenţe pe care i-l dăduse Linden cînd se întîlniseră la Paris. Nu răspunse nimeni. În schimb auzi o înregistrare care-i spunea ceva despre o vacanţă de week-end în Spania: Lăsaţi un mesaj şi vă vom contacta.

— Aici e prietenul tău american, zise Lawrence, apoi spuse data şi ora.

— Plec într-o călătorie foarte lungă şi nu mă mai întorc. Ar trebui să presupui că firma mea ştie că am lucrat pentru concurenţă. Asta înseamnă că vor evalua toate contactele mele anterioare şi fiecare solicitare către sistemul de date. Am să ies din Matrice, dar poţi presupune că fratele mai mare va rămîne la centrul nostru de cercetare. Experimentul merge bine…

E destul, îşi spuse. Nu mai spune nimic în plus. Dar era greu să termine apelul.

— Noroc. A fost un privilegiu să te întîlnesc. Sper că tu şi prietenii tăi veţi supravieţui.

Lawrence atinse întrerupătorul din rezemătoarea pentru braţ şi lăsă în jos geamul electric. Stropii de ploaie se năpustiră în maşină, lovindu-i faţa şi mîinile. Aruncă telefonul celular pe stradă şi conduse mai departe.

* * *

Împins de furtună, elicopterul se îndreptă spre sud. Ploaia lovea parbrizul de plexiglas al pilotului, care pocnea ca şi cum ar fi fost lovit de bucăţele de noroi. Boone continua să formeze diferite numere de telefon şi ocazional pierdea semnalul. Elicopterul căzu printr-un gol de aer, pierdu o sută de metri altitudine şi apoi îşi recăpătă stabilitatea.

— Ţinta tocmai şi-a folosit celularul, zise Leutner. Am stabilit locaţia. Este în Queens. Intrarea pe autostrada Van Wyck. Sistemul GPS din maşină confirmă aceeaşi locaţie.

— Se îndreaptă spre aeroportul Kennedy, zise Boone. Ajung acolo în douăzeci de minute. Mă întîlnesc acolo cu nişte prieteni.

— Ce vreţi să faceţi?

— Ai acces la dispozitivul de detectare a locaţiei din maşina lui?

— E uşor.

Leutner părea foarte mîndru de el.

— Pot face asta în cinci minute.

* * *

Lawrence scoase biletul din maşină şi intră în parcarea pe termen lung a aeroportului. Va trebui să-şi abandoneze maşina. Odată ce Fraţii aflau de lipsa lui de loialitate, nu se va mai putea întoarce niciodată în State.

Ploaia continua să cadă şi cîţiva oameni se înghesuiau unul într-altul în adăposturile din parcare, aşteptînd ca autobuzul-navetă să-i ducă la terminalul liniilor aeriene. Lawrence găsi un loc de parcare liber şi se strecură între liniile albe estompate. Se uită la ceas: mai erau două ore şi jumătate pînă cînd avionul lui pleca spre Mexic. O mulţime de timp să-şi înregistreze bagajele şi crosele de golf, să treacă de securitate şi să bea o ceaşcă de cafea în sala de aşteptare.

Cînd atinse mînerul portierei, văzu că butoanele de blocare alunecă în jos ca şi cum le-ar fi împins o mînă invizibilă. Un declic puternic. Linişte. Cineva de la un terminal de calculator aflat la distanţă tocmai îi blocase toate portierele maşinii.

* * *

Elicopterul lui Boone coborî la sol într-o zonă de aterizare de lîngă terminalul de zbor privat de lîngă aeroportul Kennedy. Elicea principală continuă să se rotească lent în timp ce Boone se năpustea prin ploaie către Ford-ul sedan care-l aştepta la marginea spaţiului de decolare. Deschise portiera din spate şi sări în maşină. Detectivii Mitchell şi Krause stăteau pe locurile din faţă, bînd bere şi mîncînd sandvişuri.

— Adu arca, zise Mitchell. Potopul vine şi el imediat ...

— Să mergem. Dispozitivul de localizare GPS arată că maşina lui Takawa este în locul de parcare unu sau doi de lîngă terminal.

Krause se uită la partenerul său, apoi îşi dădu ochii peste cap.

— Poate că maşina e aici, Boone. Dar el a şters-o probabil.

— Nu prea cred. Tocmai l-am încuiat înăuntru.

Detectivul Mitchell porni motorul şi se îndreptă spre ieşirea păzită.

— În parcările alea sînt mii de maşini. O să ne ia cîteva ore să-l găsim.

Boone îşi puse căştile şi formă un număr pe mobil.

— Am eu grijă şi de asta.

* * *

Lawrence încercă să tragă în sus de butonul de blocare şi să forţeze mînerul portierei. Nimic. Se simţi ca şi cum ar fi fost închis într-un coşciug.

Tabula ştiau tot. Probabil că-l urmăreau de cîteva ore. Îşi frecă faţa cu mîinile. Calmează-te, îşi spuse. Încearcă să fii un Arlechin. Încă nu te-au prins.

Brusc claxonul maşinii începu să răsune, în timp ce farurile din faţă se aprindeau şi se stingeau. Zgomotul ritmic părea să-l împungă în corp ca vîrful unui cuţit. Lawrence intră în panică şi începu să izbească cu pumnii în geamul lateral, dar securitul nu se sparse.

Lawrence se răsuci, se tîrî pe locul din spate şi deschise sacul de voiaj în care se afla setul de crose. Scoase o crosă de fier şi lovi geamul din faţă al pasagerului de cîteva ori. Apărură fisuri ca un model complicat pe cristal, şi apoi capul crosei de oţel sparse centrul geamului.

* * *

Cei doi detectivi scoaseră pistoalele cînd se apropiară de maşină, dar Boone deja văzuse geamul spart şi sacul de voiaj din nailon care zăcea într-o baltă.

— Nimic, zise Krause, aruncînd o privire în maşină.

— Ar trebui să circulăm prin parcare, spuse Mitchell. Ar putea să fugă de noi chiar acum.

Boone se întoarse la maşină, continuînd să vorbească cu echipa din Londra.

— A ieşit din vehicul. Opriţi alarma anti-furt şi iniţiaţi scanarea facială cu toate camerele de supraveghere din aeroport. Fiţi atenţi mai ales la zona de sosire din afara terminalului. Dacă Takawa ia un taxi, vreau numărul de înmatriculare.

* * *

Metroul ţîşni înainte, roţile de oţel scrîşnind cînd plecă din staţia Howard Beach. Cu părul ud şi impermeabilul picurînd, Lawrence se aşeză într-unul din capetele vagonului. Ţinea sabia în poală, cu teaca şi mînerul de aur încă acoperite cu hîrtia maronie.

Lawrence ştia că cele două camere de supraveghere de la aeroport îl fotografiaseră cînd se urca în autobuzul-navetă care ducea vizitatorii la punctul de legătură cu metroul. La intrarea în staţie, la cabina de fise şi pe platformă erau şi mai multe camere de supraveghere. Tabula vor introduce imaginile luate de camere în calculatoarele lor şi-l vor căuta folosind tehnologia de recunoaştere facială. De-acum, ştiau probabil că era în trenul A, îndreptîndu-se spre Manhattan.

Faptul că ştiau asta era complet nefolositor dacă rămînea în tren şi continua să meargă mai departe. Sistemul de metrou din New York era uriaş; multe staţii aveau niveluri multiple şi diferite coridoare de ieşire. Lawrence se

amuză cu ideea de a trăi în subteranele metroului pentru tot restul vieţii. Nathan Boone şi ceilalţi mercenari ar sta neajutoraţi pe platformele staţiilor locale în timp ce el trecea pe lîngă ei într-un tren expres.

Nu pot să fac asta, îşi spuse. În cele din urmă m-ar găsi şi m-ar aştepta.

Trebuia să găsească o cale de a ieşi din oraş, care să nu fie monitorizată de Uriaşa Maşinărie. Sabia şi teaca păreau primejdioase în mîinile lui; greutatea, masivitatea lor îl făceau să se simtă curajos. Dacă încerca să se ascundă în Lumea a treia, atunci trebuia să găsească locuri asemănătoare în Statele Unite. În Manhattan taxiurile erau înregistrate, dar în suburbii era uşor să găseşti taxiuri clandestine neînregistrate. Un taxi clandestin călătorind pe străzile de la suprafaţă ar fi foarte greu de depistat. Dacă şoferul îl putea duce peste rîu în Newark[92], poate că se putea strecura într-un autobuz care mergea în sud.

În staţia de metrou East New York, Lawrence coborî din tren şi se grăbi să urce scările ca să prindă trenul Z care mergea în Lower Manhattan. Apa de ploaie picura printr-un grătar din tavan şi în aer plutea ceva umed, mucegăit. Stătu singur pe platformă pînă cînd apărură în tunel luminile trenului. Rămîi în mişcare. Rămîi mereu în mişcare. Era singura cale de scăpare.

* * *

Nathan Boone stătea în elicopterul aflat la sol, împreună cu Mitchell şi Krause. Ploaia continua să cadă în zona de aterizare de beton. Ambii detectivi părură deranjaţi cînd Boone le spuse să nu fumeze. Îi ignoră, închise ochii şi ascultă vocile care răsunau în căşti.

Echipa de Internet a Fraţilor accesase camerele de supraveghere a douăsprezece organizaţii guvernamentale şi comerciale diferite. În timp ce oamenii se grăbeau pe trotuarele din New York şi pe coridoarele de la metrou, în timp ce se opreau la colţ de stradă şi se urcau în autobuze, punctele nodale ale feţelor lor erau reduse la o ecuaţie de numere. Aproape instantaneu aceste ecuaţii erau comparate cu algoritmul special care-l personifica pe Lawrence Takawa.

Boone se bucura de această viziune a fluxului constant de informaţii curgînd ca o apă neagră, rece prin cabluri şi reţele de calculatoare. Sînt doar numere, se gîndi el. Asta sîntem de fapt – numere. Deschise ochii cînd Simon Leutner începu să vorbească.

— Ok. Tocmai am accesat sistemul de securitate al Citibank. Pe Canal Street este un bancomat cu o cameră de supraveghere. Ţinta tocmai a trecut pe lîngă cameră, îndreptîndu-se spre podul Manhattan.

După vocea lui Leutner, părea că acesta zîmbeşte.

---

[92] Oraş în nord-estul statului New Jersey în golful Newark la oceanul Atlantic, la vest de oraşul New York.

— Cred că n-a observat camera de la bancomat. Au devenit parte din peisaj.

Urmă o pauză.

— Bine. Acum ţinta este pe trotuarul pentru pietoni de pe pod. Am accesat deja sistemul de securitate al Autorităţii portuare. Camerele sînt amplasate sus pe turnurile farurilor, în afara razei vizuale imediate. Îl putem detecta de departe.

— Unde merge? întrebă Boone.

— Spre Brooklyn. Ţinta se mişcă repede, şi în mîna dreaptă ţine un fel de par sau de baston.

Altă pauză.

— Ajunge la capătul podului.

Încă o pauză.

— Ţinta o ia spre Flatbush Avenue. Nu. Aşteptaţi. Face cu mîna unui şofer de taxi cu un suport de bagaje sudat pe vehicul.

Boone se întinse şi apăsă pe întrerupătorul interfonului care comunica în cabina pilotului.

— L-am găsit, spuse. Am să-ţi spun unde să mergi.

* * *

Şoferul taxiului clandestin era un bărbat haitian mai în vîrstă care purta un impermeabil din plastic şi o şapcă de baseball a echipei Yankees. Acoperişul maşinii curgea şi bancheta din spate era udă. Lawrence simţi că răceala umedă îi atingea picioarele.

— Unde vrei să mergi?

— Newmark, New Jersey. Ia-o pe Verrazano. Am să plătesc eu taxa.

Bătrînul nu păru încîntat de idee.

— Prea multe mile şi nu-mi plăteşte nimeni drumul de întoarcere. Nimeni din Newmark nu vrea să meargă la Fort Greene.

— Cît costă un dus?

— Patruzeci şi cinci de dolari.

— Am să-ţi dau o sută de dolari. Să mergem.

Mulţumit de afacerea făcută, bătrînul porni motorul şi Chevrolet-ul vechi plecă pufnind. Şoferul începu să murmure un cîntec creol în timp ce bătea ritmul cu degetele în volan.

„Ti chéri. Ti chéri...”

De deasupra se auzi un sunet asurzitor şi Lawrence văzu cum rafale puternice de vînt aruncau stropi de ploaie pe maşini. Bătrînul apăsă pe frînă, uluit de viziunea din faţa sa: un elicopter care ateriza încet în intersecţia dintre Flatbush şi Tillary Street.

Lawrence apucă sabia şi deschise portiera cu piciorul.

* * *

Boone sprintă prin ploaie. Cînd privi peste umăr, putu vedea că cei doi detectivi deja gîfîiau şi-şi bălăbăneau braţele. Takawa era la vreo două sute de metri în faţa lor, alergînd pe Myrtle Avenue şi cotind pe St. Edwards. Boone trecu pe lîngă un cash-checking store cu geamuri zăbrelite, un cabinet stomatologic şi un mic magazin cu o firmă aprinsă, roz cu mov.

Turnurile proiectului de locuinţe Fort Greene dominau linia orizontului ca un zid spart. Cînd oamenii de pe trotuar vedeau trei albi fugărind un tînăr asiatic, instinctiv se dădeau înapoi în prag sau se grăbeau să treacă strada. O arestare pentru trafic de droguri, se gîndiră. Poliţişti. Nu te amesteca.

Boone ajunse pe St. Edwards şi-o luă în josul străzii. Picăturile de ploaie loveau trotuarul şi maşinile parcate. Apa curgea prin rigole şi băltea în intersecţii. Cineva se mişca. Nu. doar o bătrînă cu o umbrelă. Takawa dispăruse.

În loc să-i aştepte pe detectivi, Boone continuă să alerge. Trecu de două blocuri de locuinţe dărăpănate, apoi se uită pe o alee şi-l văzu pe Takawa strecurîndu-se printr-o gaură din perete. Ocolind saci cu gunoi şi o saltea aruncată, Boone ajunse la gaură şi descoperi o foaie de oţel galvanizat care sigilase odinioară o intrare. Cineva, probabil drogaţii de prin partea locului, îndoiseră foaia de oţel, iar acum Takawa era înăuntru.

Mitchell şi Krause ajunseră la intrarea în alee.

— Acoperiţi ieşirile! strigă Boone. Eu am să intru să-l găsesc!

Intră cu grijă pe lîngă foaia de metal şi se trezi într-o încăpere lungă cu podea de beton şi tavan înalt. Gunoaie peste tot. scaune rupte. Cu mulţi ani în urmă, clădirea fusese folosită ca garaj. Lîngă un perete se afla un banc cu scule şi în podea era o nişă pentru reparaţii unde stăteau odinioară mecanicii ca să lucreze la maşini. Nişa dreptunghiulară era plină cu apă uleioasă, iar în lumina slabă arăta ca şi cum ar fi putut duce la o cavernă aflată la distanţă. Boone se opri lîngă o scară de beton şi ascultă. Auzi apa prelingîndu-se pe podea şi apoi un hîrşîit venind de sus.

— Lawrence! Sînt Nathan Boone! Ştiu că eşti sus!

* * *

Lawrence stătea singur la primul etajul. Impermeabilul său mustea de apă, îngreunat de miile de dolari ascunşi în căptuşeală. Îl scoase repede şi-l aruncă deoparte. Apa de ploaie îl împroşca pe umeri, dar asta nu conta. Se simţea de parcă o povară imensă îi fusese luată de pe umeri.

— Coboară! strigă Boone. Dacă vii jos imediat, n-am să-ţi fac rău!

Lawrence rupse hîrtia în care era împachetată teaca săbiei tatălui său, trase arma şi examină aburul strălucitor de pe lamă. Sabia de aur. O sabie Jittetsu. Făurită în foc şi oferită zeilor. O picătură de apă i se scurse pe faţă. Dus. Totul se dusese. Aruncat. Aruncase totul. Slujba sa şi poziţia sa. Viitorul său. Singurele două lucruri care erau cu adevărat ale lui erau sabia asta şi propriul curaj.

Lawrence puse teaca pe podeaua udă, apoi merse spre scară cu sabia în mînă.

— Rămîi acolo! strigă el. Vin jos!

Coborî pe scara plină de gunoaie. Cu fiecare pas, pierdea tot mai mult din greutate, din iluziile care-i împovăraseră inima. Înţelegea în cele din urmă singurătatea vizibilă în fotografia tatălui său. Faptul de a deveni Arlechin era atît o eliberare, cît şi o acceptare a propriei morţi.

Ajunse la parter. Boone stătea în mijlocul camerei pline de gunoaie cu un pistol automat în mînă.

— Aruncă arma! îi strigă. Arunc-o la pămînt!

După o viaţă trăită în spatele măştilor, ultima mască era scoasă. Ţinînd sabia de aur, fiul lui Sparrow se năpusti spre duşman. Se simţi liber, eliberat de îndoieli şi ezitare, în timp ce Boone ridică încet pistolul şi îi trase un glonţ în inimă.

49

Vicki era prizonieră în casa mamei sale. Era urmărită de Tabula, ca şi de congregaţia bisericii sale. Furgoneta de la compania de electricitate plecase, dar apăruseră alte echipe de supraveghere. Doi bărbaţi care lucrau pentru o companie de cablu TV începură să înlocuiască cutiile cu relee din vîrful stîlpilor de telefon. Noaptea nu mai încercau să se camufleze. Un negru şi un alb stăteau într-un SUV parcat peste drum. O dată, o maşină de poliţie oprise lîngă SUV, şi cei doi poliţişti din patrulă stătură de vorbă cu Tabula. În timp ce Vicki trăgea cu ochiul prin perdele, mercenarii scoaseră nişte cărţi de identitate şi sfîrşiră prin a da mîna cu ofiţerii.

Mama sa solicită protecţia bisericii. Noaptea, unul sau doi oameni dormeau în camera de zi. Dimineaţa, echipa din tura de noapte pleca şi doi membri ai bisericii veneau să-şi petreacă ziua în casă. Jonesies nu credeau în violenţă, dar se considerau apărători ai credinţei înarmaţi cu cuvîntul Profetului. Dacă ar fi fost atacată casa, ei ar fi cîntat imnuri şi s-ar fi întins pe jos în calea maşinilor.

Vicki îşi petrecu o săptămînă uitîndu-se la televizor, dar în cele din urmă îl stinse. Majoritatea emisiunilor păreau puerile sau înşelătoare odată ce-ţi dădeai seama ce se petrecea cu adevărat sub aparenţe. Făcu rost de nişte haltere de la un diacon al bisericii şi ridica greutăţi în garaj în fiecare după-amiază pînă cînd o dureau muşchii. Noaptea rămînea trează pînă tîrziu şi căuta pe Internet site-urile secrete create în Polonia, Coreea de Sud şi Spania, care pomeneau de Călători şi de Uriaşa Maşinărie. Majoritatea lor păreau să fie de acord că toţi Călătorii dispăruseră, distruşi de Tabula şi mercenarii lor.

Cînd era mică, Vicki aşteptase întotdeauna cu nerăbdare slujba de duminică de la biserică; se trezea devreme, îşi dădea părul cu parfum şi se îmbrăca cu rochia ei specială, albă. Acum fiecare zi a săptămînii părea la fel. Încă mai zăcea în pat duminică dimineaţă tîrziu cînd Josetta intră în cameră.

— Trebuie să te pregăteşti, Vicki. Trimit o maşină să ne ia.

— Nu vreau să merg.

— N-ai nici un motiv să te temi. Congregaţia te va apăra.

— Nu mă tem de Tabula. Îmi fac griji pentru prietenii mei.

Josetta strînse din buze şi Vicki ştiu ce-i trecea mamei ei prin minte: *Nu sînt prietenii tăi*. Rămase lîngă pat pînă cînd Vicki se ridică şi se îmbrăcă cu o rochie.

— Isaac Jones i-a spus odată fratelui său ...

— Nu-mi cita din Profet, mamă. A spus o mulţime de lucruri, care nu sînt întotdeauna de acord între ele. Cînd cauţi ideile de bază, e limpede că Isaac Jones credea în libertate şi compasiune şi speranţă. Nu putem doar să-i repetăm cuvintele şi să credem că avem dreptate. Oamenii trebuie să-şi schimbe vieţile.

O oră mai tîrziu, stătea în biserică alături de mama ei. Totul era neschimbat – imnurile familiare, băncile şubrede şi feţele care o înconjurau – dar ea nu simţea că ia parte la ceremonie. Întreaga congregaţie ştia că Victory From Sin Frazer avusese de-a face cu Hollis Wilson şi cu un Arlechin rău pe nume Maya. Se uitau la Vicki şi-şi exprimau temerile în timpul confesiunii publice.

Confesiunea era ceva unic, specific bisericii Jonesie, un amestec ciudat între o reînnoire a legămintelor faţă de biserică, ca la baptişti, şi o întrunire a quakerilor[93]. În dimineaţa aceea evoluă în mod tipic. Mai întîi, Reverendul J.T. Morganfield ţinu o predică despre mana din deşert, nu numai mîncarea oferită israeliţilor, ci şi bogăţiile puse la dispoziţia oricărui credincios. Cînd o formaţie alcătuită din trei instrumente începu să cînte un ritm antrenant de gospel, congregaţia cîntă „Strigă-ţi credinţa mai departe”, un imn Jonesie vechi. Oamenii se ridicaseră în picioare în timpul cîntecului şi la sfîrşitul fiecărui refren îşi dădeau glas grijilor.

Aproape toată lumea pomeni de Vicki Fraser. Erau îngrijoraţi pentru ea; se temeau, dar ştiau că Dumnezeu o va apăra. Vicki privea drept în faţă şi încerca să nu arate stingherită. Din felul în care vorbeau, era de fapt vina ei că credea în Datoria Neplătită. Alt refren. O confesiune. Un refren. O confesiune. Îi venea să se ridice şi să fugă din biserică, dar ştia că toţi s-ar lua după ea.

Cînd cîntecul începu să răsune mai tare, uşa diaconului de lîngă altar se deschise şi prin ea intră Hollis Wilson. Toţi se opriră din cîntat, dar asta nu păru să-l deranjeze. Stînd în faţa bisericii, vîrî mîna în haină şi scoase un exemplar legat în piele al *Colecţiei complete de scrisori ale lui Isaac T. Jones*.

— Trebuie să fac o mărturisire, zise Hollis. Am o mărturie pentru voi toţi. În cea de-a patra scrisoare, scrisă din Meridian, Mississippi, Profetul spune că nu există un bărbat sau o femeie cu adevărat căzuţi. Oricine, chiar şi cel mai mizerabil păcătos, poate lua hotărîrea de a se întoarce la Dumnezeu şi în cercul celor credincioşi.

Hollis îi aruncă o privire Reverendului Morganfield şi pastorul răspunse, aproape automat, „Amin, Frate”.

Întreaga biserică de credincioşi trase aer în piept şi păru să se relaxeze. Da, lîngă altar stătea un om periculos, dar erau obişnuiţi cu stilul confesiunii lui. Hollis se uită la Vicki pentru prima dată şi dădu foarte uşor din cap ca şi cum ar fi recunoscut legătura dintre ei.

---

[93] Membru al unei secte religioase protestante pacifiste şi austere, întemeiată în sec. XVII şi răspîndită în Anglia şi în SUA.

— Am rătăcit mulţi ani, zise Hollis. Am dus o viaţă rebelă, de neascultare şi păcat. Le cer scuze tuturor celor pe care i-am rănit sau i-am ofensat, dar nu aştept iertare. În cea de-a noua scrisoare a sa, Isaac Jones ne spune că numai Dumnezeu poate acorda iertarea – pe care o dă în mod egal fiecărui bărbat sau femeie, din fiecare rasă şi naţiune de sub soare.

Hollis deschise cartea verde şi citi un pasaj.

— „Noi, care sîntem egali în Ochii Domnului, ar trebui să fim egali şi în Ochii Omenirii”.

— Amin, spuse o bătrînă.

— De asemenea nu cer iertare pentru că m-am alăturat unui Arlechin ca să lupt împotriva Tabula. Am făcut-o la început pentru bani – ca un ucigaş plătit. Dar acum nu mai sînt legat la ochi, şi am văzut puterea Tabula şi planul lor de a controla şi manipula oamenii din Noul Babilon.

— Mulţi ani, această biserică a fost împărţită de problema Datoriei Neplătite. Cred cu toată puterea că această dispută şi-a pierdut rostul. Zachary Goldman, Lion of the Temple, a murit alături de Profet. Ăsta e un fapt, şi nimeni nu-l contestă. Dar ce e mai important este răul comis *chiar acum*, dorinţa Tabula de a trăda omenirea. Cum spunea Profetul: „Cei Drepţi trebuie să se lupte cu Balaurul atît în întuneric cît şi la lumină”.

Vicki aruncă o privire prin biserică. Hollis îi cîştigase de partea sa pe unii dintre ei, dar categoric nu şi pe Reverendul Morganfield. Credincioşii mai vîrstnici clătinau din cap şi se rugau şi şopteau „Amin”.

— Trebuie să-i sprijinim pe Arlechini şi pe aliaţii lor, nu doar cu rugăciunile noastre, ci şi cu fii şi fiicele noastre. De aceea am venit aici azi. Armata noastră are nevoie de ajutorul Victoriei From Sin Frazer. Îi cer să ni se alăture şi să împartă cu noi toate încercările.

Hollis ridică mîna dreaptă şi făcu un gest ca şi cum voia să spună: Vino cu mine. Vicki ştia că era cea mai mare alegere din viaţa ei de pînă acum. Cînd se uită la mama ei, o văzu plîngînd.

— Vreau binecuvîntarea ta, şopti Vicki.

— Nu te duce. Or să te omoare.

— Asta-i viaţa mea, mamă. Este alegerea mea. Ştii că nu pot rămîne aici.

Încă plîngînd, Josetta îşi îmbrăţişă fata. Vicki simţi cum braţele mamei ei o strîng puternic, iar în cele din urmă îi dau drumul să plece. Toată lumea o privea în timp ce ea se ridică de pe bancă şi i se alătură lui Hollis lîngă altar.

— Rămas-bun, zise ea congregaţiei.

Fu surprinsă de propria voce. Aceasta era puternică şi încrezătoare.

— În următoarele cîteva săptămîni s-ar putea să vă cer unora dintre voi ajutorul şi sprijinul. Duceţi-vă la casele voastre şi rugaţi-vă. Hotărîţi dacă vreţi să vă alăturaţi nouă.

Hollis o apucă de mînă şi ieşiră repede pe uşă. Pe o alee laterală era parcată o camionetă cu camper shell. Cînd se urcară în ea, Hollis scoase un pistol automat de la brîu şi-l puse pe banchetă între ei.

— În faţă, peste drum, sînt doi mercenari Tabula. Să sperăm că nu au un al doilea grup care să ne urmărească.

Conduse încet pe alee pînă la un drum de acces de pămînt care trecea printre două şiruri de clădiri. Hollis tot viră pînă cînd ajunseră la o stradă pavată aflată la cîteva cvartale distanţă de biserică.

— Eşti bine?

Vicki îi aruncă o privire lui Hollis, iar acesta zîmbi.

— Am avut o mică luptă cu trei lipituri, dar am să-ţi povestesc despre asta mai tîrziu. În ultimele cîteva zile am tot condus prin oraş, ducîndu-mă în biblioteci publice şi folosind calculatoarele de acolo. Am ţinut contactul cu un Arlechin din Franţa pe nume Linden. E prieten cu Maya, tipul care mi-a trimis banii.

— Cine mai e în „armata” asta de care vorbeai?

— În momentul ăsta, sîntem doar noi doi, Maya şi Gabriel. L-a adus înapoi în Los Angeles. Dar ascultă aici…

Hollis dădu cu pumnul în volan.

— Gabriel a trecut de bariere. E Călător. Unul adevărat.

Vicki se uita la trafic în timp ce ieşiră pe autostradă. Mii de oameni stăteau singuri, fiecare în cutiuţa lor pe roţi. Cetăţenii se uitau la barele de protecţie din faţa lor, ascultau zgomotul de la radiouri şi presupuneau că timpul şi locul ăsta era singura realitate adevărată. În mintea lui Vicki totul se schimbase. Un Călător rupsese piedicile care-i ţintuiau în lumea asta. Autostrada, maşinile şi şoferii nu erau un răspuns definitiv, ci doar una din alternativele posibile.

— Îţi mulţumesc c-ai venit la biserică, Hollis. A fost un lucru periculos.

— Ştiam că vei fi acolo şi mi-am amintit de alee. Pe lîngă asta, aveam nevoie de permisiunea congregaţiei. Pot să spun că majoritatea m-au susţinut.

— Despre ce fel de permisiune vorbeşti?

Hollis se rezemă de spătarul scaunului şi rîse.

— Ne ascundem la Arcadia.

Arcadia era o tabără a bisericii pe dealurile aflate la nord-vest de Los Angeles. O femeie albă pe nume Rosemary Kuhn, căreia îi plăcea să cînte imnuri în biserica Jonesie, donase congregaţiei patruzeci de pogoane de pămînt într-o fermă din Malibu. Atît Vicki cît şi Hollis vizitaseră Arcadia cînd erau copii, făcînd excursii, înotînd în piscină şi cîntînd în jurul focului de tabără pe care-l făceau sîmbătă seara. Cu cîţiva ani în urmă puţul de apă al taberei se defectase şi consiliul zonal condamnase locul pentru mai multe încălcări. Biserica Jonesie încerca să vîndă proprietatea, în timp ce copiii lui Rosemary Kuhn intentaseră proces ca s-o recapete.

Hollis o luă pe Drumul 1 de-a lungul coastei, apoi pe autostrada cu două benzi care trecea prin Canionul Topanga. Cînd virară la stînga în dreptul oficiului poştal din Topanga, drumul se îngustă şi deveni foarte abrupt. De ambele părţi ale sale creşteau stejari de coastă şi tufişuri dese. În cele din urmă trecură pe sub o arcadă din lemn cu un semn vandalizat pe care se mai vedea cuvîntul CADIA şi ajunseră pe culme. O alee lungă de pămînt, erodată de viituri, îi duse la o parcare cu pietriş.

Clădirile din tabără nu se schimbaseră în ultimii douăzeci de ani. Tabăra avea dormitoare comune pentru bărbaţi şi pentru femei, o piscină goală cu o casă a piscinei, un rezervor de apă şi un mare centru comunitar folosit pentru mese şi pentru slujbele bisericeşti. Clădirile albe, lungi, aveau acoperişuri de ţiglă roşie în stil spaniol. Straturile de flori şi grădina de legume, odinioară bine îngrijite de Jonesie, erau acum pline de buruieni. Toate geamurile fuseseră sparte şi pe jos erau aruncate cutii goale de bere. De pe culme puteai vedea într-o parte munţii şi în cealaltă Oceanul Pacific.

Vicki crezu că erau singuri pînă cînd Maya şi Gabriel ieşiră din centrul comunitar şi veniră în parcare să-i întîmpine. Maya arăta la fel: puternică şi agresivă. Vicki se uită lung la Gabriel, căutînd o schimbare în înfăţişarea sa. Zîmbetul nu i se schimbase, dar ochii o priveau cu o intensitate nouă. Se simţi un pic neliniştită pînă cînd Gabriel o salută şi o îmbrăţişă.

— Ne-am făcut griji pentru tine, Vicki. Mă bucur că eşti aici.

Hollis fusese la un magazin cu surplus de echipamente militare şi cumpărase paturi pliante şi saci de dormit pentru cele două dormitoare comune. În bucătăria centrului comunitar erau o sobă de campanie, sticle cu apă şi conserve de alimente. Folosiră o mătură veche ca să mături o parte din praf, apoi se aşezară la una dintre mesele lungi. Maya îşi deschise calculatorul şi le arătă informaţii personale despre americani de vîrsta lor care muriseră în accidente de maşină. În următoarele cîteva săptămîni, urmau să obţină certificatele de naştere ale celor morţi, apoi permisele de conducere, apoi paşapoarte pentru diferite identităţi. În cele din urmă, vor trece graniţa în Mexic şi vor căuta un loc sigur în care să se ascundă.

— Nu vreau să sfîrşesc într-o închisoare mexicană, zise Hollis. Dacă părăsim ţara, vom avea nevoie de bani.

Maya le explică cum Linden trimisese mii de dolari în America ascunşi în interiorul unui Buddha vechi. Pachetul era păstrat de un negustor de obiecte de artă din West Hollywood. Era periculos să expediezi bani şi să ridici colete dacă te căutau Tabula. Hollis se oferi să stea de pază în spatele casei în timp ce ea intra pe uşa din faţă.

— Nu pot să-l las singur pe Gabriel.

— O să fiu în regulă, îi spuse Gabriel. Nimeni nu ştie de locul ăsta. Chiar dacă Tabula ar afla de el, tot ar trebui să urce aici pe drumul ăsta şerpuit. Am vedea maşina cu zece minute înainte de a ajunge aici.

Arlechinul se răzgîndi de două ori în timpul prînzului, şi apoi hotărî în cele din urmă că era important să ia banii. Vicki şi Gabriel rămaseră în parcare şi priviră cum camioneta lui Hollis cobora dealul.

— Ce crezi despre Maya? întrebă Gabriel.

— E foarte curajoasă.

— Tatăl ei a pus-o să treacă prin nişte antrenamente destul de dure ca s-o facă să devină Arlechin. Cred că acum nu are încredere în nimeni.

— Profetul i-a scris odată o scrisoare nepoatei sale de doisprezece ani, Evangeline. I-a spus că părinţii noştri ne dau să purtăm o armură şi noi hotărîm să punem şi mai multe armuri pe noi pe măsură ce creştem. Cînd devenim adulţi, diferitele bucăţi ale armurii nu se potrivesc şi nu ne protejează pe deplin.

— Maya este foarte bine protejată.

— Da. Dar sub armură e aceeaşi. Toţi sîntem aceiaşi.

Vicki luă mătura şi mătură podeaua centrului comunitar. In cînd în cînd arunca cîte o privire pe fereastră şi vedea că Gabriel se tot învîrtea prin parcarea neasfaltată. Călătorul arăta neliniştit şi nefericit. Se gîndea la ceva, încercînd să rezolve o problemă. Vicki termină de măturat şi spăla mesele cu o cîrpă udă cînd Gabriel se ivi în prag.

— Am hotărît să trec dincolo.

— De ce s-o faci acum?

— Trebuie să-mi găsesc fratele, pe Michael. Am trecut pe lîngă el în bariera focului, dar poate că este într-unul din tărîmuri.

— Crezi că-i ajută pe Tabula?

— Asta mă îngrijorează, Vicki. S-ar putea să-l forţeze s-o facă.

Îl urmă pe Gabriel în dormitorul comun al bărbaţilor şi-l privi cum se aşează pe unul din paturile pliante, cu picioarele întinse în faţă.

— Să plec? întrebă ea.

— Nu. E-n regulă. Corpul meu rămîne aici. Fără flăcări sau îngeri.

Ţinînd sabia de jad cu ambele mîini, Gabriel începu să inspire adînc, prelung. Brusc îşi lăsă partea de sus a corpului să cadă înapoi. Mişcarea rapidă păru să schimbe totul. Respiră o ultimă dată şi apoi Vicki văzu transformarea. Corpul său tremură şi rămase fără vlagă. Acum îi amintea de un tablou pe care-l văzuse, cu un cavaler de piatră zăcînd pe un mormînt.

Oare Gabriel era deasupra ei? Plutind prin spaţiu? Se uită în jur după un semn şi nu văzu nimic în afară de pereţii de beton pătaţi de apă şi tavanul murdar. Veghează asupra lui, se rugă. Milostive Doamne, apără-l pe acest Călător.

Gabriel trecuse dincolo, Lumina sa traversînd cele patru bariere. Cînd deschise ochii, se trezi stînd în capul scărilor unei case vechi. Era singur. În casă era tăcere. O lumină de un cenuşiu palid se scurgea printr-o fereastră îngustă.

Pe palierul din spatele lui era o măsuţă de salon de modă veche. Pe ea se găsea o vază cu un trandafir de mătase, iar Gabriel atinse petalele rigide, netede. Trandafirul şi vaza şi încăperea care-l înconjura erau la fel de false ca obiectele din propria sa lume. Numai Lumina era permanentă şi reală. Corpul său şi hainele sale erau imagini-fantomă care-l urmaseră în acest loc. Gabriel trase sabia de jad afară din teacă cîţiva centimetri, şi lama ei de oţel scînteie cu o energie argintie.

Trase de perdelele de dantelă şi se uită pe fereastră. Era seara devreme, imediat după asfinţit. Se afla într-un oraş cu trotuare şi copaci pe margine. De cealaltă parte a drumului se vedea un şir de case identice, iar zona îi amintea de cartierele de case cu faţada de gresie roşietică din New York sau Baltimore. În cîteva apartamente erau aprinse luminile, şi jaluzelele aveau o culoare dulce, galbenă, ca bucăţile de pergament vechi.

Gabriel îşi rearanjă sabia astfel încît cureaua să fie petrecută peste un umăr, teaca atingîndu-i spatele. Coborî scara cît de repede putu pînă la etajul al doilea. Deschise una din uşi, aşteptînd să fie atacat, şi descoperi un dormitor gol. Toată mobila era masivă şi întunecată: un şifonier mare cu decoraţiuni de alamă şi un pat cu un cadru de lemn sculptat. Camera avea o înfăţişare de modă veche care-i amintea de filmele cu acţiunea în anii 1920. Nu găsi un ceas cu radio sau un televizor, nimic nou şi strălucitor. La etajul întîi auzi sunetul unui pian venind de jos. Muzica era lentă şi tristă: o melodie simplă repetată cu mici variaţiuni.

Gabriel încercă să nu facă scările să scîrţîie în timp ce cobora ultimul rînd de scări. La parter o uşă deschisă dădea într-o sufragerie cu o masă lungă şi şase jilţuri cu spătar înalt. Într-un vas de pe bufet erau fructe de ceară. Străbătînd holul, trecu pe lîngă un birou cu fotolii-club de piele şi o lampă de citit singuratică, apoi intră în salonul din spate.

O femeie stătea jos cu spatele la uşă, cîntînd la o pianină. Avea părul cărunt şi purta o fustă lungă, neagră şi o bluză de culoarea lavandei cu mîneci umflate. Cînd Gabriel se îndreptă spre ea, podeaua scîrţîi, iar ea aruncă o privire peste umăr. Faţa sa îl făcu să tresară: era emaciată şi palidă, ca şi cum

femeia ar fi fost încuiată în casă şi lăsată să moară de foame. Numai ochii erau vii: strălucitori şi intenşi, îl priveau fix. Era surprinsă, dar nu speriată că un străin apăruse în cameră.

— Cine eşti? întrebă femeia. Nu te-am mai văzut pînă acum.

— Mă numesc Gabriel. Poţi să-mi spui numele acestui loc?

Fusta ei neagră foşni cînd ea se apropie de el.

— Arăţi altfel, Gabriel. Probabil că eşti nou.

— Da. Cred că aşa e.

Se dădu înapoi din calea femeii, dar ea veni după el.

— Îmi pare rău că mă aflu în casa ta.

— O, să nu-ţi pară rău deloc.

Înainte ca el s-o poată opri, îl apucă de mîna dreaptă. Pe faţă-i apăru o expresie de uimire.

— Ai pielea caldă. Cum e posibil?

Gabriel încercă să se smulgă din strînsoare, dar femeia îl ţinea cu o putere care nu se potrivea deloc cu trupul ei fragil. Tremurînd uşor, se aplecă şi-i sărută dosul mîinii. Gabriel simţi nişte buze reci atingîndu-i pielea, şi apoi o durere ascuţită. Îşi smulse mîna şi văzu că sîngera.

O mică picătură de sînge – sîngele lui – se zărea în colţul gurii femeii. Aceasta atinse sîngele cu arătătorul, studie culoarea roşie strălucitoare şi apoi băgă degetul în gură. În extaz, posedată de plăcere, tremură şi închise ochii. Gabriel se repezi afară din cameră şi o luă la fugă pe holul care ducea la uşa de la intrare.

Înainte de a putea găsi un loc unde să se ascundă, un automobil negru trecu încet pe stradă. Maşina semăna cu un sedan din anii 1920, dar modelul avea ceva vag. Arăta ca ideea unei maşini, un gest, în loc de o maşinărie veritabilă construită într-o fabrică. Şoferul era un bătrîn cu o înfăţişare trasă, zbîrcită. Se uită lung la Gabriel cînd trecu.

Nu apărură alte maşini cît rătăci Gabriel pe străzile întunecate. Ajunse la un scuar înconjurînd un părculeţ cu bănci, o estradă pentru orchestră şi cîţiva copaci umbroşi. Parterul clădirilor cu două etaje era ocupat de magazine cu vitrine. Prin ferestrele camerelor de la etaj străluceau lumini. Vreo zece-doisprezece oameni rătăceau fără ţintă prin scuar. Purtau aceleaşi haine solemne, de modă veche, ca şi femeia care cînta la pian: costume închise la culoare, fuste lungi, pălării şi pardesie care le ascundeau trupurile slabe.

Gabriel simţea că bate la ochi îmbrăcat cu jeanşi şi tricou. Încercă să rămînă în umbra clădirilor. Vitrinele magazinelor aveau geamul gros şi cadrele de oţel care protejează de obicei vitrinele magazinelor de bijuterii. Fiecare magazin avea o fereastră şi în fiecare fereastră era cîte un singur obiect, bine iluminat. Trecu pe lîngă un bărbat slăbănog, chel, cu o expresie agitată pe faţă. Acesta se holba la un ceas vechi de aur dintr-o vitrină. Arăta năucit, aproape hipnotizat, de obiect. La două case mai încolo se afla un magazin de antichităţi

care avea în vitrină statuia de marmură albă a unui băiat gol. O femeie dată cu ruj roşu-închis stătea foarte aproape de geam şi se uita fix la statuie. În timp ce Gabriel trecea, se aplecă şi sărută geamul.

La capătul cvartalului era o băcănie. Nu era un magazin modern cu intervale de trecere spaţionase şi lăzi frigorifice cu uşi de sticlă, dar totul arăta curat şi bine organizat. Printre rafturile cu marfă se plimbau clienţi cu coşuri de cumpărături din sîrmă roşie. O tînără în halat alb stătea la casă.

Aceasta se uită lung la Gabriel cînd intră în magazin, iar el o luă pe un interval de trecere ca să scape de curiozitatea ei. Pe rafturi se aflau cutii şi borcane pe care nu scria nimic. În schimb, diversele recipiente aveau desene colorate ale produselor ascunse în interior. Copii şi părinţi zîmbitori, desenaţi, zîmbeau vesel în timp ce mîncau cereale pentru micul-dejun şi supă de roşii.

Gabriel luă o cutie de biscuiţi; nu era grea aproape deloc. Luă o altă cutie, o desfăcu şi descoperi că era goală. Verificînd alte cutii şi borcane, trecu pe următorul interval de trecere şi dădu peste un omuleţ care stătea în genunchi pe podea în timp ce rearanja mărfurile de pe rafturi. Şorţul său alb, apretat de comerciant şi papionul roşu îi dădeau o înfăţişare ordonată şi organizată. Bărbatul îşi făcea treaba cu o mare precizie, asigurîndu-se că partea cu imaginea a fiecărei cutii era întoarsă în afară.

— Care este problema? întrebă Gabriel. Toate sînt goale.

Omuleţul se ridică şi-l privi cu intensitate pe Gabriel.

— Cred că eşti nou pe-aici.

— Cum poţi vinde cutii goale?

— Deoarece oamenii vor ceea ce e înăuntrul lor. Toţi vrem asta.

Bărbatul era atras de căldura corpului lui Gabriel. Făcu avid un pas în faţă, dar Gabriel îl împinse. Încercînd să nu intre în panică, părăsi magazinul şi se întoarse în scuar. Inima-i bătea repede şi prin corp îi trecu un val de rece de frică. Sophia Briggs îi spusese despre locul ăsta. Se afla în cel de-al Doilea Tărîm al stafiilor înfometate. Erau spirite rătăcite, fragmente de Lumină care căutau permanent ceva cu care să-şi umple golul dureros. Va rămîne aici pentru totdeauna dacă nu va găsi calea de ieşire.

Grăbi pasul pe stradă şi fu surprins să găsească o măcelărie. Cotlete de miel, antricoate de porc şi jumătăţi de vită erau în tăvile de metal în magazinul luminat puternic. Un măcelar îndesat, blond, stătea în spatele tejghelei împreună cu asistentul său, un tînăr de douăzeci şi ceva de ani. Un băiat cu un şorţ prea mare pentru el mătura cu grijă podeaua de gresie albă. Mîncarea era reală. Cei doi bărbaţi şi băiatul arătau sănătoşi. Mîna lui Gabriel atinse clanţa de alamă a uşii. Ezită, apoi intră.

— Trebuie să fii un nou-sosit, zise măcelarul cu un zîmbet voios. Ştiu cam pe toată lumea de-aici şi nu te-am mai văzut pînă acum.

— Aveţi ceva de mîncare? întrebă Gabriel. De pildă, jamboanele astea.

Arătă spre trei jamboane afumate care atîrnau de cîrlige deasupra tejghelei cu vitrină. Măcelarul păru amuzat, iar asistentul său rînji. Fără să ceară voie, Gabriel se întinse şi atinse unul din jamboane. Avea o consistenţă ciudată. Ceva era ciudat. Îl trase de pe cîrlig, îi dădu drumul pe podea şi privi cum obiectul de ceramică se sparge în bucăţi. Totul din magazin era fals: mîncare imaginară expusă ca şi cum ar fi fost adevărată.

Auzi un declic puternic şi se răsuci. Băiatul încuiase uşa cu zăvorul. Întorcîndu-se din nou, Gabriel văzu că măcelarul şi asistentul său ieşeau din spatele tejghelei. Asistentul scoase un cuţit de douăzeci de centimetri din tocul de piele care-i atîrna de cingătoare. Proprietarul ţinea în mînă un satîr mare. Gabriel trase sabia şi se dădu înapoi ca să fie aproape de perete. Băiatul lăsă mătura deoparte şi scoase un cuţit subţire, curbat – genul folosit la tăiatul fileurilor de pe os.

Zîmbind, asistentul ridică braţul şi aruncă arma. Gabriel se trase la stînga, iar lama se îngropă în panourile de lemn. Acum măcelarul venea spre el, răsucind şi învîrtind repede satîrul greu. Gabriel se făcu că vrea să lovească la cap, apoi se aplecă mult şi-i reteză braţul. Stafia rînji şi-i arătă rana: piele, muşchi şi os tăiate, dar nici urmă de sînge.

Gabriel atacă; satîrul fu ridicat şi-i blocă sabia. Lamele se frecară una de cealaltă, oţelul scoţînd ţipete ca o pasăre prinsă. Gabriel sări într-o parte, ajunse în spatele măcelarului şi lovi jos, retezînd piciorul stîng al stafiei sub genunchi. Măcelarul căzu înainte şi se prăbuşi pe podeaua de gresie. Rămase zăcînd pe burtă, gemînd şi întinzînd braţele ca şi cum ar fi încercat să înoate pe uscat.

Asistentul înşfăcă un cuţit de pe tocător şi Gabriel se pregăti să se apere. În loc să-l atace, asistentul îngenunche lîngă măcelar şi-l înjunghie în spate. Tăie adînc, despicînd cu lama în jos prin muşchi pînă la şold. Băiatul se repezi şi el şi i se alătură la atac, tăind bucăţi de carne uscată şi îndesîndu-le în gură.

Gabriel descuie uşa şi fugi afară. Trecu strada şi intră în părculeţul din mijlocul scuarului cînd îşi dădu seama că oamenii ieşeau din clădiri. Îi recunoscu pe femeia care cîntase la pian şi pe micul negustor cu papion. Stafiile ştiau că e în oraşul lor. Îl căutau, sperînd că el le va umple golul.

Gabriel rămase în picioare, singur, lîngă estrada pentru orchestră. Să fugă de ei? Oare exista o cale de scăpare? Auzi un motor, se răsuci şi văzu nişte faruri care se îndreptau spre el de pe o stradă laterală. Cînd maşina se apropie, văzu că era un taxi de modă veche cu un bec galben aprins pe acoperiş. Cineva începu să claxoneze şi nu se mai oprea, apoi vehiculul opri lîngă trotuar. Şoferul coborî geamul lateral şi rînji: era Michael.

— Sari înăuntru! strigă el.

Gabriel se repezi în maşină şi fratele său dădu ocol scuarului, claxonînd şi ocolind stafiile. O luă pe o stradă laterală şi acceleră un pic.

— Eram sus pe acoperişul unei clădiri şi cînd am privit în jos te-am văzut în scuar.

— Cum ai pus mîna pe taxi?

— Am alergat în stradă şi-a apărut un taximetrist. Era un bătrînel slăbănog care mă tot întreba dacă sînt „nou” – ce-o mai însemna şi asta. Aşa că l-am tras afară din taxi, i-am tras un pumn în faţă şi-am plecat cu maşina.

Michael rîse zgomotos.

— Nu ştiu unde sîntem, dar mă îndoiesc c-am să fiu arestat pentru furtul maşinii.

— Sîntem în Al Doilea Tărîm al stafiilor înfometate.

— Sună corect. Am nimerit într-un restaurant şi erau patru oameni care stăteau în separeuri. Nici un fel de mîncare pe nicăieri. Numai farfurii goale.

Michael smuci de volan şi făcu taxiul să vireze pe o alee.

— Grăbeşte-te, zise. Trebuie să intrăm în clădirea asta înainte să ne vadă cineva.

Fraţii se dădură jos din taxi. Michael ţinea în mînă o sabie cu un triunghi de aur întipărit în mîner.

— De unde ai asta? îl întrebă Gabriel.

— De la nişte prieteni.

— E un talisman.

— Ştiu. E bine să ai o armă într-un loc ca ăsta.

Fraţii Corrigan părăsiră aleea şi se grăbiră să traverseze trotuarul din faţa unei clădiri cu trei etaje şi faţadă de granit. Uşa mare de la intrare era făcută dintr-un metal întunecat şi era împărţită în casete cu basoreliefuri cu grîu, mere şi alte feluri de mîncare. Michael trase de uşă cu forţă şi fraţii se strecurară înăuntru. Se treziră într-un hol lung, fără ferestre, cu o podea ca o tablă de şah, din pătrate albe şi negre, şi cu lămpi suspendate de lanţuri de alamă. Michael o luă la fugă pe hol şi se opri la o uşă pe care scria BIBLIOTECĂ.

— Aici. E cel mai sigur loc din oraş.

Gabriel îşi urmă fratele într-o încăpere care se întindea pe două etaje şi avea o fereastră cu vitraliu la un capăt. Toţi pereţii erau căptuşiţi cu rafturi de stejar ticsite cu cărţi. Erau scări pe nişte şine montate pe pereţi, care dădeau ocolul camerei, şi o pasarelă la şapte metri deasupra podelei, care oferea acces la un alt rînd de rafturi. În mijlocul încăperii se aflau scaune masive de lemn şi mese de lectură acoperite cu piele verde. Lămpi de sticlă verde-închis luminau mesele. Biblioteca îl duse pe Gabriel cu gîndul la istorie şi tradiţie. În acest loc putea fi găsită orice carte de înţelepciune.

Michael se plimba prin încăpere ca şi cum ar fi fost bibliotecarul.

— Drăguţ, nu?

— Şi nu vine nimeni aici?

— Sigur că nu. De ce-ar veni cineva?

— Să citească o carte.

— Nici o şansă să se întîmple una ca asta.

Michael luă un tom gros legat în piele neagră şi i-l aruncă fratelui său.

— Uită-te şi tu.

Gabriel deschise cartea şi nu găsi decît pagini goale. Îi dădu drumul pe o masă şi scoase o alta din raft. Pagini albe. Michael rîse.

— M-am uitat în Biblie şi într-un dicţionar. Totul e alb. Oamenii care trăiesc aici nu pot mînca, bea sau citi. Pun pariu că nu pot face sex şi nu pot dormi. Dacă ăsta e un vis, e clar un coşmar.

— Nu e un vis. Sîntem amîndoi aici.

— Aşa e. Sîntem Călători.

Michael dădu din cap şi atinse braţul fratelui său.

— Mi-am făcut griji pentru tine, Gabe. Mă bucur că eşti bine.

— Tata e în viaţă.

— Cum de ştii asta?

— Am fost într-un loc numit New Harmony din partea de sud a Arizonei. Cu opt ani în urmă, tata a întîlnit nişte oameni şi i-a inspirat să înfiinţeze o comunitate care să trăiască liberă, în afara Matricei. Ar putea fi în lumea noastră – în lumea asta – oriunde.

Michael mergea înainte şi înapoi între mesele de lectură. Luă o carte ca şi cum acolo ar fi putut găsi un răspuns, apoi o aruncă.

— Bine, spuse. Tata e viu. Ăsta e un lucru interesant, dar nu e relevant. Trebuie să ne concentrăm asupra problemei noastre actuale.

— Şi care e asta?

— În momentul ăsta, corpul meu zace pe o masă într-un centru de cercetare din apropiere de New York. Tu unde eşti, Gabe?

— Sînt într-o tabără religioasă părăsită de pe dealurile Malibu.

— Eşti înconjurat de paznici?

— Sigur că nu.

— Cînd am să mă întorc în lumea normală, am să le spun unde eşti ...

— Ai înnebunit?

Gabriel se apropie de fratele său.

— Ai fost prins de Tabula. Sînt aceiaşi oameni care ne-au atacat casa şi-au ars-o din temelii.

— Ştiu totul despre asta, Gabe. Un bărbat pe nume Kennard Nash mi-a explicat totul. Dar asta a fost în trecut. Acum au *nevoie* de un Călător. Sînt în contact cu o civilizaţie avansată.

— Şi cu ce schimbă asta lucrurile? Vor să distrugă orice fel de libertate personală.

— Ăsta e planul pentru oamenii obişnuiţi, dar nu şi pentru noi. Nu există bine sau rău în legătură cu asta. Este ceea ce se va întîmpla. Nu poţi opri lucrul ăsta. Fraţii deja instaurează sistemul.

— Părinţii noştri n-au văzut lumea aşa.

— Şi ce naiba ne-a adus asta? N-am avut bani. N-am avut prieteni. Nici măcar nu ne puteam folosi numele adevărate şi ne-am petrecut toată viaţa fugind. Nu poţi evita Matricea. Aşa că de ce să nu te alături celor care deţin controlul?

— Tabula ţi-au spălat creierul.

— Nu, Gabe. Este exact invers. Sînt sigurul din familie care a văzut vreodată lucrurile limpede.

— Nu şi de data asta.

Michael puse mîna pe mînerul săbiei de aur. Cei doi Călători se priviră în ochi.

— Te-am protejat cînd creşteam, zise Michael. Cred că trebuie s-o fac din nou.

Se răsuci pe călcîie şi se năpusti afară din încăpere.

Gabriel rămase între mese.

— Întoarce-te! strigă. Michael!

Aşteptă cîteva secunde, apoi ieşi în fugă pe hol. Acesta era gol. Nu era nimeni acolo. Uşa scîrţîi încet în timp ce se închise în spatele lui.

51

Michael stătea pe masa chirurgicală din mijlocul Mormîntului. Dr. Richardson şi anestezistul stăteau deoparte şi se uitau la el în timp ce d-ra Yang îi îndepărta senzorii de pe corp. Cînd asistenta termină, luă un pulover gros de bumbac din sertar şi i-l întinse lui Michael. Acesta îl luă şi-l trase încet pe el. Se simţea epuizat şi-i era foarte frig.

— Poate-ar fi bine să ne spui ce s-a întîmplat.

Dr. Richardson părea îngrijorat.

— Unde e generalul Nash?

— L-am chemat imediat, spuse Dr. Lau. Era la centrul administrativ.

Michael ridică sabia în teacă care se afla pe masă lîngă el. Ca un spirit protector călătorise împreună cu el, trecînd de bariere. Lama strălucitoare a săbiei şi mînerul de aur erau exact la fel şi în cel de-al Doilea Tărîm.

Uşa se deschise şi pe podeaua întunecată apăru o străfulgerare subţire de lumină. Michael puse sabia la loc pe masă în timp ce Kennard Nash se repezi în cameră.

— E totul în regulă, Michael? Mi-au zis că vrei să mă vezi.

— Zi-le să iasă.

Nash încuviinţă din cap. Richardson, Lau şi d-ra Yang se retraseră prin uşa de laborator de dedesubtul galeriei dinspre nord. Tehnicienii informaticieni încă mai trăgeau cu ochiul în jos de la geamurile galeriei.

— Gata! spuse Nash tare. Şi vă rog deconectaţi microfoanele! Mulţumesc foarte mult!

Tehnicienii reacţionară imediat ca nişte şcolari prinşi că trag cu ochiul în cancelarie. Imediat se îndepărtară de ferestre şi se întoarseră la lumina lucitoare a monitoarelor.

— Deci unde-ai fost, Michael? Un nou tărîm?

— Am să ţi-l descriu mai tîrziu. Avem o problemă mai importantă. L-am întîlnit pe fratele meu.

Generalul Nash se apropie de masă.

— Asta e minunat! Aţi reuşit să staţi de vorbă?

Michael se răsuci ca să stea pe marginea mesei. Cînd el şi Gabriel călătoreau prin ţară împreună, Michael îşi petrecuse ore în şir uitîndu-se pe geam la peisajul prin care treceau. Uneori se concentra asupra unui anumit obiect de pe marginea drumului şi păstra acea viziune în minte timp de cîteva

secunde pînă cînd dispărea. Acum retrăia aceeaşi senzaţie cu o intensitate sporită. Imagini îi zăboveau în minte şi putea analiza cele mai mici detalii.

— Cînd creşteam, Gabriel nu privea niciodată în viitor şi nu-şi făcea nici un fel de planuri. Eu eram cel care descoperea întotdeauna ceea ce era de făcut.

— Desigur, Michael. Înţeleg.

Vocea lui Nash era moale şi liniştitoare.

— Tu eşti fratele mai mare.

— Lui Gabe îi vin o groază de idei trăsnite. Eu trebuie să fiu obiectiv. Să fac alegerea corectă.

— Sînt sigur că Arlechinii i-au spus fratelui tău toate legendele lor prosteşti. El nu vede imaginea de ansamblu. Nu ca tine.

Părea că timpul îşi încetinise curgerea. Fără nici un efort, Michael putea vedea schimbările de expresie de o frîntură de secundă de pe faţa lui Nash. În mod normal, totul se petrecea repede în timpul unei conversaţii. O persoană vorbea şi cealaltă aştepta să poată răspunde. Era zgomot, mişcare, confuzie, şi toţi aceşti factori îi ajutau pe oameni să-şi ascundă adevăratele emoţii. Acum totul era clar.

Îşi amintea cum se purta tatăl său cu străinii, privindu-i cu atenţie în timp ce vorbeau. Aşa făceai, se gîndi Michael. Nu le citeai cu adevărat gîndurile – ci doar feţele.

— Eşti în regulă? întrebă Nash.

— După ce-am stat de vorbă, mi-am părăsit fratele şi-am găsit calea de trecere înapoi. Gabriel încă se mai află pe cel de-al Doilea Tărîm, dar corpul lui zace într-o tabără religioasă de pe dealurile Malibu.

— Asta-i o veste grozavă. Trimit o echipă acolo imediat.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-i faci rău. Doar ia-l sub control.

Nash privi în jos ca şi cum se pregătea să ascundă adevărul. Mişcă uşor din cap şi-şi arătă dinţii într-un zîmbet scurt. Michael clipi şi apoi lumea redeveni normală. Timpul continuă să treacă, fiecare nouă clipă căzînd în viitor ca o piesă dintr-un şir de domino.

— Nu-ţi face griji. Vom face tot ce putem ca să-ţi protejăm fratele. Mulţumesc, Michael. Ai făcut ceea ce trebuia.

Generalul Nash se întoarse şi se grăbi spre ieşire prin penumbră. Tocurile pantofilor săi făceau un zgomot puternic pe podeaua lustruită de beton. Clic-clic. Clic-clic. Sunetul îşi găsea ecou de pereţii Mormîntului.

Michael apucă sabia de aur şi strînse teaca.

52

Era aproape cinci după-amiaza, dar Hollis şi Maya tot nu se întorseseră încă. Vicki se simţea ca un Arlechin apărînd Călătorul care zăcea pe patul pliant din faţa ei. Din cinci în cinci minute îi atingea gîtul lui Gabriel cu degetele. Pielea lui era caldă, dar nu găsea nici urmă de puls.

Vicki se aşeză la cîţiva metri de el şi citi nişte reviste de modă pe care le găsi în dulap. Revistele erau despre haine şi machiaj şi despre cum poţi găsi bărbaţi şi cum îi poţi pierde şi cum să ştii totul despre sex. Vicki se simţea stingherită să citească unele articole, aşa că le răsfoia repede. Se întrebă dacă s-ar simţi incomodată să poarte haine strîmte care să-i sublinieze corpul. Hollis ar găsi-o mai atrăgătoare, dar atunci ar putea deveni una dintre fetele care primeau o periuţă de dinţi de rezervă şi erau duse cu maşina pînă acasă în dimineaţa următoare. Reverendul Morganfield vorbea mereu despre femeile moderne lipsite de ruşine şi despre tîrfa de pe marginea drumului.

— Fără ruşine, şopti ea. Fără ruşine.

Cuvintele astea puteau suna ca o pană molatică sau ca un şarpe tîrîndu-se.

Vicki aruncă revistele într-un coş de gunoi, ieşi afară şi privi spre poalele dealului. Cînd se întoarse în dormitorul comun, pielea lui Gabriel era palidă şi rece. Poate Călătorul intrase pe un tîrîm primejdios. Ar fi putut fi omorît de demoni sau de stafiile flămînde. În ea se trezi teama, ca o voce care se aude la început încet, apoi mai tare şi mai puternic. Gabriel îşi pierdea puterea. Murea. Şi ea nu-l putea salva.

Îi descheie cămaşa, se aplecă peste trupul lui şi-şi lipi urechea de pieptul său. Ascultă să vadă dacă se aude vreo bătaie a inimii. Deodată răsună un bubuit, dar Vicki îşi dădu seama că venea din afara clădirii.

Abandonînd corpul, ieşi în fugă pe uşă şi văzu un elicopter care cobora în zona plană de pămînt de lîngă piscina goală. Din el săriră bărbaţi care purtau căşti cu scuturi şi platoşe anti-glonţ care-i făceau să arate ca nişte roboţi.

Vicki alergă înapoi în dormitor. Îşi petrecu braţele în jurul pieptului lui Gabriel şi-l trase, dar era prea greu ca să-l poată duce. Patul pliant se răsturnă într-o parte, aşa că trebui să lase corpul pe podea. Încă-l mai ţinea în braţe pe Călător cînd în încăpere dădu buzna un bărbat înalt purtînd o platoşă.

— Dă-i drumul! strigă el şi-şi îndreptă spre ea puşca de asalt.

Vicki nu se clinti.

— Dă-te înapoi şi pune-ţi mîinile după ceafă!

Degetul bărbatului începu să apese pe trăgaci şi Vicki aşteptă glonţul. Va muri alături de Călător, întocmai aşa cum Lion of the Temple murise pentru Isaac Jones. După toţi aceşti ani, datoria va fi plătită.

Peste o clipă intră Shepherd. Arăta la fel de elegant ca întotdeauna, cu părul său blond tuns periuţă şi costumul de comandă.

— Destul, zise el. Nu-i nevoie de asta.

Bărbatul înalt coborî puşca. Shepherd dădu aprobator din cap, apoi se apropie de Vicki ca şi cum ar fi întîrziat la o petrecere.

— Bună, Vicki. Te căutam.

Se aplecă peste trupul Călătorului, luă sabia şi-şi apăsă degetele pe artera carotidă a lui Gabriel.

— Se pare că dl. Corrigan a trecut pe un alt tărîm. E-n regulă. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să se întoarcă acasă.

— Ai fost Arlechin, zise Vicki. E un păcat să lucrezi pentru Tabula.

— „Păcat” e un cuvînt atît de demodat. Desigur, voi, fetele Jonesie, aţi fost întotdeauna de modă veche.

— Eşti un ticălos, spuse Vicki. Cuvîntul ăsta îl înţelegi?

Shepherd îi zîmbi binevoitor.

— Gîndeşte-te la asta ca la un joc extrem de complex. Am ales să fiu de partea cîştigătorilor.

53

Maya şi Hollis se aflau la aproximativ patru mile de intrare cînd văzură elicopterul Tabula. Acesta se înălţă în aer şi se învîrti deasupra taberei religioase precum un prădător care-şi caută prada.

Hollis scoase camioneta de pe drum şi-o parcă în tufele de ciumăfaie care creşteau lîngă un zid de susţinere. Priviră printre crengile unui stejar cum elicopterul zbura peste culme.

— Şi acum ce facem? întrebă Hollis.

Maya voia să izbească cu pumnii în geam, să lovească cu piciorul şi să strige: orice ca să-şi descătuşeze furia. Dar îşi forţă emoţiile să se îngrămădească într-o cămăruţă din creier, iar apoi încuie uşa. Cînd era mică, Thorn o punea să stea într-un colţ şi se prefăcea c-o atacă cu o sabie, cu un cuţit sau cu pumnii. Dacă se clintea sau intra în panică, tatăl ei era dezamăgit. Dacă rămînea calmă, el lăuda puterea fiicei sale.

— Tabula nu-l vor omorî pe Gabriel imediat. O să-l interogheze mai întîi ca să afle ce ştie. Cît se va întîmpla asta, vor lăsa o echipă la tabăra religioasă ca să prindă în ambuscadă pe oricine s-ar întoarce.

Hollis se uită pe geam.

— Vrei să zici că acolo ne aşteaptă cineva să ne omoare?

— Exact.

Maya îşi puse ochelarii de soare ca Hollis să nu-i vadă ochii.

— Dar asta n-o să se întîmple...

* * *

Soarele apuse pe la şase, iar Maya începu să urce dealul spre Arcadia. Hăţişurile erau o încîlceală de vegetaţie uscată şi aveau mirosul dulce şi pătrunzător al anasonului sălbatic. Arlechinului îi era greu să înainteze în linie dreaptă. Era ca şi cum crengile şi viţele o apucau de picioare şi încercau să-i tragă tubul cu sabia de pe umăr. Pe la jumătatea dealului, se trezi că îi e blocat

drumul de un desiş de manzanita[94] şi stejar pitic din cauza căruia trebui să caute o cale mai uşoară.

În cele din urmă ajunse la gardul de sîrmă care înconjura tabăra. Se apucă de bara de sus şi sări peste gard. Cele două dormitoare comune, zona piscinei, rezervorul de apă şi centrul comunitar se vedeau clar în lumina lunii. Mercenarii Tabula trebuiau să fie pe acolo, ascunzîndu-se în umbre. Presupuneau probabil că singurul punct de intrare era aleea care urca dealul. Un lider convenţional şi-ar fi poziţionat oamenii în triunghi în jurul parcării.

Maya trase sabia şi-şi aminti de lecţia de mers uşor pe care o învăţase de la tatăl ei. Te mişcai de parc-ai fi traversat un lac acoperit cu o pojghiţă subţire de gheaţă: întinzi piciorul, tatonezi terenul şi în cele din urmă păşeşti înainte cu toată greutatea.

Maya ajunse într-o zonă de întuneric aproape de rezervorul de apă şi văzu pe cineva ghemuit lîngă casa piscinei. Era un bărbat scund, lat în umeri, cu o puşcă de asalt. Apropiindu-se de el din spate, îl auzi vorbind în şoaptă în microfonul unor căşti radio.

— Mai ai apă? Eu am rămas fără.

Făcu o pauză de cîteva secunde, apoi păru enervat.

— Înţeleg asta, Frankie. Dar n-am adus două sticle ca tine.

Maya făcu un pas la stînga, fugi înainte şi flutură sabia în dreptul cefei lui. Bărbatul căzu în faţă ca un viţel măcelărit. Singurul sunet care se auzi fu zdrăngănitul armei sale care căzu pe beton. Maya se aplecă deasupra corpului şi scoase căştile radio de pe capul mortului. Auzi alte voci vorbind în şoaptă.

— Uite-i, zise o voce cu accent sud-african. Vezi farurile? Urcă dealul...

Hollis îşi conduse camioneta în sus pe alee pînă în parcare şi opri motorul. Era suficientă lumină de la lună ca să i se vadă silueta în cabina camionetei.

— Acum ce facem? întrebă vocea unui american.

— Vezi o femeie?

— Nu.

— Omoară-l pe bărbat dacă se dă jos din camionetă. Dacă rămîne acolo, aşteaptă-l pe Arlechin. Boone mi-a spus s-o împuşc pe femeie pe loc.

— Nu-l văd decît pe bărbat, zise americanul. Tu ce vezi, Richard?

Mortul nu răspundea la întrebări. Maya îi lăsă arma pe pămînt şi se grăbi spre centrul comunitar.

— Richard? Mă auzi?

Nici un răspuns.

---

[94] Oricare dintre cele cîteva specii de tufişuri sau copăcei veşnic verzi din genul *Arctostaphylos* de pe coasta Pacificului, în America de Nord, în special *A. manzanita*, cu flori albe sau roz în ciorchini care atîrnă în jos şi cu fructele ca nişte boabe roşii.

Hollis rămase în camionetă, distrăgîndu-le atenţia de la adevăratul pericol. Maya îl găsi pe al doilea Tabula în cel de-al doilea punct al triunghiului. În genunchi lîngă centrul comunitar, îndrepta o puşcă cu lunetă spre camionetă. Paşii Mayei nu făceau zgomot pe pămîntul bătătorit, dar probabil că el o simţise apropiindu-se. Tabula se întoarse puţin şi lama săbiei ei îi lovi gîtul într-o parte. Din artera tăiată ţîşni sînge în timp ce bărbatul se prăbuşea.

— Cred că se dă jos din camionetă, zise sud-africanul. Richard? Frankie? Sînteţi acolo?

Maya făcu alegerea rapidă, sigură a unui Arlechin în luptă şi o luă la goană spre dormitorul comun al femeilor. Şi într-adevăr al treilea bărbat stătea în picioare lîngă colţul clădirii. Tabula era atît de înspăimîntat că vorbea tare.

— Mă auziţi? Trageţi în tipul din camionetă!

Ieşind din întuneric, îi reteză mîna dreaptă. Sud-africanul scăpă puşca şi ea atacă din nou, tăindu-i tendoanele de la genunchiul stîng. Căzu în faţă, urlînd de durere.

Aproape gata. Stătea lîngă el, gesticulînd cu sabia.

— Unde sînt cei doi prizonieri? Unde i-aţi dus?

Mercenarul încercă să scape, dar Maya flutură din nou sabia şi-i reteză tendoanele de la celălalt genunchi. Acum bărbatul zăcea pe burtă, tîrîndu-se ca un animal, cu degetele săpînd în pămîntul moale.

— Unde sînt?

— I-au dus la aeroportul Van Nuys. I-au urcat într-un…

Gemu şi avu un spasm.

— Avion personal.

— Care e destinaţia?

— Westchester County, lîngă New York. Centrul de cercetare al Fundaţiei Evergreen.

Bărbatul se rostogoli pe spate şi-şi ridică mîinile.

— Jur pe Dumnezeu, îţi spun adevărul. Este Fundaţia Evergreen…

Sabia ei scînteie în întuneric.

54

Fasciculele de la farurile camionetei zburau deasupra drumului în timp ce Hollis conducea în josul dealului.

Maya stătea rezemată de portieră cu sabia de Arlechin în poală. De cînd sosise în America, fie luptase, fie fugise, iar acum dăduse greş complet. În acest moment, Gabriel şi Vicki erau duşi pe Coasta de Est într-un avion particular. Şi Tabula deţineau controlul asupra ambilor Călători.

— Trebuie să atacăm Centrul de cercetare al Fundaţiei Evergreen, zise ea. Sîntem numai noi doi, dar nu văd nici o altă opţiune. Condu la aeroport şi-o să luăm un avion spre New York.

— Nu-i o idee bună, zise Hollis. Eu n-am acte de identitate false şi va fi greu să ne transportăm armele. Tu eşti cea care mi-ai spus totul despre Uriaşa Maşinărie. Tabula au intrat probabil în toate sistemele de date ale poliţiei din Statele Unite şi-au plasat fotografiile noastre la categoria „fugari”.

— Am putea merge cu trenul?

— Statele Unite nu au un sistem de căi ferate de mare viteză precum Europa sau Japonia. Dac-am călători în felul ăsta ne-ar putea lua patru sau cinci zile.

Maya ridică tonul, arătîndu-şi mînia.

— Şi ce putem face, Hollis? Trebuie să reacţionăm imediat.

— O să traversăm ţara cu maşina. Am mai făcut-o înainte. Durează cam şaptezeci şi două de ore.

— E prea mult timp.

— Hai să zicem c-am avea un covor magic care ne-ar duce imediat la centrul de cercetare. Tot ar trebuie să găsim cea mai bună cale de a pătrunde înăuntru.

Îi zîmbi Mayei, încercînd să pară optimist.

— Ca să traversăm America n-avem nevoie decît cafeină, benzină şi nişte muzică bună. Cît sîntem pe drum, ai trei zile să faci un plan.

Maya privea fix pe geam, fără să clipească, apoi dădu uşor din cap. O deranja faptul că emoţiile i-ar putea influenţa alegerile. Hollis avea dreptate; el gîndea ca un Arlechin.

Pe locul dintre ei erau cutii de pantofi pline de CD-uri cu muzică. Camioneta avea o pereche de boxe mari şi două CD-playere aşezate unul peste altul. Cînd intrară pe autostradă, Hollis puse un CD şi apăsă pe buton. Maya se

aştepta la muzică house cu un ritm bubuitor, dar în loc de asta îl auzi brusc pe chitaristul ţigan Django Reinhardt interpretînd „Sweet Georgia Brown”.

Hollis găsea legături ascunse între jazz, rap, muzică clasică şi muzica lumii. În timp ce mergeau cu viteză pe autostradă, îşi ţinea mîna stîngă pe volan, în timp ce cu dreapta căuta prin CD-urile din cutiile de pantofi. Începu o coloană sonoră continuă pentru călătoria lor, contopind un cîntec în altul, astfel încît un solo al saxofonistului Charlie Parker se transforma într-o psalmodie a unor călugări ruşi, care ducea la o arie din *Madame Butterfly* interpretată de Maria Callas.

Deşerturile şi munţii din Vest păreau să alunece pe lîngă ei aidoma unui vis frumos de deschidere şi libertate. Peisajul american nu avea legătură cu realitatea, care putea fi regăsită numai în uriaşele camioane-remorcă ce goneau pe autostradă încărcate cu benzină, placaj de lemn şi o sută de porci speriaţi care-şi vîrau rîturile printre spaţiile unui container de marfă.

În timp ce Hollis conduse aproape tot timpul, Maya stătea pe locul din dreapta şi-şi folosea telefonul prin satelit şi laptop-ul ca să intre pe Internet. Îl găsi pe Linden într-o cameră de chat şi-i explică unde se ducea, folosind un limbaj moderat. Arlechinul francez avea contact cu noile triburi care se formau în America, Europa şi Asia – majoritatea lor tineri care se opuneau Uriaşei Maşinării. Unul din aceste grupuri se întrunea pe un site web rebel numit Clubul Social din Stuttgart. Deşi nici unul din aceşti piraţi informatici nu locuia de fapt în Stuttgart, clubul le apăra identităţile şi le oferea posibilitatea unei comunicări instantanee. Linden le spuse că era nevoie să afle urgent totul despre Centrul de cercetare al Fundaţiei Evergreen din Purchase, New York.

La început cei din Clubul Social din Stuttgart îi trimiseră Mayei articole de ziar descărcate de pe Internet despre Fundaţia Evergreen. Cîteva ore mai tîrziu, membrii clubului începură să spargă sistemele de date corporative şi guvernamentale. Un pirat informatic pe nume Hercule intră în calculatorul firmei de arhitectură care proiectase centrul de cercetare şi pe ecranul calculatorului Mayei începură să apară schiţele electronice.

— E un complex mare într-o zonă suburbană, zise Maya, parcurgînd informaţiile. Sînt patru clădiri mari construite în jurul unui dreptunghi central. În mijloc se află o clădire fără ferestre.

— Care e situaţia pazei? întrebă Hollis.

— E ca un castel modern. Are un zid înalt de 3 metri. Camere de supraveghere.

— Avem un avantaj. Pun prinsoare că Tabula sînt atît de mîndri şi de încrezători încît nu se vor aştepta la un atac. Există vreo cale de a intra înăuntru fără a declanşa toate alarmele?

— Clădirea care a fost proiectată pentru cercetările genetice are patru etaje deasupra parterului. Există conducte de apă, cabluri electrice şi tuburi pentru sistemul de aer condiţionat care merg prin nişte tuneluri subterane.

Unul dintre punctele de întreţinere pentru sistemul de ventilaţie se află la aproximativ doi metri în afara zidului.

— Sună promiţător.

— O să avem nevoie de scule ca să intrăm înăuntru.

Hollis introduse un nou CD şi boxele începură să răsune de muzica dance a unui grup denumit Funkadelic.

— Nici o problemă! strigă el şi muzica îi propulsă înainte prin peisajul imens.

55

Era aproape miezul nopţii cînd corpul lui Gabriel fu adus la centrul de cercetare. Un paznic bătu la uşa camerei doctorului Richardson din centrul administrativ şi-i spuse să se îmbrace. Neurologul puse un stetoscop în buzunarul hainei, apoi fu escortat afară, în dreptunghiul central. Era o seară rece de toamnă, dar cerul era senin. Mormîntul era luminat dinăuntru şi părea să plutească în întuneric aidoma unui cub masiv.

Dr. Richardson şi paznicul său se întîlniră cu o ambulanţă particulară şi un microbuz negru la poarta de la intrare şi merseră în urma convoiului ca nişte bocitoare în urma unui cortegiu funerar. Cînd vehiculele ajunseră la clădirea centrului de cercetări genetice, doi angajaţi ai fundaţiei se dădură jos din microbuz împreună cu o fată afro-americană. Angajatul cel mai tînăr spuse că se numeşte Dennis Prichett. El era responsabil cu transferul şi era hotărît să nu facă nici o greşeală. Bărbatul mai în vîrstă avea părul periuţă şi o faţă frivolă. Prichett îi tot spunea „Shepherd”, ca şi cum ăsta era singurul său nume. De umărul stîng îi atîrna un tub negru de metal, şi ducea o sabie japoneză într-o teacă.

Tînăra negresă se uita ţintă la doctorul Richardson, dar acesta îi evita privirea. Richardson simţi că era un fel de prizonieră, dar nu avea puterea de a o salva. Dacă şoptea „Te rog, ajută-mă”, va trebui să-şi recunoască propria captivitate şi laşitate.

Prichett deschise uşile din spate ale ambulanţei. Dr. Richardson văzu că Gabriel Corrigan era legat de un cărucior cu benzile groase de pînză folosite în spital pentru pacienţii violenţi de la secţia de urgenţe. Cînd căruciorul fu scos din ambulanţă, capul său se legănă dintr-o parte în alta.

Tînăra încercă să se apropie de Gabriel, dar Shepherd o apucă de braţ şi-o ţinu strîns.

— Lasă asta, zise el. Trebuie să-l ducem înăuntru.

Împinseră căruciorul pe roate pînă la clădirea de cercetări genetice şi se opriră. Nici una din Conexiunile de protecţie ale celor prezenţi nu era autorizată să intre în clădire. Prichett trebui să cheme paza pe telefonul mobil în timp ce grupul stătea afară în aerul rece. În cele din urmă un tehnician care stătea în faţa unui calculator din Londra autoriză intrarea pentru diversele lor cărţi de identitate. Prichett împinse căruciorul dincolo de uşi şi restul grupului îl urmă.

De cînd Richardson citise accidental raportul laboratorului despre animalele hibride, fusese curios în legătură cu clădirea strict-secretă de

cercetări genetice. Laboratoarele de la parter nu aveau nimic impunător. Neoane pe tavan. Frigidere şi mese de laborator. Un microscop electronic. Clădirea mirosea a cuşcă de cîine, dar Richardson nu văzu nici un fel de animale de laborator – şi cu siguranţă nimic care să poată fi numit „lipitură”. Shepherd o conduse pe tînără pe hol, în timp ce Gabriel era transportat într-o încăpere goală.

Prichett rămase lîngă trupul lui Gabriel.

— Credem că dl. Corrigan a trecut într-un alt tărîm. Generalul Nash vrea să ştie dacă trupul lui e vătămat sau nu.

— Tot ce am e un stetoscop.

— Faceţi tot ce puteţi, dar grăbiţi-vă. Nash va sosi aici în cîteva minute.

Richardson apăsă gîtul lui Gabriel cu vîrful degetelor şi-i căută pulsul. Nimic. Scoase din haină un creion, împunse uşor într-una din tălpile tînărului şi obţinu o reacţie musculară. În timp ce Prichett îl urmărea cu privirea, neurologul îi descheie cămaşa lui Gabriel şi apăsă stetoscopul de pieptul Călătorului. Zece secunde. Douăzeci de secunde. Apoi, în cele din urmă, o singură bătaie de inimă.

De pe coridor se auziră voci. Richardson se îndepărtă de corp cînd Shepherd îi conduse pe Michael şi pe generalul Nash în încăpere.

— Deci? întrebă Nash. E în regulă?

— Este viu. Nu ştiu dacă s-a produs vreo vătămare neurologică.

Michael se duse lîngă cărucior şi atinse faţa fratelui său.

— Gabe încă mai este pe Al Doilea Tărîm, căutînd o cale de scăpare de acolo. Găsisem deja calea de trecere, dar lui nu i-am spus.

— Asta a fost o decizie înţeleaptă, spuse Nash.

— Unde e talismanul fratelui meu? sabia japoneză?

Shepherd arăta de parcă ar fi fost acuzat de furt. Îi întinse sabia lui Michael, care-o puse pe pieptul fratelui său.

— Nu-l puteţi ţine legat la nesfîrşit, zise Richardson. Va face ulceraţii pe piele ca pacienţii cu vătămări ale măduvei spinării. Muşchii lui vor începe să se deterioreze.

Generalul Nash păru enervat că cineva ridicase o obiecţie.

— Eu nu mi-aş face griji în legătură cu asta, doctore. Va rămîne sub control pînă cînd îl vom face să se răzgîndească.

* * *

În dimineaţa următoare, Richardson încercă să treacă neobservat în laboratorul neurologic amplasat la subsolul bibliotecii. I se dăduse acces la un joc de şah online care rula pe calculatorul centrului de cercetare, şi această activitate îl fascina. Piesele sale de şah negre şi cele albe ale calculatorului erau mici figurine animate cu feţe, braţe şi picioare. Cînd nu se mişcau pe

tablă, nebunii citeau din cărţile lor de rugăciuni, în timp ce cavalerii îşi struneau caii. Pionii plictisiţi căscau, se scărpinau şi adormeau mereu.

După ce Richardson se obişnui ca piesele de şah să fie vii, avansă la acela numit al doilea nivel interactiv. La acest nivel, piesele se insultau între ele sau îi dădeau sugestii lui Richardson. Dacă muta o piesă într-o direcţie greşită, piesa îl certa în legătură cu strategia, apoi se mişca bombănind în pătratul următor. La al treilea nivel interactiv, Richardson nu mai avea nimic altceva de făcut decît să privească. Piesele se mutau singure, iar cele superioare le omorau pe cele mai slabe, zdrobindu-le cu ghioage sau înjunghiindu-le cu săbii.

— Munceşti din greu, doctore?

Richardson privi în spate şi-l văzu pe Nathan Boone stînd în prag.

— Nu făceam decît să joc un pic de şah pe calculator.

— Bun.

Boone se apropie de masa de laborator.

— Toţi trebuie să ne oferim provocări în permanenţă. Asta ne ţine mintea alertă.

Boone se aşeză de cealaltă parte a mesei. Oricine ar fi aruncat o privire în încăpere ar fi crezut că doi colegi discută o chestiune ştiinţifică.

— Ce mai faci, doctore? N-am mai stat de vorbă în ultima vreme.

Dr. Richardson aruncă o privire pe ecranul calculatorului. Piesele de şah vorbeau între ele, aşteptînd să atace. Richardson se întrebă dacă acestea credeau că sînt oameni adevăraţi. Poate că se rugau şi visau şi se bucurau de micile lor victorii, fără să-şi dea seama că el era cel care deţinea controlul.

— Aş – aş vrea să mă întorc acasă.

— Înţelegem asta.

Boone îi adresă un zîmbet plin de înţelegere.

— În cele din urmă te vei putea întoarce la studenţii tăi, dar acum eşti un membru important al echipei noastre. Mi s-a spus că ai fost aici aseară cînd l-au adus pe Gabriel Corrigan.

— Doar l-am examinat rapid. Asta-i tot. E încă în viaţă.

— Aşa-i. E aici, e viu şi acum va trebui s-avem de-a face cu el. Asta ne confruntă cu o problemă unică – cum ţii un Călător închis într-o cameră? După spusele lui Michael, dacă ţii un Călător complet legat, acesta nu poate ieşi din propriul trup. Dar aceasta ar putea cauza probleme fizice.

— Exact. I-am spus asta generalului Nash.

Boone se aplecă înainte şi apăsă pe un buton al laptop-ului. Jocul de şah cu toate personajele sale dispăru.

— În ultimii cinci ani, Fundaţia Evergreen a sponsorizat cercetări privind procesarea neurologică a durerii. După cum sînt sigur că ştii, durerea este un fenomen complex.

— Durerea este manipulată de mai multe regiuni ale creierului şi călătoreşte pe căile unor nervi paraleli, spuse Richardson. Astfel, dacă o parte a creierului este scoasă din uz, noi tot mai putem reacţiona la o leziune.

— Corect, doctore. Dar cercetătorii noştri au descoperit că pot fi implantaţi conductori în cinci regiuni diferite ale creierului, cele mai importante fiind cerebelul şi talamusul. Uită-te la asta.

Boone scoase un DVD din buzunar şi-l introduse în calculatorul lui Richardson.

— Asta a fost filmată cam cu un an în urmă în Coreea de Nord.

Pe ecranul calculatorului apăru o maimuţă rhesus maroniu-gălbuie. Stătea într-o cuşcă şi din ţeastă îi ieşeau nişte fire. Acestea erau prinse de un dispozitiv de transmisiuni radio legat cu curele de trupul animalului.

— Vezi asta? Nimeni nu răneşte animalul ăsta şi nu-i arde pielea. Tot ce trebuie să faci e să apeşi pe un buton şi…

Maimuţa ţipă şi se prăbuşi cu o expresie de suferinţă intensă pe faţă. Zăcea pe podeaua cuştii, cuprinsă de convulsii şi scîncind încetişor.

— Vezi ce se întîmplă? Nu e nici o traumă fizică, dar sistemul nervos e copleşit de o senzaţie neurologică puternică.

Richardson abia reuşi să vorbească.

— De ce-mi arăţi mie asta?

— Nu e clar, doctore? Vrem să introduci fire în creierul lui Gabriel. Cînd se întoarce din călătorie, i se va da drumul din legături. Va fi tratat bine şi vom încerca să-i schimbăm părerile rebele despre anumite lucruri. Dar în momentul în care va încerca să ne părăsească, cineva va apăsa pe un buton şi ...

— Nu pot face asta, zise Richardson. Asta-i tortură.

— Foloseşti un cuvînt incorect. Nu facem decît să asigurăm o consecinţă imediată pentru anumite alegeri negative.

— Sînt medic. Am fost pregătit să vindec oamenii. Asta – asta e ceva greşit.

— Chiar că trebuie să-ţi revizuieşti vocabularul, doctore. Procedura nu este greşită. Este *necesară*.

Nathan Boone se ridică şi o luă spre uşă.

— Studiază informaţiile de pe DVD. Peste cîteva zile o să-ţi mai trimitem şi alte date.

Mai zîmbi odată, apoi dispăru pe hol.

Dr. Richardson se simţi ca un om care tocmai aflase că fusese depistat cu cancer, celulele distructive răspîndindu-i-se în sînge şi oase. De teamă sau din ambiţie, ignorase toate simptomele, iar acum era prea tîrziu.

Stînd în laborator, se uită cum diferite maimuţe apăreau pe ecranul calculatorului. Ar trebui să iasă din cuşti, se gîndi. Ar trebui să fugă şi să se ascundă. Dar era dat un ordin, se apăsa pe un buton şi erau forţate să asculte.

56

Intrarea în clădiri era considerată o calitate minoră, dar importantă a Arlechinilor. Cînd Maya era adolescentă, Linden îşi petrecuse trei zile învăţînd-o despre încuietori, carduri de securitate şi sisteme de supraveghere. La sfîrşitul acestui curs neoficial, Arlechinul francez o ajutase să pătrundă prin efracţie în Colegiul universitar din Londra. Rătăciră pe coridoarele pustii şi strecurară o carte poştală în haina neagră care acoperea scheletul lui Jeremy Bentham.

Schiţele electronice ale centrului indicau un canal de ventilaţie care ducea pe sub pămînt la nivelul subsolului clădirii de cercetări genetice. În diverse puncte de pe schiţă, arhitectul scrisese „PIR” cu litere mici, indicînd un sistem de detectori pasivi de mişcare cu raze infraroşii. Acea problemă putea fi rezolvată într-un anumit mod, dar Maya îşi făcea griji că ulterior ar fi putut fi adăugat un alt dispozitiv de securitate.

* * *

Hollis opri la un centru comercial aflat la vest de Philadelphia. Cumpărară echipamente de alpinism de la un magazin de articole sportive şi o canistră mică cu azot lichid de la un depozit de echipamente medicale. În apropierea centrului comercial se afla un magazin pentru reparaţii casnice, şi petrecură o oră plimbîndu-se pe aleile enorme dintre rafturi. Maya umplu coşul de cumpărături cu un ciocan şi o daltă, o lanternă, o rangă, o mică lampă de sudură cu propan şi două maşini de filetat buloane. Se simţea de parcă toată lumea îi privea, dar Hollis glumi cu tînăra de la casă şi ieşiră din magazin fără să fie opriţi.

Tîrziu în acea după-amiază ajunseră în oraşul Purchase din statul New York. Era o comunitate înstărită cu case mari, externate particulare şi sedii de companii înconjurate de parcuri amenajate. Maya hotărî că zona era perfectă pentru un centru de cercetare secret. Acesta ar fi fost aproape de oraşul New York şi de aeroporturile locale, dar Tabula şi-ar fi putut ascunde cu uşurinţă activităţile în spatele unui zid de piatră.

Se cazară la un motel şi Maya dormi cîteva ore cu sabia alături. Cînd se trezi, îl găsi pe Hollis bărbierindu-se în baie.

— Eşti gata să mergem? îl întrebă.

Hollis trase pe el o cămaşă curată, apoi îşi legă la spate codiţele.

— Mai dă-mi două minute, zise. Un bărbat trebuie să arate bine înainte de luptă.

Pe la zece seara plecară de la motel, trecură de Old Oaks Country Club şi virară spre nord pe un drum cu două benzi. Centrul de cercetare era uşor de găsit. Lămpi de siguranţă cu sodiu erau montate pe zid şi un paznic stătea într-o gheretă la intrare. Hollis se tot uita în oglinda retrovizoare, dar nu-i urmărea nimeni. După încă o milă, o luă pe un drum lateral spre nord şi parcă pe acostament/trase maşina pe margine, în apropierea unui pîlc de meri. Merele fuseseră culese cu cîteva săptămîni în urmă şi pămîntul era acoperit de frunze moarte.

În camionetă era ciudat de multă linişte. Maya îşi dădu seama că se obişnuise să audă muzică din boxe, care-i susţinuse pe tot parcursul călătoriei.

— O să fie greu, zise Hollis. Sînt sigur că sînt o mulţime de paznici înăuntrul centrului de cercetare.

— Nu eşti obligat să vii.

— Ştiu că faci asta pentru Gabriel, dar trebuie s-o salvăm şi pe Vicki.

Hollis privea înainte, prin parbriz, la cerul nopţii.

— E deşteaptă şi curajoasă, şi apără ceea ce e bun. Orice bărbat ar fi norocos să facă parte din viaţa ei.

— După cum vorbeşti, s-ar zice că vrei să fii tu acea persoană.

Hollis rîse.

— Dac-aş fi un norocos, n-aş sta acum într-o camionetă prăpădită, alături de un Arlechin. Voi aveţi *prea mulţi* duşmani, oameni buni.

Ieşiră din camionetă şi-şi croiră drum printr-un hăţiş des de stejari şi tufişuri de mure. Maya avea cu ea sabia şi puşca de luptă. Hollis ducea o puşcă semi-automată şi o sacoşă de pînză plină cu scule. Cînd ieşiră dintre copaci aproape de zidul nordic al centrului de cercetare, găsiră o conductă de ventilaţie care ieşea din pămînt. Deschizătura ei era acoperită cu un grătar greu de oţel.

Hollis tăie două lacăte cu maşinile de filetat buloane şi ridică grătarul cu ranga. Lumină în interiorul conductei cu lanterna, dar raza de lumină nu bătea mai departe de zece metri. Maya simţi cum pielea îi era atinsă de aer cald.

— Conform schiţei, conducta duce direct în subsol, îi spuse ea lui Hollis. Nu pot să-mi dau seama dacă e destul loc de manevră, aşa c-am să intru cu capul înainte.

— Cum am să ştiu dacă eşti bine?

— Coboară-mă metru cu metru. Dacă trag de două ori de frînghie înseamnă că poţi să mă cobori în continuare.

Maya îşi puse hamul de alpinist în timp ce Hollis fixă un cîrlig şi un scripete de marginea grătarului. După ce totul fu bine prins, Arlechinul coborî în conducta de ventilaţie cu cîteva scule sub haină. Conducta de oţel era

întunecoasă, caldă şi suficient de largă pentru o singură persoană. Se simţea ca şi cum era coborîtă într-o grotă.

După ce fură desfăşuraţi treisprezece metri de frînghie, Maya ajunse la o joncţiune în formă de T unde conducta se ramifica în două direcţii diferite. Atîrnînd cu capul în jos, scoase ciocanul şi dalta şi se pregăti să străpungă tabla. Cînd dalta lovi conducta, sunetul se reverberă în jurul său. În timp ce dădea cu ciocanul încă odată şi încă odată, sudoarea îi curgea pe faţă. Deodată, dalta străpunse oţelul şi se ivi o dîră de lumină. Maya tăie tabla, făcînd o gaură, şi îndoi tabla. Trase de frînghie de două ori, iar Hollis o coborî într-un tunel subteran cu podeaua de beton şi pereţi de BCA. Tunelul era căptuşit cu conducte de apă, curent şi ventilaţie. Singura sursă de lumină era un şir de neoane amplasate din şase în şase metri.

Dură zece minute să tragă frînghia sus şi să coboare un rucsac cu sculele. Peste încă cinci minute, Hollis stătea lîngă ea.

— Cum ajungem sus? întrebă el.

— În colţul de nord al clădirii e o scară de urgenţă. Trebuie s-o găsim fără să declanşăm sistemul de securitate.

O luară prin tunel şi se opriră la prima ambrazură. Maya scoase o oglindă şi-o ţinu înclinată. De cealaltă parte a cadrului uşii era o cutie mică, albă, de plastic cu o lentilă reflectoare curbată.

— Schiţele arată că folosesc detectori de mişcare PIR. Aceştia depistează energia infraroşie emanată de obiecte şi declanşează o alarmă dacă depăşeşte o anumită limită.

— De-asta am luat azotul?

— Exact.

Maya băgă mîna în rucsac şi scoase recipientul cu azot lichid. Acesta arăta ca un termos cu o duză la unul din capete. Cu grijă, întinse mîna prin cadrul uşii şi pulveriză pe detectorul de mişcare. Cînd acesta fu acoperit cu o chiciură albă, continuară să înainteze prin tunel.

Inginerii care construiseră zona subsolului scriseseră pe pereţi numere de sectoare, dar Maya nu le înţelegea semnificaţia. În anumite zone ale tunelului, puteau auzi un zumzăit mecanic continuu care semăna cu cel al unei turbine cu abur, dar maşinăria care-l producea rămînea în afara razei lor vizuale. După ce rătăciră timp de zece minute, ajunseră la o altă răscruce în tunel. Două coridoare duceau în direcţii diferite fără nici un indicator care să arate calea corectă. Maya scoase din buzunar generatorul aleatoriu de numere. Un număr impar înseamnă dreapta, hotărî ea şi apăsă pe buton. Pe ecran apăru numărul 3531.

— Ia-o la dreapta, îi zise lui Hollis.

— De ce?

— Fără nici un motiv.

— Tunelul din stînga pare mai mare. Eu zic să mergem pe-acolo.

O luară la stînga şi pierdură zece minute explorînd încăperi de depozitare goale. În cele din urmă coridorul se termină într-o fundătură. Cînd se întoarseră, găsiră lăuta de Arlechin pe care Maya o zgîriase pe perete cu cuţitul.

Hollis păru enervat.

— Asta nu înseamnă că maşinuţa ta de numere ne-a arătat alegerea corectă. Mai scuteşte-mă, Maya. Numărul ăla *nu înseamnă* nimic.

— Înseamnă s-o luăm la dreapta.

Intrară în cel de-al doilea coridor şi dezactivară un alt detector de mişcare. Brusc, Hollis se opri şi arătă în sus.

— Ăla e un detector de mişcare?

Maya clătină din cap şi duse un deget la buze.

— Spune-mi ce e.

Îl apucă de braţ şi-o luară la fugă prin coridor. Împingînd într-o uşă de oţel, intrară într-o încăpere mare cît un teren de fotbal, plină cu stîlpi de susţinere din beton.

— Ce naiba se întîmplă?

— Ăla era sistemul lor de rezervă. Un detector de sunete. Probabil furnizează date unui program de calculator numit Echo[95]. Calculatorul filtrează zgomotele mecanice şi detectează sunetul vocii umane.

— Deci ştiu că sîntem aici?

Maya deschise tubul în care ducea sabia.

— Se poate ca detectorul să ne fi captat vocile acum douăzeci de minute. Haide, trebuie să găsim scara.

Subsolul avea doar cinci surse de lumină: cîte un bec în fiecare dintre colţurile aflate la mare distanţă unul de celălalt, şi un al cincilea bec în mijloc. Plecară dintr-un colţ, mergînd încet printre stîlpii cenuşii spre lumina din centru. Podeaua de beton era plină de praf, iar aerul era fierbinte şi stătut.

Becurile pîlpîiră şi se stinseră. Timp de cîteva secunde rămaseră în beznă, apoi Hollis aprinse singura lor lanternă. Arăta tensionat şi gata de luptă.

Auziră un scîrţîit aspru, ca şi cum o uşă era deschisă forţat. Linişte. Apoi uşa fu trîntită cu un bubuit surd. Maya simţi furnicături în vîrfurile degetelor. Atinse braţul lui Hollis – nu te mişca – şi auziră amîndoi un lătrat scurt care semăna cu un rîset.

Hollis îndreptă raza lanternei printre două rînduri de stîlpi şi văzură ceva strecurîndu-se prin umbre.

— Lipituri, zise el. Le-au trimis aici să ne omoare.

Maya căută lampa de sudură cu propan. Mîinile i se mişcau stîngaci, bîjbîind, în timp ce răsuci mînerul de oţel şi aprinse duza cu o brichetă. Din duză ieşi o flacără albastră, scoţînd un şuier uşor. O ridică şi făcu cîţiva paşi în faţă.

---

95 În limba engleză, ecou.

Printre stîlpi trecură nişte forme întunecate. Răsună iar rîsetul acela repezit. Lipiturile îşi schimbau poziţia, alergînd în cerc în jurul lor. Maya şi Hollis stăteau spate în spate în micul cerc de lumină.

— Nu mor uşor, îi zise Hollis. Şi dacă le împuşti în corp, rana se vindecă imediat.

— Să ţintesc la cap?

— Dacă poţi. Or să continue să atace pînă cînd sînt distruse.

Maya se răsuci şi văzu haita de hiene aflată cam la şase metri distanţă. Erau între opt şi zece lipituri – şi se mişcau repede. Blană gălbuie cu pete negre. Boturi negre, boante.

Una dintre lipituri lătră ascuţit. Haita se despărţi, alergînd printre stîlpi, şi atacă din două părţi. Maya puse lampa de sudură pe podea, în faţa ei, şi împinse o încărcătură de gloanţe în puşca ei de luptă. Aşteptă pînă cînd grupul era la trei metri de ea, apoi trase în animalul din fruntea acestuia. Gloanţele îl loviră în piept şi-l azvîrliră înapoi, dar ceilalţi continuau să se apropie. Hollis rămase lîngă ea, trăgînd în celălalt grup.

Maya apăsă pe trăgaci din nou şi din nou pînă cînd camera încărcătorului se goli. Dînd drumul puştii, trase sabia şi-o îndreptă înainte ca pe o lance. O lipitură sări prin aer şi se-nfipse în lamă. Corpul său masiv se prăbuşi în faţa ei. Cu disperare, ea scoase sabia din el şi-ncepu s-o fluture cu mişcări repezi, de ciopîrţire, în timp ce alte două lipituri atacară. Acestea schelălăiră şi urlară cînd sabia le despică pielea groasă.

Maya se-ntoarse în loc şi văzu cum Hollis se îndepărta de ea în fugă, încercînd să vîre un nou încărcător în puşcă în timp ce-l urmăreau trei lipituri. Se întoarse, dădu drumul lanternei şi repezi puşca asupra primului atacator, aruncîndu-l într-o parte. Celelalte două lipituri săriră pe el şi-l trîntiră pe spate în întuneric.

Maya apucă lampa de sudură cu mîna stîngă şi-şi încleştă dreapta pe sabie. Alergă la Hollis în timp ce el încerca să respingă cele două lipituri. Flutură sabia în jos, retezînd capul unuia dintre animale şi înjunghiindu-l pe celălalt în burtă. Geaca lui Hollis era sfîşiată, iar unul din braţe era plin de sînge.

— Ridică-te! strigă ea. Trebuie să te ridici!

Hollis se ridică clătinîndu-se, găsi un încărcător plin şi-l fixă în puşcă. O lipitură rănită încerca să se tîrască mai încolo, dar Maya flutură lama în jos ca un călău. Braţele-i tremurau cînd rămase deasupra leşului. Botul lipiturii era căscat, şi i se vedeau colţii.

— Pregăteşte-te, zise Hollis. Se reped din nou.

Îşi ridică puşca şi începu să murmure o rugăciune Jonesie.

— Mă rog lui Dumnezeu din toată inima. Fie ca Lumina Sa să mă apere de răul care ...

Din spatele lor răsună un lătrat-rîset, şi apoi fură atacaţi din trei părţi. Maya se luptă cu sabia, înjunghiind şi despicînd spre colţii şi ghearele care se repezeau la ea, spre limbile roşii şi ochii sălbatici care ardeau plini de ură. Hollis trase la început cîte un foc, încercînd să-şi păstreze muniţia, apoi trecu pe foc automat. Lipiturile atacară iar şi iar pînă cînd ultimul animal se repezi la Maya. Ea ridică sabia, gata s-o lase să cadă, dar Hollis făcu un pas în faţă şi împuşcă animalul în cap.

* * *

Rămaseră unul lîngă altul, înconjuraţi de moarte. Maya se simţea amorţită pe dinăuntru, copleşită de furia atacului.

— Eşti bine? vocea lui Hollis era aspră şi forţată.

Maya se întoarse cu faţa la el.

— Cred că da. Tu?

— Unul din ei mi-a sfîşiat umărul, dar pot totuşi să-mi mişc braţul. Hai. Trebuie să ne mişcăm.

Maya îşi vîrî sabia înapoi în tub. Ţinînd puşca cu o mînă, o luă înainte şi găsi ieşirea din zona subsolului. Le luară numai cîteva minute ca să găsească o uşă de securitate din oţel, protejată de senzori electromagnetici. Un cablu mergea de la uşă la o cutie cu circuite, pe care o deschise Hollis. Peste tot erau fire şi întrerupătoare, dar aveau cod de culoare. Asta simplifica lucrurile.

— Deja ştiu că sîntem în clădire, explică Maya. Nu vreau să-şi dea seama c-am ajuns la scări.

— Ce fir tăiem?

— Nu tăia nimic. Asta n-ar face decît să declanşeze alarma.

Nu evita niciodată o decizie grea, îi spusese odată tatăl ei. *Numai proştii cred că pot garanta alegerea corectă*. Maya hotărî că firele false erau verzi şi prin firele roşii trecea curentul. Folosi lampa de sudură ca să topească învelişul de plastic care acoperea fiecare pereche de fire roşii, şi apoi le prinse laolaltă cu mici cleme-crocodil.

— O să meargă?

— Poate că nu.

— Or să ne aştepte?

— Probabil.

— Bine, sună promiţător.

Hollis zîmbi uşor şi asta o făcu să se simtă mai bine. Nu era ca tatăl ei sau ca Mother Blessing, dar începea să gîndească ca un Arlechin. Trebuie să-ţi accepţi soarta şi să rămîi curajos.

Nu se întîmplă nimic cînd forţară uşa de oţel. Erau la baza unei scări de urgenţă de beton, cu becuri pe fiecare palier. Maya făcu primul pas, apoi începu să se mişte repede.

Găseşte-l pe Călător.

57

Kennard Nash vorbea cu unul dintre tehnicienii care monitorizau computerul cuantic. Îl bătu pe spate ca un antrenor care trimitea un jucător înapoi pe teren, apoi traversă încăperea şi se aşeză lîngă Michael.

— Am primit mesajul preliminar de la prietenii noştri, explică Nash. Asta înseamnă de obicei că principala transmisiune se va produce în cinci sau zece minute.

Garda de corp a generalului, Ramón Vega, umplu din nou ambele pahare de vin, în timp ce Michael ronţăia un biscuit. Îi plăcea să stea în camera întunecată şi să privească bazinul de sticlă închis umplut cu heliu lichid. Înăuntrul lichidului verde se tot produceau mici explozii, în timp ce comutatoarele electronice din inima computerului erau manipulate într-o cuşcă de energie.

Electronii existau în această lume, dar proprietatea cuantică de suprapunere permitea particulelor subatomice să fie pornite şi oprite, sus şi jos, învîrtindu-se spre stînga şi spre dreapta – toate în acelaşi timp. Pentru o clipă aproape imperceptibilă, erau atît aici cît şi acolo, trecînd într-o dimensiune paralelă. În celălalt tărîm, o civilizaţie avansată aştepta cu un alt computer. Acesta captura electronii, îi aranja într-un pachet de informaţii şi-i trimitea înapoi.

— Aştepţi ceva anume? întrebă Michael.

— Un mesaj de la ei. Poate o recompensă. Acum trei zile, le-am transmis datele obţinute cînd ai intrat în cel de-al Doilea Tărîm. Asta voiau de la noi – o hartă de la un Călător.

Nash apăsă pe un întrerupător şi din tavan coborîră trei televizoare cu plasmă. Un tehnician aflat în cealaltă parte a încăperii stătea în faţa unui monitor de calculator şi începu să scrie comenzi. După cîteva secunde, puncte de lumină şi petice de întuneric apărură pe ecranul de televizor din stînga.

— Asta e ceea ce ne trimit ei. E un cod binar, explică Nash. Lumină şi non-lumină – este limbajul fundamental al universului.

Calculatoarele traduseră codul şi pe ecranul din dreapta apărură numere. O altă pauză şi Michael văzu un aranjament de linii drepte şi frînte pe ecranul din centru. Părea să fie schiţa unei maşinării complexe.

Generalul Nash se purta ca un credincios adevărat care tocmai văzuse chipul lui Dumnezeu.

— Asta-i ceea ce aşteptam, murmură el. Ai în faţă următoarea versiune a computerului nostru cuantic.

— Cît va dura construirea lui?

— Personalul meu va analiza datele şi-mi va da o dată de livrare. Pînă atunci, trebuie să-i facem pe noii noştri prieteni să fie mulţumiţi în continuare.

Nash zîmbi sigur pe sine.

— Joc un mic joc cu cealaltă civilizaţie. Noi vrem să creştem puterea tehnologiei noastre. Ei vor să se deplaseze liber între tărîmuri. Tu eşti cel care le arată cum se face.

Cod binar. Numere. Şi apoi proiectul unei noi maşinării. Datele de la civilizaţia avansată curgeau pe cele trei ecrane, iar Michael se lăsă dus de imaginile care pîlpîiau în faţa lui. Abia observă cînd Ramón Vega se apropie de generalul Nash şi-i întinse un celular.

— Sînt ocupat, îi spuse Nash celui care-l sunase. Nu poţi aştepta pînă…

Brusc expresia generalului se schimbă. Arătînd tensionat, se ridică şi începu să se plimbe de colo pînă colo prin încăpere.

— Ce-ai făcut?! Cine ţi-a dat permisiunea să deschizi cuştile? Şi Boone unde-i? l-ai contactat? Păi grăbeşte-te şi fă-o. Zi-i să vină imediat la centrul de calculatoare.

— E vreo problemă? întrebă Michael cînd Nash închise telefonul.

— Cineva a intrat în perimetrul centrului de cercetare. Ar putea fi unul din Arlechinii ăia fanatici de care ţi-am pomenit. Asta e ceva foarte neobişnuit. Oamenii ăia n-au resursele necesare ca să intre în centrul nostru.

— Persoana respectivă e în clădire?

Posibilitatea asta îl făcu pe generalul Nash să tresară. Îi aruncă o privire gărzii sale de corp, apoi îşi controlă frica.

— Sigur că nu. Asta e imposibil.

58

După ce rătăcise prin oraşul întunecat, Gabriel găsise în cele din urmă drumul spre casă. Acum se simţea de parc-ar fi fost pe fundul unei ape adînci, uitîndu-se în sus la suprafaţa care licărea. Aerul din plămîni îl trăgea în sus – la început încet, apoi din ce în ce mai repede. Era aproape de suprafaţă, la numai cîţiva metri, cînd intră înapoi în corpul său.

Călătorul deschise ochii şi-şi dădu seama că nu era întins pe un pat pliant în dormitorul comun al taberei, ci era legat de un cărucior de spital, care era împins pe un hol lung cu aplice pe tavan. Protejată de teacă, sabia de jad se afla pe stomacul şi pieptul său.

— Unde… şopti el.

Dar corpul său era foarte rece şi-i era greu să vorbească. Brusc căruciorul se opri din înaintare şi două feţe priviră în jos spre el – Vicki Fraser şi un bărbat mai în vîrstă într-un halat alb de laborator.

— Bine ai revenit printre noi, îi spuse bărbatul.

Arătînd îngrijorată, Vicki îi atinse braţul.

— Eşti bine? mă auzi?

— Ce s-a întîmplat?

Vicki şi bărbatul în halat alb împinseră căruciorul într-o încăpere plină cu cuşti goale de animale şi desfăcură legăturile. Cînd Gabriel se ridică şi încercă să-şi mişte corpul, Vicki îi explică că Tabula făcuseră un raid la Arcadia şi-i duseseră cu avionul la un centru de cercetare de lîngă New York. Bărbatul în halat alb era un neurolog pe nume Phillip Richardson. El o eliberase pe Vicki dintr-o cameră încuiată şi împreună îl găsiseră pe Gabriel.

— N-am plănuit toate astea. Pur şi simplu s-a întîmplat.

Dr. Richardson era atît speriat, cît şi încîntat.

— În faţa camerei tale era un paznic, dar a fost chemat în altă parte. Se pare că cineva atacă centrul de cercetare…

Vicki se uită lung la Gabriel, încercînd să-i cîntărească forţele.

— Dacă putem ajunge în parcarea subterană, dr. Richardson s-a gîndit c-am putea fugi într-una din furgonetele de întreţinere.

— Şi apoi ce facem? întrebă Gabriel.

— Sînt deschis la idei, zise Richardson. Am un vechi prieten din facultate care locuieşte la o fermă în Canada, dar s-ar putea să fie greu de trecut graniţa.

Cînd se ridică, Gabriel îşi simţi picioarele moi, dar acum mintea sa era limpede şi concentrată.

— Unde-i fratele meu?

— Nu ştiu.

— Trebuie să-l găsim.

— Asta-i mult prea periculos, zise Richardson. În cîteva minute personalul o să-şi dea seama că tu şi Vicki aţi dispărut. Nu putem să ne luptăm cu ei. E imposibil.

— Dr. Richardson are dreptate, Gabriel. Poate o să reuşim să ne întoarcem mai tîrziu să-ţi salvăm fratele. Dar acum trebuie să plecăm de-aici.

Se contraziseră pe şoptite pînă cînd Gabriel fu de acord cu planul. De-acum dr. Richardson începea să intre în panică.

— Probabil ştiu tot, zise el. S-ar putea să ne caute chiar acum.

Trase cu ochiul printr-o crăpătură din uşă, apoi îi conduse pe un coridor lung pînă la lift.

Ajunseră la nivelul parcării în cîteva secunde. Tot nivelul consta numai din suprafeţe de beton şi stîlpi de susţinere. Trei camionete albe erau parcate cam la şase metri de lift.

— Personalul lasă de obicei cheile în contact, explică Richardson. Dacă putem trece de poarta din faţă, avem o şansă.

Doctorul se duse la prima camionetă şi încercă să deschidă portiera de pe partea şoferului. Era încuiată, dar continuă să tragă de mîner ca şi cum nu-i venea să creadă. Vicki ajunse lîngă el. Vocea ei era calmă şi mîngîietoare.

— Nu vă faceţi griji, doctore. Haideţi să încercăm la următoarea.

Vicki, Gabriel şi Richardson auziră scîrţîitul unei uşi de incendiu deschise cu forţă, apoi paşi pe beton. Peste o clipă, Shepherd apăru în capul scării de urgenţă.

— Nu-i minunat?

Shepherd trecu de lifturi şi se opri cu un rînjet pe faţă.

— Credeam că Tabula s-ar putea descotorosi de mine, dar acum o să-mi dea un bonus. Arlechinul renegat salvează situaţia.

Gabriel îi aruncă o privire lui Vicki, apoi trase sabia de jad din teacă. O flutură încet prin aer şi-şi aminti ce-i spusese Maya. Cîteva obiecte făcute de mîna omului erau atît de frumoase – atît de pure – încît erau libere de lăcomie şi dorinţă.

Shepherd pufni ca şi cum auzise o glumă proastă.

— Nu fi nesăbuit, Gabriel. Poate Maya nu crede că sînt un Arlechin adevărat, dar asta nu schimbă calităţile mele de luptător. Am fost antrenat să folosesc săbii şi cuţite de la vîrsta de patru ani.

Gabriel întoarse puţin capul.

— Uită-te în cealaltă camionetă, îi spuse lui Vicki. Vezi dacă sînt cheile în contact.

Shepherd duse mîna la tubul din spate. Scoase sabia sa de Arlechin şi fixă mînerul la locul său.

— Bine. Cum vrei. Tot o să iasă ceva bun din asta. Mi-am dorit întotdeauna să ucid un Călător.

Shepherd luă poziţia de luptă, iar Gabriel îl surprinse atacînd imediat. Repezindu-se înainte, se făcu că loveşte spre faţa lui Shepherd. Cînd Shepherd pară lovitura, Gabriel se răsuci şi lovi în dreptul inimii. Oţelul se izbi de oţel de două, trei, patru ori, dar Shepherd se apăra cu uşurinţă. Cele două săbii se încleştară. Shepherd se dădu înapoi o jumătate de pas, făcu o mişcare rapidă din încheietură şi-i smulse lui Gabriel sabia din mîini.

Sabia zdrăngăni pe podeaua de beton. În parcarea goală sunetul se auzi puternic şi clar. Cei doi bărbaţi se priviră, şi Călătorul îşi văzu adversarul limpede. Pe faţa lui Shepherd era deja masca de Arlechin, dar ceva nu era în regulă cu gura lui. Tresărea uşor, ca şi cum buzele nu se puteau hotărî dacă să zîmbească sau să exprime nemulţumirea.

— Haide, Gabriel. Încearcă s-o iei înapoi ...

Cineva fluieră – un sunet ascuţit, care sfîşie aerul. Shepherd se răsuci exact în momentul în care un cuţit aruncat trecu ca săgeata prin aer şi se înfipse în beregata lui. Mîna sa dădu drumul săbiei, iar el căzu în genunchi.

Maya şi Hollis ieşiră pe uşa deschisă. Arlechinul îi aruncă o privire lui Gabriel – asigurîndu-se că era în siguranţă – apoi se apropie de rănit.

— L-ai trădat pe tatăl meu, spuse ea. Ştii ce i-au făcut, Shepherd? Ştii cum a murit?

Ochii lui Shepherd abia mai puteau privi într-un punct fix, dar clătină uşor din cap ca şi cum dacă îşi recunoştea vina asta i-ar fi putut salva într-un fel viaţa. Maya îşi împreună palmele ca o călugăriţă care voia să se roage. Apoi lovi scurt, frontal în mînerul cuţitului, împingîndu-l mai adînc în carne.

59

Maya se întoarse şi îndreptă puşca spre bărbatul înalt în halat alb.

— Nu! spuse repede Vicki. El e dr. Richardson. E un om de ştiinţă. Un prieten. Ne ajuta să scăpăm de-aici.

Maya îl evaluă pe loc şi hotărî că Richardson era speriat, dar inofensiv. Dacă se panica în tuneluri, va trebui să se descurce ea. Gabriel era în viaţă; asta era tot ce conta.

În timp ce Hollis explica cum pătrunseseră în incinta centrului de cercetare, Maya se apropie de corpul lui Shepherd. Călcă în sîngele care se scurgea în dîre roşii, strălucitoare, îngenunche lîngă mort şi-şi recuperă cuţitul. Shepherd era un trădător, dar Maya nu se bucura că-l nimicise. Îşi aminti ce-i spusese el în depozitul atelierului auto. *Sîntem la fel, Maya. Am crescut amîndoi printre oameni care adorau o cauză pierdută*.

Cînd se întoarse la ceilalţi, văzu că Hollis se certa cu Gabriel. Vicki stătea între cei doi ca şi cum încerca să-i facă să ajungă la un compromis.

— Care-i problema?

— Vorbeşte cu Gabriel, spuse Hollis. Vrea să-l caute pe fratele lui.

Ideea de a mai rămîne în centrul de cercetare păru să-l îngrozească pe Richardson.

— Trebuie să plecăm imediat. Sînt sigur că paznicii ne caută.

Maya atinse braţul lui Gabriel şi-l duse deoparte.

— Au dreptate în legătură cu asta. E periculos să rămînem aici. Poate vom reuşi să ne întoarcem altă dată.

— Ştii că asta n-o să se întîmple, zise Gabriel. Şi chiar dacă ne-am întoarce, Michael nu va mai fi aici. O să-l mute într-un alt loc, şi mai bine păzit. Asta e singura mea şansă.

— Nu pot să te las să faci asta.

— Nu sînt sub controlul tău, Maya. Asta e propria mea decizie.

Maya simţi că ea şi Gabriel erau legaţi unul de celălalt ca doi căţărători pe un perete de stîncă. Dacă unul aluneca sau dacă un prag de piatră se sfărîma, cădeau amîndoi. Nici una din lecţiile tatălui ei n-o pregătise pentru o asemenea situaţie. Găseşte un plan, îşi spuse. Riscă-ţi viaţa ta, nu pe a lui.

— Bine. Am altă idee.

Îşi păstră vocea cît mai calmă cu putinţă.

— Tu mergi cu Hollis, iar el te va scoate din clădire. Promit să rămîn aici şi să-l caut pe fratele tău.

— Chiar dacă l-ai găsi, nu va avea încredere în tine. Michael a fost întotdeauna suspicios pe oricine. Dar de mine va asculta. Ştiu asta.

Gabriel o privi în ochi şi în răstimpul unei răsuflări – al unei bătăi de inimă – ea simţi o legătură între ei. Cu disperare, Maya încercă să găsească decizia bună, dar era imposibil. De data asta nu era nici o decizie bună, doar soarta.

Se îndreptă repede spre dr. Richardson şi apucă cardul de identitate prins de halatul lui.

— Asta deschide toate uşile de-aici?

— Cam jumătate din ele.

— Unde-i Michael? Ştii unde-l ţin?

— De obicei stă într-un apartament păzit din centrul administrativ. În clipa asta ne aflăm la marginea nordică a centrului de cercetare. Centrul administrativ este de cealaltă parte a dreptunghiului, direct spre sud.

— Şi cum ajungem acolo?

— Folosiţi tunelurile şi feriţi-vă de coridoarele superioare.

Maya scoase nişte gloanţe din buzunar şi începu să încarce puşca de luptă.

— Întoarce-te în subsol, îi zise lui Hollis. Scoate-i pe ei doi prin conducta de ventilaţie cît mă întorc eu cu Gabriel.

— Nu face asta, spuse Hollis.

— N-am altă alternativă.

— Fă-l să vină cu noi. Tîrăşte-l de-aici dacă trebuie.

— Asta ar face Tabula, Hollis. Noi nu ne purtăm aşa.

— Uite, înţeleg de ce vrea Gabriel să-şi ajute fratele. Dar o să fiţi omorîţi amîndoi.

Maya băgă un rînd de gloanţe în încărcătorul puştii şi pocnetul camerei care se închidea răsună în parcarea goală. Nu-l auzise niciodată pe tatăl ei zicînd „mulţumesc”. Arlechinii nu trebuiau să se simtă recunoscători faţă de nimeni, dar ea voia să-i spună ceva persoanei care luptase alături de ea.

— Noroc, Hollis.

— Tu eşti cea care are nevoie de noroc. Căutaţi repede şi plecaţi naibii de-acolo.

* * *

Peste cîteva minute Maya şi Gabriel mergeau prin tunelul de beton care trecea pe sub dreptunghi. Aerul era fierbinte şi înăbuşitor. Maya auzea apa curgînd prin ţevile negre fixate de pereţi.

Gabriel îi tot arunca cîte-o privire. Părea stînjenit, aproape vinovat.

— Îmi pare rău că trebuie să facem asta. Ştiu că voiai să plecăm cu Hollis.

— Asta a fost alegerea mea, Gabriel. Nu l-am protejat pe fratele tău cînd eram în Los Angeles. Acum am o altă şansă.

Îi evită privirea şi încercă să aibă o voce liniştitoare.

— Luăm o decizie emoţională, nu una logică. Poate că n-au să anticipeze aşa ceva.

Ajunseră la centrul administrativ de cealaltă parte a dreptunghiului şi cardul de identitate al doctorului Richardson le permise să urce pe o scară pînă în hol. Maya folosi cardul ca să deschidă liftul şi urcară la etajul trei. Amîndoi o luară pe un hol mochetat, uitîndu-se înăuntrul birourilor şi sălilor de conferinţe goale.

Maya se simţea ciudat cu o puşcă în mînă în timp ce se uita la un filtru de cafea şi la dulapuri cu sertare, la un ecran de calculator pe care se vedea un screensaver cu îngeri plutind pe cerul albastru. Îşi aminti de slujba ei de la firma de design din Londra. Petrecuse ore întregi stînd într-un cubicul alb cu o vedere cu o insulă tropicală lipită de peretele despărţitor. În fiecare zi la ora patru o doamnă bengaleză durdulie trecea împingînd un cărucior cu ceai. Acum viaţa aceea părea la fel de îndepărtată ca şi un alt tărîm.

Apucă un coş de gunoi dintr-un birou şi se întoarseră la lift. Cînd ajunseră la etajul doi, lăsă coşul proptit între uşile liftului. O luară încet pe hol. Maya îl făcu pe Gabriel să rămînă la doi metri în spatele ei în timp ce ea deschidea fiecare uşă două.

Panourile de iluminat montate în plafon lăsau o anumită umbră pe podea. La capătul holului, una dintre umbre era un pic mai întunecată. Ar putea fi orice, se gîndi Maya. Poate că e un bec ars. Cînd făcu un pas mai aproape, umbra începu să se mişte.

Maya se întoarse spre Gabriel şi duse un deget la gură. Să nu faci zgomot. Arătă spre un birou separat şi-i făcu semn să se ascundă sub birou. Cînd se întoarse în colţ, se uită în lungul holului. Cineva lăsase căruciorul unui îngrijitor lîngă unul din birouri, dar îngrijitorul se făcuse nevăzut.

Ajunse la capătul holului, avansă cîţiva centimetri după colţ, şi ţîşni înapoi cînd trei bărbaţi traseră cu puştile spre ea. Gloanţele intrară trosnind în pereţi şi făcură o gaură plină de aşchii într-o uşă de birou.

Strîngînd puşca, Maya fugi înapoi pe hol şi trase în capul aspersorului din mijlocul tavanului. Acesta se crăpă şi începu să răsune alarma de incendiu. Unul dintre Tabula se ivi de după colţ şi trase sălbatic în direcţia ei. Peretele de lîngă ea păru să explodeze şi bucăţi de tencuială se împrăştiară pe mochetă. Cînd Maya ripostă trăgînd şi ea, bărbatul se retrase după colţ.

Apa ţîşni din capul spulberat al aspersorului în timp ce ea rămăsese în hol. Cînd majoritatea oamenilor se găseau într-o situaţie periculoasă, vederea lor devenea limitată, ca şi cum s-ar fi uitat într-un tunel. *Uită-te în jurul tău*, îşi spuse Maya şi privi în sus la tavan. Ridică puşca şi trase de două ori într-un

panou de iluminat fixat de plafon, aflat deasupra căruciorului îngrijitorului. Grătarul de plastic se dezintegră şi în tencuială apăru o gaură.

Maya vîrî puşca sub centură şi se căţără pe căruciorul îngrijitorului. Se strecură prin gaură şi se apucă de conducta de apă. Cu o lovitură rapidă de picior, împinse căruciorul pe hol şi se trase în sus în tavanul gol. Tot ce se auzea era alarma de incendiu şi apa care ţîşnea din aspersor. Maya scoase puşca de la centură. Îşi petrecu picioarele în jurul conductei şi se lăsă să atîrne cu capul în jos ca un păianjen.

— Pregătiţi-vă, zise o voce. Acum!

Tabula intrară în hol şi traseră cu armele. Alarma se opri peste cîteva secunde şi dintr-o dată se lăsă o linişte profundă.

— Unde s-a dus? întrebă o voce.

— Nu ştiu.

— Aveţi grijă, spuse a treia voce. Ar putea fi într-una din camere.

Maya se uită în jos prin gaura din tavan şi văzu cum unul doi, trei mercenari Tabula trec pe dedesubt, cu puştile în mînă.

— Aici Prichett, zise cea de-a treia voce.

Părea că vorbeşte într-o staţie de radioemisie sau la un telefon mobil.

— Am văzut-o la etajul doi, dar a fugit. Da, domnule. Verificăm fiecare ...

Ţinîndu-se cu picioarele de conducta de apă, Maya se balansă prin gaura cu margini sfărîmate. Acum era cu capul în jos, părul ei negru legănîndu-se deasupra podelei. Văzu spatele celor trei Tabula şi trase în primul.

Reculul puştii o împinse înapoi şi ea făcu un salt prin aer, aterizînd în picioare în mijlocul holului. Apa ţîşnea din aspersor, dar nu-i dădu atenţie şi-l împuşcă pe al doilea bărbat în timp ce acesta se întorcea. Al treilea încă mai ţinea celularul în mînă în timp ce gloanţele-i străpunseră pieptul. Se izbi de perete şi alunecă la podea.

Aspersorul încetă să mai împroaşte cu apă, iar ea rămase singură în picioare, uitîndu-se la cele trei cadavre de pe jos. Era prea periculos să rămînă în clădire. Trebuiau să se întoarcă în tuneluri. Încă odată, văzu cum umbrele de pe perete se schimbă şi apoi un bărbat neînarmat apăru la capătul holului. Chiar fără asemănarea cu fratele său, Maya ştiu că era al doilea Călător. Lăsă în jos puşca.

— Bună, Maya. Sînt Michael Corrigan. Toată lumea de pe-aici se teme de tine, dar mie nu mi-e frică. Ştiu că eşti aici să mă aperi.

Uşa unui birou se deschise în spatele ei şi Gabriel păşi în hol. Fraţii erau faţă în faţă, cu ea la mijloc între ei.

— Vino cu noi, Michael.

Gabriel se forţă să zîmbească.

— Ai să fii în siguranţă. Nimeni n-o să-ţi mai dea ordine.

— Am cîteva întrebări pentru Arlechinul nostru. E o situaţie ciudată, nu-i aşa? dac-aş pleca cu voi doi, ar fi ca şi cum am împărţi aceeaşi prietenă.

— Nu-i aşa, zise Gabriel. Maya nu vrea decît să ne ajute.

— Dar dacă trebuie să facă o alegere?

Michael făcu un pas în faţă.

— Pe cine-ai să salvezi, Maya? pe Gabriel sau pe mine?

— Pe amîndoi.

— E o lume primejdioasă. Poate că asta nu-i posibil.

Maya îi aruncă o privire lui Gabriel, dar el nu-i sugeră în nici un fel ce-ar trebui să spună.

— Am să-l protejez pe cel care vrea să facă din lumea asta un loc mai bun.

— Atunci eu sînt acela.

Michael mai făcu un pas în faţă.

— Majoritatea oamenilor nu ştiu ce vor. Adică îşi doresc o casă nouă, mare, sau o maşină nouă, strălucitoare. Dar le e prea frică să hotărască cursul propriilor vieţi. Aşa că o s-o facem noi pentru ei.

— Asta ţi-au spus Tabula, zise Gabriel. Dar nu e adevărat.

Michael scutură din cap.

— Te porţi exact ca tata – îţi construieşti o viaţă mică, ascunzîndu-te sub o piatră. Cînd eram copii uram toată vorbăria asta despre Matrice. Ni s-a dat puterea asta amîndurora, dar tu nu vrei s-o foloseşti.

— Puterea nu vine din noi, Michael. Nu cu adevărat.

— Am crescut ca nişte lunatici. Fără electricitate. Fără telefon. Îţi aminteşti de prima zi la şcoală? Îţi aminteşti cum oamenii ne arătau maşina cu degetul cînd intram în oraş? Nu trebuie să trăim aşa, Gabe. Putem să fim noi cei care hotărăsc totul.

— Oamenii trebuie să-şi poată hotărî propriile vieţi.

— Cum de n-ai înţeles, Gabe? Nu e greu. Faci ce-i mai bine pentru tine şi la naiba cu restul lumii.

— Asta n-o să te facă fericit.

Michael se uită lung la Gabriel şi clătină din cap.

— Vorbeşti de parc-ai avea toate răspunsurile, dar un lucru e clar.

Michael ridică mîinile cu palmele îndreptate spre Gabriel, de parcă şi-ar fi binecuvîntat fratele.

— Nu poate fi decît un Călător…

Un bărbat cu părul cărunt, scurt şi cu ochelari cu rame de oţel apăru de după colţ şi ridică un pistol automat. Gabriel arăta de parcă şi-ar fi pierdut familia pentru totdeauna. Trădat.

Maya îl împinse pe Gabriel în coridorul învecinat în timp ce Boone deschise focul. Glonţul lovi piciorul drept al Mayei, trîntind-o de perete, iar ea căzu cu faţa în jos pe podea. Se simţi de parcă tot aerul îi fusese stors din trup.

Gabriel apăru şi-o ridică în braţe. Alergă cîţiva metri şi se aruncă în lift în timp ce Maya încerca să se smulgă din braţele lui. *Salvează-te*, voia să spună,

dar nu reuşi să articuleze cuvintele. Gabriel lovi cu piciorul coşul de gunoi care ţinea uşile, aruncîndu-l afară, şi izbi butoanele. Focuri de armă. Oameni strigînd. Uşile se închiseră, iar ei se îndreptară spre parter.

* * *

Maya îşi pierdu cunoştinţa, iar cînd deschise ochii se aflau în tunel. Gabriel stătea într-un genunchi, încă ţinînd-o strîns. Auzi pe cineva vorbind şi-şi dădu seama că Hollis era acolo. Înghesuia nişte sticle cu chimicale pe care le luase din clădirea de cercetări genetice.

— Mai ţin minte şi acum micile semne roşii de avertizare din laboratorul din liceu. Toate chestiile astea sînt periculoase dacă apropii de ele o flacără.

Hollis deschise duza unei canistre verzi.

— Oxigen pur.

Luă o sticlă şi turnă un lichid transparent pe podea.

— Şi ăsta-i eter lichid.

— Altceva?

— Asta-i tot ce ne trebuie. Hai să ne îndepărtăm de-aici.

Gabriel o duse pe Maya pînă la uşa de incendiu de la capătul tunelului. Hollis aprinse lampa de sudură cu propan, reglă flacăra albastră care şuiera şi apoi o aruncă înapoia sa. Intrară într-al doilea tunel. Peste cîteva secunde se auzi un trosnet puternic şi presiunea atmosferică care crescuse brusc trînti de perete uşa de incendiu.

Cînd Maya deschise ochii din nou, coborau scara de urgenţă. Se auzi o explozie mult mai puternică, ca şi cum o bombă mare tocmai lovise clădirea. Se luă curentul şi înaintară în dezordine pînă cînd Hollis aprinse lanterna. Maya încercă să nu-şi piardă din nou cunoştinţa, dar tot aluneca în şi în afara unui vis. Îşi amintea de vocea lui Gabriel şi de o frînghie care-i fusese legată în jurul umerilor cînd fusese scoasă prin conducta de ventilaţie. Apoi zăcea pe spate în iarba udă, privind la stele. Auzi mai multe explozii şi urletul unei sirene de poliţie, dar nimic din toate astea nu mai conta. Maya ştia că sîngerează şi că-şi va pierde tot sîngele; se simţea de parcă toată viaţa din trupul ei era absorbită de pămîntul rece.

— Mă auzi? întrebă Gabriel. Maya?

Voi să-i vorbească – să-i spună un ultim lucru – dar cineva îi furase vocea. Un lichid negru îi înceţoşă marginile vederii şi apoi începu să se răspîndească şi să se întunece ca o picătură de cerneală într-un pahar de apă limpede.

60

Cam pe la şase dimineaţa, Nathan Boone aruncă o privire spre cerul de deasupra centrului de cercetare şi văzu un petic înceţoşat de lumină. Pielea şi hainele îi erau pline de funingine. Incendiul din tuneluri era chipurile sub control, dar fumul negru cu miros înţepător de chimicale continua să se reverse afară prin orificiile de ventilaţie. Părea că arde pămîntul.

Maşini de pompieri şi de poliţie era împrăştiate prin curtea dreptunghiulară. În timpul nopţii, luminile lor roşii intermitente păruseră strălucitoare şi poruncitoare. În zori, luminile clipeau stins. Furtunuri de incendiu din pînză şerpuiau de la cisternele de pompare pînă la orificiile de ventilaţie. Unele dintre furtunuri încă mai împroşcau cu apă în subteran, în timp ce pompierii cu feţe înnegrite beau cafea din pahare de carton.

Boone făcuse o evaluare generală cu două ore în urmă. Explozia din tuneluri şi pana de curent provocată de aceasta provocaseră pagube în toate clădirile. Se părea că computerul cuantic se închisese şi o parte din mecanism fusese distrusă. Un tînăr tehnician de calculatoare estimase că va dura între nouă luni şi un an ca să facă totul să funcţioneze din nou. Subsolurile erau inundate. Toate laboratoarele şi birourile erau înnegrite de fum. Un frigider computerizat din laboratorul de cercetare genetică îşi întrerupsese funcţionarea şi cîteva experimente cu lipituri fuseseră compromise definitiv.

Lui Boone nu-i păsa de distrugeri. În ceea ce-l privea, fiecare clădire din complex putea să se prăbuşească la pămînt. Adevăratul dezastru era că un Arlechin şi un Călător cunoscut fuseseră lăsaţi să scape.

Capacitatea sa de a demara o căutare imediată fusese subminată de un paznic cu salariu minim care stătea în ghereta de la poarta fundaţiei. Cînd se declanşaseră exploziile, tînărul intrase în panică şi chemase poliţia şi pompierii. Fraţii aveau influenţă în întreaga lume, dar Boone nu putuse să ţină sub control o echipă de pompieri locali hotărîţi să-şi facă treaba. În timp ce pompierii instalaseră un post de comandă şi pulverizau apă în tuneluri, îi ajutase pe generalul Nash şi pe Michael Corrigan să părăsească dreptunghiul într-un convoi păzit. Boone îşi petrecu restul nopţii asigurîndu-se că nimeni nu va găsi trupul lui Shepherd sau cadavrele celor trei morţi din centrul administrativ.

— Dl. Boone? Mă scuzaţi, domnule Boone…

Privi peste umăr în timp ce un căpitan de pompieri pe nume Vernon McGee i se adresă. Căpitanul micuţ şi îndesat fusese în curtea dreptunghiulară încă de la miezul nopţii, dar el tot mai părea să fie plin de energie – aproape

vesel. Boone se gîndi că pompierii din zona suburbană se plictisiseră să tot verifice hidrante şi să dea jos pisici din copaci.

— Cred că acum sîntem gata să începem inspecţia.

— Despre ce vorbeşti?

— Focul a slăbit, dar vor mai trece cîteva ore pînă cînd să putem intra în tunelurile de întreţinere. Acum trebuie să intru în fiecare clădire şi să verific daunele la structuri.

— Asta e imposibil. Cum v-am spus şi noaptea trecută, personalul de aici este implicat în cercetări ultra-secrete pentru guvern. Aproape în fiecare încăpere accesul este permis numai pe baza unei autorizări speciale de securitate.

Căpitanul McGee se legănă uşor înapoi pe talpa cizmelor.

— Nu dau doi bani pe asta. Sînt căpitan de pompieri şi ăsta e districtul meu. Am dreptul de a intra în oricare din clădirile astea din motive ce ţin de siguranţa publică. Poţi să-mi dai o escortă dacă doreşti.

Boone încercă să-şi ascundă furia în timp ce McGee se întorcea ţanţoş la oamenii săi. Poate că pompierii ar putea inspecta locul. Era posibil. Cadavrele fuseseră deja puse în saci de plastic şi aruncate într-o furgonetă. Mai tîrziu în acea zi, urmau să fie expediate în Brooklyn, unde un antreprenor de pompe funebre cooperant le va incinera şi va arunca cenuşa în mare.

Boone hotărî să verifice centrul administrativ înainte ca McGee să înceapă să-şi bage nasul pe-acolo. Doi paznici trebuiau să fie în holul de la etajul doi, scoţînd mocheta pătată de sînge. Deşi camerele de supraveghere erau moarte, Boone presupunea întotdeauna că-l privea cineva. Mărşălui încrezător prin curtea dreptunghiulară, ca şi cum totul era sub control. Îi sună celularul şi cînd răspunse auzi vocea bubuitoare a lui Kennard Nash.

— Care-i situaţia?

— Pompierii or să facă o inspecţie de siguranţă.

Nash înjură tare.

— Pe cine trebuie să sun? La biroul guvernatorului? Guvernatorul ar putea opri asta?

— Nu-i nevoie să oprim nimic. Am eliminat problemele semnificative.

— Or să afle că cineva a provocat incendiul.

— Exact asta şi vreau să facă. Chiar acum am o echipă în apartamentul lui Lawrence Takawa. O să pună un dispozitiv exploziv pe jumătate construit pe masa lui din bucătărie şi o să scrie o scrisoare răzbunătoare pe calculatorul lui personal. Cînd investigatorii de la incendieri premeditate o să apară, am să le spun despre angajatul nostru supărat ...

— Şi-or să înceapă să caute un om care a dispărut deja.

Nash rîse uşor.

— Bună treabă, domnule Boone. O să stau de vorbă cu dumneata deseară.

Generalul Nash încheie convorbirea fără să spună la revedere şi Boone rămase singur lîngă intrarea în centrul administrativ. Dacă-şi trecea în revistă acţiunile din ultimele cîteva săptămîni, trebuia să recunoască că făcuse cîteva greşeli. Subestimase eficienţa Mayei şi-şi ignorase propriile suspiciuni legate de Lawrence Takawa. Se lăsase dus de mînie în cîteva rînduri, şi asta îi influenţase alegerile.

Pe măsură ce focul se potolea, fumul îşi schimba culoarea din negru într-un cenuşiu murdar. Arăta ca gazele de eşapament – poluare obişnuită şi nimic mai mult – cînd ieşea din orificiile de ventilare, plutind în aer şi dispărînd. Poate că Fraţii fuseseră forţaţi să dea înapoi pe moment, dar victoria era inevitabilă. Politicienii puteau vorbi despre libertate, azvîrlind cuvintele în aer ca pe confeti. Asta nu însemna nimic; ideea tradiţională de libertate se stingea. Pentru prima dată în acea dimineaţă, Boone apăsă pe butonul ceasului său de mînă şi fu mulţumit să vadă că avea pulsul normal. Se îndreptă de spate, trase umerii înapoi şi intră în clădire.

61

Încă odată Maya era prizonieră în vis. Stînd în picioare singură în tunelul cufundat în întuneric, îi atacă pe cei trei suporteri huligani şi scăpă coborînd scara. Bărbaţii se luptau pe platformă, încercînd să spargă geamurile trenului, cînd Thorn o apucă cu mîna dreaptă şi-o trase în vagon.

Se gîndise la incident de atîtea ori că devenise o secţiune permanentă a creierului său. *Trezeşte-te*, îşi spuse. *Destul*. Dar de data asta zăbovi în acea amintire. Trenul înainta cu zdruncinături, iar ea îşi lipi faţa de pardesiul de lînă a tatălui ei. Cu ochii închişi, îşi muşcă buza şi simţi în gură gustul sîngelui.

Furia Mayei era puternică şi vehementă, dar o altă voce îi şoptea ceva în întuneric. Şi apoi ştiu că urma să-i fie dezvăluit un secret. Thorn fusese întotdeauna puternic şi curajos şi sigur pe el. O trădase în acea după-amiază în partea de nord a Londrei, dar se mai întîmplase şi altceva.

Metroul înainta zdruncinîndu-se, plecînd din staţie, iar ea ridică privirea spre tatăl său şi văzu că plîngea. Atunci păruse imposibil ca Thorn să arate vreodată un semn de slăbiciune. Dar acum ştia că era adevărat. O singură lacrimă pe obrazul unui Arlechin era un lucru rar şi preţios. Iartă-mă. Oare la asta se gîndea el? Iartă-mă pentru ce ţi-am făcut.

* * *

Deschise ochii şi văzu că Vicki o privea, aplecată deasupra ei. Timp de cîteva secunde, Maya zăbovi într-un tărîm al umbrelor aflat între visul ei şi lumea de la trezire; încă-i mai putea vedea faţa lui Thorn în timp ce mîna ei atinse marginea unei pături. Expiră şi tatăl ei dispăru.

— Mă auzi? întrebă Vicki.

— Da. Sînt trează.

— Cum te simţi?

Maya băgă mîna pe sub cearşaf şi pipăi bandajul din jurul piciorului rănit. Dacă-şi mişca repede corpul, simţea o durere ascuţită, ca şi cînd ar fi fost împunsă cu vîrful unui cuţit. Dacă rămînea nemişcată, simţea ca şi cum cineva îi arsese pielea cu un fier înroşit. Thorn o învăţase că nu poţi ignora durerea; încercai s-o reduci la un anumit punct care era izolat de restul corpului.

Se uită în jur prin cameră şi-şi aminti cînd fusese aşezată în pat. Erau într-o casă de pe plajă pe coastă la Cape Cod[96], peninsula curbată din Massachusetts care înainta în Oceanul Atlantic. Vicki, Gabriel şi Hollis o aduseseră acolo după ce petrecuseră cîteva ore la o clinică particulară condusă de un medic din Boston. Medicul era un membru al bisericii lui Vicki, care folosea casa ca pe un loc unde-şi petrecea vara.

— Mai vrei o pastilă?

— Fără pastile. Unde-i Gabriel?

— Se plimbă pe plajă. Nu-ţi face griji. Îl păzeşte Hollis.

— Cît am dormit?

— Cam opt sau nouă ore.

— Găseşte-i pe Gabriel şi pe Hollis, zise Maya. Strînge tot. Trebuie să rămînem în mişcare.

— Nu-i cazul. Sîntem în siguranţă aici – cel puţin pentru cîteva zile. Nimeni nu ştie că sîntem în casa asta, cu excepţia doctorului Lewis, iar el crede în Datoria Neplătită. N-ar trăda niciodată un Arlechin.

— Tabula ne caută.

— Pe plajă nu se plimbă nimeni, pentru că e prea frig. Casa se alături este goală pe timpul iernii. Marea parte a magazinelor din sat sînt închise şi n-am văzut nici o cameră de supraveghere.

Vicki arăta puternică şi sigură pe sine, iar Maya se trezi gîndindu-se la fata timidă şi religioasă pe care o abordase în aeroportul din Los Angeles cu doar cîteva săptămîni în urmă. Totul se schimbase, evoluase, datorită Călătorului.

— Trebuie să-l văd pe Gabriel.

— O să se întoarcă în cîteva minute.

— Ajută-mă să mă ridic, Vicki. Nu vreau să fiu în pat.

Maya se sprijini în coate ca să-şi ridice corpul. Durerea reveni, dar reuşi să-şi controleze expresia de pe faţă. Sprijinindu-se pe piciorul sănătos, îşi petrecu un braţ pe după umărul lui Vicki şi cele două femei ieşiră încet din dormitor şi o luară pe hol.

La fiecare pas şovăitor, Vicki îi dădea Mayei mai multe informaţii. După ce fugiseră de la Centrul de cercetare al Fundaţiei Evergreen, dr. Richardson o ţinuse în viaţă în timp ce Hollis conducea spre Boston. În prezent, Richardson călătorea spre Canada ca să locuiască la un vechi prieten din facultate care avea o fermă de vaci în Newfoundland. Hollis îşi parcase camioneta într-un cartier sărac şi lăsase cheile în contact. Acum foloseau o furgonetă de livrări a unui alt membru al congregaţiei lui Vicki.

Casa de pe plajă avea pe jos un covor berber gros; mobilierul din lemn şi piele era curat şi simplu. O uşă glisantă de sticlă ducea la o platformă şi Maya o

---

[96] Peninsulă în formă de cîrlig în sud-estul statului Massachusetts, prelungindu-se la est şi la nord în Oceanul Atlantic.

puse pe Vicki s-o scoată afară. Cînd Maya se aşeză pe un şezlong îşi dădu seama ce efort fusese pentru ea să umble zece metri. Faţa îi era plină de transpiraţie şi corpul începu să-i tremure.

Vicki se întoarse în casă şi veni cu o pătură. O înfăşură strîns în jurul părţii inferioare a corpului Mayei şi Arlechinul începu să se simtă confortabil. Casa era construită lîngă dunele de nisip presărate cu tufe de măceş şi iarbă-neagră. Vîntul era destul de puternic ca să facă iarba lungă şi uscată să se legene, şi Maya simţi mirosul oceanului. O rîndunică de mare singuratică se roti deasupra celor două femei ca şi cum şi-ar fi căutat un loc unde să se odihnească.

Nişte trepte de lemn duceau de la platformă pe plajă. Era reflux, şi Gabriel stătea în picioare la vreo două sute de metri de ea, la marginea mării. Hollis stătea pe nisip, la jumătatea distanţei dintre casă şi Călător. Avea ceva în poală, înfăşurat într-un prosop de plajă colorat, iar Maya presupuse că era puşca ei. Nu era nevoie de un Arlechin în casa asta liniştită, izolată. Vicki şi Hollis aranjaseră totul fără ea. Ea trebuia să-l apere pe Gabriel, dar el fusese cel care-şi riscase viaţa ca s-o scoată din tuneluri.

Cerul posomorît şi apa cenuşiu-verzuie se întrepătrundeau; era greu să vezi linia orizontului. Fiecare val se spărgea cu un sunet înăbuşit, apa scurgîndu-se peste nisipul bătătorit şi apoi întorcîndu-se în mare. Gabriel purta jeanşi şi un hanorac închis la culoare; părea că dac-ar fi făcut încă un singur pas ar fi fost absorbit de masa cenuşie şi-ar fi dispărut din lumea asta.

Călătorul întoarse spatele apei şi privi spre casă.

— Ne vede, spuse Vicki.

Maya se simţi ca un copil aşa înfăşurată în pătură, dar rămase acolo fără să spună nimic în timp ce bărbaţii plecară de pe plajă şi urcară treptele pe platformă. Gabriel rămase lîngă balustradă, în timp ce Hollis rînji şi se apropie de ea.

— Maya! Cum te simţi? Nu credeam c-ai să te trezeşti decît peste cîteva zile.

— Sînt bine. Trebuie să luăm legătura cu Linden.

— Am făcut-o deja de la un internet-café din Boston. Va trimite bani în trei locuri diferite din New England[97].

— Asta-i tot ce-a spus?

— Potrivit lui Linden, fiul lui Sparrow a dispărut. Cred că Tabula au aflat că era ...

Vicki îl întrerupse.

— Hai să facem nişte cafea, Hollis.

— Nu vreau cafea.

— Poate vor alţii.

---

[97] Regiune din nord-estul Statelor Unite alcătuită în prezent din statele Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, Connecticut şi Rhode Island.

În vocea lui Vicki se simţi o uşoară schimbare care-i aminti Mayei de uşoara apăsare a mîinii cuiva. Hollis păru să înţeleagă mesajul.

— Corect. Sigur că da. Cafea proaspătă.

Hollis aruncă o privire în urmă la Gabriel, apoi o urmă pe Vicki în casă.

Acum erau singuri, dar Gabriel tot nu vorbea. Un stol de păsări de mare apăru în depărtare, petele negre rotindu-se într-un cerc mic care începu să coboare încet spre pămînt.

— Dr. Lewis a zis că vei putea merge cam într-o lună. Ai avut noroc că glonţul n-a sfărîmat osul.

— Nu putem rămîne aici atîta timp.

— Vicki are o mulţime de cunoştinţe în biserica ei şi Hollis cunoaşte oameni din lumea artelor marţiale. Cred c-o să avem destule ascunzători pînă cînd facem rost de cărţile de identitate şi de paşapoartele false.

— Atunci ar trebui să părăsim Statele Unite.

— Nu sînt sigur că asta ar trebui să facem. Oamenii vor să creadă că există o insulă tropicală sau o peşteră în munţi unde te poţi ascunde, dar asta nu mai e adevărat. Ne place sau nu, sîntem cu toţii legaţi unii de alţii.

— Tabula te vor căuta.

— Da. Iar fratele meu îi va ajuta.

Gabriel se aşeză lîngă ea, arătînd obosit şi trist.

— Cînd eram copii, simţeam că Michael şi cu mine luptam împreună împotriva lumii întregi. Aş fi făcut orice pentru fratele meu. Am avut încredere deplină în el.

Maya îşi aminti de visul cu metroul – de tristeţea tatălui ei – şi îşi îngădui să simtă compasiune pentru un alt om. Îi întinse mîna şi Gabriel o ţinu strîns. Pielea lui caldă îi atinse răceala, iar ea se simţi transformată. Nu era fericire. Nu, fericirea era o iluzie copilărească, trecătoare. Durerea dinlăuntrul ei se topi şi simţi că ei doi creaseră un centru, ceva constant, un întreg.

— Nu ştiu dacă tatăl meu mai este viu, iar Michael s-a întors împotriva mea, zise Gabriel. Dar mă simt legat de tine, Maya. Eşti importantă pentru mine.

O privi cu o energie intensă în ochi, apoi îi dădu drumul la mînă şi se ridică repede. Apropierea dintre ei era dureroasă, ca şi cum ar fi întrecut măsura.

Singur şi neprotejat, Gabriel coborî din nou treptele pe nisip. Maya rămase pe platformă, încercînd să-şi controleze sentimentele. Dacă voia să-l protejeze pe acest Călător, nu-şi putea permite să ţină la el. Orice emoţie avea s-o facă ezitantă şi vulnerabilă. Dacă-şi permitea această slăbiciune, l-ar fi putut pierde pentru totdeauna.

Ajută-mă, se gîndi. Era pentru prima dată în viaţă cînd se ruga. *Te rog, ajută-mă. Arată-mi ce trebuie să fac*.

Un vînt rece îi atinse părul negru şi simţi o agerime în corp, o putere care creştea. Atîţia oameni rătăceau fără ţintă prin propriile vieţi, jucînd roluri pentru alţii şi nerecunoscîndu-şi adevărata menire. Toate îndoielile şi ezitările pe care le simţise la Londra dispăruseră fără urmă. Maya ştia cine este: un Arlechin. Da, va fi greu, dar va rămîne alături de Gabriel.

Se ridică uşor şi privi spre ocean. Stolul de păsări de mare se odihnea pe plajă şi, cînd Călătorul se apropie, ele se înălţară spre cer, ţipînd şi strigîndu-se unele pe altele.

Sfîrşit

Cartea întîi a celui de-al Patrulea Tărîm
Publicată 2006-11-16